

ЕРИК ВАН ЛАСТЪБЕЙДЪР

КЪРВАВ СНЯГ

ПРОЗОРЕЦ

ЕРИК ЛУСТБАДЕР КЪРВАВ СНЯГ

Превод: Ангел Ангелов

chitanka.info

Когато американски сенатор, който би трябвало да е в Украйна, се оказва мъртъв на остров Капри, президентът на САЩ моли бившия агент на АТФ Джак Макклюр да разследва случая.

От Москва Джак се отправя по опасната следа, оставена от дипломати, престъпници и корумпирани политици. Задачата му допълнително се усложнява от двете му неочаквани спътнички — Аника, отцепил се руски служител на тайните служби, и Али, дъщерята на президента.

Превърнал се в част от един глобален пъзел, Джак се опитва с помощта на уникалния си ум да подреди парчетата на мозайката, които другите дори не забелязват. Докато се старае да осигури безопасността на двете млади жени и да разкрие истината за смъртта на сенатора, Джак осъзнава колко високо са стигнали корупцията и предателството в средите на американската и руската политическа класа.

ПРОЛОГ

Капри, 1 април

Някой ден всичко свършва. Любов, омраза, предателство. Стремекът към богатство, жаждата за власт, утехата на религията. Накрая всеки се проваля — дори кралете на империи и принцовете на мрака. В тъмнината на своя гроб всеки от нас получава каквото е заслужил.

Успокоен от мисълта, че до този момент има още много време, той се качва в тесния и претъпкан автобус на „Пиацета Витория“ в очакване на шеметното спускане по планинския склон до селцето Капри. Квадратната метална кутия за билети на шофьора е заключена и той не му иска пари за пътуването. В Капри това е местният вариант на стачка срещу ръководството за увеличаване на заплатите. Няма походи и размахване на юмруци, нито разпалени речи. Така тихо, добре обмислено и бавно, какъвто е и самият ритъм на живота на острова, стачката продължава вече три години.

Шосето с две платна, по което автобусът се спуска с пухтене и клатене, е стръмно и с мъчително остри завои. Насрещният трафик профучава толкова наблизко, че камионите сякаш се готвят да целунат автобуса. От едната страна пътят е украсен с ярките разцъфнали клонки на бугенвилите, а от другата — с гледки от Неаполския залив, който проблясва на слънцето. Понякога в загадъчни ниши в скалата могат да се видят миниатюрни, боядисани гипсови статуи на Дева Мария, окичени с повехнали цветя. Той е виждал откритата фабрика близо до красивото гробище в Анакапри, където се правят тези статуи — бели, неглазирани порцеланови фигури със слепи очи, излизащи от гумените матрици и осеяни с остри ръбове, които трябва да бъдат махнати с нож. Много от пътниците, предимно по-възрастните жени, докосват раменете, челото и гърдите си с кръстния знак, когато автобусът подминава тези свети места, където са били блъснати пешеходци.

Всички оранжеви пластмасови седалки са заети. Между голите колене се подмятат чанти. Горещият полъх на вятъра разрошва дълги коси. Чуват се кратки арии от разговори на италиански и гръмогласната, режеща бруталност на немския език. Дланите се отпечатват върху стъклата, хромираните стълбове за правостоящите са покрити с потна влага. Мълчаливите тела мърдат насам-натам, подвластни на силите на гравитацията. Той стои, загледан през прозореца към безоблачното небе, кобалтовосинята вода, яхтите и туристическите лодки. Вижда претъпкан кораб с подводни криле, който като ятаган прорязва залива откъм Неапол. Чуди се дали не е онзи, който очаква.

Докато наблюдава кораба, му идва наум, че всъщност пристанището Мерджелина е последното истинско нещо, което си спомня. Онзи момент, в който той самият стои изправен на кораба в единайсет часа, докато морският съд плава през залива. Мигът, когато шумният Неапол постепенно се губи в потрепващата мараня на топлия въздух и стръмните склонове на Капри се появяват, сякаш излезли от дълбините на собствената му памет — в този миг той беше навлязъл в земята на изгубеното време. Беше се почувствал като Цезар, когато е гледал същия този скалист бряг преди повече от две хиляди години. И точно тогава високо горе, върху скалите, бе забелязал развалините на вила „Йовис“ и почти несъзнателно се бе пренесъл назад или напред във времето в този дворец от камък и трева с великолепни разрушени бани.

Млад мъж в червено-син бански се възползва от необичайно топлата пролет и скача в тъмната вода от носа на лъскава платноходка от тиково дърво и фибростъкло. За миг се вдигат пръски, след това русата му глава се появява отново и той издухва водата от дългия си римски нос. Маха ентусиазирано към жена с големи слънчеви очила и сламена шапка с широка периферия, която се появява на палубата. Тя стои с широко разтворени крака. Едната ѝ ръка притиска шапката към главата ѝ, за да не я издуха вятърът. Банският ѝ се състои от три съвсем малки жълти триъгълника.

Още е десет и четирийсет и пет сутринта, а вратът му вече лепне. По гръбнака му пълзи струйка пот. Лицето го сърби. Автобусът се накланя на остър завой и едно тяло се блъсва в неговото. Той долавя леко цитрусово ухание и се обръща, усетил топлината, излъчвана от

нечия гола кожа. До него стои момиче от Капри на осемнайсет или деветнайсет години в къса, изнервящо тясна тюркоазнозелена пола и лимоново горнище от ликра без ръкави, което прилича по-скоро на бельо. Проследява идеалната извивка на мургавата ѝ ръка и под нея вдлъбнатината на мишницата ѝ, която води неотклонно погледа към младата ѝ гръд. Толкова уязвима и в същото време толкова далечна, сякаш е част от друго време и друга вселена. Което, разбира се, е точно така. Това не го спира да се загледа в интимната, подобна на роса лъскавина, която се процежда от тъмната долчинка на мишницата ѝ, откъдето към него се носи ясно доловимият аромат на току-що обелени лимони. Лицето ѝ е частично скрито от дебелата завеса на дългата ѝ черна коса, но той зърва за миг очи с цвят на кафе и пищни устни като на София Лорен. А дупето ѝ! Господи! Жените от Капри имат великолепни задници! Дори и майките. Сигурно причината е в цялото това изкачване и слизане по стръмнините денем и нощем. По-добре от уред за фитнес. Днешните римляни грешат, презирайки „неаполитанос“^[1] като селяни. Но когато човек си вири носа твърде нависоко, му е трудно да забележи съкровищата, които се намират пониско над земята.

Пронизва го внезапен копнеж и той е привлечен към момичето, сякаш тя е магнит — самият център на истинския север, към който той отдавна е привикнал. Той изучава с напрежението на биолог, откриващ нов вид, малките, копринени косъмчета върху стегнатата плът на ръката и врата ѝ, докато тя отмята встрани водопада на косите си, които напомнят за някакво дълго морско създание с множество пипала.

Това момиче от Капри е свежо като спремута^[2]. Иска му се да можеше да държи ръката ѝ, да докосва леко полюляващите ѝ се бедра, да слуша музиката от стъпките на гъвкавите ѝ крака, докато вървят един до друг по пътеките на гробището на върха на планината. После спират и мълчаливо наблюдават застаналите на колене жени, които потапят четките си във ведрата със сапунена вода, чистят дяланите мраморни плочи на семейните си гробове и подреждат свежи цветя в зелените стъклени вази, закрепени с пръстени от черно желязо към хладната повърхност на надгробните плочи. Колко много би му харесало това и колко отегчително би било то за нея. Съдейки по безизразната ѝ физиономия, тя по-скоро би харесала ободрително кафе макиато и кратко отбиване в „Тодс“.

Той е близо до нея и мислите му я гаят толкова интимно, колкото би го направила ръката на любовник. И все пак тя изобщо не осъзнава това. С влажни полуотворени устни пука балона на дъвката си. Той тихо се присмива на нея и на самия себе си. Колко глупави и същевременно колко завладяващи са фантазиите. Не може да си представи нищо, което да е по-силно от тях.

Вдъхва дълбоко нейния мирис и усеща в себе си някаква алхимична промяна. Реакцията му към момичето отприщва в него силно чувство. То е едновременно ободряващо и плашещо — нещо неуловимо от мрака на неговата младост, когато се скиташе по осеяните с боклуци улици на Манхатън в три сутринта, изпълнен с презрението на аутсайдера към монотонността на околния свят. Колко му харесваше да бъде различен — самотен вълк, наблюдаващ всички онези овце, които се движеха в една и съща посока. И колко се страхуваше от самотата, която водеше със себе си това усещане. Той си казва, че може би е търсил точно нея — това съвършено създание, — но в същия миг разбира, че това е твърде самонадеяно. Никой не прави всичко за теб и затова ти продължаваш да търсиш отвъд любовта, отвъд общуването, защото на човека е присъщо никога да не е доволен. Защото след това не остава нищо друго, освен смъртта. Той си казва, че недоволството е двигателят, който движи света.

Това момиче, тази фантазия трябва да бъде уловена здраво. Тя е тук, за да го накара да забрави, да му помогне да уталожи болката в себе си, която се е превърнала в болест. Този момент във времето, това настояще за него е нещо подобно на сън. Той все още живее в онзи миг, който бе настъпил преди три часа, но така и не свършва като безкрайна поредица от удари с камшик, унищожителни в своето постоянство.

Скърцащият автобус завива зад един ъгъл и за миг той вижда лентата на пътя зад тях, която се извива нагоре по стръмния зелен планински склон чак до хотел „Чезаре“. Сърцето му сякаш се преобръща в гърдите като изпуснат камък. Последното брутално и ужасяващо изречение на Миа беше изяснило всичко, обвивайки изминалите две седмици в мръсната, кафява опаковъчна хартия, която заслужаваха.

След злокобно стържение при смяната на скоростите автобусът с олюляване изминава последния половин километър до откритата гара

в селището Капри. От там той взема автобуса до Марина Гранде. Петнайсет минути по-късно пристига. Автобусът изсипва товара си на улицата, задръстена от хора и превозни средства, които сякаш са се отпавили в една и съща посока по едно и също време. Тези няколко думи на омраза, невъзмутимото изражение на лицето ѝ, на което нямаше и помен от горчивина или угризения, предизвикаха у него желание да размаже с юмрук физиономията ѝ. Докато слиза от автобуса, е изпълнен с ярост, подобна на блато, от което се опитва да се измъкне. Краката му докосват паважа, а сърцето му е свито от болка и нервите му са оголени.

Протяга врат и се оглежда да я открие. Обидата гъркори в гърлото му като рязкото и страхливо ръмжене на изгладняло куче. В главата му отекуват унищожително подобрите последни думи на Миа: „Не се безпокой за мен, чукат ме добре.“

Тази жена се движи като морска сирена и го обикаля като гладна луна.

Иска му се Клои да беше дошла, защото това би означавало, че му е простила и ще го приеме отново. Представя си как я забелязва в тълпата, наблюдава я как върви към него. За него би било шок да я види тук — като отворени ръце, които реалният свят протяга към него в знак на прошка. Да, прошка.

Мисли си какво ще каже на Клои, когато ѝ се обади тази вечер — за новото начало, което сега може да постави, за предателството, което ще бъде забравено. Защото е почти сигурен, че Клои никога не би го наранила толкова жестоко колкото Миа. Представя си всичко това като филм, който майсторски монтира, за да пресъздаде мизансцена на предателството. И тъй като всички добри филми са жонглиране с противодействащи си сили, започва да се чуди какво е противоположното на предателството. Отдалечава се от автобуса и тръгва между тълпата от хора. Стъпките му се забързват. Сърцето му бие силно, когато изважда мобилния си телефон. Сега ще се обади на Клои и ще ѝ признае всичко. Ще ѝ каже, че е приключил с това завинаги — като лош сън, останал в миналото. Тя ще разбере. Естествено, че ще разбере.

Вижда онова, което ще се случи, отразено в очите на едно дребно момиче, крачещо срещу него. Вижда го, когато е твърде късно. Все

още поглъща ужаса в погледа ѝ, когато тесният местен микробус го удря челно и го убива на място.

---

[1] Неаполитанци (ит.). — Бел.прев. ↑

[2] Прясно изстискан плодов сок (ит.). — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

*Лейди Макбет. Заспалият и мъртвият са
нещо като картини.*

Уилям Шекспир,
„Макбет“^[1]

1.

Москва, 5 април

Допрял мобилен телефон до ухото си, Джак Макклюр стоеше в хотелския си апартамент и гледаше навън към осветените с дъгови лампи, подобни на луковици куполи на Червения площад. Валеше сняг. Според прогнозите това трябваше да е последният сняг през тази продължителна и мразовита дори и за Русия зима. Червеният площад беше почти пуст. Вятърът вдигаше вихрушки и връхлиташе последните туристи, които вървяха прегърбени и бяха напъхали цифровите си фотоапарати в дългите си палта, за да ги предпазят. Лошото време ги принуждаваше да се върнат в хотелите си, където ги очакваха чаши с горещо кафе, примесено с водка или сливовица. Джак беше пристигнал тук преди една седмица заедно с президентския антураж на пътуване, което беше необходимо от политическа гледна точка, но и културно значимо. По тази причина първата дама и дъщерята на президента също бяха поканени. Пътуването беше уредено — или може би по-точната дума беше „договорено“ — от генерал Ачисън Брент, който беше командвал фланг по време на Войната в Залива. Той беше ветеран с множество награди, а сега, след като се бе пенсионира, работеше като уважаван военен анализатор за Си Ен Ен и Ей Би Си. Беше на „ти“ с всеки във Вашингтон, който имаше някакво значение. Когато имаше да казва нещо, високопоставените политици и от двете партии го слушаха. Макар че малката студена война с Русия на предишната администрация беше бушувала осем години, генерал Брент беше този, който се бе погрижил да поддържа лична връзка с президента Юкин. Публичната му критика по отношение на твърдата линия на предишната администрация към Русия беше довела до среща на високо ниво между Юкин и бившия президент. Макар от това да не бе произлязло нищо съществено, генерал Брент бе похвален от двете крила в Сената за усилията, които бе положил.

В момента обаче мислите на Джак не бяха посветени на генерал Брент.

През последните минути той не беше произнесъл нито дума по телефона. Шарън също мълчеше. Всеки слушаше дишането на другия, както често правеха, когато лежаха заедно в леглото в къщата на Джак във Вашингтон. Докато Джак продължаваше да слуша на телефона, той си представи как тя се прибира у дома след работа, сваля дрехите си една по една, докато не остане по сутиен и бикини, каквито винаги носеше. Мислено я видя как се мушва в леглото и се дръпва встрани, усещайки със задните си части плитката вдлъбнатина, която отсъстващото му тяло бе оставило върху матрака сякаш за спомен. След това очите ѝ се затварят и тя се унася в сън. Сетне се отпуска още повече. Какво ли сънуваше, когато притворството и слоевете от фалш, изисквани от цивилизацията, се разтопяха в небитието и тя се превръщаше отново в детето, което е била; когато беше сигурна, че никой не я наблюдава или поне че не би могъл да се промъкне зад воала на съня ѝ? Обичаше да си представя, че тя сънува него, но нямаше как да знае дали е така, точно както нямаше как да разбере и коя точно беше тя, макар да познаваше тялото ѝ почти толкова добре, колкото и своето собствено. Въпреки че бе наблюдавал и денем, и нощем дори и най-малките ѝ движения отново и отново.

Знаеше, че всички тези въпроси се появяват в главата му, защото е толкова далеч от дома — пътуваше с новоизбрания президент на Съединените щати и отдавнашен негов приятел, Едуард Харисън Карсън, като негов съветник по стратегическите въпроси.

— Какво точно означава тази титла? — беше попитал той Карсън, когато двамата се бяха срещнали седмица след като президентът беше встъпил в длъжност.

— Не си се променил, Джак — бе се засмял президентът, — пристъпваш направо по същество. Изтеглих те от АТФ^[2], за да откриеш дъщеря ми. Ти ми върна Али, когато никой друг не успя да го направи. Аз и семейството ми се чувстваме в най-голяма безопасност, когато ти си наблизо.

— С цялото ми дължимо уважение, Едуард, имаш цял взвод от напълно компетентни оперативни работници от Сикрет Сървис, които са по-подходящи да пазят теб и семейството ти.

— Не ме разбра правилно, Джак. Твърде много те уважавам, за да ти предложа работа на бавачка, макар че едва ли има нещо, което би зарадвало Али повече от това. А и от практическа гледна точка такава

длъжност е чисто похабяване на специалните ти умения. Не си правя никакви илюзии за това колко трудни и опасни ще бъдат следващите четири години. Както можеш да си представиш, вече има цяла опашка от хора, които настояват да ми дават съвети. Част от работата ми се състои в това да им позволя да го правят, но ти си човекът, когото съм склонен да послушам, защото ти си този, на когото вярвам безрезервно. Това означава „съветник по стратегическите въпроси“.

Шарън зашепна. Според традицията, която бяха възприели в разговорите си по време на седмицата от престоя на Джак в Москва, бе настъпил моментът, когато трябваше да започнат да говорят. Джак се обърна и зашляпа с боси крака покрай масата със снимките на Шарън и Ема, които носеше със себе си където и да отидеше. Мина по килима и се отправи към банята. Готвеше се да пусне водата, за да заглуши разговора за подслушвателните устройства, поставени във всяка стая. Поне четирима представители на руското правителство се заклеха, че в апартамента няма такива устройства. Но още първата нощ тайните служби бяха открили един „бръмбар“ и Джак и всички останали от службата на президента бяха предупредени да вземат предпазни мерки, когато разговарят от стаите си с когото и да е, дори разговорът да изглежда безобиден.

Откъм тръбите за топлата вода зад тоалетната чиния се чува гласове. През изминалата седмица той от време на време дочуваше гласове от стаята под него, но никога досега не бе успявал да различи и една дума. Този път се чуваха гласове на мъж и жена, които се караха.

— Мразя те! — крещеше жената и от емоцията в гласа ѝ тръбата завибрира. — Винаги съм те мразила!

— Каза ми, че ме обичаш — настоя мъжът с глас, в който нямаше недоволство, а по-скоро гърленото ръмжене на човек с уязвена гордост.

— Дори и тогава те мразех! Винаги съм те мразила!

— А когато те бях натиснал върху матрака?

— Особено тогава.

— Когато те накарах да свършиш?

— И какво мислиш, че крещях на своя език? „Мразя те! Ще се видим в ада! Ще те убия!“

— Джак?

Гласът на Шарън в ухото му го накара да завърти кранчето на водата докрай. Не обичаше да подслушва, но в гласовете и на двамата имаше толкова отмъстителност и режеща като нож острота, че това не само го караше да се заслушва в тях, но и да искаше, не можеше да спре да го прави.

— Джак, да не си на купон?

— В стаята си съм — отвърна той. — Хората от стаята под мен се карат ожесточено. Ти как си?

Въпросът беше достатъчно безобиден, но не и когато бяха разделени от повече от седем хиляди километра. Когато двама души ги разделя такова разстояние, в съзнанието ти винаги възниква въпросът „Какво прави тя в момента?“, последван от „Какво е правила през останалото време?“. Можеше да си каже, че денят ѝ е протекъл по същия начин, както когато и той беше там. Станала е сутринта. Взела си е душ. Закусила е набързо на крак на кухненския плот. Натрупала е чиниите в мивката, защото е имала време или да ги измие, или да се гримира, но не и за двете. Отишла е на работа. Пазарувала е храна. Прибрала се е у дома. Пуснала си е Мъди Уотърс или Стив Ърли, докато е приготвяла вечерята, и след това се е нахранила. Почела е роман на Ан Тайлър или Ричард Прайс или е гледала комедийния сериал „Рокфелер плаза 30“, ако са го давали. След това си е легнала.

Но не можеше да спре да се пита дали денят ѝ не е бил различен по някакъв значим начин, дали нещо не е било добавено в него, дали някой не се е вмъкнал в него или, още по-лошо, в нощта ѝ. Някой красив мъж, който я разбираше и беше там, до нея. В момента не беше сигурен дали тази фантазия е предизвикана от ревност или от подсъзнателно желание. Когато преди три месеца Шарън се бе преместила отново в къщата му, той беше сигурен, че са изгладили различията, които бяха причината да се разделят. Силното физическо желание беше първото нещо, което го бе привлякло към нея, и досега то никога не бе угасвало напълно. Но истината беше, че са си все същите хора. Джак беше посветен на работата си, което възмущаваше Шарън, защото тя самата не бе така отдадена на своята. Беше опитала да гради кариера на няколко различни места, без да изпитва и най-малката привързаност към онова, което правеше. В началото се бе захванала с рисуване, но макар да имаше необходимата техника, ѝ липсваше страст, а без нея не можеше да се получи нищо добро или

поне нищо забележително. Типично в свой стил след това тя се бе заела да продава изкуство, като смяташе, че така ще изкарва лесни пари, но отново липсата ѝ на убеденост или дори на интерес бе предопредила нейния провал. Накрая един неин приятел я нае да работи в галерията „Коуркъран“, но след по-малко от година я освободиха. И така сега тя се трудеше безрадостно във фирма за недвижими имоти — работа, която беше обвързана с капризите на икономиката. Той предполагаше, че това на свой ред само увеличава надигания ѝ се гняв — към него, към света и към живота без дъщеря ѝ. Започваше да си мисли, че Шарън иска всяка вечер той да си е вкъщи за вечеря като някакъв вид отмъщение, задето той харесваше работата си, докато тя очевидно не понасяше своята. Това нейно желание го задушаваше. Винаги се беше чувствал като аутсайдер — като се започне от дислексията му^[3] и се свърши с нетрадиционното му възпитание, той имаше усещането, че никога няма да успее да се приспособи. Докато накрая не бе признал пред самия себе си, но не и пред другигосвен пред Али Карсън, че всъщност просто не иска да го прави. Едно от нещата, които го свързваха с Али, бе, че и двамата са аутсайдери. В повечето неща Шарън беше като всички останали, в други поведението ѝ силно се различаваше. В началото той я обичаше въпреки различията им. Обичаше миризмата ѝ, гледката на тях двамата голи или облечени, страстния начин, по който се любеше. Сега Ема, или по-точно споменът за Ема, стоеше между тях като необятна, неподвижна сянка, която подчертаваше различията им с болезнена острота.

— Кого чувам да си подсвирква? — Звукът от слушалката го върна към действителността.

— Майка ми. Пристигна вчера.

Майката на Шарън никога не го беше харесвала. Не одобряваше брака им и беше казала на дъщеря си, че той ще свърши със сълзи и, разбира се, така и стана. Този неин триумф по никакъв начин не намаля, когато дъщеря ѝ се върна при него. Тяхната дъщеря и нейната внучка Ема беше мъртва, убита при автомобилна катастрофа на двайсетгодишна възраст. Що се касае до майката на Шарън, всичко беше приключило със сълзи, независимо какво щеше да се случи от този момент нататък.

— Джак, кога ще се прибереш у дома?

— Пита ме същото и вчера, и онзи ден.

— И вчера, и онзи ден ти каза, че ще се опиташ да разбереш. — Тя издаде онзи характерен звук, когато езикът се удряше в небцето ѝ. — Джак, какво става с теб? Не искаш ли да се прибереш у дома?

Той заподозря, че нямаше да е толкова настоятелна, ако майка ѝ не беше пристигнала с целия си досаден багаж.

— Когато започнах да работя при Едуард, ти казах...

— Според майка ми не е трябвало да поемаш тази работа и трябва да призная, че съм съгласна с нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако те беше грижа за мен, ако наистина искаше да поправиш щетите, нанесени на нашия брак, щеше да си намериш работа по-близо до дома.

— Шарън, започвам да имам усещането за дежа вю. Не мога...

— Това е отговорът ти на всеки сериозен въпрос — да се шегуваш, нали? Е, аз не мога повече да продължавам така, Джак.

По линията настъпи мълчание. Той не знаеше какво да каже или по-скоро не искаше да каже нещо, за което после да съжалява. Беше странно как затихват личните разговори — как емоциите остават недоизказани и почти изчезват, когато са предавани на дълги разстояния, сякаш самите телефони водят разговора. Може би причината бе в това, че в момента се намираше в чужда за него обстановка и приоритетите му бяха толкова различни от познатите на Шарън неща.

— Не отговори на въпроса ми. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво, сякаш междувременно бе плакала.

— Не знам. Нещо възникна.

— Нещо винаги възниква. — Гласът ѝ се изостри като нож, който току-що е бил наточен. — Но ти точно това искаш, нали? Ти...

Останалата част от саркастичния ѝ отговор беше заглушена от настойчивото почукване по вратата, което бе свикнал да свързва със служителите от Сикрет Сървис.

Той махна телефона от ухото си и се върна обратно в спалнята, която беше едновременно анонимна и потискаща — толкова характерно за онова, което минаваше за съвременен руски стил в обзавеждането. Апартаментът се намираше на последния етаж на голям хотел във формата на буквата Н, чиито леко избелели коридори

напомняха на Джак за хотела във филма „Сиянието“. Целият етаж беше заделен за президента Карсън, семейството и антуража му.

Дик Бриджис, началникът на групата от Сикрет Сървис на Карсън, стоеше на прага. Той не направи никакъв опит да влезе вътре, а само безмълвно прошепна думата „ПОТУС“ — съкратеното наименование за президента на Съединените щати, използвано от тайните служби. Джак кимна и в отговор вдигна показалеца си, за да покаже, че му трябва минута. „Веднага“, настоя Бриджис, без отново да издаде звук, и Джак се върна в банята, където водата продължаваше да тече.

— Шарън, Едуард има нужда от мен.

— Чу ли поне една дума от онова, което казах?

— Трябва да тръгвам. — Не беше в настроение да се занимава с глупостите, на които я подучваше майка й.

— Джак...

Той прекъсна връзката. Върна се в стаята, нахлузи обувките си и без да завързва връзките им, излезе в коридора. Президентът Карсън, охраняван от двама агенти, стоеше пред металната врата на пожарния изход, водещ към стълбището, блокирано на долния етаж. Изглеждаха като хора, които току-що са разговаряли помежду си, главите им бяха наклонени една към друга, устните им — полуотворени, и разменяха помежду си свойски погледи. Всички тези дребни детайли подсказаха на Джак, че нещо важно се е случило в този късен час.

Затова той вече беше нащрек, когато Бриджис отвори пожарния изход и всички се събраха на небоядисаната бетонна площадка. Усещаше се някаква непозната миризма на минерали, която беше колкото остра, толкова и неприятна, но поне нямаше подслушвателни устройства.

— Джак, Лойд Бърнс е умрял в Капри преди четири дни — съобщи президентът без предисловие.

Лойд Бърнс беше партийният организатор на Карсън в Сената и в качеството му на такъв смъртта му беше сериозен удар върху президента — щеше да му е трудно да прокарва законите, които бяха от решаващо значение за новата администрация.

Сега Джак разбираше защо Карсън и телохранителите му са се събрали на съвещание.

— Какво се е случило?

— Злополука. Някой го е блъснал с кола и е избягал.

— Какво е правил Бърнс в Капри и защо са били нужни четири дни, за да научим, че е умрял?

— Не сме сигурни и точно в това е проблемът — въздъхна Карсън. — Той трябваше да е на обиколка за събиране на информация в Украйна — става дума за преди десет дни. След това е изчезнал. Нашите момчетата от разузнаването предполагат, че е искал да си почине от брака си, който е бил на път да се провали или пък — и това най-вероятно е във връзка с предишното предположение — е бил в Капри с жена. Не е носел лични документи, а в Капри всичко става твърде бавно. Минали са три дни, преди на някой с необходимите пълномощия да му хрумне, че може и да е американец, накрая се свързали с консулството, поискали да изпратят представител и така нататък... — Той енергично потърка ръце. — Каквото и да се е случило, трябва да се върна обратно във Вашингтон, за да оправя бъркотията.

— Веднага ще си опаковам багажа — кимна Джак.

Президентът поклати глава.

— Чудех се дали няма да можеш да останеш със съпругата ми и Али. Знаеш колко важно е това споразумение с Юкин. Веднъж, след като бъде подписано, Русия вече няма да подпомага ядрената програма на Иран и това ще укрепи сигурността на Америка. Това е особено наложително сега, защото нашите въоръжени сили са опасно претоварени и изтощени до предела на възможностите си. Откриването на още един фронт, докато се водят военни действия в Афганистан, Ирак и Сомалия, би било пагубно за тях. Ако семейството ми си тръгне с мен, това може да навреди на и бездруго крехкото разведряване, което успях да постигна с президента Юкин. Не мога да си позволя това да се случи — остават броени дни, докато двамата уточним и подпишем съглашението, а цялата ми първа година като президент зависи от тези подписи.

Изведнъж Карсън му се стори остарял — сякаш беше пет години по-възрастен, откакто Джак го бе видял за последно преди петдесет минути.

— И, Джак, нещо лично и много неприятно. Али отново започна да се държи странно — проявява такова неестествено упорство и желание да противоречи, че понякога ми изглежда направо

безразсъдно. — Очите му сякаш сами говореха. — Ти си единственият, който може да я вразуми.

Али беше травмизирана. Фактът, че бе отвлечена, беше достатъчно неприятен, но на всичкото отгоре мъжът, който го бе сторил, бе промил и мозъка ѝ. Откакто Джак я беше върнал у дома, с нея работеше екип от психолози. Но въпреки това тя искаше Джак да е колкото се може по-близо до нея. Между двамата се беше създала близка връзка и подобно на баща си, Али също вярваше на Джак повече, отколкото на всеки друг, включително и на родителите си, с които винаги беше имала трудни и като цяло не особено дружески взаимоотношения.

Естествено, Джак разбираше това. И макар да искаше да се върне във Вашингтон, за да съветва стария си приятел, или ако не, да бъде изпратен в Капри да открие повече подробности за смъртта на Лойд Бърнс, той не възрази срещу предложението на Карсън.

— Добре — съгласи се той.

Президентът кимна и контингентът на Сикрет Сървис ги остави сами на вмирираната площадка. В този момент Джак осъзна, че тази тайна среща бе старателно планирана.

Когато двамата мъже останаха сами, Карсън пристъпи към Джак и му подаде лист хартия.

— Това е копие от маршрута на Бърнс в Украйна. Градовете, които съм отбелязал, не са част от официалния му маршрут, но Киев е бил последната му спирка. Също така запомни едно име — К. Рочев. Това е последният човек, с когото се е срещнал, преди внезапно да напусне Украйна и да се отправи към Капри.

Джак го погледна.

— С други думи, нямаш никаква представа какво, по дяволите, е правил в Киев.

Карсън кимна утвърдително. Загрижеността в очите му беше очевидна, но той не каза нищо повече.

Внезапно Джак осъзна, че работата му на бавачка бе по-скоро за пред служителите от Сикрет Сървис. Това всъщност беше истинската задача. Той се усмихна. Част от дарбата на Карсън беше да получава онова, което иска, или чрез внушение, или като накара другите да стигнат до заключението, което той желае.

Джак не погледна написаното, тъй като заради дислексията щеше да му се наложи да се съсредоточи сериозно, за да успее да го прочете.

— Предполагам, че ще трябва да замина за Украйна, за да разбера какво е правил там Бърнс и защо си е тръгнал.

— Мисля, че това е най-добрата идея. На „Шереметиево“ те очаква частен самолет с дипломатически привилегии, но можеш да отложиш заминаването за утре сутринта, ако желаш. — Карсън стисна Джак за рамото. — Оценявам това, което правиш.

— То е част от работата ми. — Джак се намръщи. — Едуард, подозираш ли нещо?

Карсън поклати глава.

— Наречи го предпазливост или параноя — изборът е твой. Във всеки случай, както подробно обясни Денис Пол в последния си брифинг за сигурността, враговете ми от предишната администрация са все още силни и всички те имат много дълга памет особено когато става дума за отмъщение. Бориха се като побеснели кучета срещу моето номиниране и когато спечелих, опитаха всичко, което им дойде наум, за да подкопаят кандидатурата ми. Помирителните им изявления в пресата не ме заблудиха дори и за миг. Искат главата ми и изглежда, че извадиха дяволски голям късмет със смъртта на Бърнс, защото по-добре от всеки друг знаят, че ще ми е адски трудно в Конгреса, в който доминират демократите.

Джак не каза, че убийството на дясната ръка на Карсън е твърде краен начин за отслабване на позициите на президента, защото имаше личен опит с хора от предишната администрация. Той знаеше на какво са способни те, както и че не изключваха убийството като метод. Те бяха уредили отвличането на Али и почти бяха успели с нападението над Карсън по време на тържественото му встъпване в длъжност. И макар извършителите да бяха или мъртви, или зад решетките, хората, които пресметливо бяха планирали атаката в онзи ден, и до днес оставаха в удобна безопасност зад завесата на правдоподобни опровержения, които дори и Карсън, с цялата му власт и могъщество, не успя да обори.

— Джак, няма да те лъжа, това може да се окаже безнадеждна задача — ръката на президента стисна по-силно рамото на Джак, — но ако не е така, ако Бърнс е бил убит или е участвал в нещо, което може да се превърне в скандал, тогава ти си единственият, на когото мога да

се доверя. Ти си мой приятел и си аполитичен. Искам да работиш по това, докато не успееш да ми отговориш дали съм прав, или греша. — Очите му потъмняха, което показваше, че е силно разстроен. — И още нещо — никой не бива да знае с какво се занимаваш, дори и Дик.

— Не вярваш ли на Бриджис?

— Вярвам на теб, Джак — отвърна Карсън. — Това е всичко.

---

[1] Превод от англ. Валери Петров. — Бел.прев. ↑

[2] Бюро за алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви.
— Бел.прев. ↑

[3] Нарушена способност за четене и разбиране на прочетеното.
— Бел.прев. ↑

2.

Не можеше да заспи след този обезпокоителен разговор. Сложи слушалките на ушите си и наду айпода на Ема, който вземаше със себе си където и да отидеше. Пусна го на случаен избор на песни и изслуша „Наричам гаджето си коте“ на „Фънкаделик“ и „Като да ядеш стъкло“ на „Блок Парти“, преди внезапно да се почувства клаустрофобично сам в апартамента си с музиката на дъщеря си и половин дузина подслушвателни устройства. Затова остави айпода и слезе с асансьора до огромното фоайе в плато и мрамор с меки мебели с кадифена тапицерия, стари самовари и персонал със зорки погледи. Потрепери леко, докато прекосяваше залата, а стъпките му отекваха глухо.

Барът беше вдясно, в помещение, което беше почти толкова внушително, колкото и самото фоайе. Поне осветлението беше по-приглушено и сепаретата във формата на полумесец създаваха илюзията за някаква интимност. Отляво имаше извит барплот от полиран метал, силно осветен отдолу, пред който бяха разположени дванайсет модернистични бар стола. Не толкова отдавна този бар и други като него из цяла Москва бяха пълни с олигарси, които харчеха пари с широки пръсти — бизнесмени, натрупали милиони долари след покупката на огромните корпорации, приватизирани по време на перестройката. След като разграбиха компаниите за жълти стотинки, буквално за една нощ те станаха по-богати, отколкото някога са си мечтали. Юкин прекрати всичко това, когато реши да вземе обратно корпорациите. Сега олигарсите бяха в паника и се бяха втурнали да събират пари, за да платят дълговете, натрупани със заемите за несъществуващия им бизнес по времето на апогея на краткотрайното им могъщество. Ето защо този бар и останалите като него в града бяха празни като вагон на метрото в три сутринта.

Мина покрай барплота и видя един агент на Сикрет Сървис, който държеше чаша със сода. Джак отклони погледа си от празното сепаре, където възнамеряваше да седне, към онова, което агентът държеше под око, и видя Али Карсън. Тя седеше сама близо до прозорец, който гледаше към покрития със сняг площад, заобиколен от

сгради с помпозна архитектура и история, напоена с кръв и жажда за власт. Али изглеждаше толкова малка и уязвима, че почти се губеше в сепарето, но той добре знаеше, че не е такава. Изглеждаше по този начин заради базедовата болест — вид нарушена функция на щитовидната жлеза, — от която приличаше на шестнайсетгодишна вместо на двайсет и две годишна. Зад тази привидна външност тя беше твърда като армиран бетон и по-умна от много хора, два пъти по-възрастни от нея. Кожата ѝ изглеждаше бледа на фона на кървавочервения цвят на тапицерията. Ясните ѝ зелени очи под гъстата кестенява коса се открояваха върху овалното ѝ лице. Горната част на носа ѝ беше покрита с цяло съзвездие лунички. Носеше джинси и тениска с надпис „Сексът е мъртъв“. Едва ли можеше да изглежда повече не на място.

— Ще взема от онова, което пие тя — поръча той на сънливия сервитьор, докато сядаше до нея в сепарето.

Пръстите на Али стиснаха чашата.

— Не е „Шърли Темпъл“^[1] — каза тя.

— Слава богу! Надявах се да не е — ухили се той.

Тя се засмя, което беше и целта му.

— Къде е майка ти?

— В леглото — отвърна Али. — Може да е заспала, а може и да не е. Взе „Ксанакс“ само преди десет минути.

— Все още ли има проблеми със съня?

— Мрази това място. Казва, че рускините са твърде лакоми и дебели, за да се впечатлят от нея.

Сервитьорът донесе напитката на Джак, която се оказа „Уайт Рашън“ — малко сладка за неговия вкус, но той си помисли: „Какво толкова, по дяволите!“

— Ти няма да си тръгваш, нали? — попита Али, докато той вдигаше чашата си.

Още преди време беше научил, че не трябва да се опитва да я лъже — доверието ѝ трябваше да бъде спечелено. Освен това беше твърде умна, за да бъде праметната лесно.

— Не, няма да си тръгна с баща ти.

На пълните ѝ устни се появи лек намек за усмивка.

— Което означава, че отиваш някъде. — Хвърли му кос и лукав поглед. — Каква работа ще вършиш за него?

— Знаеш, че не мога да ти кажа.

— Каквото и да е, трябва да е по-интересно от това да седиш в тая дупка.

— Мислех, че тук ти харесва.

— Пак ли си говорил с баща ми? Твоят измерител на глупостта не удари ли тавана? Руските момчета са неандерталци, а руските момичета са уличници — какво може да му хареса на човек?

— Тук има много история.

— За която никой не иска да говори, защото е била изцяло пренаписана — сухо възрази тя. — Моля те, Джак, отведи ме далеч от всичко това.

— Искан ми се да можех, Али.

— Шибана работа! И ти се шибай!

— Не се дръж така.

— А как да се държа? — Очите ѝ проблеснаха. — Да бъде послушно, кротко момиченце?

— Нещо май ме бъркаш с баща си.

— Как можеш да си приятел с него?

Джак се замисли, че, от друга страна, тя можеше да бъде и обезпокоително незряла.

— Той е добър човек, но това не го прави непременно добър баща.

Гневът ѝ угасна също толкова бързо, колкото и бе пламнал.

— Шибана работа! — възкликна тя, но сега гласът ѝ беше омекнал. — Мразя тоя живот, Джак. Невероятно гаден е.

— Как мога да го направя по-добър?

— Де да можеше. — Тя нежно го целуна по бузата и след това изсипа в устата си остатъка от коктейла с такъв замах, че ледените кубчета изтракаха по предните ѝ зъби. — Някой ден нещата ще се оправят или пък не, нали така?

Тя се приготви да стане от сепарето.

Макар да беше убеден, че не трябва да го прави, Джак попита:

— Все пак как си иначе?

Али направи пауза, преди да отговори:

— Горедолу толкова добре, колкото и ти.

Той си помисли, че отговорът ѝ беше остроумен или пък просто безочлив. А може би беше и двете.

— Това би разсмяло Ема. — Ема беше съквартирантката, най-добрата приятелка и довереница на Али, както и най-близката ѝ съюзнница срещу родителите ѝ. — Сещаш ли се за онзи път, когато дойдох да те гледам на състезанието по щафетно бягане? Ти беше най-бързата, спомняш ли си?

— Спомням си.

— Тя ме сложи да седна до нея и макар и да не каза нито дума, видях колко се гордееше с теб. Не се изправи на крака, не ръкопляскаше като всички останали, когато ти дръпна напред и победи.

Али мълча известно време, сякаш потънала в спомените от миналото.

— В онази нощ, когато се прибрах от празненството, стаята беше тъмна и си помислих, че тя спи. Влязох в банята и се съблякох колкото се може по-тихо. Когато се пъхвах в леглото, видях, че върху одеялото лежи една малка кутийка. Преместих я на светлината, която падаше от прозореца. Вътре имаше готвеща се за скок сребърна котка на верижка. Когато я извадих, Ема каза: „Това е гепард, най-бързото шибано животно на четири крака“. — Али се изправи. — Тя винаги ще ми липсва, както и на теб.

Той я гледаше как се отдалечава, но виждаше Ема. Али беше права, дъщеря му винаги щеше да му липсва. Той беше позволил тя да се отчужди от него. Беше му се обадила точно преди да се удари с колата си в едно дърво и да умре на място. Макар да не бе за вярване, на няколко пъти след това се беше появявала пред него, дори му говореше.

Кое то можеше да означава четири неща: изключително силното му чувство за вина го караше да я призовава от дълбините на подсъзнанието си, както бе предположил психиатърът, до който се бе допитал; бе полудял; засегнатият от дислексията мозък му въртеше номера; или духът на Ема беше оцелял след физическата ѝ смърт. Всеки един от тези сценарии го изпълваше с ужас, макар и по различни причини. Искаше му се да вярва, че в реалността съществува нещо повече от живота и смъртта, които в края на краищата бяха концепции, измислени от човека. Искаше му се да вярва, че Ема все още съществува под някаква форма. За него такова беше определението на вярата — да вярваш в нещо, което науката не може

да обясни. Когато дъщеря му загина, той загуби цялата вяра, която някога бе имал. Когато тя се върна при него, вярата му се възроди.

Али и телохранителят ѝ изчезнаха във фоайето и той остана сам в бара. В помещението се настани тишината на мавзолей. Лампите блещукаха като речни камъни в коритото на река. Снегът тихо почукваше върху стъклото на прозореца като прегладнял просяк, който моли да го пуснат вътре. Беше отпил само няколко глътки от сладкия „Уайт Рашън“, но се отказа да го допива. Успя да привлече вниманието на сервитьора, който продължаваше да дреме, и си поръча качествено малцово уиски с чаша вода. След това извади листа с маршрута на Лойд Бърнс в Украйна и се съсредоточи в него.

Дислексията на Джак караше мозъка му да работи хиляди пъти по-бързо от онова, което се считаше за нормално. Не можеше да разбере (поне не и лесно) нещата, които не бяха триизмерни. Това означаваше, че можеше да нареди кубчето на Рубик за деветдесет секунди, но разчитането на писмен текст, който беше двуизмерен, го затрудняваше. Трябваше да го дешифрира, сякаш беше чужд език или някакъв код. Беше научен да се справя с този си недъг от един пастор, който го беше взел при себе си, след като Джак беше избягал от баща си. Той постоянно го биеше, защото не се справяше в училище. Едва по-късно, вече като възрастен, Джак откри, че дислексията му дава смайващо предимство при анализирането на сцените на местопрестъпления и при разбирането на начина на мислене на асоциалните умове и умовете с изкривена представа за реалността.

Преглеждаше списъка на непознатите градове и имена на улици, когато чу един рязък, но познат глас да поръчва водка. Вдигна поглед от листа и видя млада блондинка в черна рокля и с обувки на високи токчета, която се бе настанила на един от столовете край барплота. Косата ѝ беше събрана в конска опашка, спускаща се до плешките ѝ. Макар тази прическа да бе използвана по-често от жени с тънка коса, случаят с блондинката не беше такъв — косата ѝ беше гъста и лъскава. Големите ѝ, леко дръпнати нагоре очи сякаш имаха червеникавия оттенък на халцедон. Устните ѝ бяха плътни и щяха да изглеждат чувствени, ако ъгълчетата им не бяха извити надолу в непривлекателна гримаса.

Седеше до друга жена на приблизително същата възраст, с тъмни очи и коса, облечена в лъскава тъмнозелена рокля на тънки кафяви

райета, която беше толкова къса, че по-голямата част от бедрата ѝ се белееше на светлината. Когато блондинката заговори отново, Джак се напъгна да се сети къде е чувал този глас.

— Тогава му казах: „Ще се видим в ада“ — тръсна глава блондинката.

И Джак тутакси се досети, че това беше женският глас от стаята под него.

— Запратих лампата в лицето му и крушката изгори бузата му.

— Шибанякът се е отървал леко — засмя се брюнетката.

— Можеш да се обзаложиш, че е така — съгласи се блондинката с очи с цвят на халцедон. — Ако го видя отново, кълна се, че ще го ритам по топките до другия край на Червения площад.

— Е, скъпа, май ще имаш възможност да го направиш — изкикоти се приятелката ѝ.

Блондинката завъртя глава към входа и Джак стори същото. Той видя едър, подобен на мечка мъж с тъмна коса, намазана с гел като на американски гангстер от трийсетте години. Върху бузата му имаше яркочервена следа от изгаряне — без съмнение от крушката на лампата. Носеше един от онези ярки копринени костюми, които само руснаците мислят за модерни, както и масивен златен часовник и още по-масивен златен пръстен на кутрето. Държеше се като Тони Сопрано, който се появява тежкарски на сбирка на мафията. Дори и на Джак, който не го познаваше, му се прииска да рита топките му до другия край на Червения площад.

Блондинката се завъртя с лице към любовника си (или бившия си любовник), който я гледаше злобно, докато се приближаваше. На Джак му стана ясно, че се задават неприятности. Прииска му се да си беше тръгнал с Али, защото нямаше желание да се забърква в караница, която не беше негова работа. Освен това, докато имитаторът на Сопрано се движеше, Джак забеляза дръжката на деветмилиметров пистолет в кожен калъф под лявата му мишница. Той се премести към края на сепарето и се извърна встрани, за да има възможност бързо да се изправи на крака, ако се наложи.

Мъжът бавно и спокойно дойде до мястото, където седяха блондинката и нейната приятелка. Блондинката люлееше крака сякаш в такта на някаква музика, която само тя чуваше. Джак видя, че се усмихва, но усмивката ѝ беше злобна, дори убийствена. Мъжът беше

самоуверен и въоръжен и, изглежда не осъзнаваше жаждата за кръв у нея или пък се чувстваше неуязвим при срещата с нея на публично място. В края на краищата какво толкова би посмяла да стори тя, с което той — или неговият деветмилиметров пистолет — да не може да се справи?

Тъкмо се готвеше да ѝ каже нещо, когато тя със сила заби върха на обувката си с висок ток в слабините му. Той направи гримаса, която не промени особено злобното му изражение, и се преви почти на две. Тъй като беше от лявата страна на мъжа, Джак видя нещо, което блондинката не можеше да забележи — нейният любовник протегна ръка към пистолета си.

Джак изскочи от сепарето. Направи две големи крачки до барплота и стовари ръката си странично върху косматата китка на мъжа. Оръжието изтрака върху пода, сервитьорът отскочи, а барманът подаде сигнал на охраната.

Любовникът на блондинката замахна тронаво покрай Джак и пръстите на дясната му ръка сграбчиха жената за гърлото и започнаха да ядушат. Чу се тихо гъргорене като на пеленаче, което се храни от гърдата на майка си. Джак удари мъжа в гърлото и това беше краят, точно краят на желанието на нападателя да се бори. Дотогава вече се бяха появили двама души от охраната на хотела. Единият от тях извлече бившия любовник, а другият вдигна деветмилиметровия пистолет. Изглежда не се безпокоеше, че може да остави своите отпечатъци. Джак си помисли, че очевидно в Москва правят нещата по различен начин, и за миг се зачуди как ли се наричат руските групи за оглед на сцената на местопрестъплението. Тази мисъл отклони вниманието му от убийствения поглед, който му хвърли бившият любовник на блондинката, докато го извличаха навън.

— Добре ли сте? — попита той блондинката, която колебливо опипваше гърлото си.

— Да, благодаря ви.

Той кимна, готов да се отдалечи, когато тя добави:

— Казвам се Аника, а това е Йелена. Мислехме да пообиколим нощните клубове. Защо не се присъедините към нас?

— Имах дълъг ден и тъкмо се готвех да се прибера в стаята си.

— Моля ви. Искам да ви се отплатя за вашата добрина. — Тя посочи празния стол до нея. — Поне мога да ви предложа едно питие.

Джак наистина искаше да се прибере в стаята си и да се подготви за задачата, която му бяха възложили, но щеше да е невъзпитано да откаже.

— Едно питие — склони той.

— Само едно питие — потвърди тя. — След това, ако желаете, ще ви придружа до асансьорите. И аз съм отседнала тук.

— Да, трудно можех да пропусна разправията по-рано тази вечер.

— Йелена ми каза, че сигурно всички в хотела са ни чули да се караме с Иван — направи физиономия тя.

Той седна на предложението му стол и кимна към фигурите, които се отдалечаваха.

— Предполагам, че ще трябва да дадем показания в полицията.

И двете жени се засмяха на думите му.

— Виждам, че отскоро сте в Москва — рече Йелена. — Полицията е твърде заета да изнудва бизнесмените и да прибира долари от хора като приятеля на Аника, Иван...

— Бивш приятел — поправи я Аника.

— Както и да е — сви рамене Йелена.

Тя говореше английски без акцент за разлика от Аника, която имаше силен руски акцент.

— Виждам, че нямате проблем при разговорите с чужденци.

— Ако не беше така, щях да остана без работа — отвърна Йелена. — Занимавам се с чуждестранните резервации на хотела.

— Какво ще поръчате... — обади се Аника.

— Джак — представи се той. — Джак Макклюр.

— Каква е вашата отрова, Джак Макклюр? — попита Аника.

— Едно малцово уиски — каза Джак на бармана. — „Оубън“, моля.

— Веднага, господине — отвърна барманът и отиде да вземе бутилката със скоч.

— Надявам се, че имате здрав организъм, господин Макклюр — отбеляза брюнетката.

— Млъкни, Йелена. — Аника хвърли на приятелката си кръвнишки поглед, преди да се обърне отново към Джак. — Не й обръщайте внимание. Има твърде развнтено въображение от четенето на американски трилъри.

— Нямам представа за какво говорите вие двете.

Барманът постави питието пред него, след което отстъпи, сякаш всички те излъчваха плутоний.

— Може би е по-добре да му кажеш, Аника.

— Това ми изглежда добра идея — съгласи се той и отпи от своя „Оубън“.

Аника въздъхна.

— Бившият ми приятел, казва се Иван Гуров, е дребен, подчертавам думата „дробен“, член на руска групировка. — Очите ѝ се втренчиха в неговите. — Знаете ли тази дума?

Джак я знаеше.

— Той е член на московската мафия.

— Той е шибан престъпник! — възкликна Йелена с повече емоция, отколкото беше показвала досега.

— Както виждате, Джак, Йелена не одобряваше връзката ми с Иван.

— Той е кръвопиец! — продължи Йелена, очевидно разгорещена от темата. — Той е като нечистотиите в канализацията и би прерязал гърлото на човек още преди да го е видял. Кръвта със сигурност му доставя повече удоволствие от водката.

— Приятелката ми трябва да се научи да пази мнението си за себе си — добродушно се засмя Аника.

— А ти трябва да се научиш да пазиш гърба си — сериозно отвърна Йелена. — Вие също, господин Макклюр. Видях какъв поглед ви хвърли Иван.

— Предполагам, че това означава, че той няма да бъде пратен в затвора.

— Приятелите му ще се погрижат да излезе от там за нула време — обясни Аника. — Точно затова полицията няма да се занимава с този въпрос.

— По-вероятно е да не им се иска да свършат в някоя уличка с куршум в тила — рече Йелена. — Едва ли ще им е приятно да ги изхвърлят в боклукчийска кофа.

— Същото важи и за мен — отбеляза Джак и отпи още една глътка от скоча си.

— Не се безпокойте — успокои го Аника. — Йелена има навика да преувеличава, когато става дума за Иван. Той е доста надолу в

хранителната верига на групировката.

Йелена изсумтя насмешливо.

— Това не му пречи да убива хора.

— Не го знаеш със сигурност.

— Чувам разни неща, Аника, както и ти самата — поклати глава Йелена. — Понякога си толкова наивна.

На Джак му се насъбраха достатъчно зловещи истории за една вечер. Нямаше никакво желание да се среща отново с Иван Гуров, но и не очакваше това да се случи особено след като утре сутринта щеше да лети към Украйна.

Той довърши питието си и се изправи.

— Дами, беше ми много интересно, но май вече дойде време да ви напусна.

— Видя ли какво направи, Йелена? — нацупи се Аника. — Прогони още един мъж. — Тя се изправи и хвърли пари върху барплота. — Обещах да се уверя, че ще стигнете до стаята си.

— Това е вярно — потвърди Йелена с язвителна усмивка. — Оная противна свиня може да се крие в асансьора.

Джак вдигна ръце.

— Дами, харесва ми жените да се карат за мен, но наистина мога и сам да стигна до стаята си.

В асансьора той все още усещаше котешките очи на Аника, които го следваха, и се зачуди дали тя или Йелена го сваляха на сериозно. Може би просто говореше мъжкото му его. От друга страна, възможно беше и двете да флиртуваха с него — нещо, което отдавна присъществаше във фантазиите му, както и във фантазиите на още близо милиард мъже. Едно обаче беше сигурно, техните мозъци и неговият вибрираха на различни честоти. В мислите му, разкъсвани между задачата в Украйна, която се пазеше в тайна дори от служителите на президента, и засилващите се търкания с Шарън, нямаше място за флиртове с рускини, особено пък с такива, които имат гангстер за приятел, бил той бивш, или не.

Слезе от асансьора на последния етаж, кимна на служителите от Сикрет Сървис и влезе в стаята си. Нещо от разговора му с Карсън го тревожеше. Защо беше отпратил телохранителите си, преди да

повдигне въпроса за задачата, която му възлагаше? Когато Джак го бе попитал, президентът беше отвърнал: „Вярвам ти, Джак. Това е всичко.“

Дали Денис Пол не подозираше, че в тайните служби на президента има къртица? Ако това беше вярно, щеше да е унищожителен удар върху всички усилия, които Едуард бе положил, за да оглави администрацията. Какво би станало, ако политическите врагове, за които президентът беше казал, че са все още силни, знаеха за всеки негов ход още преди да го е направил? Карсън не беше споменал имена, но Пол го беше направил: Майлс Бенсън, бившия директор на ЦРУ — твърдоглав ветеран, привърженик на политиката да не се вземат пленници, и Морган Томсън, бившия съветник по националната сигурност и последния от внушаващите доверие неоконсерватори — заядлив и раздразнителен мъж, с наскоро разкрити връзки с няколко компании, произвеждащи военно оборудване. Дватама заедно имаха повече ОТ шейсет години служба и множество контакти в Белтуей^[2], бяха наистина опасни противници. Можеха не само да го поставят в трудно положение, но и да подкопаят репутацията му в страната. В днешно време проучванията на общественото мнение бяха всичко. Един провал беше напълно достатъчен, за да се сгромоляса популярността на Карсън.

Джак се замисли дали да не се обади на Шарън, но преди това се нуждаеше от нещо, с което да се успокои. Може би един горещ душ. Докато сваляше дрехите си и вървеше към банята, той си отбеляза наум да следва своя собствен начин на мислене, със или без одобрението на Карсън.

Пусна душа и зачака да потече топла вода, но преди това да стане, се чу мъжки глас.

— Разхвърляй цялата шибана стая.

Джак се заслуша по-внимателно, спря душа и сложи главата си до тръбата.

— Искам да науча тайните й, трябва ми нещо, което да мога да използвам срещу нея.

Иван говореше на руски — език, който Джак беше научил покрай работата си с терористи към АТФ. Беше използвал софтуера „Розета Стоун“, за да научи руски, арабски и фарси в рамките на осем месеца. Вече говореше перфектно испански. Достатъчно беше да

слуша чуждия език и благодарение на дислексията го овладяваше удивително бързо. Можеше да вижда думите, фразите, глаголните времена и изразите в три измерения, докато ги чуваше, и така ги запомняше мигновено, без да се налага да ги повтаря.

Той седна на ръба на ваната и се наведе напред, като се напрягаше да долови всяка отделна дума. Очевидно Иван не бе предаден на полицията. Толкова по въпроса за реда и законността в Русия.

— Мислех, че познаваш добре тази кучка — казваше сега друг мъжки глас.

— Ти толкова ли добре познаваш твоите кучки? — раздразнено го попита Иван.

— Моите кучки са „тъолка“^[3]. Разгорещените млади момичета са непредсказуеми, а и освен това на кой му пука, по дяволите! Всяка вечер в „Горски пожар“ има тонове нови тъолки... Хей, какво е това?

— Какво откри?

— Хъм, просто потни дамски пликчета. Тази кучка е свиня.

— Доколкото я познавам, ги е оставила нарочно там за някой любопитен тип като теб, Милан — рече Иван. — Което означава, че не търсим на правилните места.

— Вече проверих под чекмеджетата и зад тоалетното казанче.

— Там е твърде очевидно.

— Да погледнем сифона на душа.

В отговор се чу пъхтене и малко по-късно Милан каза:

— Намерих нещо. Виж, тънка корда, вързана за сифона, почти не се вижда на тази светлина.

— Какво има в другия ъ край, Милан Оскович? — попита Иван с приглушен глас, който едва се долавяше по тръбата.

Джак се наведе още по-напред, за да чува по-добре.

Отдолу не долиташе никакъв звук и за момент Джак помисли, че двамата мъже са излезли от банята. След това отново се чу глас.

— Това е огърлица — каза Иван.

— Камея — поправи го Милан.

— Нищо чудно, че я е скрила, сигурно струва много пари, особено на черния пазар.

Съдейки по поведението и стила на Аника, Джак не смяташе, че тя е от типа жени, които биха носили камея.

Очевидно и Милан беше на същото мнение, защото отбеляза:

— Не съм сигурен, че я е скрила, защото е скъпа. Възможно ли е нещо да е скрито вътре?

Отново настъпи тишина и Джак усети как мускулите му се напрягат, сякаш очакваше да се случи нещо неприятно.

— Мамка му! — възкликна Милан. — Това е лична карта.

— Тя е от ФСБ — добави Иван и в гласа му имаше нотка на недоверие.

Джак знаеше, че Федералната служба за безопасност, накратко ФСБ, беше наследникът на КГБ от времената на Съветския съюз.

— Ти, нещастен глупако — засмя се Милан, — чукал си офицер на ФСБ под прикритие.

— Млъквай!

— Не бива да допускаш Арсов да го надуши.

— Затваряй си шибаната уста!

От брифингите преди пътуването Джак знаеше, че Каолин Арсов е главата на Измайловската групировка в Москва.

— Ще ти изпече топките за това.

Джак чу звук от кратко боричкане и си представи как двамата гангстери се търкалят по пода. Защо изобщо слушаше това — то нямаше нищо общо с него. Но после в мислите му внезапно проблесна споменът за Аника с русата ѝ коса, очи с цвят на халцедон и кръстосани един върху друг дълги крака. Чу сребърния звън на смеха ѝ, който се превърна в последната молба на Ема — „Татко, помогни ми!“.

— Успокой се, по дяволите! — задъхано извика Милан. — Можеш да си сигурен, че няма да кажа на никого. Трябва да се безпокоиш за кучката, не за мен.

— Знам това.

Отново настъпи тишина, а след това се чу неразбираем шепот. Джак се зачуди какво ли е измислил Иван.

— Аника? Милан е... Не, за бога, не затваряй! Стрелях по Иван... Да, точно така, прострелях го. Жив е, но... В момента сме в „Горски пожар“ на „Тверская“... Да, близо до Червения площад, само на една пресечка от „Нощен полет“. Не, не съм се обаждал на никого. Иван каза да се обадя... Значи ще дойдеш? Добре, ние сме отзад, в уличката.

— Да тръгваме! — отсече Иван. — Имаме само няколко минути да стигнем дотам преди нея.

---

[1] Безалкохолен коктейл. — Бел.прев. ↑

[2] Наричателно име за политическата машина във Вашингтон, която включва федерални служители, лобисти, консултанти и медийни коментатори. — Бел.прев. ↑

[3] Букв. крава, презрително название за млада жена. — Бел.ред.
↑

3.

Снегът беше спрял и луната се опитваше колебливо да се покаже, но вятърът се бе усилил и сега въртеше и вдигаше снежинките, които се бяха натрупали по улиците или в основите на каменните стени, и ги пращаше право в лицето на Джак с такава сила, сякаш бяха зрънца пясък. С ръце, заврени дълбоко в джобовете на палтото му, и с приведени рамене срещу почти арктическия студ, той пресече по диагонал Червения площад и се отправи към „Горски пожар“, чийто адрес беше получил от злобния портиер на излизане от хотела.

— Пазете си портфейла, господине — бе казал портиерът, докато пишеше върху лист хартия.

— Просто ми кажи адреса — беше настоял Джак, без да обръща внимание на безполезния лист.

Докато вървеше към асансьора на най-горния етаж, беше срещнал погледа на Али, която се бе облегнала на вратата на стаята си и пушеше цигара с карамфил — едно от новите ѝ увлечения.

— Отивай да си лягаш — беше ѝ рекъл той.

В отговор тя бе издишала облак ароматен дим.

— Ще го направя, когато и ти го направиш.

Когато бе проследил погледа ѝ, бе разбрал, че тя гледа към пистолета „Зиг Зауер П250“, затъкнат в колана му, и бе напъхал оръжието по-надолу.

Вратата на асансьора се бе отворила.

— Няма да се бавя — бе я уверил той.

— Ще те изчакам — беше му казала тя, докато той влизаше в асансьора. — Така ще можеш да ми разкажеш къде си ходил.

Вратите се бяха затворили, скривайки от погледа му загадъчната ѝ усмивка. Джак поклати глава и се зачуди какво ли ще е нужно, за да изкара от душата ѝ мрака, оставен от времето, прекарано в затворничество. Може би никога нямаше да преодолее онова, което ѝ бяха сторили. Кой знае какви психически поражения ѝ бе нанесъл умният, но побъркан Морган Хер? Кой можеше да каже колко дълбоко стигаха те? Не и армията от психиатри, които накрая я бяха пуснали

под попечителството на родителите ѝ, защото тя или иронизираше терапевтите, които се бяха опитали да я накарат да сподели кошмарното си преживяване в ръцете на Хер, или просто не им обръщаше внимание. Единственото сигурно нещо беше, че за щастие той не я бе изнасилил. Но какво точно ѝ беше сторил? Това беше големият въпрос.

Сградите, осветени отдолу с прожектори, изглеждаха още помонументални на фона на небето с цвят на мастило, опръскано с мляко. Мракът придаваше на подобните на лукови глави куполи приказен вид, който не съответстваше с мрачната история на постройките. Но пък тази история, както съвсем правилно бе посочила Али, е била пренаписвана отново и отново, едва ли не всеки ден. Той вървеше бързо, но не с наведена надолу глава, както правят повечето хора в такова неприятно време. Вместо това се оглеждаше за Иван и Милан, макар да беше сигурен, че те бяха излезли от хотела още преди той да успее да се облече. По-важното обаче беше да открие Аника, защото тогава можеше да я спре, да ѝ каже за онова, което беше дочул, и да ѝ попречи да влезе в капана, който ѝ бяха приготвили. Но с изключение на една слаба старица с извит гръб като на улична котка той не видя никого.

За момент си зададе въпроса какво, по дяволите, прави. Беше тук по работа. Очакваше го чартърен полет, който да го отведе до Украйна по искане на Карсън. Изглеждаше пълна лудост да върви посред нощ през Червения площад към клопка, поставена от двама убийци на мафията, за агент на ФСБ. Част от него казваше, че Аника може и сама да се грижи за себе си, но една друга, по-дълбока част — онази, която живееше в постоянен страх след смъртта на дъщеря му — настояваше, че ако не се намеси, на сутринта щяха да я намерят мъртва, с куршум в тила. Ако се намираше в Америка, можеше да се обади на полицията, но самата Аника беше подчертала, че това е Русия, а правилата на играта тук често нямат нищо общо със закона. Трябваше да свикне с тази нова реалност за времето, което щеше да прекара тук.

Но в момента имаше по-голям проблем. За Джак настоящето винаги се смесваше с миналото. Какво би станало, ако той не беше твърде зает с обиск за наркотици и бе изслушал Ема, когато тя му се бе обадила за помощ? Дали тогава дъщеря му пак щеше да изгуби контрол над колата си? Щеше ли да излезе от пътя и да се удари в

дървото? Естествено, той никога нямаше да разбере това, но можеше да се постарее нищо такова да не се случва отново. Знаеше, че не му влиза в работата да спасява Аника — той едва я познаваше. Знаеше, че онова, което се опитва да направи, най-вероятно е глупаво, и въпреки това не можеше да не го стори. Знаеше, че тя щеше да умре — никога нямаше да може да си прости, ако позволише това да се случи.

В отсрещния край на Червения площад Джак откри улицата, която се казваше „Тверская“, и веднага забеляза входа на нощния клуб заради тълпата от млади хора и опашката от бомбили — циганските таксито, които обикаляха Москва и задръстваха трафика. Те или едва пълзяха, залепени едно за друго, в очакване някой пътник да се хване на въдицата, или когато вече бяха намерили такъв, профучаваха на път за дестинацията си със скорост, от която можеше да ти се завие свят. В такива моменти бяха като тиктакащи бомби — от там идваше името им.

Той подмина навалищата пред входа, заобиколи сградата и се приближи предпазливо към уличката, където Иван и Милан дебнеха в очакване на Аника. Предположи, че бяха успели да я примамят тук, защото тя вероятно мислеше, че ще може да научи повече от Иван за начина на действие на Измайловската групировка, докато той лежи умиращ. Очевидно това беше причината, иначе тя вече се бе откачала да го използва. Може би беше твърде ниско в йерархията, за да ѝ върши работа. Беше извлякла от него каквото можеше, след като бяха правили секс, и сега беше готова да продължи нататък или, по-точно, нагоре.

В началото на уличката той извади своя зиг зауер и спря за миг, да привикнат очите му към мрака и същевременно да остане скрит за Иван и Милан. Трябваше да ги накара да излязат от тъмнината или ако това не станеше — да разбере къде са се скрили. Докато очите му свикваха с тъмното, мозъкът му започна да си изгражда триизмерна представа за уличката заедно с вратите, прозорците, двата очукани контейнера за боклук, подпрени на стената на сградата, купчините отпадъци, събрани в завързани найлонови торби, покрития с много петна асфалт, осеян с употребявани презервативи и хартиени кърпички измежду малки преспи пожълтял сняг там, където все още не бе покрит с черна кора от сажди.

Настрои слуха си не само за всякакви звуци, издавани от двамата престъпници, но и за тракането на високите токчета на Аника. Внезапно осъзна, че те едва ли щяха да ѝ помогнат много в хлъзгавата уличка. Всъщност щяха само да ѝ пречат. Вече беше запаметил цялата сцена и бе преценил, че най-вероятното място, откъдето Иван и Милан щяха да нападнат, бе пространството между двата контейнера за боклук. Макар да беше тясно — особено за човек с размерите на Иван, — то имаше двойното предимство, че беше изцяло в сянка и не се виждаше и от двата края на уличката.

И точно в това беше проблемът, защото в далечния край на улицата се появи колеблива сянка, която почти веднага изчезна. Джак знаеше, че това най-вероятно е Аника. За момент се зачуди дали да не изтича около сградата и да стигне до нея, преди да е влязла в уличката, но след това я видя да се движи на променливата светлина. За момент благодарение на ярката светлина от улицата зад нея дори различи силуета ѝ, който премина за миг и изчезна, сякаш принадлежеше на дух.

Сега Джак нямаше друг избор, освен да влезе от другия край на уличката и да се надява да привлече вниманието на Аника, преди Иван и Милан да са я нападнали, и така да не му се налага да използва пистолета си. Докато вървеше към контейнерите и Аника, той забеляза парче тръба. Беше пластмасова, а не метална, но щеше да свърши работа. Вдигна и размаха бялата тръба във въздуха, за да привлече вниманието на Аника. Успя да го направи, но тази стратегия се оказа погрешна, защото хем я уплаши, хем отклони вниманието ѝ от Иван и Милан, които изскочиха от мястото си между контейнерите, щом чуха тракането на токчетата ѝ по асфалта.

Джак видя матовия проблясък на деветмилиметровия пистолет на Иван и хвърли по него парчето тръба. То го удари в рамото и той обърна гръб на Аника, като същевременно успя да стреля по нападателя си. Джак бързо се наведе и също стреля. От позицията си той видя, че Аника държи в ръка една от обувките си. Тя стовари върха на токчето върху главата на Милан, малко над мястото, където започваше косата му, и той полетя със сумтене назад към тухлената стена.

Когато чу вика на другаря си, Иван изстреля още един куршум, най-вероятно за да държи Джак на разстояние, и след това се обърна

отново към Аника. Тъкмо насочваше пистолета си към нея, когато Джак му се нахвърли. Когато двамата мъже тежко се сгромолясаха върху тротоара, пистолетите им изтракаха на земята. Аника сграбчи оръжието на Джак, но с огромно усилие Иван успя да го избие от ръката ѝ. Деветмилиметровият му пистолет лежеше скрит някъде в сенките.

Джак заби юмрук в диафрагмата на Иван, но едрият мъж сякаш едва усети удара. На свой ред той хвана брадичката на Джак, вдигна я нагоре и така откри врата му. Джак се изви и юмрукът на Иван го халоса отстрани по врата. Ако беше закъснял само със секунда, руснакът щеше да строши гръкляна му. Отблизо мъжът изглеждаше дори още по-едър от него и яростта му беше осезаема. Джак се навеждаше и се извиваше, нанасяше някой и друг удар, но гангстерът го биеше бавно и методично. С крайчеца на окото си той видя как Аника се затича към Иван. Тя го удари, но не последва никакъв ефект. Той замахна към нея с масивната си ръка и тя се дръпна назад и падна на земята. Джак разбра, че не може да очаква повече помощ от нея.

В следващия момент, когато вниманието на Джак се отклони за миг, Иван го обърна към себе си и го стегна в задушавача хватка. Сега се опитваше да го накара да се извие назад. Джак вложи цялата си енергия в усилието да се придвижи напред, пълзейки агонизиращо бавно по ширината на улицата към мястото в сянката, където предполагаше, че е паднал неговият зиг зауер. В ръкопашен двубой той не можеше да се мери с огромния руснак. Сега пистолетът беше единствената му надежда.

Поемаше си дъх на пресекулки. Имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат от орбитите си, докато Иван усилваше натиска си върху трахеята му. Виеше му се свят, в съзнанието му се появяваха ослепителни проблясъци светлина, следвани от обширни бездни от мрак, които заплашваха да го погълнат в невъобразимите си дълбини. Уличката се накланяше пред очите му, сякаш всеки момент щеше да се изсипе в ухото му. Вече не можеше да различава горе от долу и ляво от дясно. Силите му да се бори се изчерпваха. Започваше да се отнася, сякаш напускаше един свят на път за друг и тогава чу нейния глас, гласа на Ема, така както го беше чувал няколко пъти след смъртта ѝ. Веднъж дори я беше видял да се мъждее между дърветата зад къщата му в края на „Уестморленд Авеню“. Това беше неговото

убежище, където някога бе живял с Гъс — едрия чернокож собственик на заложен магазин, — след като бе избягал от баща си, който го тормозеше.

— *Татко* — повика го дъщеря му. — *Татко, къде си?*

— *Ема...?*

— *Татко, търся те и не мога да те видя. Къде си?*

— *Тук съм, Ема... Следвай гласа ми. Усещам, че съм много близо до теб.*

— *Сега те виждам, татко.*

Той чу ужасеното й ахване.

— *Трябва да се върнеш обратно...*

— *Къде да се върна?*

— *Трябва да се върнеш, татко... Съвсем близо си до пистолета...*

Тогава той усети как нещо метално се удари в коляното му. Задраска с дясната си ръка и напипа не своя зиг зауер, а деветмилиметровия пистолет на Иван. Сграбчи го и сложи пръст на спусъка. Беше стигнал до стената на уличката и се наведе колкото се може по-рязко. Челото на Иван се удари в стената и хватката му върху трахеята на Джак се охлаби достатъчно, за да му позволи да завърти пистолета.

Стреля два пъти в корема на руснака.

Следващото нещо, за което си даде сметка, бе, че Аника го дърпа изпод неподвижното тежко тяло на Иван.

— *Хайде!* — подкани го тя задъхано. — *Трябва да се махаме от тук!*

— *Какво?*

— *Ти застреля член на Измайловската групировка.*

— *Нали каза, че е дребна риба.*

Той дишаше тежко, опитвайки се да изпълни с въздух изгарящите си дробове. Беше полумъртъв, част от него все още се намираше в онова ефирно и несъществуващо място, където се бе отнесъл преди малко. Все още не можеше да осъзнае напълно какво се бе случило.

— Мислиш ли, че това ще има някакво значение за Каолин Арсов? — Изражението на Аника беше мрачно. — Не може да позволи един от неговите хора — независимо кой — да бъде застрелян, без да отмъсти незабавно. Както е с главите на всички фамилии, репутацията му зависи от две неща — дисциплина и отмъщение.

Той пое протегнатата ѝ ръка и препъвайки се, започна да се отдалечава от трупа.

— Хвърли пистолета! — нареди му тя. — За бога! Хвърли го и да се махаме от тук колкото се може по-бързо!

Джак, който ту се опитваше да тича тромаво, ту едва влачеше краката си, пусна оръжието, както толкова много пъти бе виждал да го прави Майкъл Корлеоне в „Кръстникът“. Спъна се в нечий крак и забеляза проснатия по лице Милан. Той не помръдваше също както Иван. За миг се зачуди дали и двамата са мъртви. След това излязоха отново на ярко осветената улица и Аника махна на бомбила, отвори задната врата, бутна Джак вътре и се качи след него.

— Ще се укриваме в апартамента на Йелена, докато успея да проведа няколко телефонни разговора — обясня тя, докато даваше адреса на шофьора.

— Ема?

— Ема? — повтори като ехо Аника. — Коя е Ема?

Джак извърна лице. В очите му имаше сълзи. Почти беше готов да отговори „дъщеря ми“, но вместо това каза:

— Никоя.

Свали прозореца и подаде лице навън, в тъмнината на нощта. „Ема, Ема, как ми се иска да бях успял да те спася.“

— Хей, измръзна ми задникът — запротестира шофьорът.

Но освежително студеният вятър беше точно онова, от което Джак имаше нужда, за да прочисти главата си. Адреналинът все още пулсираше в него и той знаеше, че ще мине известно време, преди да усети болката от ударите, които му беше нанесъл Иван. Междувременно трябваше да се справи с настоящото положение. Мозъкът му се съвземаше и започваше да работи с обичайната си светкавична скорост.

Той се наведе напред.

— Забрави този адрес — нареди той на шофьора, надвиквайки остро свирене на вятъра. — Закарай ни на „Шереметиево“.

— На летището ли? — учуди се Аника. — Защо ще ходим там?

Джак се облегна назад, докато бомбилата смени посоката и се насочи към околоръстното.

— Както вече спомена, трябва да се отдалечим възможно най-много и най-бързо от онази уличка и точно това и ще направим.

4.

Можеш да загубиш всичко. На това го беше научила смъртта на Ема, както и бракът му. Дори в самото начало, в онези първи възторжени мигове, семената на загубата са били вече посети и предопределени — един безпристрастен поглед назад разкриваше това.

Тези мисли минаваха отново през съзнанието на Джак, докато двамата с Аника се друсаха в бомбилата. След като подминаха околоръстното и се отправиха към „Шереметиево“, Аника извади мобилния си телефон и проведе разговор с някого, за когото Джак предположи, че е началникът ѝ във ФСБ. Но доста бързо стана ясно, че тя не получава отговора, който беше очаквала. След като подробно описа какво се бе случило в уличката зад „Горски пожар“, тя млъкна и заслуша внимателно събеседника си. В началото лицето ѝ беше намръщено и съсредоточено, а после на него се изписа разочарование. Накрая тя повиши глас и започна да изстрелва бързо като картечница фрази на руски и още в началото Джак изгуби нишката на разговора. Внезапно тя прекъсна и захвърли телефона на пода на таксито.

— Какво става? — попита Джак.

След като го попита къде отиват, Аника не му бе казала нищо повече, не му бе благодарила, че е спасил живота ѝ, нищо, нито дума. До телефонния разговор тя изглеждаше потънала в размишления, сякаш беше съвсем сама в бомбилата. Джак предположи, че отдръпването ѝ е реакция на насилието, което се бе наложило да изтърпи, на заплахата, надвиснала над живота ѝ, и на борбата за оцеляване, изискваща всяка частица от енергията и. Беше съвсем нормално да е в състояние на шок. И ако наистина беше така, Джак би предпочел тя да се успокои, преди да започне да я разпитва. Сега към цялата бъркотия се добави нов злокобен елемент.

— Ще ти кажа какво става — отвърна тя. — Прецакани сме — напълно и необратимо прецакани!

— Не виждам защо. Иван беше гангстер от ниско ниво, а ти работиш за ФСБ. Тя извъртя глава толкова рязко, че той чу изщракването на шийните ѝ прешлени.

— Това откъде го чу?

— От същото място, откъдето научих за клопката, която ти бяха устроили. Иван и Милан бяха в стаята ти и търсеха как да си отмъстят. Намериха камеята, която беше скрила в сифона.

— Мамка му!

— Да скриеш личната си карта в камеята беше грешка. Това бижу изобщо не подхожда на твоя стил.

— Беше на майка ми.

Известно време тя гледаше през прозореца с непроницаемо изражение. После се обърна към него и каза:

— Не Иван е проблемът, а Милан. Иван не знаеше нищо, затова скъсах с него, но той не се отказваше.

— Очевидно си много умела в леглото.

Аника го гледа известно време с блестящите си очи. От толкова близо, дори и на слабата светлина, той можеше да види сребристи точки да проблясват в очите ѝ с цвят на халцедон, докато таксито минаваше покрай уличните лампи.

Очевидно тя реши да не коментира думите му и продължи:

— Искях да стигна до Милан, а щом като е разбрал коя съм в действителност, той е решил да ми постави капан. Разбира се, аз се хванах на въдицата, защото той ми се обади и аз знаех, че ще е там. А след като Иван вече не беше пречка, можех да започна с Милан.

— Май добре са ти скроили шапката.

Тя наклони глава.

— Не ми е познат този любопитен израз, но мисля, че схващам какво искаш да кажеш.

Вече приближаваха летището и тя се наведе да си вземе мобилния телефон.

— Дори Милан не е истинският проблем, макар да е достатъчно зъл. Той беше свързан с мъж на име Батчук. Ориел Йовович Батчук е вицепремиер, близък довереник на президента Юкин. Познават се още от Санкт Петербург, където заедно са работили в общинското управление. Дори и в онези дни Батчук вършел цялата мръсна работа на Юкин. Двамата разработили забележително ефективен начин на действие. Юкин подбирал успешни фирми в Санкт Петербург и изпращал Батчук, снабден с документи, които обвиняват съответната компания — собственика или борда — в злоупотреби, неспазване на

някакви неясни закони или каквото и да е друго. Като цяло това нямало значение, защото всички обвинения били фалшиви, но впоследствие фирмата се оказвала затънала в лайната или пък собствениците ѝ се озовавали в съда, където държаните от Юкин съдии произнасяли благоприятни за него присъди. За разлика от Америка тук не можеш да обжалваш или по-точно можеш, но никой съдия няма да ти обърне и най-малко внимание.

Вътрешността на таксито се освети от студения блясък на луминесцентното осветление на „Шереметиево“. Джак се наведе напред и каза на шофьора къде да ги остави.

— Юкин и Батчук забогатели още докато били много млади — продължи Аника. — Сега и двамата се издигнаха до най-високи постове и повтарят същия начин на действие, само че на национално ниво. Юкин използва Батчук и възможностите на федералните съдилища, за да си възвърне най-рентабилните приватизирани компании чрез изнамиране на неясни счетоводни несъответствия или фабрикуване на множество обвинения в злоупотреба с общественото доверие срещу служителите или олигарсите, които стоят зад тях. Много от тях заделиха от печалбите си, за да платят на него и на хората му. Всичко започна с поемането на контрола над „Газпром“ и оттогава нещата само се влошават.

— Но какво прави един вицепремиер с високопоставен член на Измайловската групировка? Нали всички правителствени агенции работят за него?

— Батчук е много повече от вицепремиер — обясни Аника. — Той е в ръководството на призрачна агенция на тайните служби, която е толкова скрита от погледите на всички, че дори няма име, поне досега никой не е могъл да установи нищо друго, освен названието, под което е известна — „Тринадесет“.

— Номер тринайсет, може би тринайсето управление?

— „Тринадесет“ не е част от ФСБ, тя е извън и над ФСБ и всяка друга агенция на тайните служби, контролирана от Кремъл. — Тя направи физиономия. — Затова моето управление не може да ми помогне в тази ситуация и не може да направи нищо за теб. Всички началници са парализирани от страх сега, след като Милан Спиаков е мъртъв. Както казват те, аз съм радиоактивна. Не мога да се върна към

работата си или към нормалния си живот, от които бях безцеремонно лишена.

— Съжалявам, Аника, но и аз самият съм в подобно положение.

— Не, не — поклати глава тя, — ти си американец. Вие винаги имате по-голям избор.

„Точно затова сме в тази част на «Шереметиево» — помисли си Джак. — На Едуард ще му е далеч по-лесно да ме измъкне от Украйна, отколкото от тук. Освен това имам да изпълнявам задача.“

Вече виждаше частния самолет, който Карсън беше запазил за него. Светлините в кабината му бяха запалени. Както беше обещал президентът, екипажът го очакваше.

— Искам да изясним нещо — подхвана Джак. — „Тринадесет“ е подчинена единствено на Юкин, така ли?

— На Юкин и на Батчук, да — кимна Аника. — Но може би името ѝ изобщо не е „Тринадесет“. Онова, което е известно, са само предположения, които често си противоречат, но едно нещо изглежда ясно — Батчук е немислимата преди връзка между неизвестен клон на Федералната служба за безопасност и групировката.

— Изглежда Юкин в подсигурил всичките си бази.

— Отново не разбирам израза — поклати глава тя.

— Искам да кажа, че ръководи всички сили, дори и онези, които досега са били традиционни врагове.

— Да, точно така е. Стои начело на един нечестив съюз.

— Но защо? Каква е целта на „Тринадесет“?

Стигнаха до мястото. Джак, който беше направил грешката да не договори предварително цената, получи безобразно надута сметка. Това обаче беше преди Аника да прекара няколко минути в разпавия с шофьора и размяна на поредица от ругатни, чийто смисъл беше твърде неясен, за да го схване Джак. Но явно шофьорът ги разбра достатъчно добре, защото Аника договори цена, която беше десет пъти по-малка от първоначално поисканата. Джак плати и те слязоха от пухтящата бомбила.

— Кой знае какво планират Юкин и Батчук — каза тя. — Със сигурност е нещо зловещо.

Нощта се оказа мека. Каквото беше останало от снега, или се топеше, или беше отнасяно от влажния южен вятър. Диадемата от

светлини създаваше едно друго небе — ниско, метално и изкуствено, в което липсваха точките на звездите от мекото, истинско и високо небе.

— Сега — рече тя, като се огледа наоколо, — моля те, кажи ми защо сме тук.

— Виждаш ли този самолет пред нас? — посочи с ръка той. — Той ще ни измъкне от тук.

Тя внезапно спря.

— Кой сте вие, господин Макклюр?

— Мислех, че обръщението „господин Макклюр“ остана в бара на хотела.

— Ти имаш собствен самолет. — Очите ѝ бяха изпълнени със съмнение. — Може би си американски олигарх.

— Не, не съм бизнесмен — отвърна Джак, като я подканяше да върви към самолета и очакващата ги подвижна стълба.

Стори му се любопитно, че един агент на ФСБ не знае кой е той и че работи за президента на Съединените щати.

— И самолетът не е мой. На един приятел е.

— Много богат и могъщ приятел. А ти какъв си — да не си неговият вицепрезидент?

На Джак това му се видя забавно, макар че в действителност тяхното положение не беше много за смях.

— Нека просто да кажем, че и аз съм вицепремиер като Ориел Йовович Батчук.

— Америка няма премиер. — Тя го изглежда още по-подозрително.

— Е, поне засега все още няма.

— Наистина ли нямаш представа кой съм и за кого работя? — попита Джак.

— А трябва ли? Ако си някой, който присъства в международните новини на вестниците, си извън моята компетенция и дори извън моя интерес.

След като един подир друг се бяха почистили в малката тоалетна доколкото могат, Джак и Аника седяха в частния реактивен самолет, докато екипажът правеше последни проверки в пилотската кабина. Капитанът беше казал на Джак, че е получил инструкции, предоставил

е плана на полета на летищния персонал и, иначе казано, е готов за излитане.

— Чудех се защо беше в онзи хотел по същото време, в което и аз бях там.

— Може би ни е било писано да имаме страстна любовна афера.
— Тя го каза с толкова язвителен тон, че Джак не знаеше какво да ѝ отговори.

— Да, точно така — продължи тя със същия режещ тон. — Проследих те чак от — откъде от Америка си по-точно, господин Макклюр?

— Вашингтон — града, не щата.

След като беше показала какво мисли по въпроса и очевидно незаинтересувана от отговора му, Аника се обърна и се загледа в летището през малкия прозорец от перспекс^[1]. Сега между тях се беше появило особено напрежение, сякаш в последните няколко минути се бяха превърнали в противници. Джак умееше необикновено проникателно да преценява характера на хората, но тази жена беше неразгадаема за него, все едно в съзнанието ѝ имаше различни личности, всяка от които настояваше да ѝ обърнат внимание. В това отношение му напомняше за Али.

Най-сетне тя каза с променен глас:

— Целта ми е, или по-точно беше, да проникна в Измайловската групировка и да събера доказателства срещу Арсов. Сега започвам да мисля, че някой се е почувствал заплашен от разследването ми и че са решили да се отърват от мен.

— Могли са да те изпратят в Сибир.

Тя се обърна отново към него. Петънцата в очите ѝ станаха стоманеносиви.

— Един внезапен натиск отвън би предизвикал раздвижване във ФСБ и по този начин би привлякъл нежелано внимание към „Тринадесет“. Не, това е бил по-добрият начин да се справят с мен — да ме превърнат в изгнаник. — Лицето ѝ стана мрачна маска. — Сега собствените ми хора ще ме преследват и най-вероятно ще ме убият.

— Заради смъртта на Милан.

— Почти съм сигурна, че вече има някой, готов да заеме мястото му — сви рамене тя. — Така стоят нещата. Сигурно си наясно, че

хората като Милан — и като мен — могат да бъдат жертвувани във всеки момент.

Джак кимна.

— Случва се и в моята страна — призна той и след това, без да се замисля, добави: — Не каза нищо за случилото се в онази уличка.

В момента, в който изрече тези думи, разбра, че е сбъркал.

Аника се обърна към него. Пълните ѝ устни бяха толкова плътно стиснати, че образуваха линия, права като хоризонта.

— Какво толкова има за казване? Двама мъже умряха, а ние сме живи. Какво очакваш да сторя, Джак Макклюр, да рухна и да се разплача на рамото ти? Имаш ли нужда да ме утешиш? Изглеждам ли като някой, който има нужда от утеха?

— Изглеждаш като човек, който не е бил утешаван често.

В хотелския бар двете с приятелката ѝ Йелена изглеждаха толкова настроени да флиртуват — „Мислехме да пообиколим нощните клубове. Защо не се присъедините към нас?“. Но сега изглеждаше твърда като сплав от стомана и титан.

— Всъщност, когато се срещнахме за пръв път, беше по-приятелски настроена.

Той усети как след този коментар тя се успокои, прибра ноктите си и потъна в дълбок размисъл.

— Просто... — Гласът започна да ѝ изневерява и тя се прокашля, не знаейки как да продължи. — Съжалявам, но когато съм уплашена, ставам нападателна.

Докато произнасяше последните думи, тя извърна лице, сякаш засрамена, че е показала достатъчно силни чувства, които да оставят, макар и за кратко, пукнатини в защитната ѝ обвивка.

— Знам, че това е грозна черта на характера, но всъщност не се плаша много често... — Тя отново се обърна и леко се засмя, макар и за кратко.

След това махна с ръка, сякаш с това изтриваше думите от някаква въображаема черна дъска.

— Все още се питам защо дойде да ме спасиш. Защо би направил нещо такова? В края на краищата ние сме двама непознати, между нас няма никакво обвързване или по-скоро досега нямаше. Така или иначе, всеки път, когато си задавам този въпрос, стигам до един и същи отговор. За теб аз не съм непозната, защото вероятно работиш за

агенция на американските тайни служби. — Тя се огледа наоколо. — Този самолет на ЦРУ ли е?

— Не, не е — отвърна той. — И аз не съм агент на тайните служби.

Аника го погледна внимателно, сякаш се опитваше да прецени колко истина съдържат думите му.

— Би ли ми казал, ако беше?

— Да, сега бих го направил.

Тя протегна ръка и той видя колко бледи, тънки и остри са пръстите ѝ. Дали не му даваше благословия или пък искаше да му направи загадъчно предсказание на бъдещето?

— Вярвам ти — каза тя, сякаш бе успяла да прочете в него нещо, което не можеше да бъде видяно, но което тя въпреки това бе призовала с бялата си ръка.

След това Аника въздъхна.

— Има нещо друго, нещо под повърхността, ако разбираш какво искам да кажа. — Сложи ръце една върху друга в скута си, сякаш изтощена от онова, което току-що бе сторила. — Предполагам, че моята раздразнителност се дължи на факта, че прекарвам твърде дълго време сама. Йелена е права. Проклетата да е! Почти винаги е права и не са срамува да се хвали с това при всяка възможност. Както и да е, не ме бива много в общуването с хора, поне не в личния ми живот.

— Разкажи ми за Йелена.

— Йелена не ми е приятелка, тя ми е като сестра или като свещеник, при когото се изповядваш, и въпреки острия си език изслушва изповедта ми, без да ме съди. — Тя му се усмихна с лека, хладна усмивка. — И точно тази е главната причина човек да не създава приятели. Не е важно какво правиш с живота си, важно е какво другите мислят, че си направил или не си направил с него — какъвто и да е конкретният случай. По този начин истината се превръща в лъжа и накрая тази лъжа заживява свой живот, независимо от теб. Виждаш как губиш контрол над собствения си живот, защото без да знаеш как точно се е случило, си се превърнал в онова, което другите мислят, че си.

Светлината от фаровете на някакво превозно средство, което се движеше отвън по асфалта, за кратко освети лицето на Аника. Тя беше наистина поразителна жена дори когато беше безкомпромисна и

твърда, но още повече сега, когато устните ѝ се бяха отпуснали в обичайната за тях форма и върху страните ѝ се бе появил малко цвят.

— Не мислиш ли, че работата ти в тайните служби играе известна роля за това? — предположи Джак. — Тя разрушава усещането ти за теб самия. Превръщаш се в онова, което дресьорите ти искат да бъдеш. Лъжите, които казваш, за да изпълниш мисията си, се превръщат в истина и доста бързо губиш способността си да различаваш едното от другото и вече не знаеш никакъв друг начин, по който да действаш и да реагираш.

— Знаеш за тези трудности. — Лицето ѝ беше помрачено от ново подозрение. — Стори ми се, че каза, че не си агент.

— Не съм, но познавам доста хора, които са, и всички те казват едно и също нещо. Е, дори и да не си го признават, мога да го видя в постъпките им.

— Но в моя случай вредата беше нанесена дълго преди да се присъединя към ФСБ — призна тя, като за пръв път, откакто се бяха срещнали в бара, прояви искрица неподправен интерес.

— Баща ти ли? — предположи той.

— Вариация на онова, което се случва толкова често на жените. — Тя извади цигара от дамската си чанта, която беше успяла да измъкне от калта на уличката, но сетне, като си спомни къде се намира, я пусна обратно и се намръщи. — С брат ми споделяхме една и съща стая, което е доста често срещано в тази страна. След като станах на дванайсет, той ме изнасилваше нощ след нощ с опрян в гърлото ми ловен нож. Когато свършваше и все още беше върху мен и в мен, той не спираше да ми повтаря: „Ако кажеш на някого, ще ти прережа гърлото.“ След това, за да бъде заплахата му реална, правеше резка върху тялото ми и ме караше да вкуся от собствената си кръв. „За да не забравиш никога да си държиш езика зад зъбите“, казваше ми той. Всяка нощ ме порязваше, сякаш бях слабоумна и никога нямаше да го запомня.

Звукът на турбините стана по-силен, а дрънченето и вибрациите в кабината — по-осезаеми, но Джак виждаше, че подвижната стълба е още на мястото си. Вниманието му се насочи отново към Аника. В гласа ѝ нямаше и помен от самосъжаление.

— Къде е той сега? — попита Джак.

— Брат ми ли? Надявам се, че в ада. Не че имам и най-малкото желание да разбера. Аз не съм жертва.

Изрече последната дума с такава сила, сякаш в нея имаше отрова. Джак не можеше да я вини, но той подозираше, че тя греши заради думите на брат й: „Ако кажеш на някого, ще ти прережа гърлото.“ Когато ги беше прошепвал в ухото й, те бяха действали като зловещ опият, тровещ съзнанието й и принуждаващ я да отхвърля всеки, който е искал да се доближи до нея и да я защити — всеки, който би могъл да навреди на брат й или да попречи на отвратителните му постъпки. Затова тя е продължавала да мълчи и се е затворила за всеки, който би могъл да й помогне — „Ще ти прережа гърлото“. От тази гледна точка тя беше отстъпила пред брат си и все пак беше негова жертва. Силата й, която беше удивителна и с много измерения, беше съсредоточена изцяло в защитната обвивка, която бе изградила, за да запази все още уязвимата си сърцевина.

Както често се случва в живота, общите неща събират хората. Той и Али се бяха сближили, защото и двамата бяха аутсайдери. Джак се зачуди дали би могъл да пробие бронята на Аника и реши, че си струва да опита.

— При мен пък беше баща ми — каза той бавно, като преднамерено поставяше еднаква тежест върху всяка дума, така че тя да обърне внимание, да разбере важността им. — Казваше, че ме бие, защото съм глупав, защото се прибираще пиян всяка вечер и предполагам, защото мразеше самия себе си и живота си. Една нощ ми дойде до гуша и си тръгнах.

— Да, разбира се, защото си мъж. — В тона на Аника имаше по-скоро примирение, отколкото горчивина, сякаш бе размишлявала над тази несправедливост толкова често, че тя се беше превърнала в нещо банално. — Мъжете могат да си тръгнат когато пожелаят, нали? Докато жените — къде могат да отидат те? Дори положението да е отвратително и непоносимо, те имат само този дом и семейство, даже животът в тях да е отровен. Защото на улиците ги очакват робство и смърт.

Тя потрепери сякаш от някакъв личен спомен. След това обърна глава и внезапно отново стана неспокойна.

— Не трябваше ли вече да сме излетели?

В този момент по пътеката към тях се приближи един от помощниците.

— Съжалявам за закъснението, господин Макклюр — извини се той, — но един човек иска да разговаря с вас.

Джак си помисли, че тези помощници на Карсън винаги бяха твърде възпитани и твърде официални или пък просто такива бяха всички служители на президента, за които уважението и протоколът се бяха превърнали в начин на живот.

— Кой...? — Аника изглеждаше разтревожена.

— Успокой се — каза ѝ Джак, докато се изправяше. — За каквото и да става въпрос, аз ще се погрижа.

Той тъкмо се насочваше към вратата, когато Наоми Уайлд, началникът на групата на Сикрет Сървис, отговаряща за Лин Карсън, влезе с енергична стъпка в кабината.

„По дяволите! — помисли си Джак. — Какво прави тя тук? Да не би да се е случило нещо с първата дама?“

Уайлд се усмихваше, макар и доста смутено, сякаш се бе издънила по някакъв непоправим начин. Това беше странно, защото тя беше уверена в себе си и превъзходно обучен агент. Имаше достатъчно вяра в целия си екип, но сега изглеждаше като риба на сухо, като жена, която се е оказала в ситуация, за която няма отговор или, по-скоро, отговорът не ѝ допада. Налагаше ѝ се да диша въздух, вместо да е във водата, където ѝ е мястото.

— Съжалявам, че ви задържах, господин Макклюр — извини се тя, — но както ще разберете, нямах друг избор.

Тя пристъпи навътре в кабината, сякаш някой я побутна и този някой мина покрай нея, все едно тя не съществуваше или пък от нея вече нямаше нужда.

Причината за изключително притеснения вид на Уайлд веднага се изясни на Джак. Помисли си: „О, не, господи!“, защото в момента гледаше ухиленото лице на Али Карсън, дъщерята на президента.

---

[1] Търговско наименование на здрава и прозрачна акрилна пластмаса, която може да бъде използвана вместо стъкло. — Бел.прев.

↑

5.

— Здравей, Джак, изненадан ли си да ме видиш? — попита Али, веднага щом влезе в кабината.

Джак се вторачи в Наоми Уайлд, която трепна под погледа му, след това примирено сви рамене. Беше удивително как Али успяваше да подчинява на желанията си хора като Уайлд, която иначе беше прекрасно обучена, лоялна и смела професионалистка. Това беше нейната особена дарба — в промеждутъка между встъпването на баща ѝ в длъжност и онова, което се случи веднага след това, тя се беше научила да използва крехкото си душевно състояние, за да получава каквото иска. Ще ме заведете ли в Русия? Добре. Става ли да си прекарвам времето с Джак, вместо с теб и с мама? Добре, скъпа. Джак можеше само да си представи какъв е бил разговорът между Лин и дъщеря ѝ този път. Дали бе заплашила, че ще избяга, бе изиграла някакво състояние на импулсивно скитничество или бе инсценирала пристъп на тежка депресия, която може да доведе до самоубийство? Всички тези възможни симптоми на онова, през което бе преминала, са ѝ били най-подробно разяснени от докторите, психиатрите и терапевтите в медицинския център „Бетесда“, в който се лекуваха президентите и техните семейства. Очевидно тя беше попила подробностите, така че да може да ги използва като оръжия на семейното бойно поле. Лин беше казала, че дъщеря ѝ е започнала отново да се преструва. Само един господ знаеше какво всъщност е душевното ѝ състояние.

Джак възвърна самообладанието си и застана пред Уайлд, така че Аника да не се вижда. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, бе да отговаря на неудобни въпроси — коя е тя, защо е тук и защо не е проучена.

— Какво, по дяволите, прави тя тук?

Уайлд трепна забележимо и отвърна:

— Ще пътува с вас.

— Какво? Не може да го направи. Там не е безопасно.

— На мен ли го казвате, господин Макклюр.

Точно в този момент мобилният телефон на Джак иззвъня.

— По-добре се обадете — посъветва го Наоми Уайлд — ФЛОТУС е.

Тя имаше предвид първата дама на Съединените щати.

Джак приближи телефона до ухото си с известно безпокойство. Фактът, че Али предпочиташе да бъде с Джак, бе станал причина за известни търкания между него и Лин Карсън. Онова, което очакваше сега, бе сериозно нахокване, чиято кулминация щеше да е строга заповед да изпрати дъщеря ѝ обратно заедно с Уайлд.

— Здравей, Джак. — Гласът на Лин в слушалката беше хладен.

— Госпожо, ако ми позволите, Али не може да дойде с мен — каза той. — И дума не може да става за това.

— Желая ви успех — обади се Уайлд, като кимна едва забележимо към Али. — Ще чакам отвън, господин Макклюр. Няма да си тръгна, преди да я придружите до лимузината или докато не излетите.

— Опасявам се, че никой от нас няма избор, Джак — призна Лин Карсън. — Колкото и да ми е неприятно да го призная, но тя е по-добре, когато е с теб.

— Едуард никога не би позволил...

— Едуард не е тук — рязко го прекъсна гласът на първата дама. — Той лети за Щатите и не му се налага да се занимава с дъщеря си и нейните заплахи, че ще се изплъзне от охраната си и ще се изгуби из улиците на Москва. Можеш ли да си представиш какъв кошмар би било, ако това се случи? А ти знаеш по-добре от много други защо не смея да я държа заключена.

— Но, госпожо Карсън, не можете да очаквате, че ще я взема сега.

— Мога и ще го направя. Чуй ме, Джак. Знам, че имаме своите различия и може би никога не съм ти казвала колко много оценявам всичко, което си направил — и продължаваш да правиш — за дъщеря ми. Но тази нощ те моля да се погрижиш тя да е в безопасност. През следващата седмица имам важни държавни церемонии, на които трябва да присъствам. Не искам да ходя на нито една от тях, но нямам избор — в момента това ми е работата и аз трябва да я свърша. Същото се отнася и за теб. Нужно ли е да повтарям, че Али заплаши, че „ще напусне резервата“, както цветисто се изрази тя. Познаваш я, Джак, тя

не отправя безпочвени заплахи. От американската преса я налитат като мухи на мед от... инцидента по време на встъпването в длъжност насам. Те ще задават твърде много въпроси и когато тя не се появи на церемониите, блоговете в интернет ще гръмнат.

Джак се обърна и видя, че Али се отправи по пътеката към мястото, където седеше Аника, и след това се завъртя, за да се обърне към нея.

— Джак е женен. Казал ти е, нали? — попита тя Аника.

— Не сме говорили по този въпрос — отвърна Аника. — Не че има някакво значение.

— Така ли? — повдигна вежди Али. — А аз си мислех, че има. Изглеждаш като жена, готова да скочи в леглото с първия срещнат мъж.

Джак, който вече се отчайваше, каза:

— Лин, това е много лоша идея.

— Ако имаш по-добра, нека да я чуя — отвърна тя.

— Да скочи в леглото? — повтори объркано Аника.

— Да се чука — натърти Али. — Думата „чукам“ я разбираш, нали?

— Добре, добре. — Джак се чувстваше като попаднал в капан заради необмислената постъпка на Али, както и заради неспособността на майка ѝ да я контролира. — Тя остава с мен.

— Благодаря, Джак. Няма да забравя тази услуга.

— Едва ли може да бъде наречена „услуга“, когато... — Той осъзна, че от другата страна вече няма никой.

Затвори телефона и побърза да се върне в задната част на самолета.

Аника се усмихна на намръщеното лице на Али и попита:

— Джак Макклюр, коя е тази възхитителна палавница?

— Тя е моята сурогатна дъщеря — отвърна Джак, без да се колебае.

Това изречение, казано на човек, когото Али не познаваше, оказва същия ефект като търкането на вълшебната лампа от Аладин. Истинската Али или по-скоро онази, позната на Джак от спокойните и тихи моменти, които бяха прекарвали двамата, се появи като някой джин, надарен със силата да омагьосва всеки, който го погледнеше.

— Казвам се Али. Джак е мой баща — представи се Али, свали тъмносиния си анорак и се тръсна на седалката срещу Аника.

— Аз съм Аника.

Тя погледна Аника критично и изпитателно, сякаш беше Ана Уинтур^[1], която интервюира потенциална кандидатка за своя асистентка.

— Но всъщност ти наистина го смяташ за своя сексиграчка, нали?

Аника, изглежда, не се засягаше от преднамерените провокации на Али. Поне засега.

— Какво те кара да мислиш така?

— Погледни се само как изглеждаш с тези високи токчета, които сякаш казват „Ела и ме изчукай“. Виж се как си се облякла — циците ти са изхвъркнали навън, устните и ноктите ти са в кървавочервено. И, господи, миришеш на стар бардак.

— С приятелката ми мислехме да ходим по клубове — кротко отвърна Аника.

— О, това обяснява всичко. — Али се наведе и я погледна злобно.

— Знаеш ли, мисля, че това е твой проблем, не мой — заяви Аника. — Държиш се като ревнива любовница.

Али отскочи назад като ухапана, което в известен смисъл си беше вярно.

— Какво, мамка му, искаш да кажеш?

— Да, получаваш две неща едновременно. Имаш баща, който не ти е баща. — Аника се възползва от предимството си по начин, който макар и да не беше съвсем жесток, накара Джак да си помисли, че думите на Али я бяха засегнали или поне я бяха накарали да се защитава. — Няма нищо лошо да си увлечена по този мъж, нали? Да имаш сексуални или други фантазии за него.

— Ти изобщо не ме познаваш — отсече Али вдървено като войник, който се обръща към висшестоящ.

— Напротив — неумолимо отвърна Аника, — познавам те доста добре. За разлика от господин Макклюр истинският ти баща е като постоянно надвиснала над теб сянка. Предпочитах да го смяташ за чужд човек, като същевременно копнеех за неговото одобрение и любов.

— Здравейте, дами — намеси се Джак и застана между тях и в прекия, и в преносния смисъл. — Оpozнахте ли се?

— Не, мамка му — заяви Али, докато се изправяше. — Тя е пълна откачалка.

Джак сложи ръка на рамото ѝ.

— Седни, Али. Трябва да поговорим за някои неща.

— Господин Макклюр — обърна се към него Аника с нотка на неотложност в гласа, — не мислите ли, че е благоразумно да тръгваме?

— След малко — с колкото се може по-успокоителен тон каза Джак. — Тази ситуация трябва да бъде изяснена, преди да излетим.

— Каква ситуация? — попита Али. — Да тръгваме. Аз съм готова, смахнатата кучка е готова, какъв е проблемът?

— Ти — отвърна Джак. — Ти няма да идваш с нас.

— О, напротив, ще дойда — отсече Али и скръсти ръце на гърдите си.

— Али, бъди разумна...

— Това не е силната ми страна.

— Не се опитвай да ми играеш номера с момичето с увреждания.

— Въпреки желанието си Джак позволи на гнева си да вземе връх.

— Аз съм увредена. Ти знаеш това по-добре от всеки друг.

— Твърде умна си, за да си увредена по начина, който безпокои докторите и родителите ти. — Джак се втренчи в нея, някой трябваше да вземе надмощие, иначе нещата щяха да излязат от контрол. — Знаеш това и аз го знам, така че да престанем с глупостите. Правилата са ти ясни. Каквито и игрички да си играеш с останалите, на мен не ми минават тези номера.

Тя не издържа втренчения му поглед и сведе очи към пода.

— Направо умирам в онази хотелска стая, Джак. — Гласът ѝ стана съвсем тих. — Не мога да се върна. Моля те. Умолявам те.

— Там, където отивам, ще бъде твърде опасно...

— Не толкова опасно, че смахнатата кучка да дойде, не е ли така? — кисело отбеляза тя.

— Това няма нищо общо — неумолимо рече Джак. — Али, свикни с мисълта, че се връщаш обратно. Не мога да позволя да ти се случи нещо лошо.

Тя отново се изправи и се обърна към него с умоляващо лице.

— Но не разбираш ли, че ако остана още една нощ в онази хотелска стая, наистина ще ми се случи нещо лошо, Джак. Не се шегувам и не говоря глупости.

Джак се колебаеше и точно тогава Аника допусна тактическа грешка.

— Предполагам, че не й вярвате, господин Макклюр — каза тя. — Не може сериозно да обмисляте възможността да й позволите да остане на борда.

Али замълча и това беше най-умното нещо, което можеше да стори. Всъщност, когато по-късно се замисли, Джак заподозря, че тя беше изиграла майсторски и него, и Аника. Винаги знаеше как да получи онова, което иска. В момента обаче той беше зает с други неща. Познаваше Али добре — по-добре от родителите ѝ и със сигурност по-добре от лекарите ѝ, които тя мамеше с удоволствие. Отчаянието в очите ѝ беше искрено. Беше го виждал преди, когато я беше спасил от къщата на Морган Хер.

Отчаянието в този поглед беше голо, необуздало и стихийно. Беше като един отделен свят и можеше да спре времето или казано с по-прости думи — да накара миналото да се прояви в настоящето. С този поглед тя и Джак бяха запратени обратно във времето до момента, когато той я беше спасил, когато опасността беше така осезаема като нечия ръка, стиснала те за гърлото или дръпнала те за ръкава на улицата през нощта. Между тях имаше негласно разбиране, че в онзи момент нищо не беше безопасно, нищо не беше сигурно, че навсякъде около тях дебнеха опасност и неизвестност. Нищо не създава по-силна интимност и неразрушима връзка от ситуация като тази.

Ето защо сега Джак се обърна към очакващия го помощник и каза:

— Затворете вратата и да тръгваме.

Али не погледна към Аника, нито се опита да злорадства, както спокойно можеше да направи. Вместо това тя невинно целуна Джак по бузата и прошепна „Благодаря ти“ в ухото му, преди да се върне на мястото си и да си сложи колана.

— Не ме карай да съжалявам за онова, което сторих — рече ѝ той на свой ред, макар в действителност част от него вече съжаляваше.

Още докато започваха да се движат по пистата, му се прииска да повика помощника и да му каже да спре самолета. Докато седеше, си

каза, че Уайлд вече трябва да си е тръгнала с лимузината, но така и не разбра дали тази мисъл беше своеобразна утеха, за да намали бремето на вината, която вече изпитваше, или действителен факт, защото нарочно не погледна през прозореца. Така и не узна дали колата наистина е заминала, а заедно с нея и възможността му да постъпи другояче. Беше направил своя избор и трябваше да живее с последствията от него.

---

[1] Главната редакторка на списанието „Воуг“ — Бел.прев. ↑

6.

— Какво става с теб? — попита Джак.

— Каква е историята със смахнатата кучка?

— Моля те, спри да я наричаш така.

— Ще спра да я наричам смахната кучка, когато спре да се държи като такава — настоя Али. — А това никога няма да стане.

Веднага щом самолетът излетя и набра височина, Джак заведе Али в задната част на кабината.

— Джак, какво прави тя тук? Искам да кажа, коя, за бога е тя?

Джак хвърли поглед над главата ѝ, за да провери дали Аника все още е на мястото си.

— Двамата с нея се забъркахме в неприятности. Затова тя е тук. Не може да се върне към стария си живот в Москва.

— Искаш да кажеш, че след като е прецакала своя живот, сега ще прецака и твоя.

— Не е толкова просто, Али.

— Добре, тогава ми го обясни.

— Колкото по-малко знаеш за това, толкова по-добре. Повярвай ми.

— Сега вече говориш като баща ми.

— Това беше удар под кръста — оплака се Джак и двамата се засмяха едновременно. — И все пак — продължи той, като бързо възвърна отрезвяващия си тон — двама мъже, двама престъпници, бяха убити тази нощ.

— Значи това е проблемът? Полицията.

— Това е Русия, Али. На полицията не може да се има доверие. Тя е под влиянието или на руската мафия, или на елементи от правителството, а корупцията е навсякъде. — Той я погледна. — Във всеки случай един от престъпниците има връзки толкова нависоко, че шефовете на Аника ѝ обърнаха гръб. Може дори да изпратят хора подире ѝ.

— За да я върнат обратно ли?

— За да я убият.

— Шегуваш се, нали? Кажи ми, че това е шега — не ме интересува колко извратена шега, — сигурно го заслужавам, но просто ми кажи...

— Не е шега, Али — въздъхна тежко той. — Сега знаеш защо не исках да идваш с мен.

Известно време тя остана безмълвна. Самолетът пропадна във въздушна яма и внезапно се спусна надолу, принуждавайки ги за момент да се хванат за нещо. Джак се протегна към багажното отделение над главата му, а Али се хвана за него и се притисна по-близо.

— Единствената причина да се боря да дойда на това досадно пътуване бе да съм близо до теб — прехапа устни тя.

— Али...

— Чуй ме. Чувствам се в безопасност само когато съм с теб. Няма значение къде отиваш, Джак. Сега не мога да съм сама, не мога да съм с родителите си или с техните служители, нито с лекарите, защото съм изпълнена с безименен ужас. Или пък може би той не е безименен, нали? Ние го познаваме — ти, аз и Ема.

— Морган Хер е мъртъв, Али. Знаеш това.

— И въпреки това мога да го почувствам близо до себе си — да усетя дъха му върху врата си, докато шепне ужасни неща в ухото ми.

— Какви неща? — Джак я прегърна.

— Неща от моето минало — хора и места, неща, които само аз и Ема знаехме, а понякога дори и Ема не знаеше. Неща, от които дълбоко се срамувам, неща, които предпочитам да не си спомням, но той не ми позволява да забравя. Сякаш се е промъкнал в главата ми и някак си, неизвестно как, продължава да е там — жив е, диша и ми шепне отново и отново...

Последните й думи заглъхнаха в мъчителни ридания. Тя притисна лице към гърдите му и той погали врата ѝ, за да я утеши и донякъде да утеши себе си, защото чувства болката ѝ, сякаш беше негова собствена, сякаш в него оживяваше неин двойник. Болките на двамата бяха като два влака на меланхолията, които пътуват по една и съща линия, водеща до Ема — може би само до спомена за нея, а може би не, тя беше най-добрата приятелка за нея и единствената дъщеря за него. Една част от Джак не одобряваше това. Той усещаше, че до голяма степен натрапчивото безпокойство на Али произтича от

потискането на точно тези инциденти от миналото ѝ, защото колкото повече тя бягаше от тях, толкова по-силно я разкъсваха те, изостряха тревогата ѝ и подклаждаха страха ѝ. Поне за момента за нея беше по-лесно да вярва, че Морган Хер предизвиква тези мисли, отколкото да признае пред себе си, че нейният собствен разум се бори да се справи с най-опустошителните в емоционално отношение дни и нощи от нейното минало.

— Искане ми се Ема да беше тук — каза тя с мекия си и тих глас на момиче.

Джак разсеяно погали косата ѝ.

— И на мен.

— Понякога не мога да повярвам колко много ми липсва.

Думите бяха изречени от Али, но същото можеше да каже и Джак.

— Тя е в спомените ни, Али, и това е, което прави спомените толкова ценни. — Той се отдръпна, за да я погледне в очите и да разбере дали тя бе усетила, че двамата изпитват едно и също нещо. — В същите тези спомени се съдържат и мрачните ти дни, и тези на Ема, и моите също. И мисля, че и сама можеш да се досетиш, че те всички са едно — мрачните дни и светлите, сияйни дни. Разбира се, и двамата искаме да си спомняме Ема и го правим, но за теб цената да държиш мрачните си дни на разстояние стана твърде висока. Ако ги отблъснеш, рискуваш да загубиш и Ема.

— Не може да е вярно...

— Но е така, Али. Онова, което се е случило с теб, е част от теб. Може да ти се иска да не се беше случвало, но не можеш да отречеш, че е станало.

— Но всеки път, когато помисля за мрачните дни, се обливам в студена пот. Започвам да треперя и чувам в себе си виковете, които не мога да заглуша, и тогава съм сигурна, че губя разсъдък си. Страхът започва да се натрупва, докато не мога да го понасям повече, и си мисля...

Тя се разтрепери и по челото ѝ се появиха ситни капчици пот.

— Знам какво си мислиш, скъпа — Джак отново я приближи към себе си, — но ти никога няма да го направиш. Разбираш това, нали? Няма да се самоубиеш, в теб има твърде много живот.

Изчака, докато тя безмълвно кимна, опряна в гърдите му, и после продължи:

— Каквото и да ти се е случило, ти все още си тази, която винаги си била. Морган Хер не е имал властта да ти отнеме това. Всъщност точно в онези мрачни дни ти си открила своя собствен кураж — разбрала си коя си.

— Но той ме програмира. Правех каквото искаше да направя.

Тя вдигна поглед към него. Отново беше малко момиче без бронята на упорита млада жена, без отраканите приказки — острите като стрели лафове, научени от една култура, която превръщаше децата във възрастни, преди да им е дошло времето, и която се движеше твърде бързо, прикована върху лъскавата повърхностност на нещата. Той я виждаше по начин, по който баща ѝ никога нямаше да може да я види. За Джак, който беше загубил единственото си дете, това беше неизразимо по-голяма трагедия, отколкото за повечето хора.

— Никой не може да предвиди бъдещето — отбеляза той. — Всички ние приемаме това, но всъщност не познаваме много добре и миналото. Знаем само онова, което се е случило на нас, не и онова, което се е случило на хората около нас. Например нямаме представа как онова, което те са направили или не са направили, ни е повлияло. Веднъж, след като човек приеме, че е наясно само с частица от случилото се, той вижда, че нищо не е просто такова, каквото си го спомня. Ние сами създаваме нашето собствено минало, нашата собствена история. Тя е от натрошени парченца, събрани заедно, и все пак тя е онова, в което се превръщаме — несвършени, но все пак хора.

— Ще се приземим до двайсет минути — усмихна се Аника на Джак. — Доста пъти съм летяла до там.

— Значи познаваш Украйна.

— Отблизо. — Тя се обърна и погледна към спящата Али. — За младо момиче...

— Тя е на двайсет и две.

— Не може да е само седем години по-млада от мен — учуди се Аника. — Изглежда шестнайсетгодишна.

— Али страда от базедова болест, която нарушава функциите на щитовидната жлеза. — Той посочи отстрани на шията си. — Процесът на растежа ѝ е бил повлиян от това.

На лицето на Аника се изписа известна изненада или може би съжаление — беше трудно да се каже при жена като нея, свикнала да бъде предпазлива дори и когато това не се налага.

След това тя сви рамене.

— Е, това няма значение. Ще си тръгна веднага щом кацнем.

— Не мисля, че това е добра идея — каза Джак.

— Не е ли? Защо не? — повдигна вежди тя.

— Ти самата каза, че от ФСБ вероятно ще изпратят хора след теб.

— Мога да се грижа за себе си — рязко отвърна тя.

— Не се съмнявам в това. — Джак замислено сви устни. — От друга страна, ако си сама, по-лесно ще те проследят.

— Имам много приятели в Украйна. — Аника тръсна глава, без да обръща внимание на думите му.

— Приятели или колеги? — Той направи преднамерена пауза. — Вече бивши колеги. И ако Батчук е толкова могъщ колкото твърдиш, и поне наполовина толкова отмъстителен, колкото са повечето руснаци на високи постове, то вече е успял да се договори с някои или с всички твои хора.

В последвалото мълчание и двамата усетиха, че самолетът бавно губи височина. Аника се оказа права за продължителността на полета.

По лицето ѝ се бореха за надмощие различни чувства които преминаваха като облаци, гонени от освежаващ вятър. Изглежда, че тя обмисляше думите му и следващите ходове които трябваше да направи.

— Можеш ли да ми предложиш някаква алтернатива? — бавно попита тя. — Или просто го отбелязваш като факт?

— И двете. — Джак отново кимна към Али. — Може би извадихме късмет с идването ѝ на борда.

Аника изглеждаше готова да му се изсмее в лицето.

— И защо?

— Можем да влезем в Украйна като семейство — майка, баща и дъщеря. Така твоята ФСБ ще изгуби следата поне за известно време.

— Наистина ли? — Аника наклони главата си на една страна. — И какви паспорти ще използваме, господин Макклюр?

— Не се бях замислил над това.

— Не? Така си и знаех — кимна Аника. — Но няма значение. Докато ти и момичето си шушукахте отзад, аз се опитвах да съставя план. Ако предположим, че летим към Киев...

— Така е.

— Поне едно нещо е както трябва тази нощ. Познавам един човек там. — Тя вдигна ръце с дланите нагоре. — Не се безпокой, не е от бившите ми колеги, а някой, когото сама открих. Той е началник на емиграционната служба на летището — човек, който винаги има нужда от пари, за да се отдава на комар. Предполагам, че имаш пари.

— Никога не излизам от къщи без пари.

— Става дума за долари, а не, боже опази, за рубли, които на никого не вършат никаква работа, включително и на нас, руснаците.

Джак кимна.

— Добре тогава. — Тя извади мобилния си телефон. — Да се захващам за работа. Щом моят алчен приятел ни прекара през емиграционната служба, имам друг познат, който ще ни направи фалшиви документи, така че да се превърнем в твоето въображаемо семейство и да се движим из града. Какви да са имената?

Джак се замисли за момент.

— Господин и госпожа Чарлс. Аз съм Никълъс, а ти Нора.

— Нора. — Аника сбърчи нос. — Не мисля, че харесвам това име.

— Би ли предпочела Бранди или може би Тифани?

— Нека да е Нора — съгласи се Аника, докато вече набираше някакъв номер. — А момичето?

— Ема — отвърна Джак, без да се замисля.

Мисленето в този случай можеше да се окаже фатално — то можеше да посочи недостатъците в налудничавия му план, както и да му припомни с болезнена острота ужасния риск, които беше поел в момента, когато реши да се опита да защити Аника от Иван и Милан.

Те седнаха на местата си и закопчаха коланите си, когато светна знакът да го направят. Аника говореше по телефона си, което означаваше, че поне бе успяла да се свърже със своя познат от емиграционната служба. Какво щяха да правят, ако той не беше дежурен или беше в отпуск (макар че кои ли в Украйна взимаше отпуск по това време на годината), или, най-лошото, ако не беше

вдигнал телефона си? Но изглежда, резултатът от разговора беше по-благоприятен и Джак се отпусна назад, опитвайки се да огледа положението им от всички възможни ъгли и да намери изход от тази каша.

Първата възможност, с която разполагаше, след като веднъж кацнеха, бе да се обади на Едуард, но не беше сигурен дали това е най-мъдрият или най-глупавият избор. Последното нещо, което би искал да направи, бе да въвлече президента на Съединените щати в нещо, което можеше да се окаже голям международен инцидент. Взаимоотношенията с президента Юкин и без това бяха достатъчно деликатни.

Карсън бе прекарал по-голямата част от изминалата седмица в опити да поправи щетите, които неговият предшественик бе нанесъл на руско-американските отношения през последните осем години. И така, в момент на прозрение Джак реши, че мъжът, способен да му помогне най-много — най-могъщият човек в свободния свят, — беше също така и най-уязвимият и затова трябваше да забрави за него.

Следващият му избор беше да се свърже с Дик Бриджис и да го убеди да използва влиянието си в Министерство на отбраната и да ги измъкне заедно с Али от Киев, като използва някои от агентите под прикритие на Централното разузнавателно управление или на Агенцията за национална сигурност. Този план също криеше своите рискове — не на последно място факта, че Карсън го беше предупредил, че Бриджис не бива да разбира каква е мисията на Джак. Ако Бриджис работеше за враговете на Едуард и Джак му кажеше какво става, това щеше да доведе до края на администрацията на Карсън още преди да е успяла да заработи наистина.

Третата и последна възможност, за която се беше сетил, бе да се обади на Родни Бенет — някогашния му началник в АТФ. Проблемът с него пък беше, че Бенет ръководи регионална агенция. Джак нямаше представа дали бившият му шеф има връзки с хора на достатъчно високо ниво, на които да повери тази толкова взривоопасна информация.

Джак се зачуди точно в кой момент ситуацията бе излязла от контрол. Когато беше дочул разговора между Аника и Иван? Когато Иван дойде в бара при Аника? Когато разбра, че Иван и Милан са се вмъкнали в стаята на Аника? Всяка случка от миналата нощ беше като

тънка стъклена плочка със свой собствен цвят, форма и структура — сами по себе си те бяха без особено значение, но събрани заедно, бяха довели до превръщането му в беглец на място, където го очакваше единствено неизвестност.

Самолетът докосна пистата с леко друсване. По това време Аника вече водеше втория си разговор, а Джак бе стигнал до мрачното заключение, че в момента е сам на вражеска територия заедно с дъщерята на президента и руска агентка на тайните служби, която едва познаваше. В същото време убийците на ФСБ и групировката само чакаха от тях да си подадат носовете на погрешното място.

Мъжът, който се качи на борда, беше строен и ходеше с наперената походка на човек с положение. Казваше се Игор Кисин. Не беше човекът на Аника, както бе очаквал Джак, а негов пратеник — по-младо негово копие, упълномощено да вземе парите на Джак за услугата, обещана на Аника.

Той хвърли поглед на Али и за момент Джак се ужаси, че я е разпознал от снимките ѝ в пресата след тържественото встъпване в длъжност на баща ѝ. Но полупритворените очи на мъжа продължиха нататък и подминаха Джак, когото той не беше погледнал направо дори когато беше приел парите му. Изгарящите му черни очи бяха насочени единствено към Аника. Той сякаш я поглъщаше с поглед. Високите му скули и бадемовидните му очи загатваха за азиатския му произход. Кожата му беше тъмна, лъскава като коприна, устата и челюстта му имаха жесток и варварски вид. Джак спокойно можеше да си представи мъжа в ролята на казак, връхлитащ бягащите селяни, след като е подпалил нивите и къщите им.

— Трябва да тръгваме — каза Аника, след като Джак предаде парите.

Али тъкмо обличаше палтото си, когато Игор нареди:

— Почакайте!

Имаше дълбок и дрезгав глас, който отекна в кабината като планинска гръмотевица.

Всички обърнаха погледи към него.

— Има още въпроси за решаване.

— Какви въпроси? — попита Джак.

Игор продължаваше да гледа Аника и когато заговори беше ясно, че се обръща към нея.

— Административни въпроси.

— С Дмитрий имаме уговорка — спокойно, но твърдо рече Аника. — Сделката беше приключена и той получи каквото искаше.

— Той да — отвърна Игор, — но не и аз.

— Няма да ви дам повече пари — заяви Джак и се готвеше да добави още нещо, но вдигнатата ръка на Аника го спря.

— Игор не иска пари — каза тя. — Нали?

Игор продължи безсрамно да оглежда лицето ѝ.

— Като стана въпрос за получаване...

Джак пристъпи между тях и каза:

— Няма да позволя...

— Спри! — обърна се Аника към него. — Спри веднага!

Макар че гласът ѝ беше съвсем тих, в него се долавяше ясната, стоманена нотка на заповед.

— Аника...

Тя му се усмихна печално и когато минаваше покрай него, сложи за миг ръка върху едната му буза. Докосването ѝ сякаш го изгори и беязна по някакъв странен начин.

— Наистина си доста сладък — рече тя и когато хвана ръката на Игор, продължаваше да гледа към Джак. — Остани тук, разбра ли? Остани тук с момичето! Когато се върнем, всичко ще бъде наред.

След това тя поведе Игор по пътеката към задната част на самолета, където те се скриха в тоалетната.

Али застана до него. Изглеждаше чорлава и по-малка от обикновено, сякаш нещастieto я беше променило или някак бе смалило присъствието ѝ. Очите ѝ бяха зачервени от плач и под тях вече се бяха настанили тъмни полукръгове. Тя вдигна поглед към него.

— Джак, нали няма да ѝ позволиш да се чука с тая противна гад.

— Това е Русия. Не мога да се намеся.

— Господи! — възкликна Али. — Нима вярваш на тая смахната кучка?

7.

Киев, 6 април

Първото, което видяха от Киев на трепкащата синьо-златна светлина на утрото, бяха широки булеварди, обширни кръгли площи и монументални сгради с дорийски колони или увенчани със синьо-зелени куполи. Златни кубета блестяха под първите лъчи на зората и се издигаха над града, разпрострял се по бреговете на широката синьо-лилава река Днепър. Уличните лампи още светеха. Наскоро беше валил дъжд и паветата изглеждаха гладки и блестящи като змийска кожа.

Таксито от летището ги остави при търговския комплекс „Метроград“ на площад „Бесарабски“, където Аника ги поведе към модерната фасада на заведение от верига ресторанти. По пътя към града тя ги беше уверила, че той ще е отворен за закуска дори в този ранен час. Джак и Али установиха с приятна изненада, че времето тук е далеч по-меко, макар и по-влажно, отколкото в Москва. Али разкопча палтото си и го свали още преди да влязат в ресторанта. Сега, с късо подстриганата си коса, тя изглеждаше различно. След като се бе уплашил, че Игор може да я е разпознал, Джак не искаше да поема никакви рискове и настоя тя да се подстриже, преди да напуснат самолета. В таксито той каза на Аника, че до края на деня трябва да намерят на Али боя за коса.

Интериорът на заведението беше ведър, с ярки балони и анимационни рисунки от „Двете гъски“ — от популярната фолклорна песен, която беше дала името на ресторанта. Те седнаха на столовете край маса от светло дърво и поръчаха първата си храна от дванайсет часа насам.

— Трябва да почакаме няколко часа за документите — паспортите, които Густав ни приготвя.

— Тук мога ли да спя? — попита Али.

Небето отвън постепенно се прочистваше от многослойните сиви облаци, разкривайки лазурния свод, докато градът около тях се протягаше, прозяваше и съживяваше. Буботенето на трафика се

усилваше и затихваше като сънлив гигант, който периодично прочиства гърлото си.

Аника си поръча още кафе — този път без мляко. От него се вдигаше пара като от прегрял двигател.

— Спри да ме гледаш по този начин — каза тя.

— Какъв начин? — Гласът на Джак беше унил като на дете, което бяха хванали да бърка в кутията с бисквити.

— Сякаш съм животно в зоологическата градина или експонат от музей на секса.

— Така ли? Съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

Донякъде тя беше права.

— Не знам... Не знам как можа да го направиш.

— Не ти влиза в работата.

— Това не е отговор.

— Отговор е, но ти не искаш да го приемеш. — Тя сръбна от кафето си така, сякаш вече е изстинало. — Във всеки случай пристигнахме тук безпрепятствено — точно както обещах.

— Но цената...

Тя остави полупразната чаша.

— Ти искаш да съм такава, каквато си ме представяш, и когато не съм, това те разочарова.

— В моята страна жените не правят онова, което току-що направи с Игор.

— Напротив, правят го. Ти просто не знаеш за това.

Джак сведе поглед към остатъците от закуската си. Чуваше спокойното, равномерно дишане на Али, докато тя спеше, и си спомни какво ѝ беше казал за миналото — че знаеш само онова, което се случва на теб самия, не и на другите около теб, и че дори и тогава сякаш всичко е изкривено от ненадеждното огледало на паметта.

— Искаш ли да ти разкажа нещо за този град? — попита Аника с напълно различен тон, сякаш свадливата размяна на реплики преди малко изобщо не се бе състояла или пък в нея бяха участвали други хора, а не те.

— Да — отвърна той, благодарен, че го откъсват от мислите му. — Не знам нищо за Украйна, освен за трудната ѝ история с Русия и за съществуването на тайна военноморска база в Одеса.

— Война — отбеляза Аника, — вие, мъжете, само това знаете.

Тя изрови една цигара от чантата си и я запали с метална запалка. Първото ѝ всмукване беше продължително и след това изпусна дима бавно и с удоволствие.

Известно време наблюдаваше Джак през завесата от дим. Накрая каза:

— Ако искаш вярвай, но Киев, майката на славянските градове, е основан от номади преди петнайсет века. Името идва от един мъж — Кий, княз на поланите, племе на източните славяни. Заедно с двамата си братя и сестра си той решил, че десният, западният бряг на Днепър е много подходящ за населено място по междуконтиненталния търговски път, и се окачал прав. Разбира се, сега градът се простира и на двата бряга, но левият бряг бил застроен едва през двайсети век. — Тя издиха нов облак от дим. — Обстоятелството, че тази история е обвита в легенди, само прави сегашните жители още по-сигурни в произхода на любимия им град.

Точно тогава в ресторанта влязоха двама полицаи. Ръката на Аника замръзна във въздуха. От горящия край на цигарата се издигна тънка като женска мигла струя дим. Джак не смяташе, че трябва да спират да говорят, но тъкмо се готвеше да отвори уста, когато се сети, че в този момент е по-добре да запази акцента си в тайна. Виждаше как Аника следи движенията на ченгетата, които отидоха до една маса и седнаха един срещу друг. Свалиха шапките си, отметнаха мазните коси от челата си така, сякаш единият беше огледално изображение на другия, и започнаха да разглеждат менюто.

Докато сервитьорът се приближаваше до масата на полицаите, за да вземе поръчката им, Джак усети с болезнена яснота колко уязвими са той и двете жени без лични документи и колко крехка е линията между свободата и затвора. Беше достатъчно само единият служител на реда да се приближи спокойно и да поиска паспортите им и това щеше да е краят. Той усети как подмишниците му се обляха в студена пот, как капки от нея плъзнаха по гръбнака, за да се свият накрая като змия на кръста му.

Аника се беше размърдала и сега отново отпиваше от кафето си.

— Не гледай нататък — нареди му тя с усмивка. — Гледай ме в очите, сякаш ме обичаш. Забрави ли, че сме семейство?

Той я послуша, но змията нервно и неспокойно продължаваше да се навива и развива и от това го полазваха тръпки.

Сякаш усетила това, Аника каза:

— Имам ключове за една приятна квартира недалеч от тук. Апартамент, както бихте казали вие, американците. — Усмивката ѝ се разшири, сякаш за да му попречи да не поглежда встрани. — Игор ми ги даде. Знаеш ли, той не беше чак толкова лош.

Джак беше наясно, че вътрешно продължава да осъжда решението, което беше взела на самолета. Това не му харесваше, особено при сегашните обстоятелства, но не можеше да се сдържи.

— Има две спални — продължи тя. — Така че момичето ще има лично пространство.

— Това означава, че за нас двамата остава една спалня.

— Да — потвърди тя, — така е.

Единият полицай разказа на другия мръсен виц и двамата избухнаха в смях, а гласовете им отекнаха в ресторанта. Изправиха се — изглежда бяха влезли само за по едно кафе с паста, които бяха погълнали за рекордно кратко време. Докато излизаха, гласовете им заглъхваха бавно и някак неохотно, сякаш мъжете не искаха да напуснат мястото.

— Събуди момичето — подкани го Аника. — Трябва да тръгваме.

— Полицаите са още отвън, пушат цигари и оглеждат краката на жените.

— Още по-добре — заяви тя и остави пари върху масата, — така ще могат да огледат и моите.

— Искане ми се да не я наричаш „момичето“. Тя си има име.

Аника му хвърли спокоен поглед, в който той не забеляза никаква ирония. Въпреки това тонът ѝ беше весел, когато каза:

— Аз също имам име, но според нея „смахната кучка“ ми отива повече.

Облегнатите на стената ченгета наистина огледаха краката на Аника, докато тя, Джак и Али се отдалечаваха от тях, и тя дори се обърна към тях и им се усмихна сърдечно.

— Това беше ли разумно? — промърмори Джак.

— Флиртуването с полицаи не е нещо подозрително — отбеляза Аника, като ги подкани да вървят по-бързо срещу свежия вятър. — Всъщност е точно обратното.

Джак не направи никакъв коментар, тъй като нямаше опит в тази област. Аника ги отведе в хипермаркета, откъдето си купи по един чифт дрехи за смяна, както и боя за коса за Али. През цялото време, докато жените пазаруваха, Джак зорко следеше да не се появят полицаи, но видя само начумерени дебели купувачи, които не им обръщаха никакво внимание.

След двайсет минути ходене по многолюдните улици на Киев стигнаха до жълта тухлена сграда с три купола, които се издигаха над покрива от мед като шапки.

Аника избра един звънец от четирите реда край заключената врата и го натисна. Миг по-късно вратата се отключи с жужене и те влязоха в едно преддверие, където се наложи тя да повтори целия процес отново. Слабо осветеният, подобен на катедрала вестибюл миришеше на влажни вълнени дрехи и стари кожени обувки. Стъпките им кънтяха, сякаш ехото от тях недоволстваше за стари несправедливости, извършени спрямо душите, които сградата бе приютявала някога.

Агонизиращото скърцане на асансьора накара Джак да отбележи:
— На връщане ще слезем по стълбите.

— От тук — каза Аника, докато вървяха по прашния коридор на четвъртия етаж, който вероятно в по-добри времена или пък през нощта беше осветяван от голи крушки, завинтени в евтини пластмасови фасонки, поставени в полукръгли ниши в стените.

В края спряха пред една врата, на която тя почука първо два пъти, след това още три и накрая отново два пъти. Нищо не се случи. Гръмките звуци от някакво телевизионно шоу се носеха в коридора като влажна мъгла.

Изведнъж Джак чу драскане от другата страна на вратата, сякаш вътре имаше някакво животно, куче или котка. Вратата рязко се отвори навътре и към тях надникнаха очи зад стъклата на очила с телени рамки. Лицето на човека беше продълговато, бледо и мършаво.

— Здравей, дядя Гурджиев.

Когато възрастният мъж зърна Аника, физиономията му светна като неонova реклама.

— Детето ми! — извика той, докато тя се хвърляше в прегръдките му. — Мина толкова време, малка моя, толкова време!

— Какво става? — попита Али. — Точи Лазар е твърде стар, за да ѝ е баща.

— Тя го нарече „чичо“ — обясни Джак. — Освен това мисля, че ти имаше предвид Матусал. Лазар е просякът, когото се предполага, че Христос е възкресил от царството на мъртвите.

— Трябва да стори същото и с този тип, преди да се е превърнал на прах — прошепна заговорнически Али.

Аника ги представи и помоли дядя Гурджиев да говори на английски, защото момичето не разбира руски.

— То кой ли пък разбира? — каза дядя Гурджиев с печална усмивка, като ги покани да влязат в апартамента.

Джак предполагаше, че вътре ги очаква занемареният и мухлясал безпорядък, типичен за възрастните хора, които живеят сами и заради влошаващото им се зрение и отслабващото внимание към подробностите дори не осъзнават нищетата, която ги заобикаля. Апартаментът ухаеше на лимоново масло и ябълково дърво. Нямаше я неприятната сладникава миризма на близостта на смъртта.

Действително жилището, както и мебелите, бяха стари, от други времена. Но всички дървени повърхности, които се виждаха, бяха щателно полирани. Месинговите и медните лампи лъщяха, а върху пода проблясваше наскоро нанесено восъчно покритие. Докато сядаха, от дебелиите възглавници на дивана не се вдигна нито прашинка. През това време дядя Гурджиев се отправи към кухнята, за да запари чай и да донесе огромна тенекиена кутия с домашно приготвени сладки, „изпечени от приятелката ми, която по случайност живее в съседния апартамент“.

Джак прецени, че старецът трябва да е поне деветдесетгодишен, но като се изключи, че беше извънредно слаб и леко прегърбен, което можеше да се дължи на професията му, а не на възрастта, той не проявяваше онази неустойчивост на тялото или отнесеност на съзнанието, които обикновено се свързват с тази преклонна възраст.

Гласът му беше все още силен и звучен, а очите му, които лесно можеха да бъдат разгледани заради стъклата на очилата му, блестяха и искряха както сигурно и преди шейсет години. Но кожата му беше

толкова тънка, че изглеждаше синкава от жилестите вени, прозиращи през нея.

Той отрупа Али с внимание, защото като повечето хора реши, че е много по-млада, отколкото е в действителност. На Джак му се стори интересно, че Али не направи нищо, за да го извади от заблудението му. Може би беше от уважение към преклонната възраст на дядя Гурджиев, но беше също толкова вероятно тя да изпитва нужда да я погледят по начина, по който, без всякакво колебание и без да иска нищо в замяна, го правеше старецът. Тя се поддаваше на очевидното удоволствие, което това ѝ доставяше.

Когато чаят беше сервиран в чаши в метални поставки с дръжки и Али започна да хрупа от бисквитите, дядя Гурджиев най-после седна на голямото кожено кресло, от което като парфюм се носеха ароматите на сладък тютюн и ланолин.

— Аника, трябва да призная, че винаги водиш със себе си очарователни хора, и то, както би казал някой, при забележителни обстоятелства. — Дядя Гурджиев се засмя под мустак с лек укор в гласа. — Предполагам, че именно затова очаквам с такова нетърпение посещенията ти. — Той се наведе и нежно я потупа по ръката. — Които, макар и изтощителни, са твърде редки за старец като мен.

— Ти не си стар — възрази Аника. — Никога няма да остарееш.

— Ах, младост — каза дядя Гурджиев, обръщайки се към всички, които бяха в стаята, — тя винаги флиртува с идеята за безсмъртието. — Той се засмя, сякаш с това прощаваше на Аника за заблудата ѝ. — Истината е, че когато станеш на моите години, животът се превръща в целенасочен акт на волята. Нищо не работи както трябва. Механизмите на тялото и на ума, които са толкова взаимосвързани, започват да се рушат и въпреки това ние продължаваме. — Той стисна ръката на Аника. — Заради онези, които ни обичат и които ние страстно обичаме. В крайна сметка в живота няма нищо по-важно, нали?

— Така е, дядя Гурджиев — съгласи се Аника със сълзи в очите, — няма нищо по-важно.

Възрастният мъж извади наскоро изпрана, изгладена и старателно сгъната ленена носия кърпичка. Подобно на офталмолог той използва едното ѝ ъгълче, за да попие сълзите на Аника, преди да са се спуснали по страните ѝ.

— Сега, малка моя, ми разкажи в какви неприятности си се забъркала този път.

Преди да се обърне към стареца, Аника хвърли бърз, съучастнически поглед към Джак, вероятно за да го предупреди да мълчи.

— Този път мисля, че ще е най-добре да не ти казвам нищо.

Известно време дядя Гурджиев не отрони нито дума. Докато бяха разговаряли, отпивали от чая си и хапвали бисквити, прозрачните дантелени завеси от двете страни на прозорците улавяха светлината отвън и тя ги очертаваше ясно, придавайки им плътност, каквато те никога не можеха да имат. Сега стаята се беше изпълнила с такова напрежение, че дори времето забави своя ход и започна да пълзи. Всички, дори и Али, очакваха реакцията на дядя Гурджиев, сякаш бяха някакви учени, събрани около вулкан, готов да избухне, след като е дрямал десетилетия наред.

— Това не ми харесва, малка моя — рече той, след като известно време сякаш не можеше да реши какво да ѝ отговори.

Извади дебел плик от кафява хартия и го отвори. Наклони го и изсипа от него три паспорта.

— Сега, когато си американка, малка моя, вече нямаш нужда от виза, за да влезеш в Украйна, но съм ти приготвил една, в случай че решиш отново да бъдеш рускиня.

— Благодаря ти, дядя Гурджиев.

Тя се наведе и започна да събира документите, но когато се готвеше да ги мушне отново в плика, старецът я спря, слагайки ръка върху ръцете ѝ.

— Искам да ми отговориш на следния въпрос, малка моя: мислиш ли, че съм твърде стар, за да ти помогна повече от това, което вече направих?

— Не, съвсем не, дядя Гурджиев — Аника изглеждаше разтревожена, — просто аз...

Джак веднага съзря възможността и се възползва от нея.

— Онова, което Аника се опитва да каже, е, че аз имам нужда от малко помощ, за да открия някого тук, и тя не е сигурна дали трябва да ви помоли за това.

Дядя Гурджиев дръпна ръката си от ръцете на Аника и се облегна назад. Огледа Джак с проникателен, преценяващ поглед,

изострен от десетилетията жизнен опит. По лицето му бавно плъзна усмивка, той вдигна показалец и го размахва в насмешливо, приятелско предупреждение.

— Виждам какво искате да направите, млади човече, не мислете, че не виждам, но... — той прониза въздуха с пръста си, — ако говорите сериозно, нека да чуя какво имате да казвате, защото съм сигурен, че моята Аника иска само да ме защити, макар истината да е, че никога досега не съм имал нужда от защитата ѝ.

— Сега нещата са различни, дядя Гурджиев — възрази Аника.

— Тихо, дете! Остави младежът да говори на спокойствие и след това ще решим дали е дошъл на правилното място в Киев, хммм.

Джак се съсредоточи и се опита да не обръща внимание на никого, освен на стареца. Той се зачуди дали онова, което се готвеше да каже, беше нарушение на правилата за сигурност, като се имаше предвид коя е Аника и къде е работила. Но сега не можеше да промени нищо. За момента единственото, което можеше да направи, беше да продължава напред в мрака и да види какво ще се случи след това.

— Преди шест дни един мъж на име Лойд Бърнс бе убит на остров Капри край Неапол.

— Знам къде е остров Капри — рече дядя Гурджиев. — Може и да съм фалшификатор, но, бога ми, не съм простак. Всъщност може да се изненадате, но на младини бях нещо като учен, занимавах се с Рим. Прекарах две седмици на този величествен остров в опити да проследя втората половина от живота на Цезар. — Той махна с ръка ни Джак да продължи.

— Онова, което е важно, е, че Бърнс изобщо не е трябвало да бъде в Капри. По график е трябвало да бъде тук, в Киев. Всъщност той е бил в Киев допреди около десетина дни, когато е отлетял, без да съобщава на никого за това.

— И кой е този Лойд Бърнс, млади човече?

— Той беше важен американски сенатор.

Настъпи задушаваща тишина, каквато човек може да изпита само в най-забутаните ъгълчета на забравени библиотеки или отдавна погребани мощехранителници.

Дядя Гурджиев беше потънал в размишление с поглед, вперен в тавана.

— И така, човек би предположил, че вие също се занимавате с политика, господин Макклюр.

Възрастният мъж за пръв път се обръщаше към него по име.

— Може и така да се каже — отвърна Джак.

Дядя Гурджиев наведе глава и погледът му се съсредоточи върху лицето на Джак.

— Ако случаят е такъв — бавно и с равен глас рече той, — защо сте тук? Защо не сте в Капри?

— Искам да говоря с последния човек, с когото сенатор Бърнс се е срещнал, преди да напусне Киев.

— И за това ви трябва моята помощ?

— Разполагам само с едно име. Всъщност с инициал и фамилия — К. Рочев.

— Рочев, Рочев.

Старецът затвори очи и продължи да повтаря името, сякаш искаше да го усети с върха на езика си. След това бавно отвори очи с лукаво, змийско изражение.

— Познавах един Осип Рочев, но не съм го виждал от много отдавна.

— Той в Киев ли е? — попита Джак.

— Може и още да е тук — сви рамене дядя Гурджиев. — Но не се съмнявам, че в Киев има много хора, които се казват К. Рочев. В края на краищата това не е толкова рядко срещано име. Освен това този мъж може и изобщо да не е жител на Киев.

Около възрастния мъж сякаш се събираше някакъв заплашителен мрак, някакво натрупване на енергия, която се стичаше като лепило или мастило и напомняше какво е представлявал този мъж в разцвета на силите си, когато тялото му е било здраво и мускулесто. Нещо в него се бе променило в мига, в който Джак бе споменал Рочев. Добродушното веселие беше изчезнало, заменено от предпазливостта на професионалния фалшификатор, независимо че Джак беше доведен тук от Аника или пък може би точно поради тази причина. Все пак едно беше ясно — възрастният мъж знаеше много повече за Рочев, отколкото показваше. Джак се запита какво ли го спираше да говори и защо просто направо не беше излъгал и не беше казал, че името му е непознато.

Не се наложи да чака дълго възможния отговор.

— Можеш да се довериш на господин Макклюр, дядя Гурджиев — увери го Аника. — Миналата нощ той спаси живота ми и с това сам се изложи на опасност. Ако знаеш нещо за този мъж, Рочев, това би могло да помогне на господин Макклюр. Моля те, кажи ни!

Джак с интерес отбеляза, че тя беше използвала множествено число — „Моля те, кажи ни“.

Възрастният мъж сплете пръсти и се намръщи още повече. Мракът, призован от него, все още бе във въздуха наоколо и напомняше за едно далечно време, което сега не беше нищо повече от спомен. Тогава никой не е могъл да се мери с него и Джак беше убеден, че никой не можеше да се мери с него и сега. Макар да беше стар, натрупаната в него сила не можеше да бъде свалена дори и с пневматичен чук.

— Трябва да ви призная, че срещата на член на Сената на Съединените американски щати с Карл Рочев ми се вижда много обезпокоителна.

— Ако Карл Рочев е мъжът, когото търся, в което много се съмнявам — отвърна Джак. — Освен това в Киев може да има десетки, дори стотици хора с това име. Вижда ми се твърде голямо съвпадение, че първият човек, при когото Аника ме доведе в Киев, може да идентифицира този К. Рочев.

— Разбирам вашите доводи, млади човече. — Дядя Гурджиев бавно поклати глава. — Всъщност не се съмнявам, че колкото повече разсъждавате над това, толкова по-вероятно ще ви се струва, че Карл не е онзи К. Рочев, когото търсите.

— Така е — потвърди Джак.

— Няма причина да не се съглася с вашия анализ на ситуацията, освен че след няколко минути може и да си промените мнението.

— Не виждам как ще стане това — сви рамене Джак.

— Естествено, че не виждате. Въпреки това ви моля да ми отделите още малко от времето си. — Изражението на дядя Гурджиев стана сериозно. — С Карл Рочев израснахме заедно в едни и същи бедняшки квартали на Киев. И двамата сме били бити много пъти от руските окупатори и заради тези побои сключихме споразумение да си отмъстим. Аз станах фалшификатор и правех документи за самоличност за нелегалното движение. Карл винаги е бил човек на действието. Когато бяхме момчета, той беше този, който ни водеше

при набезите срещу руските войници. Дори в лудориите му — преди да станем достатъчно възрастни, за да носим оръжие — имаше нещо садистично. В онези дни той не обмисляше много нещата, беше прекалено нетърпелив и неспокоен. Не е учудващо, че се превърна в убиец в партизанската война срещу руснаците. Приемаше всички задачи, считани за самоубийствени, които никой друг не би изпълнил доброволно. Не мислете, че беше безразсъден — не смятам, че имаше желание да умре. Най-лошото, в което можеше да го обвини човек, бе, че е твърде късоглед. Не мислеше за нищо друго отвъд настоящия момент. С други думи, не се интересувахе от възможните последствия. Възлагаха му да убие руски полковник или генерал. Знаеше, че това е правилно, и го изпълняваше. Нито веднъж не се провали. Нито веднъж.

— Никога ли не е бил раняван? — учуди се Джак.

— Зависи — отвърна дядя Гурджиев — какво разбирате под „раняван“.

Старецът направи пауза, за да си сипе още чай, макар че той вече беше изстинал. Докато отпиваше, не обърна внимание на това или пък то не му пречеше.

— Онези, които не го познаваха добре, а това бяха почти всички, с които работеше, твърдяха, че никога не е бил раняван. И донякъде беше така. Нямаше и драскотина, нито една пролята капка кръв не помрачаваше историята му на убиец. Но аз, който го познавах като свой брат, знаех, че работата му го бе наранила тежко. Човек не може да стане убиец, без това да има сериозни последствия за него. Убиват те или по време на мисия, или пък после, докато лежиш във ваната. Може да кажете, че няма никаква разлика, защото и в двата случая си мъртъв. Е, да, така е, но в единия си проснат в някоя мръсна канавка далеч от дома, а в другия си у дома здрав и читав, поне тялото ти е там. Умряло е съзнанието ти или по-скоро сърцето ти. — Дядя Гурджиев остави чашата си, която вече беше празна, като се изключи тъмната като засъхнала кръв утайка от чаени листа. — Моят стар приятел Карл Рочев спада към втората категория случаи. Някъде беше казано или написано, че когато някой убие човешко същество, част от него също умира. Това са думи на артист или на посредствен тип, който никога не е убивал и затова не знае истината.

Възрастният мъж мълча известно време. Очите му бяха леко разфокусирани. Откъм улицата се надигнаха звуци и плиснаха в стаята като слънчева светлина. После се сгъстиха върху килима под краката им.

Най-сетне дядя Гурджиев въздъхна дълбоко.

— Истината. Чувал съм, че някъде в Азия, може би в делтата на Меконг, има стоножка, която произвежда цианид. Истината е, че убийството на човек вкарва в тялото точно такова създание. С всяка смърт насекомото освобождава все повече от своята отрова, докато сърцето на убиеца не отслабне и не умре. Точно по този начин Карл Рочев се превърна в мъж без съвест, без морален компас. Без сърцето си той престана да различава доброто от злото.

— И така, когато вече нелегалното движение е станало излишно, когато Украйна се е освободила от Съветския съюз, той се е превърнал в престъпник? — предположи Джак.

— В политик — поправи го дядя Гурджиев. — Но, от друга страна, както знаем, между двете няма разлика.

8.

— Ето защо съм сигурен, че Карл е човекът, когото търсите. — Дядя Гурджиев хвана бисквита с два пръста, в които нямаше и помен от изкривяването, причинявано от артритата.

Докато я съзерцаваше, той я обърна и показа горната ѝ част, а след това и долната.

— Политици — рече той. — Вашият сенатор и Карл са двете страни на една монета, привличани неумолимо една към друга дори и от противоположните краища на света.

Възрастният мъж подаде бисквитата на Али, сетне взе още една и я пхна в устата си цяла, схрусвайки я с удоволствие. След като погълна и последните трохи, той продължи:

— Този ваш сенатор, как му беше името?

— Лойд Бърнс.

— Да, вашият сенатор Бърнс трябва да се е срещнал с Карл, ако е искал да свърши каквато и да е работа в Украйна. — Той наклони глава. — Имате ли някаква представа защо сенаторът е бил в Киев?

— До момента всички мислят, че е бил тук, за да събира информация по поръчение на Сената, но последната му среща е била с Карл Рочев — отвърна Джак — и е била неофициална, ето защо привлече вниманието ми.

Старецът го слушаше внимателно. Може би следеше дали Джак няма да направи някоя погрешна стъпка. Например ако Джак беше казал: „ето защо привлече вниманието ни“, това щеше да осигури на възрастния мъж удобен повод да попита за кого по-точно работи американецът. Тъй като от дълго време беше фалшификатор, той нямаше навика да задава подобни въпроси направо.

— Тогава Карл е човекът, с когото трябва да говорите.

Дядя Гурджиев се изправи и отиде до полираната масичка от палисандър с двойни извити и тънки крака като на млад елен. Известно време тършува из някакви документи, докато накрая не откри тефтерче с адреси с много отбелязани страници. Не приличаше

на човек, свикнал да се доверява на компютрите. Проведе два бързи телефонни разговора и след това се върна при гостите си.

— Както подозирах, няма да го откриете във Върховния съвет на Украйна — нашия парламент. Няма смисъл да го търсите и в дома му. Там ще намерите само съпругата и майка му, макар че в действителност ще ви е трудно да ги различите. — Той поклати глава. — Не, ако историята е прелюдия към настоящето, то Карл вероятно е със сегашната си любовница, тъй като днес е петък. Ще бъде с нея през целия уикенд.

— Знаете ли името ѝ и къде може да е? — попита Джак.

— Както казах, с Карл не поддържахме връзка от години. Странно нещо са взаимоотношенията на дългогодишните колеги — когато остарееят, понякога се разделят. Нашата раздяла беше доста горчива. За мен той е мъртъв. Все пак не всичко е загубено, господин Макклюр, ако успея да намеря един номер. — Той запрелиства тефтерчето, като често плюнчеше пръста си, за да му е по-лесно. — А, ето я. Мила Тамирова. — Той взе молив и надраска няколко реда в един бележник, откъсна листа, върна се и го подаде на Джак. — Мила Тамирова беше любовница на Карл по времето, когато се разделихме с него. Много се съмнявам, че тя все още е негова любовница, тъй като той сменя момичетата си, както други хора си сменят гумите на колите. Но тя може би знае коя е последната му любовница.

— Откъде? — зачуди се Джак.

— Всички любовници на Карл идват от един и същ бардак.

— Защо си прави труда да плаща? — намеси се Али. — Съдейки по това, което видях досега, изглежда, че в Москва за всеки мъж има стотици благоразположени жени, и предполагам, че и тук е така.

— Имаме си умница — отбеляза възрастният мъж и ѝ размаха пръст. — Разбира се, има си причина за това. Собственицата на бардака обучава всички момичета на различни... ъъъ... дисциплини.

— Вашият приятел си пада по фетишите — предложи Али, без окото ѝ да мигне.

— Виж ти, виж ти. — За момент дядя Гурджиев не намираше думи или може би преценяваше отново младата жена, която погрешно беше сметнал за невинна девойка. — И какво ви е известно за фетишите, млада госпожице?

— Че има поне по един, който да задоволи всяко психологическо желание.

— Наистина е така. — Дядя Гурджиев се изправи с ръце, заключени зад гърба му. — На Карл му харесваше връзването — сериозно и много неприятно нещо.

— Не е за всеки — отбеляза Али толкова студено, че си навлече остър поглед от Аника.

— Очевидно не — съгласи се Джак, обезпокоен от изказванията на Али по тема, която двамата никога не бяха обсъждали. — Ако ми позволите да използвам телефона, ще ѝ се обадя веднага.

— Не мисля, че това е добра идея — възрази Аника.

— Съгласен съм — кимна дядя Гурджиев. — Жена като нея най-вероятно ще се отнесе много подозрително към мъж като вас.

— Нека аз го направя — предложи Али.

Джак изсумтя.

— Да, бе — рече той и махна с ръка. — Забрави за това. Достатъчно лошо е, че сме тук заедно. — Той вдигна листчето, което старецът му беше дал. — Аника, ти ще се обадиш.

Али грабна хартийката, преди Аника да успее да я вземе. Тя се изправи срещу Джак, здраво стъпила върху килима.

— Чуй ме! Тази жена ще е подозрителна към всеки, който би се опитал да разбере къде е бившият ѝ любовник. Искам да кажа, че изобщо няма да отговори или ще ни даде фалшив адрес, или пък ако все пак ни даде истинския, ще се обади на Рочев в мига, в който си тръгнем.

— Али, спри веднага с тези глупости...

Дядя Гурджиев пристъпи към нея.

— Господин Макклюр, какъв е проблемът да позволим на Али да довърши мисълта си?

— Не искам тя да се въвлича в това.

— На мен ми се струва, че вече е въвлечена — сви рамене възрастният мъж.

Али веднага се възползва от настъпилото мълчание.

— Вижте — развълнувано каза тя, — ще се обадя на Мила Тамирова...

— И какво ще ѝ кажеш? — попита я Джак. — Дори не говориш руски.

— Това няма значение — намеси се дядя Гурджиев. — Мила говори отличен английски. — Той потри палеца си. — И защо не? Английският е езикът на парите.

— Ще ѝ кажа, че съм негова дъщеря и че имам нужда от защита. — Али се приближи до мястото, където беше застанал дядя Гурджиев, сякаш очакваше той да я предпази от по-нататъшните възражения на Джак. — И затова трябва да открия Карл Рочев.

Тя вдигна телефонната слушалка.

— Закачих мобилния ти телефон към моя — каза Джак. — Така че просто натисни двойката, ако попаднеш в неприятна ситуация.

— Няма да попадна в неприятна ситуация — отвърна Али. — Мога да се грижа за себе си.

Той знаеше, че това не са празни думи. Беше я обучавал на техники за ръкопашен бой. Тя усвояваше бързо, което не го изненадваше, защото в колежа се бе занимавала активно със спорт. Ема го беше водила да я гледа на няколко гимнастически състезания. Джак също така я беше научил да стреля с пистолет. Прекарваха по един час-два пъти седмично на полигона на АТФ във Вирджиния.

— Ако попаднеш в неприятна ситуация — повтори той, — аз ще съм наблизо, на другия етаж.

Той потупа дръжката на пистолета „Маузер“, който дядя Гурджиев му беше дал заедно с кутия патрони.

Намираха се на втория етаж на блока на Мила Тамирова на „Андреевски спуск“ — красива улица, пълна с пазари, островърхи църкви и редици от сгради с формата на сватбена торта, които се простираха от долната част на града, известна като Подил, към горната. Бившата любовница на Рочев заемаше ъглов апартамент на третия етаж. Отказа да разговаря по телефона. Всъщност се готвеше да затвори, но когато Али избухна в сълзи с прочувствено треперещ глас, тя се съгласи да се срещне с нея. Докато Джак наблюдаваше как Али хитро обработва Тамирова, той се запита кога ли се бе научила да плаче така, щом се налага.

— И не се прави на много смела, разбра ли?

— Добре — отговори тя, като издържа на погледа му.

Тъкмо се готвеше да се затича нагоре по стълбището, когато Джак я хвана за лакътя и внимателно я завъртя към себе си.

— Али, сигурна ли си, че искаш да го направиш? Можем да намерим и друг начин...

— Съвсем сигурна съм, Джак. — В погледа ѝ се четеше искреност. — Освен това вече започнахме — тя му се ухили, — не би искал да провалиш плановете ни.

Този отговор свари Джак неподготвен. За пръв път от смъртта на Ема искрата на живота се бе върнала в Али. Тя беше видимо развълнувана, че се възползват от уменията ѝ, че е част от нещо различно от болката и обидата, които я изпълват. В този момент Джак разбра за нея нещо, което цялата ѝ армия от лекари бе пропуснала — онова, от което тя се нуждаеше повече от всичко, бе да бъде извадена от затворения ѝ свят, да бъде ангажирана със заобикалящата я действителност, да се справя с предизвикателства и отново да се почувства полезна с уменията си. Морган Хер ѝ беше отнел усещането за контрол. Джак видя, че от момента, в който бе съставила този план, тя беше направила първата стъпка към възвръщането на онова, което ѝ бе отнето и което сега имаше най-голямо значение за нея.

Той ѝ кимна и се усмихна. Целуна я по бузата, пусна я и я проследи с поглед, докато тичаше нагоре по стълбите с новооткрита енергия.

— Искрено се надявам, че знаеш какво правиш — каза му Аника.

Погледът на Джак не помръдваше от мястото на стълбите, където Али беше изчезнала.

— Така ставаме двама.

Мила Тамирова отвори в момента, в който Али почука. Явно я беше очаквала на вратата. Беше поредната блондинка със славянски произход, великолепна костна структура, порцеланова кожа, сини като метличина очи и гърди, които нямаше нужда да бъдат помпани със силикон. Имаше от онези груби, хищни лица, които мъжете намират за неустойими — поне в спалнята. Това означаваше, че сексуалността ѝ бе изцяло на показ. Веднага щом я видя, Али изпита презрение към нея.

Въпреки това ѝ се усмихна очарователно, докато стоеше на прага. Беше наясно, че по-възрастната жена я оглежда внимателно,

сякаш е жаба, закована върху дъска, с изложени на показ вътрешности за изследване.

— Пожалуйста, заходите — покани я Тамирова и рязко отстъпи назад. — О, простете, забравих, че не говорите руски. Моля, влезте.

Тя продължи да оглежда Али, докато затваряше вратата. Сетне я въведе в обзаведената с вкус стая, пълна със сатен и кретон. Тежки завеси скриваха прозорците до половина. Мебелите за сядане бяха големи и изглеждаха достатъчно дълбоки, че човек да се загуби в тях. Али си помисли, че вероятно целта е била точно такава.

— Намирам за странно, че дете на Карл не говори руски — отбеляза Тамирова, като едва помръдваше начервените си устни.

— Отгледана съм в Америка — отвърна Али с лекота, която я забавляваше почти толкова, колкото и да лъже лекарите си. — Едва наскоро разбрах какъв е произходът ми. Намерих снимка, име, дата и наименование на улица. Потърсих в „Гугъл“ и разбрах, че тази улица се намира в Киев.

Очевидно критичният оглед беше приключил и Тамирова махна с ръка.

— Заповядай, седни.

Тя говореше английски почти толкова добре, колкото и Аника — каза, че това е един от многото езици, които са били част от обучението ѝ, за да обслужва добре клиентите си. Носеше дълъг морскозелен пенъор от материя, която едновременно прилепваше към стройните ѝ форми и се носеше като пяна около глезените на обутите ѝ в обувки на високи токове крака. Али се запита каква жена би носила обувки на високи токове у дома.

Когато се настаниха удобно, Мила Тамирова каза:

— Имаш ли някаква представа коя е майка ти?

— Никаква — излъга Али без колебание и след това повдигна вежди. — Нали не си ти?

— Господи, не! — засмя се гърлено Мила Тамирова. — Била съм бременна само веднъж и тогава, нали знаеш...

— Никога ли не си представяш какво би било това бебе?

— От мен нямаше да стане добра майка, нямам... как го наричате на английски...?

— Съвест?

— Майчински инстинкт. — На пълните ѝ устни заигра лека усмивка. — Може би един ден ще ме разбереш.

— За бога! Надявам се това никога да не се случи.

— На това ли ви учат в Америка? На религия? — Тя вдигна ръка с нокти, които бяха по-дълги от тези на Аника. — Едва ли си на повече от петнайсет или шестнайсет.

— На двасет и две съм.

— Господи! — Мила Тамирова я гледаше неразбиращо.

— Трябва да ползвам банята.

— По коридора, втората врата вляво — упъти я по-възрастната жена, сякаш беше в транс или потънала в дълбок размисъл.

Али използва тоалетната, пусна водата, изми си ръцете и ги подсуши. След това проведе малко разузнаване. От отсрещната страна на коридора видя спалнята, която изглеждаше женствена и съблазнителна, но за Али беше отблъскваща. По-нататък, на мястото, където логично трябваше да се намира втората спалня, имаше затворена врата. Али постоя пред нея за момент и след това завъртя дръжката от полирано стъкло. Озова се в тъмница.

По лявата стена бяха подредени всякакви видове камшици и бичове, направени от различни материали. Под тях имаше асортимент от белезници с вериги. Отпред имаше седло със стремена и поводи, сложено върху направено по поръчка дървено магаре. По средата на дясната стена висеше огледало, спускащо се от тавана до пода. От двете му страни имаше три редици с глави на манекени, върху всяка от които имаше цяла маска от кожа или черен латекс. Под всяка маска бяха подредени като малки червени войници топки за запушване на устата. Единственият малък прозорец беше затъмнен и покрит с плътна метална решетка, сякаш взета направо от „Граф Монте Кристо“.

Този парад от експонати сам по себе си беше достатъчно обезпокоителен, но предметът в средата на стаята беше този, който прикова вниманието на Али — масивно дървено кресло, завинтено за пода. На подлакътниците и на предните му крака имаше кожени ремъци с метални токи. Догади ѝ се от вида на този стол — толкова подобен на онзи, на който Морган Хер я бе държал вързана през по-голямата част от седмицата.

— Интересуват ли те инструментите на моя занаят? — Мила Тамирова се беше облегнала на отворената врата.

Беше запалила цигара, докато Али беше в банята, и сега издиша облак от светъл дим към високия таван.

Али не можеше да отдели очите си от стола, който едновременно я отблъскваше и очароваше. Атмосферата сякаш бе наситена с миризма на пот и секс.

— Искам да ми разкажеш за това.

— Принципът на връзването е изключително прост.

— Забрави за принципа. — Али обикаляше стола така, сякаш се движеше по смъртоносна спирала. — Искам да разбера каква е психологията зад него.

Мила Тамирова пушеше бавно и известно време я изучаваше.

— Знаеш ли, тук не става дума за секс.

— Става дума за власт, нали?

— Не — отвърна по-възрастната жена, — става дума за контрол, да го натрупаш в себе си и след това да го освободиш.

Али се обърна и я, погледна.

— Контрол — повтори тя, сякаш Мила Тамирова беше измислила тази дума, която беше едновременно очарователна и неразгадаема за Али.

— Точно така — кимна Тамирова.

— Дай ми пример.

Мила Тамирова сякаш по-скоро се носеше в стаята, а не вървеше.

— Вземи например този стол. Клиентът е вързан към него. Моли да бъде освободен, но аз не му обръщам внимание. Казва ми, че ще направи каквото поиска, и аз го питам: „Всичко ли? Абсолютно всичко?“ Той кимва утвърдително, нетърпелив, дори жаден за наказанието, което ще му отсъдя.

По гръбнака на Али пропълзя тръпка на отвращение. Тя имаше чувството, че присъства на нещастен случай, може би на автомобилна катастрофа, при която две превозни средства се носят право едно срещу друго с висока скорост.

— Защо? — прошепна тя. — Защо го правят?

— Защо някой прави нещо? Защото го кара да се чувства добре.

— Мила Тамирова издиха дима през носа си като кон или дракон. —

Но ти не питаш за това, нали?

— Не.

— Мммм. — По-възрастната жена обикаляше около стола или може би около Али, сякаш привлечена от желанието да я огледа от всички страни. — Тези мъже са много могъщи. Те прекарват дните си на върха на пирамидата на властта, издавайки заповеди на онези, които пълзят около тях. Странното е, че те намират това за изтощаващо — всички тези хора, които ги питат какво да правят и чакат да получат нареждания от тях, — то изсмуква енергията им. Те идват тук, за да се подмладят. За тях да са в положение, в което не само не им се налага да дават заповеди, но и са принудени да се подчиняват, е сладостно облекчение.

Тя спря и сви пръстите си около облегалката на стола.

— Нали разбираш, че всичко това е театър. В него няма нищо реално освен факта, че съществува в съзнанието им.

— Ти не изпитваш лоши чувства към тях.

— Точно обратното, аз... — Тя внезапно млъкна, отдръпна се от облегалката и се приближи до мястото пред стола, където продължаваше да стои Али. — Какво се е случило с теб, дете?

Али стисна устни, без да откъсва поглед от стола.

По-възрастната жена хвана ръката ѝ в своята, но когато се опита да я поведе към стола, Али се дръпна назад. Тогава Мила Тамирова протегна своята ръка и я сложи върху подлакътника.

— Можеш ли да направиш това, Али?

Али поклати глава.

Мила Тамирова седна на стола и отпусна ръце върху подлакътниците.

— Докосни ръката ми, дете. Само ръката ми.

Али се поколеба.

— Моля те.

Али си пое дълбоко дъх и сложи ръката си върху ръката на Мила Тамирова. Стана ѝ трудно да диша.

— Ще махна ръката си, Али — каза по-възрастната жена. — Разбираш ли ме?

Али кимна с широко отворени от ужас очи.

Мила Тамирова бавно и внимателно издърпа ръката си изпод тази на Али. За момент ръката на Али остана увиснала над лъскавото

дърво и кожа. След това тя затвори очи и потръпвайки, отпусна ръка. Когато докосна хладното дърво, в съзнанието ѝ се почви ужасяващата картина на отблъскващо красивото лице на Морган Хер, който шепнеше зли думи в ухото ѝ.

— Али, отвори очи. Сега ме погледни. — Мила Тамирова се усмихна. — Ти си добре. Всичко е наред, нали? Ти си тук, с мен.

Али едва намери сили да кимне.

— Сега... — Мила Тамирова се изправи. — Защо не седнеш там, където седях аз?

Али изпита отвращение. Беше обхваната от паника, която туптеше зад очите ѝ и заплашваше да погълне цялото ѝ същество.

— Али, за теб е важно да седнеш в стола.

— Аз... Аз не мога.

Мила улови погледа ѝ.

— От този момент насетне те управлява страхът ти. Ако не се изправиш срещу него, ако не го победиш, ще живееш в страх през целия си останал живот.

Али се чувстваше парализирана и напълно безсилна. Сякаш отново беше загубила цялата си съзнателна воля.

— И тогава — продължи по-възрастната жена — онзи, който е направил това с теб, който е злоупотребил с теб, ще е победил. — Тя се усмихна. — Не можем да позволим това да се случи, дете. Нали така?

— Това е твърде много — задъхано отвърна Али. — Не мога.

— Не можеш или не искаш? — Мила Тамирова огледа бледото ѝ и запотено лице. — На това място, Али, ти изцяло контролираш нещата. Ти си онази, която решава дали да седне в стола, или не.

— Искам да си тръгна.

Мила Тамирова вдигна ръка.

— Тогава върви си. — Усмивката ѝ беше мрачна. — Никой не може да те накара да направиш онова, което не искаш. — Али беше стигнала до вратата, когато тя добави: — Без да го знаеш, ти си направила от този спомен нещо свято. Трябва да разбереш това.

Али я погледна неவிждащо. Очите ѝ наблюдаваха нещо, което вече се беше случило, някой, който вече бе мъртъв.

— Този спомен е нечестив.

— И точно тук религията ни проваля. — Ръката на Мила Тамирова сякаш галеше дебелия подлакътник на противния стол. —

Паметта не може да направи разлика между святото и нечестивото, защото тя унищожава усещането за време. Паметта превръща онова, което е било нечестиво в миналото, в нещо свято в настоящето. — Дългите ѝ и силни пръсти с кървавочервени нокти сякаш живееха свой собствен живот, подобно на спомен. — Това е единственото възможно обяснение защо се вкопчваш в страха и не можеш да се освободиш от него.

— Контрол — прошепна Али, — това искам.

— Това искаме всички, дете. — Тя замълча за момент и после се приближи към момичето.

Сякаш бяха като две коли, които се движат една към друга, и в един момент Али мина толкова близо до Мила Тамирова, че усети приятната ѝ животинска миризма.

Али се отпусна в стола и сложи ръце на същите места, където преди мигове бяха стояли ръцете на по-възрастната жена. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че почти изпитваше болка. Сякаш беше в пламъци и всеки момент щеше да избухне. Постепенно обаче ѝ стана ясно, че онова, което изпитва, е прилив на енергия, който съвпада или може би е следствие от достигането на връхната точка на ужаса ѝ. Усещаше стола под лактите, китките, бедрата и задните си части. Погледна към ремъците и видя, че бяха просто парчета кожа и метал. Вече не ѝ изглеждаха като помощни средства за вуду или черна магия, принуждаващи я да се върне обратно към онази седмица на отчаяние и страх. Поне засега този спомен беше лесно управляем, а не непреодолим. И все пак тя не можеше да се взира дълго в него, без да изпита усещането, че ослепява или потъва в мрак отвъд всякакво разбиране.

Тя се надигна от стола, защото го искаше и защото можеше да го направи. Все още усещаше леко изтръпване на местата, където дървото я бе докоснало през дрехите ѝ.

— Искаш ли малко чай? — попита я Мила Тамирова с изражение, наподобяващо нежност или дори утеха, която Али не можеше да осмисли напълно. — Или може би нещо по-силно, за да отпразнуваме малката ти победа.

— Къде е баща ми? — попита Али.

— Каза, че се нуждаеш от неговата защита. От какво или — може би трябва да попитам — от кого?

— От нищо — отвърна Али. — Излъгах, защото се страхувах, че иначе няма да пожелаеш да се срещнем.

— Вероятно си била права да мислиш така — намръщи се Мила Тамирова. — Не че това има някакво значение, не мисля, че за теб ще е добра идея...

— Искам да се срещна с него.

— Разбирам — поклати глава Мила Тамирова, — но баща ти е много опасен човек и не се знае как ще реагира на новината, че има незаконородена дъщеря. За теб е за предпочитане да стоиш далеч от него.

— Добре, изпълни дълга си, ще смятаме, че си ме предупредила.

Мила Тамирова затвори вратата към импровизираната тъмница зад тях и те тръгнаха по коридора.

— Току-що направи първата стъпка. Това е всичко. Не мисли, че си намерила магическо решение на проблемите си. Предстои ти дълго и зловещо пътуване.

Али извърна поглед от пронизващите ѝ очи. Искаше ѝ се наистина да я разбира, но по-скоро би си отхапала езика, отколкото да признае, че това не е така.

— Ще ми се да последваш съвета ми, макар и да не ме харесваш.

— Това не е вярно — възпротиви се Али. — Или поне вече не е.

— Оценявам искреността ти. — На устните на Мила Тамирова отново заигра мрачна усмивка. — И въпреки това няма да ме послушаш, нали?

Али поклати глава.

— В коя дупка се е скрил?

— Отличен избор на думи. — Мила Тамирова я поведе през всекидневната към входната врата. — В новата си дача, съвсем близо до града. Ето адреса. — Тя отвори вратата. — Върви при него. Може би ще стигнеш навреме за кръщавката.

9.

Джак се запита защо споменът остава дълго след като подробностите от едно събитие или личност станат смътни и неясни. Сърцевината на спомена се превръща в нещо като сън или като петно върху фотография, която бързо избледнява.

Дачата на Карл Рочев се намираше навътре в гъста гора след най-крайните източни предградия на Киев, запълнени с грозни жилищни комплекси от съветската ера, които бяха като живи мъртъвци, маршируващи към далечината. По размери и външност къщата приличаше на стара ферма. Дървената структура беше подсилена и на някои места заменена от масивни камъни, които ѝ придаваха побезжизнен и военен вид.

Джак седеше заедно с Аника и Али в колата, която бяха взели под наем. Той лесно можеше да си представи каква е била структурата на дачата някога, защото тя зловещо наподобяваше неговата собствена къща. Усети как по тялото му премина тръпка, когато споменът за нея се насложи върху картината, която виждаше в момента.

Дачата се намираше в края на лъкатушеща алея, край която наскоро бяха засадени вечнозелени храсти, но те още не бяха достатъчно високи, за да скрият къщата откъм пътя. Тя беше силно осветена и от всички прозорци струеше ведро масленожълто сияние, което разпръскваше мрака на късния следобед. Хладният вятър разрошваше клоните по върховете на борове, предизвиквайки успокоителен звук, който доста наподобяваше разбиването на вълни в морски бряг. Като се изключеше този шум, цареше пълна тишина. Заедно с вечерния сумрак бяха придошли облаци, които бяха заличили сенките и бяха накарали птиците да замлъкнат.

Джак изкара колата от пътя към ниско надвисналите клони на канадска ела. След като порови малко, намери в жабката клечка за зъби, която подпря върху лоста на скоростите. Щом като излязоха от автомобила, той провери дали колата може да бъде забелязана от някой, който минава по пътя. Вече беше взел предпазни мерки и бе сменил регистрационния номер с друг, който беше свалил от

автомобил, паркиран в съседна странична уличка на предградията. Реши, че е направил всичко, което може, за да защити малката им група. След това се огледа наоколо. Не се виждаше нищо друго, освен преплетените клони на вечнозелените храсти. Наблизо нямаше друга къща и единственото превозно средство беше тяхното.

Когато се готвеха да тръгнат по алеята, Аника каза:

— Този човек е опасен. Може би трябва да оставим момичето в колата.

— Спри да ме наричаш „момиче“ — сръза я Али с остър тон.

— Спри да ме наричаш „смахната кучка“ — отвърна Аника.

Известно време двете жени се гледаха гневно една друга, после Али се обърна и изсумтя отвратно.

— Няма да оставя Али сама тук — рече Джак. — Тя идва с нас.

Аника сви рамене, сякаш искаше да каже: „Това си е нейното погребение“, и двете продължиха по алеята, следвайки Джак, който се стремеше, доколкото е възможно, да се придържат към най-неосветените части покрай високите около метър и осемдесет вечнозелени храсти.

Джак им направи знак да спрат, когато бяха изминали горе-долу три четвърти от пътя до дачата. Той отново се огледа. Като се изключеше една голяма черна врана високо над тях, която пазеше едва забележимото си гнездо, гледката почти не се различаваше от тази в началото на алеята. Усещането за изолираност и запуснатост беше остро и атмосферата бе много по-различна от блъсканицата в Киев. Джак предположи, че целта е била точно такава, особено щом като дачата е била планирана като място за любовни срещи.

Едва когато се качиха на широката веранда, Джак забеляза, че прозорецът в далечния ляв край е широко отворен. Натисна дръжката на вратата, но тя беше заключена. Той махна на двете жени да не мърдат от местата си и тръгна по дължината на верандата, докато не стигна до отворения прозорец. Дебелите червени завеси бяха надиплени като платна и отвътре се чуваше стереоуредба или радио, от което долитаха звуците на великолепната „Рапсодия по тема на Паганини“ на Сергей Рахманинов, която го наведе на мисълта за Карл Рочев и новата му любовница в огромно легло, застлано със сатенени чаршафи.

Известно време Джак се заслушваше за други звуци — гласове, стъпки, звънтене на кристал и прибори за хранене, — но освен копирената мелодия на музиката не се чуваше нищо друго. Той наведе глава и се прехвърли през перваза. Щом влезе вътре, все още скрит зад дебелите завеси от погледите на хората, които може би бяха в стаята, Джак извади пистолета. До него достигна мирисът на дим от горящо дърво и острото и сладникаво ухание на парфюм. Той разтвори завесата с леко повдигане на дулото на оръжието и като някой магьосник, появяващ се на сцената, се озова във всекидневна, в която се открояваше масивна каменна камина от онези, които често се срещат в старите ловни хижи. Огънят пропукваше весело и разпръскваше топлината си наоколо. Имаше два дивана, разположени един срещу друг, и ниска маса между тях. Стаята беше празна, както и съседната трапезария. Той провери и доста голямата кухня със семпла дървена маса и четири стола с кожени облегалки, наредени около нея. Вляво се намираше задната врата. Отдясно, в малкото килерче с прозорец, също нямаше никой. В антрето огромен клон с изсъхнали цветя, украсен с гирлянда от борови шишарки, бе поставен в кълбовидна керамична ваза върху тясна маса от дърво. Джак се приближи до входната врата, отключи я и отвори на двете жени. След това се отправи към стълбището, водещо към втория етаж.

Опрял гръб в стената, той се изкачи, без да издаде никакъв звук. На горния етаж имаше три стаи и баня. Първата стая беше устроена като кабинет, втората — като библиотека, с дървена ламперия по стените. Вътре все още миришеше на коняка, сипан в двете тумбести чаши, и на недопушената кубинска пура „Коиба“ в тежкия кристален пепелник. Джак пристъпи в стаята, взе пурата и помириса върха ѝ. Беше изгаснала съвсем скоро. Върна се в коридора и видя Аника и Али, които предпазливо се качваха нагоре по стълбите. Те го погледнаха въпросително и той поклати глава, като им показва, че отива към последната стая, която без съмнение бе спалнята.

Вратата беше открената. Рапсодията на Рахманинов доближаваше своя край. Като се възползва от звуковото прикритие, което музиката все още му осигуряваше, той приклекна и отвори вратата с дулото на пистолета си. Зад нея се разкри стая, почти толкова голяма колкото всекидневната, но застлана с килим и доста уютна. От едната страна имаше изящно писалище, върху което бе поставена

снимка на мъж, надхвърлил средна възраст, все още привлекателен, макар и по недодялания руски маниер, бе облечен в ловно яке и стоеше пред дачата — Карл Рочев. В единия ъгъл на стаята имаше канапе за двама, обърнато към прозорците, които гледаха към гъстата гора и падащата нощ навън. От двете страни на леглото бяха запалени порцеланови лампи във формата на грациозни жени. Леглото беше дори по-голямо, отколкото Джак си го бе представял. Не че това имаше някакво значение.

Завивките бяха разтворени като пенести морски вълни, за да разкрият смачкания и покрит с петна долен чаршаф, върху който лежеше голото тяло на жена. Тя изглеждаше толкова спокойна и отпусната, че ако не беше стрелата или копието, което стърчеше от средата на лявата ѝ гърда, човек можеше да реши, че просто е заспала.

Джак чу зад гърба си, че жените влизат в стаята. Голото момиче беше много красиво, притежаваше някаква ангелска хубост. Със златистата си коса и сините очи тя можеше да мине за сестра на Аника.

— Изведи Али от тук — нареди той на Аника.

— Твърде късно — отвърна Аника.

Тя влезе в банята на спалнята и когато се върна, каза:

— Няма никой. Къде, по дяволите, е Рочев?

— Може би е избягал, след като я е убил — предположи Али и когато Джак и Аника се обърнаха да я погледнат, добави: — Убийците не правят ли така?

— Ако предположим, че убийството е било предумишлено — отбеляза Аника.

Али се извърна встрани с преbledняло лице и изтича в банята, където я чуха да повръща.

— Тя е права за едно — Рочев го няма — каза Джак. — Колкото по-бързо се махнем от тук, толкова по-добре.

— След малко — рече Аника и коленичи до леглото.

— Какво правиш, по дяволите?

Тя оглеждаше оръжието на убийството, което имаше тънка дръжка, дълга може би около метър или може би малко повече.

— Това нещо изглежда странно.

Джак чу звука от течаща вода, след което Али се появи с побеляло лице и зачервени очи. Тя се доближи до него, протегна

треперещи ръце и го прегърна силно. Лицето ѝ беше извърнато встрани от трупа на леглото и тялото ѝ трепереше силно.

— Може ли да си тръгваме? — попита тя с тих и безпомощен глас.

— Разбира се — отговори Джак. — Аника, какво му е странното на това нещо? Не е ли стрела?

— Не — каза тя и докосна края му. — Виждаш ли тук? Няма оперение.

След това тя доста изненадващо сграбчи дръжката с двете си ръце и сумтейки, я издърпа от гърдите на жертвата с такава сила, че за момент тялото се повдигна и белият му гръб се изви като дъга, докато Аника успее да извади смъртоносния връх от плътта.

Аника отстъпи от леглото, занесе оръжието при Джак и вдигна заострения му, изцапан с кръв и вътрешности край, за да му го покаже.

— Виждаш ли, това острие е с формата на ромб. Много необичайно и много отличително.

Али хвърли бърз поглед на оръжието и започна да скимти.

— Да тръгваме — отсече Джак и се отправи към вратата на спалнята.

Той чу как Аника го последва надолу по стълбите. Те прекосиха антрето в пълно мълчание. Рахманинов не свиреше вече и в дачата проникна лепкава и задушаваща тишина. Али бе започнала да диша учестено и Джак настойчиво я подканяше да се успокои. Той отвори вратата и те излязоха на верандата. Засилващият се вятър беше разгонил следобедните облаци и сега, след залеза, небето беше чисто и тъмносиньо. Той вдигна поглед над вечнозелените храсти, търсейки бдителната врана, но тя беше изчезнала от своя клон и бе оставила гнездото незащитено.

— Обратно! — извика той. — Връщайте се обратно в къщата!

Откъм дърветата от двете страни на алеята внезапно блеснаха прожектори, които ги заслепиха. След това се разнесоха гневни викове, последвани от изстрели.

10.

— СБУ — изкрещя Аника под градушката от изстрели, докато отстъпваха към дачата. — Украинската служба за сигурност — първо стрелят, после задават въпроси. Това е техният метод на действие.

— Очаквали са някой да се покаже — рече Джак — и ние им направихме тази услуга.

Аника затръшна вратата и я заключи. Джак продължаваше да държи Али и я предпазваше с тялото си като с щит от куршумите, които можеха да преминат през дървената врата. Той предаде Али, която неохотно се подчини, на Аника и се затича към камината. Грабна машата, взе една горяща цепеница от огъня и я занесе обратно до антрето, където преобърна с един ритник масата. Керамичната ваза се разби на пода, разсипвайки съдържанието си. Дъждът от куршуми беше спрял, но гласовете на агентите на СБУ ставаха все по-силни, докато те се приближаваха към верандата. Джак ритна сушените цветя към предната врата, като се увери, че шишарките се виждат добре.

Сетне пусна горящата цепеница върху леснозапалимата купчина. Смолата в шишарките пламна със свистене и те избухнаха в пламъци. Почти веднага боята по вратата започна да се бели, да пуши и да тлее. Скоро след това дървото се запали. Джак откъсна завесите от най-близкия прозорец и хвърли и тях върху кладата.

— Аника, запалката ти! — извика той. — Трябва ми течността.

Тя кимна, порови в чантата си и извади запалката. Отви винта на дъното ѝ и изсипа газта върху завесите, след което отстъпи, когато пламъците изригнаха нагоре с такава сила, че започнаха да облизват тавана. Горещината беше много силна. Боята навсякъде се белеше и топеше. Масата също гореше.

— Да тръгваме! — извика той, сграбчи ръката на Али и с Аника, която ги следваше по петите, се затича през къщата. В затъмнената кухня нареди на Аника: — Отведи Али в килера и отвори прозорчето. Пред него има висок жив плет.

Аника кимна разбиращо.

— А ти?

— Ще ви последвам — отвърна той и се усмихна окуражаващо на Али. — Тръгвайте! Сега!

Изчака, наблюдавайки през отворената врата на килера как Аника отвори прозореца и се прехвърли през него. След това се обърна и помогна на Али да се качи на перваза. Джак започна да рови из чекмеджетата, докато намери фенерче и ролка черен изолирбанд. Фенерчето беше военен модел — голямо и тежко, с дебело водоустойчиво покритие. Той го закрепил към края на дръжка на метла с помощта на изолирбанда. След това постави два стола срещу вратата и сложи това импровизирано устройство на най-горните летви на облегалките на столовете, на височината, на която според него човек би държал фенерчето, ако влезеше през вратата. Извади щепсела на тостера, след което предпазливо допълзя до вратата и върза края на шнура на тостера за дръжката ѝ. После отключи и внимателно вдигна резето на бравата. Допълзя обратно до фенерчето, като по пътя развиваше кабела.

От предната част на дачата се чуваха трясъци. Или хората от СБУ се опитваха да си пробият път през пламтящата входна врата, или се мъчеха да влязат през същия отворен прозорец, през който се беше прехвърлил и Джак. И в двата случая времето му беше изтекло.

Дръпна шнура, завързан към вратата, която се отвори навътре. Той включи фенерчето и лъчът светлина се изстреля в нощта. Веднага се раздадоха изстрели откъм хората, за които той предполагаше, че са се разположили от задната страна на дачата.

Той пусна кабела и се измъкна през кухнята в килерчето, прекачи се през отворения прозорец към мястото зад плета, където приклекли го очакваха Аника и Али. Дори иззад прикритието си те усещаха мириса на огъня и ако протегнеха врат, можеха да видят пламъците, които се изстрелваха към притъмнялото небе.

Джак ги поведе през страничната част на плета, която беше най-отдалечена от дачата и от мъжете, които вероятно вече връхлитаха през задната врата с проблясващи оръжия. От тази страна на къщата имаше съвсем малко празно пространство, преди дърветата да се изправят като черна стена, която изглеждаше толкова непроницаема, сякаш беше от камък. Джак метна Али на рамото си и се затича приведен през откритото пространство към вечнозелените храсти. Зад него Аника не изоставаше.

Почти беше стигнала до първите борове, когато някаква черна фигура профуча през откритото пространство и я събори върху земята. На зловещата непостоянна светлина на разрастващия се пожар Джак видя как мъжът се опитва да се качи отгоре ѝ. Той имаше пистолет, но Аника го изби с ръка. Мъжът се беше надвесил ниско над нея, задъхан като ловджийско куче. Светлината от огъня осветяваше издълженото му вълче лице. Джак видя оголените му зъби, здраво стиснати от усилието да я усмири.

Аника ритна нагоре и успя за момент да наруши равновесието му, но не можеше да преодолее тежестта му и той ѝ нанесе силен удар по челюстта. Джак видя да се появяват капчици кръв, които на слабата светлина изглеждаха черни като катран.

— Не мърдай от тук — прошепна той на Али.

— Джак! — извика тя с широко отворени очи.

Той стисна за миг рамото ѝ.

— Каквото и да се случи, стой при дърветата.

Главорезът от СБУ се готвеше да замахне с юмрук, за да нанесе още един силен удар, а Джак тъкмо излизаше измежду дърветата и се отправяше към него, когато Аника заби дълбоко в гърдите на мъжа стрелата или копие, или каквото там оръжие Карл Рочев бе използвал, за да убие любовницата си. Очите на агента се отвориха широко от изненада и болка и вдигнатият му юмрук се отпусна. В следващия миг Джак стигна до него, избута го встрани от Аника и ѝ подаде ръка да се изправи.

— Хайде да вървим — подкани я той, докато тя се навеждаше над тялото.

Видя как пистолетът на мъжа изчезна в джоба ѝ и в следващия миг ръцете ѝ вече бяха заети с друго.

— Какво правиш, по дяволите?

Беше стъпила с единия си крак върху гърдите на мъжа, а ръката ѝ стискаше држката на оръжието, забито в него.

— За бога! Остави го!

— Не — отвърна тя. — Трябва да вземем това с нас.

С голямо усилие тя успя да измъкне острието с форма на ромб от плътта и дрехите на убития.

След това те се скриха в гъстите сенки на гората и затичаха далеч от горящата дача и заобикалящия я отряд от агенти на тайните служби.

Благодарение на дислексията си Джак успя да ги преведе безпогрешно през горския лабиринт. На отиване, докато вървяха по алеята, в съзнанието си той беше създал триизмерна карта на пространството, заобикалящо дачата. Колата им беше точно там, където я бяха оставили, скрита под преплетените клони на канадската ела. Джак направи знак на двете жени да се снишат и те приклекнаха, докато той се ослушваше и оглеждаше за нещо необичайно. Именно отсъствието на враната го бе предупредило, че наоколо има хора. Птицата никога не би изоставила гнездото си, освен ако не е била подплашена от потайното придвижване на едри същества по земята.

Въпреки всичко накара Али и Аника да останат по-назад, докато той предпазливо вървеше напред с приведено и напрегнато тяло и пистолет в ръка. Приблужи се до колата, отвори задната врата и вкара дулото на оръжието вътре, но там нямаше никой. Той се качи в автомобила и пхна оръжието зад облегалката на шофьорската седалка. Колата беше празна. Провери скоростния лост и намери клечката за зъби точно както я беше оставил. Въздъхна облекчено. Никой не беше влизал в колата. Все пак провери и багажника, преди да даде сигнал на Али и Аника, че е безопасно да се приближат.

Той прегърна Али и я вкара в колата. Обърна се и отново внимателно огледа гората, докато Аника се надигна и се затича към тях. Той видя слаб отблясък сред дърветата и в същия момент се разнесе изстрел, който накара тялото на Аника да се завърти. Тя падна. Джак стреля в движение три пъти, сграбчи я, изправи я на крака, обгърна с ръка тънката ѝ талия и я довлече до колата. Докато я настаняваше на задната седалка, успя да види раната, която, съдейки по размера, бе причинена от куршум на пушка. Настани се зад волана и в този момент в тесните пролуки между канадските ели и боровете започнаха да проблясват лъчите на прожектори.

Завъртя стартера, включи на скорост и подкара бързо по пътя, без да пуска фаровете. В огледалото за задно виждане видя как фигурите бързо изостават, когато натисна до дупка педала на газта. Проектира няколко изстрела, но те или бяха неточни, или колата беше вече извън обсега им. За момент се зачуди защо снайперистът, който беше

прострелял Аника, не бе стрелял отново. Със сигурност бяха в обсега му.

— Али — каза той, докато шофираше нагоре по хълма, — виж раната на Аника.

Без да пророни нито дума, Али се премести на задната седалка и се наведе над лежащата там Аника.

— Ранена е в ръката — докладва Али.

Джак хвърли поглед към огледалото. Лицето на Али не трепваше и тя не извърна очи. Когато се изкачиха на възвишението, той включи фаровете и започна да търси отбивка или кръстопът. Пътят се простираше напред без никакво движение. Джак знаеше, че това няма да продължи дълго. Вероятно в този момент СБУ съобщаваха техните координати по радиостанция. Затова беше наложително да се махнат от този път и да сменят посоката веднага щом е възможно.

— Аника — повика я Джак, — как се чувстваш?

— Мисля, че нямам нищо счупено. — Гласът ѝ беше слаб и изтънял, сякаш идваше отдалече. — Раната е само повърхностна.

— Въпреки това трябва да спрем кървенето.

— Познавам един лекар в Киев — отвърна тя и му каза какъв е адресът и в коя част на града се намира.

Джак даде знак на Али и тя се върна на предната седалка.

— Картата, която взех от офиса за коли под наем, се намира в жабката — обясни той.

Нужни ѝ бяха няколко минути, докато открие улицата, която беше посочила Аника. След това проследи пътя им обратно до мястото, на което се намираха в момента. Тъй като Али беше играла ролята на навигатор на излизане от града, сега не ѝ беше трудно да планира откъде да минат.

— Има отклонение някъде през следващите петстотин метра — обяви тя. — Трябва да направиш ляв завой и след това да караш около пет километра. На светофара отново завиваш наляво и тогава ще се насочим обратно към града.

Киевският квартал „Харковски“ се намираше в южния край на левия бряг на река Днепър. Беше сравнително нов квартал, построен едва през осемдесетте години на двайсети век. Имаше много езера и

плажове. Заради превъзходната почва от двете страни на улиците имаше по някое и друго дърво. Редиците от сгради бяха съвременни и многоетажни. Доктор Сосименко живееше в един от тези комплекси с апартаменти, построени в западен стил, които на практика не се отличаваха помежду си.

Жилището на Сосименко се намираше на партера, което беше голям късмет, защото Аника бе окървавена като заклано прасе. Али беше откъснала ръкава на ризата си, за да стегне ръката точно над раната, и сега тя кървеше едва-едва, но цялата лява половина на дрехите на Аника вече беше подгизнала от кръв.

При звука от звънеца лекарят отвори вратата. Очите му се разшириха, когато видя облегнатата върху ръката на Джак Аника. Сигурно и преди я беше виждал в подобно състояние, защото след първоначалната му реакция на изненада той им кимна да влязат вътре, без да губи време да се представят един на друг или да задава въпроси какво се е случило. Беше ясно, че онова, което вижда, е огнестрелна рана.

— Нека да я вкарам в кабинета — каза той на руски.

Беше дребен, закръглен мъж, облечен в костюм с вратовръзка въпреки късния час. Имаше топчест нос, румени бузи и малка червена уста. Беше плешив, като се изключи ивицата червеникаво кафява коса над ушите. Той преведе Аника през покритата с килим всекидневна към коридор, водещ към задната част на апартамента.

— Настанете се удобно — извика им той през рамо. — Разбирате ли какво ви казвам?

— Говоря руски — отвърна Джак.

— Добре. В кухнята има храна и напитки. Моля, чувствайте се свободни да се самообслужите.

След тези думи той влезе заедно с Аника в кабинета и затвори вратата след себе си.

— Добре ли си? — обърна се Джак към Али.

— Бих пийнала нещо.

— Какво по-точно? — попита Джак и се отправи към кухнята, която се намираше зад сводеста врата във всекидневната.

— Няма значение — водка, каквото и да е — отвърна Али.

Тя отиде в банята да се почисти и когато се върна, Джак беше сложил две чаши водка с лед върху масичката за кафе до износения

кафяв диван във всекидневната. Рафтовете върху две от стените бяха запълнени с дебели учебници, разделени от богато разнообразие от старинни часовници, порцеланови вази и медни чайници. На третата стена бяха окачени картини — портрети на властно изглеждаща жена, може би покойната съпруга на лекаря, и на един юноша, който или беше негов син, или вероятно бе самият той на младини. Тежките завеси бяха дръпнати за през нощта и вътре беше горещо като в сауна. Джак свали палтото си, защото вече се потеше, а Али се тръшна върху дивана.

— Не си ли гладна? — попита той, докато я гледаше как отпива от алкохола.

— Всяко нещо по реда си — отговори тя с възможно най-твърдия тон, на който беше способна.

Той мина по килима, наведе се над нея, взе чашата ѝ и я остави върху масата.

— Как се чувстваш?

Очите ѝ се взряха в лицето му.

— Всъщност има ли някакво значение?

— Защо казваш това?

Тя сви рамене, отпи голяма глътка от водката си и направи гримаса.

— Господи! Това е ужасно, защо изобщо го пият?

— За да премахнат болката.

Тя обърна глава за момент, сякаш си беше спомнила нещо важно.

— „Трябва да създам система или да бъда роб на нечия чужда“ — цитира тя редове от стихотворение на Уилям Блейк, което Ема много обичаше. — „Работата ми не е да разсъждавам и да сравнявам; работата ми е да създавам.“ Когато кажа това, знам, че тя е все още тук, с нас, и че по някаква причина не ни е изоставила. Защо това е така, Джак? Дали защото имаме още какво да научим от нея, или защото тя има какво да научи от нас?

— Може би и двете — отвърна той.

— Виждал ли си я, чувал ли си я? Обеща да ми кажеш, ако се случи.

Джак прехапа устни, припомняйки си звученето на гласа на Ема в главата си, докато изпадаше в безсъзнание.

Обезпокоена от колебанието му, Али настоя:

— Случило се е, нали? Защо не искаш да ми кажеш?

Джак отпи голяма глътка от водката и почувства как тя се стече като течен огън до стомаха му, който започна да гори, сякаш е нажежена фурна.

— Донякъде това е причината Аника да е тук, с нас. Двама души се опитваха да я убият. Намесих се и ме удариха така, че почти загубих съзнание. — Нямаше намерение да ѝ казва, че е застрелял Иван. — Тогава чух Ема, тя ме викаше. Чувствах се толкова близо до нея — по-близо, отколкото някога съм бил. — Джак мъчително си пое въздух. — Мисля, че бях близо до смъртта. Гласът ѝ ми показва обратния път. — До онази опръскана с кръв уличка зад „Горски пожар“, помисли си той, но не го изрече на глас.

— О, Джак! Значи тя наистина е тук с нас.

— Да, но по начин, който не мога да се престоря, че разбирам.

— Тя се грижи за нас и ни защитава — каза Али и от гърдите ѝ се отрони дълга въздишка.

Изпаренията от водката се надигнаха в хранопровода му.

— Не мисля, че е разумно да се осланяме на това.

Али поклати глава, сякаш за да се отърси от думите му.

— Веднъж ти казах, че докато растях, се чувствах като в клетка — имаше толкова много правила и предписания, толкова много неща, които като дъщеря на бързо издигащ се политик ми беше забранено да правя. Единственото, което можех да сторя, бе да гледам с копнеж през решетките и да се опитвам да си представя какъв е истинският свят. И тогава се появи ти и аз започнах да разбирам какъв е той. Започнах да разбирам този цитат от Блейк и защо Ема толкова го обичаше.

Вратата в края на коридора се отвори и се появиха Аника и доктор Сосименко.

— Джак — продължи Али с известна настойчивост в гласа, защото времето им насаме вече изтичаше, — тук, вън от клетката, ми харесва.

— Дори и когато изповръща червата си?

Тя кимна.

— Както и когато се криех в гората или пък когато връзвах ръката на онази. Особено тогава, защото можех да дишам, без да усещам болка в гърдите. Така знам, че съм жива.

Джак, който забеляза, че за пръв път тя не беше нарекла рускинята „смахната кучка“, се изправи да посрещне Аника и да благодари на доктор Сосименко. „Стъпка по стъпка“, помисли си той.

— Раната беше чиста — обяви лекарят веднага щом двамата с пациентката му влязоха във всекидневната. — И благодарение на превръзката количеството загубена кръв беше приемливо. Почистих всичко, превързах раната и бих на Аника инжекция с антибиотици. Освен това ѝ дадох малко болкоуспокояващи и антибиотици, които трябва да взема два пъти дневно през следващите десет дни и нито ден по-малко. — Той се обърна към Аника, чиято лява ръка беше стегната в превръзка през рамото. — Нали разбра какво казах?

Тя кимна, усмихна се и го целуна по бузата.

— Благодаря ти!

Той цъкна с език и се обърна към Джак:

— Моля, грижете се за нея, защото тя самата не се справя особено добре.

— Ще се постарая — отвърна Джак.

— Добре тогава — каза доктор Сосименко и енергично потри ръце.

— Има и още нещо — обади се Аника, като нагласи ръката си в превръзката.

Доктор Сосименко се усмихна тъжно и рече на Джак:

— При милата ми Аника винаги има и още нещо. Тя е като онзи американски детектив, как му беше името — Коломбо. Той ме разсмява и е толкова умен!

— Чудя се дали би имал нещо против да ни дадеш името и адреса на твоя търговец на антики — невъзмутимо продължи Аника.

— Няма проблем — отговори лекарят и отиде в кухнята, където порови в няколко чекмеджета, след което се върна с един малък бележник. — Да не си решила да започнеш да колекционираш чайници?

— Намерих нещо, което може да е старинно руско оръжие. Бих искал някой да го идентифицира.

— Разбира се, че ще е оръжие — кимна той. — Какво друго би могло да те привлече, скъпа моя? — Той се ухили. — В този случай ще ти трябва Богдан Бойер. Той е турчин, но английският е първият му

език, което ще улесни нещата. Специалист е по много работи, включително и оръжия.

Той написа с химикалка няколко реда в бележника със стегнат почерк. След това откъсна най-горния лист и го подаде на Аника.

Тя му благодари, сгъна и прибра листчето хартия.

— Отваря в десет сутринта и нито миг по-рано. Кажи му, че сте мои приятели, и тогава няма да се опита да ви вземе повече пари.

— Имаш вземане-даване с търговец, който е непочтен? — Аника изглеждаше потресена.

— Богдан не е непочтен — педантично я поправи доктор Сосименко. — Той взема повече пари, когато мисли, че може да му се размине. Това означава просто да си бизнесмен.

Апартаментът, за който Игор им беше осигурил ключ, се намираше във „Винохрадер“. Този квартал беше по-стар, но заради красивия му парк атмосферата в него беше по-приятна и гостоприемна от тази в повечето нови квартали както например „Обелон“. Самият апартамент имаше предимството, че беше на висок етаж, и така прозорците на всекидневната му гледаха към парка. Стаите не бяха големи, но бяха достатъчни за нуждите на тримата, които в момента се свеждаха до това да си вземат душ и да поспят.

Паркетът проскърцваше под краката на Джак, но не по онзи зловещ начин, сякаш се намира в обитавана от духове къща, а успокояващо като звука от огъня зад решетката на камина, който приятно пропуква в горящите цепеници. Този удобно обзаведен апартамент, боядисан в топлите нюанси на бисквитено жълто и кафяво, създаваше усещането за благо присъствие, сякаш принадлежеше на дядя Гурджиев. На стените имаше рисунки на гъвкави голи тела и млади лица, изпълнени с неуместна мъдрост. Над единия край на дивана, който се намираше до стената срещу прозорците, имаше изображение на тибетска мандала. Дебели завеси висяха от двете страни на прозорците, които бяха покрити с транспаранти, насочващи светлината от улицата нагоре към гипсовия таван с орнаменти на листа. Жилището беше безукорно чисто, нямаше и прашина.

По взаимно съгласие първа в банята отиде Али. Тя тъкмо беше излязла изпод душа, бе увила кърпа около дребното си тяло и унило се

чудеше дали някога изобщо ще изглежда по-възрастна, отколкото е в момента, когато вътре влезе Аника.

— Надявам се, че не ти преча — каза ѝ тя.

Али се обърна настрани, за да избърше запотеното огледало.

— Вече е твърде късно за това.

— Имам чувството, че съм покрита със слоеве пот, мръсотия и кръв. Умирам да си взема душ, но доктор Сосименко каза, че не трябва да мокря превръзката.

— Защо не попиташ Джак? Сигурна съм, че много искаш да го вкараш под душа със себе си.

— Чудех се дали ти не би ми помогнала. — Аника затвори вратата зад себе си.

— Аз?

— Да, Али, ти. — Аника изрита обувките си и започна да опипва непохватно гърба си, опитвайки се да намери ципа на съсипаната си рокля. — Но първо трябва да се съблека, което, както се оказва, е ужасно трудно с една ръка.

Тя се обърна.

След като се увери, че кърпата ѝ е здраво стегната, Али смъкна ципа на роклята и помогна на Аника да я свали. Наложил се да дръпнат превръзката встрани и Али видя в очите на Аника да напират сълзи.

— Добре ли си?

Аника кимна, но внезапната болка я принуди да стисне устни.

Али се протегна, пусна водата и след това откопча сутиена на Аника.

Рускинята събу прашките си и пристъпи встрани, а след като се облегна на мивката, свали скъсаните си и мръсни дълги чорапи.

Тя несръчно прекрачи през ръба на ваната, като протегна лявата си ръка покрай завесата на душа. Али откъсна и другия ръкав на вече съсипаната си риза и го уви около превръзката, за да я запази напълно суха.

После наклони огледалото, докато отражението на Аника се появи в него — гладката и блестяща страна на врата ѝ, кичурите коса, залепнали върху порцелановата ѝ кожа. Имаше нещо дълбоко интимно в това да наблюдаваш как някой сапунисва голото си тяло, сякаш не подозира за присъствието ти, и изражението на лицето му е едновременно отпуснато и съсредоточено, все едно медитира. Дори

когато индивидуалността е скрита зад броня, тя се разкрива под внимателния поглед. Върхът на езика на Аника мърдаше леко между устните ѝ, докато тя се бе съсредоточила да се насапуниса с една ръка, без да се подхлъзне.

— И така, каква е историята ти? — попита толкова внезапно Аника, че Али се стресна, сякаш някой я е хванал да пуши в леглото.

— Нямам история.

Това беше автоматична защита и Аника веднага го разбра.

— Глупости! Всеки има история. Защо изглеждаш седем години по-млада, отколкото си?

— Базедова болест — отвърна Али, като мислеше, че се е отървала лесно. — Тя обърква растежа и развитието.

— Значи цял живот ще изглеждаш като на петнайсет?

Али отново се стресна, защото въпросът повтаряше като ехо нейните собствени мисли.

— По дяволите, не! Поне се надявам, че не.

— Защо не? Мисля, че това донякъде е готино. Всички около теб ще стареят. — Аника се засмя. — Само си помисли, когато дъщеря ти стане на петнайсет, хората ще ви мислят за близначки.

По някаква причина Али не намери това за забавно и го заяви доста категорично.

— И така, връщаме се отново на първоначалния ми въпрос — каква е историята ти? — Аника се извърна леко и така опъна още ръката, която Али пазеше да не се намокри. — Съвсем сигурна съм, че не е базедовата болест, от която страдаш — преодоляла си я преди години.

— Как би могла да знаеш това?

— Говориш за нея без колебание. Но има и нещо друго, нали? Над теб сякаш е надвиснала някаква сянка.

— Не зная за какво говориш.

Али видя как отражението на Аника сви рамене.

— Възможно е и да е така, но се съмнявам. — Тя се опита да извърти ръката си. — Хей, няма да успея да си измия гърба, защото не мога да се завъртя.

Али изруга, разви кърпата си и след като дръпна завесата, стъпи с единия крак под душа. Взе сапуна, който ѝ подаде Аника, и с бързи кръгови движения насапуниса гърба ѝ. Аника премести малко душа и

наведе глава, така че водните пръски да стигат и до гърба ѝ. По него имаше поредица от вертикални белези.

— Какви са тези неща? — попита Али.

— Точно такива, на каквито ти приличат — гласеше лаконичният отговор на Аника.

— Готова си. — Али върна сапуна в сапунерката и като продължаваше да поддържа лявата ръка на Аника изправена, излезе обратно на плочките.

Малко след това Аника спря душа. Тишината в малкото помещение изглеждаше оглушителна. „Ау, много е красива“, помисли си Али миг преди да подаде хавлиена кърпа на руския.

Докато Али повторно се увиваше в кърпата си, Аника каза:

— Имаш красиво тяло.

— Не е вярно.

— Кой ти го каза?

— Достатъчно е да се погледна в огледалото.

— Кажете ми, някога била ли си с момче?

— Да съм била? Имаш предвид в библейския смисъл? Искате да кажете дали са ме чукали? — Али поклати глава. — Господи, не!

— Защо „господи“? Какво общо има Господ с това?

— Това е просто израз.

Аника поклати глава.

— Вие, американците, с вашата религия. — Тя започна да си суши косата. — Знаеш ли, с тази късо подстригана коса ми напомняш на Натали Портман.

— Стига бе, това са глупости. — Али се огледа критично в огледалото.

— Защо бих те излъгала?

— Мога да се сетя за няколко причини.

— Предполагам, че всички те са свързани с Джак.

Али не може да се сдържа да не се засмее и тогава Аника също се засмя. Али видя, че другата жена се затруднява да избърше гърба си. Без да се налага да я молят, тя хвана края на кърпата ѝ и започна да попива капките вода.

— Не се безпокой, вече не ме боли.

Въпреки това Али продължи внимателно да суши гърба ѝ. Белезите я накараха да се замисли за жестокостта, болката,

разпадането, загубата и, неизбежно — смъртта.

— Имах приятелка. — Думите излязоха сами от устата ѝ, преди да е осъзнала, че ги изрича. — Ема. Тя беше дъщеря на Джак. Беше най-добрата ми приятелка в колежа. Загина в края на миналата година. Удари колата си в едно дърво.

— Това е ужасно. Беше ли с нея?

Али поклати глава.

— Тогава и аз щях да съм мъртва — каза тя и си пое дъх — или може би, ако бях с нея, щях да я спася.

— Значи за това става дума. — Аника се обърна с лице към нея. — Изпитваш чувство на вина, че си оцеляла.

— Не знам какво, по дяволите, изпитвам — отчаяно възкликна Али.

— Два дни преди седемнайсетия ми рожден ден се забавлявахме с гаджето ми и най-добрия ми приятел — започна да разказва Аника. — Водех ги от купон на купон и все повече се напивахме. И изведнъж, когато се качвахме в колата, за да отидем на поредния купон, реших, че ми е омръзнало. И до днес не знам какво се случи. Сякаш беше щракнал някакъв ключ и видях трима ни от друга гледна точка. Сякаш се носех над тялото си и просто безстрастно наблюдавах случващото се. Внезапно осъзнах колко глупаво е всичко това — ходенето по купони, пианството, повръщането, за да пиеш отново. Какъв беше смисълът? Затова реших, че за тази нощ ми стига. Гаджето ми се съгласи, без съмнение защото не искаше да пропусне възможността да се качи отгоре ми, но приятелят ми Юрий, който беше „царят на купона“, нали такъв е изразът, беше готов за още.

Али усети страшно предчувствие в стомаха си, ужасяващо надигане на мрачни и опасни мисли, които носеха в себе си отровните семена на самоубийството.

— Да.

— Само аз имах кола, така че Юрий каза, че ще върви пеша до следващия купон. Молих го да не го прави, но той настояваше — мястото не беше далеч. Той каза, че така ще изтрезнее достатъчно от нощния въздух, за да се наслади на удоволствието да се напие отново.

Аника се изправи пред огледалото, както преди малко беше направила Али.

— Това беше последният път, в който видях Юрий жив. Блъснал го камион, който се движел с висока скорост. Казват, че изхвъркнал на шест метра височина във въздуха. Можеш да си представиш какво е останало от него, когато се е приземил. — Тя поклати глава. — Питам се отново и отново какво би се случило, ако не се бях прибрала у дома, ако бях закарала трима ни на следващия купон? Нямаше ли Юрий да е още жив?

— Или колата ви можеше да бъде ударена от камиона и всички да загинете.

Аника се втренчи сурово в отражението си в огледалото. След това кимна. Когато се обърна, видя, че Али плаче открито и неконтролируемо. След известно време се успокои. Когато понечи да развие ръкава на ризата си от превръзката, Аника я спря.

— Недей — каза тя. — Искам да остане.

11.

Защо чувствата — най-дълбоките и важните — са неясни и замъглени, сякаш филтрирани през рибарска мрежа или сито? Този въпрос си задаваше Джак, докато седеше върху капака на тоалетната чиния. Душът течеше, а той набираше номера на мобилния телефон на Шарън. Полунощ в Киев означаваше пет следобед у дома, във Вашингтон. Тя не вдигаше, което можеше да означава всичко, включително и това, че наблюдава как номерът му се появява на нейния дисплей и просто решава да не му отговори. Това би било типично за Шарън, за предишната Шарън, която през последните седмици беше започнала да се появява отново.

Пробва и на домашния телефон, но резултатът беше същият, и той не остави съобщение. Какво можеше да й каже? Усещането за нея беше започнало да избледнява, сякаш тя беше направена от целулоидна лента, изложена на слънчева светлина. Ема, която беше мъртва от пет месеца, беше по-ясна в мислите му, толкова ясна, че сякаш двамата се намираха от двете страни на тънко, прозрачно, но нечупливо стъкло.

Изключи телефона, сложи го отстрани на мивката и влезе под душа. Почти изстена на глас. Горещата вода върху болезнено напрегнатите му мускули беше толкова приятна, а сапунът отмиваше слоевете пот и мръсотия от тялото му. Под ноктите му имаше черна като мастило кръв. Докато ги почистваше, той сякаш преживяваше отново всичко, което му се бе случило, откакто напусна хотела в Москва и се отправи на налудничавата си донкихотовска мисия да спаси Аника. Оттогава едва не го бяха убили, беше застрелял двама мъже, за малко щеше да го залови полицията, беше намерил голо момиче, убито по странен начин, беше спасен от врана и се бе измъкнал на косъм от засада на СБУ.

Подложи лицето си под струята. Леките удари на капките бяха като докосването на ръцете на масажистка. Имаше все повече въпроси, на които трябваше да намери отговор, като например защо СБУ бяха направили засада при дачата на Карл Рочев? Дали бяха влизали вътре и бяха видели убитата жена? Вероятно не, иначе в къщата щеше да е

пълно с криминолози. Тогава защо бяха там? Кого чакаха? Рочев, някой негов съучастник или Джак и Аника? Последното бе смразяваща възможност. Но ако това беше така, как СБУ бяха разбрали, че те двамата ще дойдат там? Единственият човек, който знаеше къде отиват, беше дядя Гурджиев. Изглеждаше абсурдно да го подозира, но все пак Джак си отбеляза тази вероятност. Освен това оставаше загадката със снайпериста на СБУ, който беше прострелял Аника — защо не беше продължил да стреля по тях, докато бяха с колата?

Не го измъчваше конкретно нито един от тези въпроси, а всички заедно, и през цялото време уникалният му мозък работеше върху цялостната картина, сякаш беше кубче на Рубик. Въртеше случките една след друга, за да ги види в три измерения и така да открие правилното им място в пъзела, който трябваше да нареди.

Спря водата. Дръпна завесата, протегна се да вземе хавлиена кърпа и видя Ема да седи на същото място, където самият той бе седял преди малко, докато се опитваше да се обади на Шарън. Джак придърпа кърпата около себе си, сякаш дъщеря му бе още жива.

— Здравей, татко. — Гласът на Ема беше тих, почти като звука от капките вода от душа. — Мама не е у дома.

— Ема. — Той почувства как коленете му омекват и се отпусна на ръба на ваната. — Ема, ти ли си наистина или си само в главата ми? — Беше ли това видение на Ема само проява и по-реален израз на неговите мисли?

Ема или видението на Ема кръстоса крак върху крак.

— Ти си на тъмно място, татко — толкова тъмно, че нищо не виждам. Не знам дали ще мога да ти помогна там.

— Всичко е наред, скъпа. — В очите на Джак проблясваха сълзи. — Това не е твоя работа. Време е да си почиваш.

— Ще почивам — отвърна Ема, — когато съм мъртва.

Вниманието му бе привлечено от почукване на вратата.

— Джак, трябва да пишкам — чу се гласът на Али от другата страна.

Той се изправи.

— Сега излизам.

Но когато погледна към мястото, където само допреди миг седеше дъщеря му, тя беше изчезнала като призрачен дим.

С Аника не бяха обсъждали кой къде ще спи, но той не видя на дивана да са оставени чаршафи или възглавници, така че бутна вратата на по-голямата от двете спални, която беше полуотворена като въпрос или покана. Стаята беше почти квадратна, на две от стените имаше прозорци, покрити със старомодни щори. През процепите проблясваше светлината от улицата и рисуваше редици от успоредни ленти по единия от тапицираните столове, по избелелия стенен килим, нагоре по страната на леглото и върху приблизително една трета от него. Лампата на тавана не светеше, но една нощна лампа хвърляше петно от светлина върху незаетата част от леглото, което всъщност се състоеше от две легла, събрани заедно.

Кувертюрата и одеялото бяха избутани в долната част на кревата. Аника лежеше с гръб към него, завита с горния чаршаф. Не си беше направила труда да среши косата си, ето защо тя беше доста чорлава и минаваше по бузата ѝ, извиваше се надолу по врата ѝ, за да покрие рамото и плитката вдлъбнатина между плешките ѝ. Ранената ѝ ръка лежеше върху бедрото, над чаршафа. В полумрака не можеше да е сигурен, но му се стори, че все още е увита в ризата на Али.

Джак размота хавлията, извади някои от новите си дрехи и облече тениска и долни гащета. В момента, в който седна на леглото, го заля вълна на изтощение. Сякаш всеки мускул от тялото му крещеше за почивка. Пъхна се внимателно под завивките, за да не събуди Аника, изключи лампата и положи глава върху възглавницата. Лентите светлина откъм улицата, които се процеждаха през щорите, станаха по-отчетливи и заприличаха на стълба или мост към света на Ема, какъвто и да беше той и където и да се намираше.

Той бавно успокои дишането си, но не можеше да заспи, както често се случва, когато човек е изтощен. Макар тялото му да копнееше за почивка, мозъкът му беше под пара, зает с анализирането на ситуацията. От опит знаеше, че не трябва да се намесва в работата на дяволската машина в главата си.

Аника се размърда.

— Джак?

— Съжалявам, че те събудих — тихо каза той.

— Въздъхна.

— Така ли?

— Да — отвърна тя. — Защо въздишаш?

— Не знам.

Тя се завъртя по гръб и той видя лицето ѝ, което беше наскоро измито и без остатъци от грим по него, осветено само от лентите светлина. Порази го колко привлекателна изглеждаше тя. Разбира се, беше красива, но той беше забелязал това още първия път, когато се срещнаха в бара на хотела. И какво е красотата? Големи очи, пълни, полуотворени и пленителни устни, дълбока цепка на бюста и кръшни бедра, от които да ти спре дъхът — всички тези фактори бяха повърхностни, достатъчно деликатни и мимолетни, за да бъдат лишени от силата си заради някоя грозна реплика, избухлив нрав или липсата на разбиране. Привлекателността обхващаше всички тези неща и още много други.

— Взе ли си антибиотика? — попита той.

— Да.

— Как е ръката ти?

— Боли.

— Време е за някое от вълшебните хапчета на доктор Сосименко.

— Не искам болкоуспокояващи — тръсна глава тя.

— Спри да се държиш като стоик. — Джак се протегна за хартиеното пликче, в което бяха хапчетата.

— Не става дума за това. Не искам съзнанието ми да е замаяно — заяви тя и се втренчи в тавана.

Известно време лежаха един до друг, потънали в мълчание, в което сякаш тихо пропукваше електричество или някакъв объркан магнетизъм. Това едновременно го привличаше и отблъскваше. Вероятно „отблъскваше“ не беше правилната дума. Как се наричаше случаят, когато искаш нещо, за което знаеш или поне подозираш, че е забранено? Не ставаше дума само за Шарън, защото дори и без вещаещата нещастие присъда на Ема корабът, който ги носеше обратно към брега, се бе натъкнал на жестока буря и всички на него бяха изгубени. В допълнение към това Аника беше член на подразделение под прикритие на руската федерална полиция — или поне доскоро се числеше към него. Можеше без уговорки да бъде наречена шпионин. Не за пръв път след смъртта на Ема, след като бракът му се бе разпаднал и особено след като Ема му се беше явила, той се зачуди

дали не е започнал да се побърква, дали не е под влиянието на някаква бавно действаща душевна болест, която полека го води към лудостта. Как иначе можеше да обясни ситуацията, в която той и Али се бяха озовали? Но дълбоко в себе си той също така знаеше, че неспособността му да помогне на дъщеря си, когато тя беше имала най-голяма нужда от това, щеше да се отрази на всичко, което щеше да направи до края на живота си. Спасяването на Али от Морган Хер беше опит да изкупи смъртния си грях. Такъв беше и натрапчивият импулс да спаси Аника от Иван и Милан.

— За какво мислиш?

Докато той бе потънал в мрачните си мисли, Аника се бе приближила до него. Уханието ѝ напомняше за плаж — леко солено, със свежия мирис на наскоро отмити от водата потайни места. От усещането за топлината ѝ върху кожата му косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

Той се поколеба само за миг.

— Ако трябва да съм честен, мислех за дъщеря си.

— Да, Ема, Али ми каза. Съжалявам за загубата ти.

Тези думи, повтаряни толкова често на всякакви езици от ченгетата по целия свят, включително и от него самия, прозвучаха съвсем различно, когато ги изрече Аника, защото в тях имаше искрено чувство.

— Благодаря.

— Изглежда, че на Али ѝ липсва почти колкото и на теб.

— Бяха много близки — обясни Джак. — Всъщност в колежа бяха всичко една за друга.

— Каква трагедия!

От тона ѝ не ставаше ясно дали говореше за двете приятелки или за самата себе си. Вероятно и за двете — спомените и сегашният ѝ живот се смесваха в едно.

— Джак, мога ли да ти задам един въпрос? Какво би било, ако виждаш истина, която никой друг не забелязва? Ако всички останали, включително учителите, приятелите — бившите приятели, — мислят, че си смахнат лъжец?

— Мисля, че това се е случило на Ема — отвърна Джак. — Знам, че се случи на мен.

— Не си ли сигурен?

— Срамувам се да призная, че това е поредното нещо, което не знам за нея.

— Няма защо да се срамуваш. Обичал си дъщеря си, а няма нищо по-важно от това, нали?

— Да, мисля, че няма.

Той чу как чаршафите изшумоляха и след това усети как тя взе ръката му в своята. Дланта ѝ беше хладна, слаба и суха и въпреки това от докосването ѝ сякаш през цялото му тяло премина електричество.

— Усети ли това? — прошепна тя. — Аз го усетих.

Джак обърна глава и видя, че Аника го гледаше.

— Не мога да видя цвета на очите ти — каза той. — Той е като кехлибар, който свети със своя собствена светлина.

Тя премести главата си от своята възглавница на неговата.

— Така по-добре ли е?

— Да.

— Разкажи ми повече за Ема.

Джак се замисли за момент, чудейки се дали трябва да отговаря на толкова личен въпрос.

— Тя обичаше музиката — най-накрая отвърна той, — блус и рок. И обожаваше философите поети като Блейк.

— И? — въпросително го погледна Аника.

— Това е, което знам за нея.

— Всичко е в спомените ти — странно напрегнато отбеляза Аника. — Ти я помниш.

— Да, но по-скоро като сън, от онези сънища, които сънуваш по време на война, за да избягаш от болезнената реалност.

— Да, войната — повтори тя, сякаш напълно го разбираше. — По време на война правиш онова, което трябва да се направи.

Но в гласа ѝ имаше нотка на неискреност или самозаблуда, сякаш си бе повтаряла отново и отново това изречение, докато за нея то не се бе превърнало в истина. После, необяснимо защо, гласът ѝ омекна.

— Нищо никога не е такова, каквото е било някога, не си ли съгласен с това? Всеки миг веднага се разтваря в следващия. Секундите и минутите се разводняват, докато накрая миналото ти не стане такова, каквото искаш да бъде, сякаш спомените и мечтите дотолкова са се преплели, че не можеш да ги различиш едни от други.

— Ужасните моменти стават все по-малко, докато настоящето постепенно разтваря миналото и го превръща в спомени.

— Да, точно така е. — Тя се приближи още повече до него и ароматната ѝ кожа леко докосваше неговата. — Така оцеляваме. Ужасът се разтопява като сънищата, когато се събудим и се захванем с ежедневните неща, които правим.

— Искане ми се и Али да мислеше по този начин, но знам, че не е така.

Обгърна ги ново мълчание. Като се изключеше шумът на случайно преминаващите отвън превозни средства, нямаше други улични звуци. Не се чуваше дори раздражението лай на някое куче.

След известно време Аника въздъхна.

— Уморена съм.

— Заспивай, Аника.

— Сложи ръката си върху мен. Искане да те усещам, да се почувствам свързана...

Той се протегна и сложи ръката си върху нежната извивка на мекия ѝ като коприна ханш. Тя се размърда сънено и дланта му се плъзна по силното ѝ и мускулесто бедро. Усещаше бавното биене на сърцето си. Чувстваше се добре, защото бе близо до нея и топлината от двете им тела се смесваше. Горещият ѝ дъх стигаше до него като вятър в дърветата или като далечния зов на една птица към друга.

— Сега няма време за нас — прошепна тя, но може би вече спеше.

12.

— Нарича се сулица или по-рядко джерид — каза Богдан Бойер.

Той беше търговецът на антики, препоръчан от доктор Сосименко. Магазинът му се намираше на „Городецки“, близо до спирка „Майдан“ на метрото. Въпреки това след като боядисаха косата на Али руса и набързо изгълтаха закуската си, им се наложи да отидат до там с кола, защото апартаментът не беше достатъчно близо до станцията на метрото.

Бойер беше дребен мъж с изпито и алчно лице и ръце на закоравял колекционер, които непрекъснато се движеха. Той въртеше отново и отново оръжието на убийството под голяма лупа със светец флуоресцентен пръстен. Седеше свит на високия си стол и приличаше на Боб Кратчит, прегърбен над изцапаното си с мастило бюро в мрачната си малка килия, както Чарлс Дикенс беше описал подобното му на затвор работно място.

— Сулицата е едно от оръжията, които общо се наричат разцепващи, защото — виждате ли тук колко красив и функционален е върхът с форма на ромб — те са били изковавани, за да пробиват бронята — обясни Бойер, въодушевен от задачата, която му бе поставила Аника. — Това е метателно копие, макар да е служело и за промушване в близък бой, от там идва и прякорът му „промушвачът“. Оръжия като това и доста по-голямото копие за глигани, чийто връх е бил оформен като пика, са били употребявани от руските войници още през хиляда триста седемдесет и осма година в ожесточената битка в Рязанск. Кавалерийските полкове на руските казаци използвали тези оръжия, за да разбият нашественическата армия на татарите. — Той вдигна поглед към Аника. — Интересно е, но не мога да ви дам много за него. Като изключим някои отделни колекционери и вероятно някой музей, няма пазар за тези неща. Освен това не е пълен комплект.

— Пълен комплект ли? — попита Джак, докато държеше под око Али, която търсуваше из претърпкания и твърде топъл магазин. — Какво имате предвид?

— Обикновено сулиците са били по три, прибрани в елаегнус — малък калъф от обработена кожа, който се носел върху левия хълбок. — Той поклати глава. — Без своите братя — или сестри — това копие не струва почти нищо.

— Не искам да го продавам — заяви Аника. — Искам да разбера кой е собственикът му.

— Това може да се окаже трудно — намръщи се Бойер.

Той вдигна телефона и проведе няколко разговора. През това време Джак отиде да намери Али, която беше изчезнала зад една стъклена витрина, пълна с медни чайници и самовари. Откри я да разглежда лист хартия, който не беше компютърна разпечатка. На него имаше списък с доставките, които или бяха заминали през последните няколко дни, или предстоеше да бъдат опаковани и изпратени. До всеки артикул имаше и име. Тя посочи безмълвно към едно име, М. Магнусен, придружено от адрес, написани над артикул със следното наименование: „Три сулицы (комплект) в оригинален елаегнус от около 1885 г., осигурени от Дж. Лач. — за незабавна доставка.“ Последното беше отбелязано в червено.

Като видя, че той се затруднява да прочете списъка, Али го накара да се наведе, за да прошепне в ухото му бележката заедно с името и адреса на получателя.

Джак я накара да върне бележката там, откъдето я беше взела, след това я хвана за ръка и я поведе обратно към предната част на магазина.

Бойер тъкмо поставяше обратно слушалката.

— Боя се, че нямах късмет — неискрено се усмихна той.

— Няма значение — намеси се Джак. — Благодаря за времето, което ни отделихте. — Той взе оръжието на убийството и се обърна към Аника. — Закъсняваме за среща. Доктор Сосименко трябва да смени превръзката ти.

Аника спокойно се включи в играта, макар вероятно да беше изненадана не по-малко от Бойер.

— О, да. Така се унесох тук, че напълно забравих за нея. Хайде, скъпа — каза тя на Али, хвана я за ръката и се отправи към вратата, следвана от Джак.

— За какво беше всичко това? — попита Аника, когато вече бяха навън.

— В колата! — отсече Джак. — Бързо!

Подхвърли ключовете на Аника и тя се мушна зад волана, той седна до нея, а Али се настани на задната седалка.

Аника запали, вмъкна се в уличното движение и попита:

— Имаме ли някаква посока или известно време да се въртя в кръг?

— Върти се в кръг — отвърна Джак, докато се взираше напрегнато в страничното огледало.

— Това беше шега, Джак.

— Знам, но искам да се уверя, че не ни следят.

— Добре — рече тя и зави надясно на първия светофар, — предавам се.

— В задната част на магазина Али намери товарителница за сулици с калъф, които трябва да бъдат доставени на клиент на име М. Магнусен.

— Което означава, че Бойер ни излъга — кимна Аника.

— Тогава на кого, по дяволите, се обади той? — попита Джак.

— На СБУ или на ченгетата? — предположи Аника.

— Или може би на този Магнусен, който е поискал от него да следи за всеки, който се появи с копие за пробиване на белия дроб.

— Мислиш, че той е убиецът ли? — каза Али, привеждайки се напред с лице между тях.

— Точно така, ти нали чу Бойер да казва, че само една сулица е безполезна. Магнусен е поръчал нов комплект от копията, защото е използвал едно от своя, за да убие любовницата на Рочев.

— Но защо някой би използвал такова нещо, за да извърши убийство? — попита Али.

— Мислиш ли, че полицията знае какво да търси? — обади се Аника, като отново зави надясно. — Това само ще ги обърка.

— Освен ако — предположи Джак — някой друг, а не полицията, е намерил тялото. Някой достатъчно умен...

— ... или достатъчно заинтересован — прекъсна го Аника.

— Да — продължи Джак, — заинтересован да проведе разследването.

— Ето защо — добави Али — той е дал на Бойер инструкции да му се обади, ако някой дойде да разпитва за това.

— Между другото — прекъсна я Джак, — виждаш ли онзи тъмен седан две коли зад нас? Наистина ни следят.

Аника се оказа също толкова умела в отърваването от „опашки“, колкото и Джак. Помисли си, че това е едно от предимствата на обучението ѝ във ФСБ. Ала той така и не можеше да се сети за друго.

Тя прекара следващите десет минути в усилия да приспи бдителността на преследвачите, за да се убедят, че не са били забелязани, преди да мине на червено и така да предизвика цял хор от клаксони и свирещи спирачки. Зави надясно и почти веднага след това наляво в една толкова тясна уличка, че едва не откърти страничните огледала на колата. След като измина една трета от уличката, тя загаси двигателя и тримата зачакаха. Четирийсет секунди по-късно черният седан профуча покрай тях и Аника веднага включи двигателя, пусна съединителя и се отправи към далечния край на уличката, където зави наляво.

— Къде отиваме? — попита тя.

— При колекционера М. Магнусен — заяви Джак и ѝ каза адреса.

— Не звучи като украинско име — отбеляза Али.

— Нито пък като руско, като стана въпрос за това — добави Аника, докато шофираше по оживените улици на Киев.

— Каквато и да е националността му — каза Джак, — изглежда, че той има ясна връзка с отправната ми точка. Сенатор Бърнс е блъснат от кола в Капри, след като е отлетял от тук. Последният човек, с когото се е срещнал, е бил Карл Рочев, чиято любовница беше убита по странен начин със старинно казашко оръжие, а самият Рочев не може да бъде открит никъде. И сега, изглежда, че оръжието е принадлежало на този М. Магнусен.

— Който и да е той — довърши Али.

Който и да беше Магнусен, той беше богат. Живееше извън града, в един толкова скъп район, че никъде не се забелязваха многоетажни сгради, нито циментови блокове. Вместо това имаше хълмиста обработваема земя, която доста напомняше за селските райони на Вирджиния, запазени от опустошението на съвременните градове. Алеята към имението му беше дълга близо километър и се

виеше през горички от борове, които биха скрили напълно къщата откъм пътя дори да беше само на стотина метра разстояние от него. Постройката, която се издигаше на нисък хълм, беше оформена по подобие на английските феодални имения — с две крила, прилепени към голяма централна част, която се изправяше срещу посетителя с широките рамене на войник и с презрението, характерно за магистрат от върховния съд.

— Това място изглежда така, сякаш Кийра Найтли^[1] ще се появи всеки момент в теглена от коне позлатена каляска — отбеляза Али.

Джак помисли, че тя не е много далеч от истината. Мястото беше достойно за мъртъв барон или виконт от деветнайсети век. Сградата не светеше и както скоро разбраха, беше здраво заключена.

— В това няма смисъл — каза Али.

Джак помисли, че и това също беше вярно, освен ако Магнусен, след като беше получил предупредителното обаждане от Бойер, не си беше стегнал багажа и не бе излетял от кафеза за този един час, който им бе нужен, за да стигнат дотук. Щеше да им отнеме много по-малко време, ако не ги беше забавил черният седан, който ги следеше. И тогава той, естествено, разбра всичко.

— Магнусен не е тук — заяви Джак. — Целта на опашката след нас не е била да видят къде отиваме, а да ни забавят. Бойер сигурно е отишъл отзад в магазина си в момента, в който ние си тръгнахме, и е видял, че товарителницата не е на мястото си.

— Въпреки това — отбеляза Аника — няма да навреди, ако поогледаме наоколо.

Тръгнаха горе-долу в североизточна посока и направиха пълна обиколка на имота. Сивото, студено и мрачно утро беше пометено от освежаващ вятър от запад, но високо в небето сутрешните облаци все още се носеха под слънцето. Първо стигнаха до една ябълкова овощна градина. Стройните редици от чепати дървета изглеждаха изоставени и запуснати. След това имаше оградена част, която през лятото вероятно изобилстваше от боб, зеле, краставици и марули, но сега беше пуста.

Дотогава вече бяха стигнали зад къщата, приблизително под ъгъл от четирийсет и пет градуса спрямо дясното ѝ крило, в посока обратна на часовниковата стрелка. След като преваляха едно възвишение, те забелязаха вода, която беше малко езерце или голям вир — от мястото, където се намираха, беше трудно да се прецени. Но онова, което ги

изненада, беше малкото семейно гробище в съседната низина, засадено с големи плачещи върби, които толкова жадуваха за вода. Тук бяха надгробните камъни на може би четири или пет членове на семейството — всички те предци на Магнусен, както се досети Джак, след като ги огледа. По някаква причина мозъкът му разпознаваше най-бързо буквите „М“ и „С“.

— Баща, майка и брат, струва ми се — каза Али, когато се доближи до него. — На всеки камък е написано мястото, където са умрели, заедно с датата. — Тя присви очи под разсеяната слънчева светлина. — Мисля, че бащата е бил по-стар с десет години, но любопитното е, че макар и двамата с майката да са умрели в една и съща седмица, мястото е било различно. Кой ли е бил умникът? — зачуди се тя. — Може би бащата е направил парите.

В този момент чува, че Аника ги вика. Обърнаха се и я видяха да стои на отсрещния хълм и да им маха. Джак се зачуди какво ли е открила и закрачи нагоре по лекия наклон, а Али забърза след него.

— Погледнете. — Аника посочи вляво от тях, веднага щом се изкачиха на билото на хълма.

Сега вече Джак знаеше със сигурност онова, което беше подозирал — че Магнусен, пилеейки пари като пиян моряк, беше наредил да построят изкуственото езерце или басейн, защото върху една вдадена навътре във водата ивица земя, която разделяше бистрата вода на две идеално равни половини, имаше каменна пергола — скъпа и безполезна сграда в класически римски стил. Но не постройката бе привлякла вниманието на Аника. По-скоро това беше седящата фигура, потънала в сянката под купола на сградата. От тяхната гледна точка можеха да видят, че фигурата е леко наклонена напред, с ръце на коленете, и изглежда като човек, потънал в дълбок размисъл.

Те се спуснаха по другата страна на хълма и минаха по влажната, покрита с мъх земя около подобните на скелети плачещи върби, чиито клони се извиваха над главите им като плетеница от ревматични пръсти. Заобиколиха края на езерото и тръгнаха по малкия полуостров. От този ъгъл не можеше да се различи нищо от фигурата, освен че принадлежеше на мъж.

— Магнусен? — извика Джак.

Но ако Магнусен беше излетял от кафеза, както беше предположил Джак, то мъжът нямаше да отговори на това име. И той

не го направи, а остана в същото положение, потънал в дълбок размисъл.

Приближиха се още по-предпазливо, а Джак, който усещаше неприятно изтръпване по гръбнака, заобиколи фигурата, за да застане пред нея. Той изглежда изпитателно мъжа за момент и след това каза много тихо:

— Али, моля те, остани там, където си!

Любопитството ѝ надделя и тя не можа да се сдържи да не пристъпи още една крачка напред, но все пак нещо в тона на Джак я накара да спре.

— Защо? Какво става?

През това време Аника вече се беше присъединила към Джак пред фигурата, чиито очи бяха вперени в хоризонта. Мъжът седеше върху люлеещ се дървен стол, боядисан в ярки цветове. Заради многото кръв и зеещата дупка в гърдите му в началото беше трудно да се забележи, но горната част на всяко от бедрата му, на мястото, където те се свързваха с таза, беше пробита с по една сулица, която изглеждаше идентична с онази, използвана при убийството на младата жена. Някаква ужасяваща в яростта си сила бе прокарала оръжията през целия мускул и тлъстините, така че краищата им се бяха забили дълбоко в дървото отдолу и бяха приковали жертвата към стола.

— Това е мъжът от снимката в дачата — рече Аника. — Това е Карл Рочев.

Джак коленичи пред поредния пример за варварството на човека.

— Което означава, че главният ни заподозрян в убийството на любовницата сам се е превърнал в жертва на убийство.

— Не че това има някакво особено значение. Стигнахме до задънена улица — въздъхна Аника. — Това убийство не ни обяснява почти нищо.

— Напротив — възрази Джак и се изправи. — Това е доказателство, че смъртта на сенатор Бърнс не е била случайна. Той е бил убит заради нещо, което Рочев му е казал, нещо, което сенаторът е щял да разкаже на някой друг. — Той протегна ръка да докосне едната от дръжките, после размисли и вместо това напъха ръце в джобовете си. — Запушват дупките, от които е изтекла информацията, една по една.

[1] Британска актриса, популярна с ролята си в „Карибски пирати: Проклятието на черната перла“. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

*Сън след морен труд, пристанище
след бурно море, покой след война,
смъртта след живота радост голяма
доставя.*

Едмънд Спенсър,
1590 г.

13.

Рон Фьодорович Кириленко завъртя цигарата между пръстите на слабата си зачервена ръка и после я сложи в устата си. Отвори малката дървена кибритена кутийка, която винаги носеше със себе си. За момент острата миризма на сярна изсмука кислорода от ноздрите му и го накара да отвори уста и неволно да издиша. Бавно и спокойно, както вършеше всички малки и големи неща, той допря пламъка до върха на цигарата, след това вдиша дълбоко острия, черен турски тютюн и задържа дима в дробовите си, докато мислите му не забавиха бързия си ход. Припряното и неорганизирано съзнание допуска грешки — това беше неговата философия, откакто бе станал детектив в отдел „Убийства“ на ФСБ. Беше толкова проста, ясна и вярна, че за двайсетината години преследване на убийци и серийни изнасилвачи не се бе наложило да я промени и на йота. Такъв човек беше Кириленко — практичен и безстрастен. Враговете му го обвиняваха, че е мудар, скучен и дори педантичен. От друга страна, благодетелите му разбираха, че тази самоличност — скучна и сива като федералните сгради, в които всички те се трудеха — е внимателно изградена фасада. Те виждаха, че той е достатъчно умен, за да изпълнява заповедите буквално, и притежава чувство за справедливост, с което не се перчеше и което му позволяваше да води разследванията си както намери за добре. Всеки знаеше, че е неумолим и веднъж захапеше ли някой случай, не го пускаше, докато не постигнеше задоволителен резултат, което означаваше осъждането на извършителя или неговата смърт — което от двете се случеше първо. Това беше, общо взето, единственото нещо, за което Кириленко не беше придирчив. За него беше все едно дали наказанието щеше да е затвор или смърт, защото престъпниците, отнемащи живот, го вбесяваха. Той гледаше на тях като на нещо различно от човешки същества — те не бяха хора, а вид, стоящ по-ниско дори от животните.

След като беше получил от турския тютюн каквото му бе необходимо, Кириленко издуха набързо дима и след това отново всмукна бавно и дълбоко от цигарата. Зад гърба си чуваше тихите

познати звуци, издавани от хората му, докато пресяваха овъглените останки от дачата на Карл Рочев, но им обръщаше точно толкова внимание, колкото би обръщал на звуците, които биха се разнасяли от седалките край него на стадион — те бяха без значение, докато не се окажеше другояче.

Вниманието му се съсредоточи върху дюшека, който хората му бяха свалили от спалнята на горния етаж, преди да се срути стълбището. Сега той лежеше между дърветата и върху него падаха мъртви листа и стръкове неокосена трева. На него беше просната двайсет и две годишната Иленя Макова, сегашната любовница на Рочев, или, по-точно, покойната му любовница. Тя лежеше върху обгорения и димящ дюшек и в тялото ѝ зееше назъбена дупка. При повнимателен оглед той видя, че раната не е причинена от куршум, нито пък от нож. Тя изглеждаше зловеща, грозна и стара, сякаш онова, което я бе убило, е било използвано, за да извади вътрешностите ѝ. Каквото и да беше това оръжие, не можаха да го открият никъде.

Погледът на Кириленко се премести върху цифровата снимка на дисплея на мобилния телефон в ръката му. Един от мъжете от екипа, изпратен от ФСБ, се бе оказал достатъчно съобразителен, за да заснеме тримата души, когато бяха излезли през предната врата преди началото на пожара убийците на Иленя Макова. За съжаление на Кириленко този мъж беше Мондан Лимонев, човекът от неговия отдел, когото той презираше най-много. Кое то беше още по-лошо, той предизвикваше у него едновременно чувство на страх и недоверие. За него той имаше мъртвешките очи на убиец, доколкото Кириленко познаваше хората. Беше точно от онези зверове, на чието преследване и изправяне пред съда детективът бе посветил целия си съзнателен живот. Фактът, че това същество работеше за ФСБ, беше в пълен разрез с разбиранията му. Във въображението си Кириленко беше измислил много оригинални начини, по които да унищожи Лимонев, но за съжаление не разполагаше със свободата да приложи нито един от тях.

Снимката от мобилния телефон на Лимонев беше зърнеста и малко размазана. На нея се виждаха три фигури. Като присви леко очи, Кириленко успя да различи един мъж и две жени. Това само по себе си беше загадка. Защо Рочев би наел трима души да убият любовницата му? Преди всичко защо изобщо би искал да я убива? Кириленко знаеше, че той е голям женкар — изневеряваше на жена си с цял

списък от красиви професионалистки. Но никога не бе изглеждал способен да убие някоя от тях. Защо тогава да го направи сега? И къде въобще беше той? Беше изчезнал от работа, нямаше го в дома му и дори в любовното му гнездо.

Мислите на Кириленко се върнаха към най-важното за момента — убийците. Не само че бяха трима, но, изглежда, единият от тях беше девойка или дребосък. Нито едно от тези неща не отговаряше на профила на професионалния наемен убиец, който според опита на Кириленко работеше сам. От друга страна, това не означаваше кой знае какво, тъй като отново от опит му бе известно, че професионалните убийци биха използвали всяка тактика, която им дойде наум, за да го насочат по лъжлива следа. Досега нито един от тях не беше успял — той ги бе спрял. Една от причините винаги да залавя извършителя, независимо дали бе душил, намушкал или стрелял, се криеше в методичния му ум, който му позволяваше да знае повече за ситуацията от всеки друг около него. Той попиваше сцената на местопрестъплението с всичките си пет сетива и след това позволяваше на мисълта си да търси конкретните особености. Местопрестъпление, наситено със смърт, гняв, насилие, страх или дори с безразличие, беше самото определение за хаос. Смъртта объркваше живота. Много от убийците, които бе преследвал, бяха посвоему безпристрастни, както и той самият. Разликата между тях и него беше престъплението. Убийството го оскърбяваше — независимо дали беше преднамерено или случайно, професионално или аматорско. За него отнемането на живот — какъвто и да е живот — беше немислимо и представляваше грях, който заслужаваше пълно възмездие, законно или не. Отнемането на живот беше оскверняване. То създаваше свой собствен свят, който нямаше нищо общо с обществото, който съществуваше и трептеше болезнено извън границите на цивилизацията. Беше необходимо наказанието да съответства на престъплението. Въпреки това той живееше с тези прояви на жестокост, с тези най-отвратителни оскърбления, сякаш бяха наематели, които са надвишили продължителността на престоя си в мислите му и сега за нищо на света не искат да напуснат своето място в живота му.

Опита се да увеличи лицата на извършителите, но изглежда, че мъжът беше вдигнал ръка пред очите си, жената тъкмо се обръщаше, а

лицето на девойката или дребосъка беше скрито зад тялото на жената. Готвеше се да увеличи лицето на жената, когато забеляза, че тя стиска нещо в ръка — стрела или късо копие, нещо със странен на вид връх, предназначен да разкъса вътрешностите на жертвата, най-вероятно оръжието на убийството. Той се придвижи нагоре по снимката до лицето на жената. Когато го увеличи, въпреки че не беше кой знае колко, успя да различи чертите на лицето ѝ. С неприятно чувство в стомаха разпозна Аника Дементиева.

— Няма следа от снайпериста — мъжа в гората, който е стрелял.

Слабият мъж с навъсено лице се бе появил от останките на дачата и застана до Кириленко, който като го видя да се приближава, благоразумно прибра в джоба си телефона на Лимонев с уличаващата снимка. Проклет да беше, ако споделеше вътрешна информация с този мъж. Що се отнася до Лимонев, той си отбеляза да накара украинците незабавно да му намерят нов мобилен телефон.

— Не е от моите хора — сви рамене Кириленко, — значи трябва да е бил от твоите.

— Не е — отвърна мъжът. — Не ми бяха осигурили снайперист и ти знаеш това.

— Когато става дума за твоите хора — отбеляза Кириленко без злоба в гласа, — не знам нищо.

— Ами, тогава ще трябва да ми повярваш. — Слабият мъж хвърли поглед през рамо. — Може да е бил от хората на СБУ, знаеш колко недисциплинирани са тия украинци.

Кириленко погледна невъзмутимо мъжа през дима, който излизаше от полуотворените му устни.

— И руснаците ли оценяваш толкова сурово, колкото украинците?

— Ние високо те ценим — заяви доста рязко слабият мъж.

— Мисля, че го казахме съвсем ясно.

Кириленко продължи да изучава мъжа. Той имаше златиста коса и румените страни на атлет. Кириленко несъзнателно потри ръцете си, които бяха зачервени и схванати от артритата.

— Не е бил човек на украинците — рече той. — Те знаят, че не трябва да правят нищо, без преди това да се допитат до мен.

— Те те презират — възрази слабият мъж.

— Но повече се страхуват от мен.

— А ти от кого се страхуваш, Кириленко?

Руснакът не отговори веднага, а дръпна от цигарата и задържа дима дълбоко в дробовете си, така че те да поемат никотина. Изпусна дима и преди да се обърне, каза:

— Не и от теб, американецо, ако така си мислиш. Със сигурност не и от теб.

— Магнусен или някой от хората му доста се е постарал тук — отбеляза Джак, след като разсъждава известно време. — Рочев трябва да е имал или да е знаел нещо, което Магнусен е искал много силно.

— Какво са сторили с него? — попита Али.

— Достатъчно страшно е, за да сънуваш кошмари. — Джак се изправи и Аника остана сама да оглежда тялото.

— Хората, които са направили това — каза тя, — са професионалисти и трябва да добавя — специалисти в мъченията и причиняването на болка.

— Мнение на истински професионалист — рече Джак.

— Говориш странно. Да не ме смяташ за мъчителка?

— Които и да са те, трябва да имат сериозни международни връзки, за да планират убийство и да го инсценират като блъскане от кола. — Той преднамерено остави думите ѝ без коментар. — Капри е малък остров с изключително ограничено движение на превозни средства.

— Но Аника е права — намеси се Али, заглеждана в равното огледало на водата. — Стигнахме до задънена улица. Тук не са останали никакви следи за нас и няма как да разберем къде е отишъл Магнусен.

— Не е задължително да е така.

Джак ги поведе обратно през ниското било към низината на гробището. Следобедът клонеше към вечер. Изтощеното от мъгливото си пътуване слънце се спускаше, сякаш притеглено надолу от земята или натежало от скръб. Удължените сенки, които надгробните камъни хвърляха върху тревата, приличаха на обвинително сочещи пръсти.

— Али, не спомена ли, че родителите на Магнусен са умрели в един и същи ден?

Момичето кимна.

— Но на различни места.

Джак разгледа надгробните камъни един по един. Плъзгаше върховете на пръстите си по линиите на издълбаните букви, за да може по-лесно и по-бързо да прочете написаното.

— Умрели са на първи август преди седемнайсет години. Бащата на Магнусен е починал тук, на това място, но майка му е умряла в Алуца.

— Алуца се намира на източния бряг на Кримския полуостров — обясни Аника. — Там е пълно със скъпи вили с изглед към Черно море.

— Бинго! Точно там е отишъл! — възкликна Джак.

— Какво? — намръщи се Аника. — Откъде знаеш това?

— Майка му е погребана там.

— Не виждам връзката — поклати глава Аника. — Може би е била на почивка или на посещение при приятели.

— В такъв случай щяха да я върнат, за да бъде погребана тук — отбеляза Джак с толкова свършена логика, че Аника нямаше как да го опровергае.

— Но една вила...

— Огледай се. — Умът на Джак работеше по-бързо, отколкото двете жени можеха да си представят. — Това семейство държи на парите и на престижа — те не биха останали тук през цялата година. Летата около Киев са топли и неприятни, нали?

Аника кимна, но все още се колебаеше.

— Къде биха отишли Магнусен през лятото? Готов съм да се обзаложа, че притежават вила в Алуца — продължи Джак.

— Това е нелепо. Ти да не си Делфийският оракул?

— Донякъде е такъв — намеси се Али. — Мозъкът на Джак работи различно от моя или твоя. Той може да вижда неща и да прави връзки, за които на нас ни е нужно много повече време.

Аника погледна Али така, сякаш ѝ бяха поникнали крила или пък я беше ударил гръм.

— Това да не е някакво ваше представление или ми правите идиотски номер?

— Защо да е номер? — попита Али толкова разпалено, че Аника се стъписа.

— Ако имаш по-добра идея — предложи Джак на Аника, — сега е моментът да я споделиш.

Известно време Аника остана загледана с блуждаещ поглед в гърба на къщата, която се виждаше в далечината.

— Сериозно ли говориш? — каза тя, обръщайки се отново към него. — Мислиш, че Магнусен е отишъл в Алуца?

— Тогава кой е снайперистът — попита американецът със златиста коса, — който стреля в гората?

Не беше висок мъж, но въпреки това беше внушителен като всички американски агенти, с които Кириленко се беше срещал или бе виждал на разузнавателни снимки. Американецът излъчваше самоувереност, граничеща с арогантност. Кириленко му завиждаше или поне изпитваше известна ревност заради чувството за правомощия, което чуждият агент притежаваше. Той получаваше каквото искаше и правеше каквото пожелаеше с лекота, за която Кириленко можеше само да мечтае. Кириленко беше добър апаратчик, вързан за Русия с кучешки повод. Той си помисли: „Аз съм верен като куче, а американецът е моят господар. Той държи съдбата ми в ръцете си — ръце, които не изпитват болка от студа, не са почервенели, напукани и преждевременно състарени. Той не е виждал онова, което съм видял аз.“ След това през ума му премина искрица на презрение като светкавица, появила се и изчезнала за миг на хоризонта. Каза си: „Така или иначе, какво знае той за живота? Какво би могъл да знае, та той е американец.“

Дали Кириленко бе изпитал презрение към русия агент, или пък беше съжаление? Името му беше Мартин, като названието на птицата^[1]. Хари Мартин. Но как ли беше истинското му име? Вероятно Кириленко никога нямаше да разбере.

— Хари Мартин — така се беше представил американецът, когато се бяха запознали, — от Латроуб, Пенсилвания. — И когато Кириленко го беше погледнал равнодушно, онзи бе добавил: — Там живее Арнолд Палмър — сигурно сте чували за легендарния играч на голф.

Кириленко едва се бе сдържал да не се изсмее в лицето на Хари Мартин. Мили боже! Докато руснаците се бореха да оцелеят,

американците играеха голф.

Сега двамата мъже седяха един до друг на задната седалка в колата на Кириленко и пиеха горещо кафе от термоса, донесен от един от хората на Кириленко.

— Кой тогава е той? — повтори Хари Мартин. — Имаш ли някакви теории?

Приличаха на двама стари приятели, които си бърбят за нещо несъществено — за някой мач или за шансовете на любимия им футболен отбор.

— Не се занимавам с предположения, а само с факти — отвърна Кириленко, без да показва раздражението си.

Не беше добра идея да ядосва американеца — той имаше твърде много влиятелни приятели, които с едно телефонно обаждане можеха сериозно да навредят на кариерата на Кириленко, а може би дори да застрашат живота му. Само фактът, че знаеше това, предизвикваше в него непоносимо напрежение. Хари Мартин беше като сърбящо място, което не можеше да почеше, и това го разсейваше.

Внезапно руснакът отвори вратата и излезе в мъгливия ден навън. Въздухът миришеше на дим, изгорял плат и пластмаса. Той се извърна настрани, извади мобилния телефон и изпрати на своя помощник инструкции заедно със снимката на Аника Дементиева, която излизаше от дачата на Рочев. Миг по-късно Мартин също слезе от колата и без да погледне към Кириленко, се отправи към гората зад останките от къщата.

— Всички твои хора ли си тръгнаха? — попита той пътъм.

— Да, както и тези от СБУ. Сега само ние сме тук — отвърна Кириленко, след което прибра телефона в джоба си и последва американеца в гората.

— Трябват ми теории — заяви Мартин, докато обикаляха из гъстата гора от канадски ели, осветена с фенерчето, което му беше дал Кириленко. — Имам нужда от нещо.

Кириленко преглътна чувствата си и каза с фаталистичен тон:

— Някой е отвел Карл Рочев, предполагам насила, съдейки по тялото на матрака. Не сме ние и гарантирам, че не са били и СБУ. Което означава, че в това твое загадъчно преследване участва и още една фракция.

— Още една фракция. — Мартин повтори фразата, сякаш тя беше нещо непознато, към което се налагаше да се приспособи.

Той наклони лъча от фенерчето към земята, за да виждат къде минават по меката пръст.

— Тогава трябва да ги открием, които и да са те. И трябва да ги отстраним.

Кириленко издаде гърлен звук. Това беше своеобразно предупреждение — нечленоразделно и примитивно. Но Хари Мартин не го забеляза или пък не му обърна внимание.

— И как предлагаш да направим това?

През костеливите клони на вечнозелените дървета се процеждаше умиращата червеникаво-жълта светлина. Мартин коленичи и прокара леко пръсти по вдлъбнатина, пълна с борови иглички, и посочи на Кириленко множеството пресни отпечатьци от стъпки, които не бяха оставени от ботушите на неговите хора.

— Отпечатьци от стъпки на мъж, на жена и на още някой.

Третият чифт стъпки беше значително по-малък от другите два. Той се изправи. Бяха много близо до пътя.

— Ще заловим извършителите и ще ги проследим обратно до извора.

Кириленко си помисли с горчивина, че Хари изглежда много сигурен в себе си, макар да се намира на чужда земя, сред хора, които дори не говорят неговия език. Това беше толкова характерно за американците.

Те се отправиха към мястото, където дърветата свършваха.

— Този път отива в две посоки — уведоми го Кириленко. — На няколко километра от тук има отбивка, която води обратно към Киев, а в другата посока се стига до град Бровари.

— Какво има там? — попита Мартин.

— Това е украинската столица на производителите на обувки — сви рамене Кириленко.

— Ще се разделим. Ти отиваш в Бровари да провериш дали ще откриеш следите им там. Аз ще взема моя човек и двама от твоите, ще се върна в Киев и ще се опитам да направя същото. Поне това е град, който познавам.

Кириленко почувства, че го залива вълна на облекчение. Беше истинско чудо да се отърве от тази горила.

Мартин кимна към сумрачния път, виещ се пред тях — черна като катран лента, която се губеше във вечерния мрак.

— Където и да се намира Рочев, може да си сигурен в едно — тези тримата ще ни отведат при него.

---

[1] На английски език „martin“ означава и градска лястовица. — Бел.прев. ↑

14.

— *Татко...*

Джак познаваше хора, които бъркат появата на духове със спомените, които ги преследват. Тъй като Ема му се бе явила, бе разговаряла с него, бе отговаряла на въпросите му и му бе задавала такива на свой ред, имаше хора — между тях и Шарън, — които бяха напълно убедени, че той е объркал действителността със спомените и че онова, което бе приел за среща с мъртвото си дете, не беше нищо повече от изплувалите на повърхността спомени за дъщеря му, които гарантираха, че няма да я загуби напълно и тя ще остане с него до самия край, независимо дали той щеше да настъпи след години или още утре.

— *Татко...*

Джак знаеше, че те грешат. Ема беше останала или поне някаква важна част от нея, която смъртта не можеше да докосне или дори да промени. Тя беше останала, защото връзката им бе недовършена и така времето им заедно, макар и прекъснато, не беше приключило. Волята ѝ беше оцеляла след катастрофата, която беше отнела живота ѝ по жесток начин, преди да успее да почувства радостите и болките на зрелостта.

— *Татко...*

Джак чу Ема, когато се върнаха в апартамента на Игор Кисин.

— *Татко, тук съм...*

Той отвори вратата и влезе в жилището. Докато Али и Аника се захванаха със своите си работи, той търсеше дъщеря си — мъртвата си дъщеря.

— *Не, татко, ето тук.*

В този момент иззвъня мобилният му телефон. Беше Шарън и той прие обаждането.

— Здравей, Джак — поздрави го тя с хладен и неестествено спокоен глас. — Разбра ли вече кога ще се прибереш у дома?

Той затвори очи.

— Не, Шарън, казах ти...

— Тогава ще оставя ключа под изтривалката.

Очите му се разшириха.

— Какво?

— Тръгвам си, Джак. Омръзна ми да те няма тук.

Той внезапно разбра, че се бяха върнали в изходно положение, към точката, в която се бяха оказали веднага след смъртта на Ема, когато тя го беше обвинила, че не е отговорил на обаждането на дъщеря си, че не е успял някак интуитивно да усети, че Ема е в смъртна опасност и че колата ѝ ще изхвъркне от пътя и ще се удари в дърво. Месеци по-късно Шарън му се беше заклела, че е оставила гнева и горчивината зад гърба си, но сега той проумя, че не е така. Може би тя му беше казала истината или поне истината, както я бе усещала тогава, но всъщност се бе самозаблуждавала или по-точно се бе крила от себе си — нещо, което всяко човешко същество прави от време на време.

Не я обвиняваше за тази слабост и как би могъл? Но я обвиняваше, че не му казваше истината сега, защото той знаеше каква е истината. Причината не беше в работата му или във факта, че в момента се намира в чужбина, далеч от нея. Не беше и в това, че не можеше да ѝ каже кога ще се прибере у дома. Онова, което тя имаше предвид, бе, че не може да му прости, задето не бе подкрепил Ема, когато бе имала нужда от него, и не можеше да му прости, че не беше попречил на смъртта ѝ.

Той не отговори нищо по телефона, защото нямаше какво да каже. Тя беше получила прозрение или пък майка ѝ я беше принудила насила да прозре чувствата си. Истината си беше истина — нямаше смисъл да се бори с нея.

— Сбогом, Джак.

Дори и сега той не каза нищо, просто затвори телефона и огледа апартамента, сякаш се опитваше да осъзнае къде се намира или да открие отговор за онова, което току-що му се бе случило, макар отлично да знаеше къде е и че вече е сам.

В другия край на дивана, точно под тибетската мандала, имаше сянка, сякаш изградена от нещо плътно и сгуснена като котка. Това беше любопитно, защото Джак си спомняше, че е чел за мандалата в трудовете на Карл Юнг. Какво беше то? Юнг смяташе, че мандалата,

която в превод от санскрит означава едновременно „завършек“ и „същност“, е идеалният израз на подсъзнателното у човека.

Отиде до дивана, седна близо до сгушената сянка и се зачуди дали в момента виждаше точно това — израз на своето подсъзнание.

— *Здравей, татко.*

Всички други освен Али смятаха, че тези появи на Ема идват от него самия, но той знаеше, че са нещо повече. Знаеше го с такава сигурност, както знаеше и че седи тук, на кафявия диван с кадифена тапицерия в този неочаквано уютен апартамент на четвъртия етаж в Киев.

— *Здравей, скъпа.* — Той присви очи към сенките. — *Не мога да те видя.*

— *Не се безпокой, това е нормално.*

— *В това няма нищо нормално, Ема — тихичко се засмя той.*

— *И двамата сме Аутсайдери с главна буква, татко, затова за нас е нормално.*

Той безпомощно поклати глава. Истината беше, че се чувстваше аутсайдер от толкова отдавна, че вече не знаеше какво означава думата „нормален“, ако изобщо някога бе знаел.

— *Майка ти...*

— *Знам. Не бъди тъжен, това беше неизбежно.*

— *Изглеждаш толкова пораснала.*

— *Ти и мама — нещата между вас никога не са работели истински.*

— *Със сигурност между нас имаше страст.*

— *Страстта не е достатъчни. Никога не е имало нещо солидно.*

Джак отметна глава назад.

— *Не, предполагам, че си права.* — От очите му потекоха сълзи.

След това усети движение до себе си, сякаш някой беше отворил прозорец. Свеж полъх целуна бузата му.

— *Трябва да спреш да мислиш постоянно за това, татко.*

— *За майка ти ли? Не, аз...*

— *За автомобилната катастрофа.*

И за това беше права. Той предположи, че смъртта навярно осигурява на човек уникална перспектива за нещата, които вече са се случили — някакъв вид всезнание като на безсмъртните.

— *Спомняш ли си „Началото е краят на началото“?*

— Разбира се — кимна той, — тази песен на „Смашинг Пъмпкинс“ беше с пет звезди в твоя айпод.

— *Няма нужда повече да се преструвам, защото сега започвам отначало.*

Докато пееше редовете на песента, гласът ѝ, изгубен във времето и пространството, беше призрачно сопрано.

— Какво искаш да кажеш?

— *Ами ако смъртта ми е само краят на началото?*

С разтуптяно сърце Джак се извърна към нея или към мрака, където сега тя живееше.

— Възможно ли е това да е истина?

— *Искам да кажа, че чувството за вина те изяжда отвътре. Искам да кажа, че нещото, върху което си се съсредоточил, е вече минало.*

— В мига, в който те загубих, и месеци след това изглеждаше, че ужасното минало никога няма да свърши и ще се възпроизвежда отново и отново като вирус, но после ми се струваше, че то сякаш се е случило толкова бързо, че така и нямах възможност да сторя каквото и да е или дори да направя верния избор.

— *Не мисля за това и ти също не бива да го правиш.*

— Иска ми се да можех да разбера — поклати глава той.

— *Знам, че е объркващо, татко, но мисли за това по следния начин — може би сега съм тук, защото дори и в смъртта пак съм непокорна. — Смахът ѝ достигна до него като нежния плисък на морски вълни. — Не знам. И аз имам толкова опит с тези неща, колкото и ти. Знам, че искаш отговори, но аз нямам такива. Не знам къде се намирам, нито в какво съм се превърнала, макар да ми се струва твърде вероятно да съм си същата, каквато винаги съм била, нали? Знам, че няма смисъл да се опитвам да го разбера. Всичко се свежда до вратата и до това да приемеш нещата. Вратата, че наистина съм тук, и примирението, че някои въпроси просто нямат отговор.*

— Не искам да изчезнеш като всичко друго, Ема... — каза той и нададе тих стон, изпълнен с болката на отчаянието и да, тя беше права, с чувство за вина.

— Джак?

Той рязко се обърна при звука от гласа на Али.

— Какво правиш?

Момичето седна до него, докато той я гледаше безизразно.

— Тя е тук, нали? — Сякаш дъхът ѝ спря в гърлото. — Ема е тук!

Готвеше се да ѝ отговори, когато видя, че Аника стои на вратата на тяхната спалня и ги наблюдава. От колко ли време беше там? Беше ли дочула разговора му с Ема или поне неговите реплики, които можеха да ѝ се сторят абсурдни?

— Да поговорим за това друг път — каза Джак на Али. — Всички сме изтощени.

— Но...

— Въпросите остават за по-късно. — Той я накара да стане и сам се изправи на крака. — Сега е време за почивка.

Джак спря до вратата на голямата спалня, откъдето проследи как Али се отправи към стаята си и тихо затвори вратата след себе си. След това той се обърна към Аника, но преди да успее да каже каквото и да е, тя го изпревари.

— Влизай — рече тя и усмивката ѝ се разшири. — Миналата нощ не те ухапах, нали?

— Мисля, че Али е права за теб — усмихна се той в отговор.

— За кое — че съм „смахната кучка“ или че искам да те вкарам в леглото си?

Той се засмя, но истината беше, че в тази обстановка и толкова близо до нея усети еротична тръпка, която моментално му взе дъха.

По пътя към леглото Аника мина достатъчно близо до него и бедрото ѝ го докосна. Тя седна на кревата и кръстоса крака. Китките ѝ, положени върху коленете, бяха деликатни и толкова крехки, че направо изглеждаха чупливи. Той обаче знаеше, че не е така. Погледът му неизбежно се насочи към дългите ѝ и силни крака, които лъщяха на светлината от нощните лампи от двете страни на леглото, които тя вероятно беше включила, когато бе влязла в спалнята.

— Знам, че имаш тази натрапчива идея, че трябва да защитаващ всички — подхвана тя.

— Това толкова лошо ли е? — попита той, като дойде и седна на леглото до нея.

— Не съм казала, че е лошо.
— Защо поиска да дойда тук?
— Истината ли искаш да знаеш?
— Да.
— Миналата нощ... връзката помежду ни... — Тя извърна поглед за миг. — Не искам да бъда сама. Уморих се да бъда сама.
— А Иван?
Тя отново насочи погледа си към него.
— Да не се опитваш да ме оскърбиш? Иван беше просто задача. Той кимна.
— Няма да спя с теб, ако това целиш.
— Не целя нищо такова, по дяволите! Ръката ме боли и имам нужда от малко почивка. Всички ние имаме нужда от това.
— Тогава всичко е наред. — Той се плесна по краката, изправи се и тръгна към вратата. — Ще бъда отвън, на дивана.
В момента, в който се готвеше да пресече прага, Аника се обади:
— Знам кое е момичето.
Беше избрала момента безупречно. Той се обърна и я погледна.
— Знам, че е дъщерята на американския президент. — Тя наклони глава. — Да не ме мислиш за глупачка?
— Ти ми каза, че не знаеш нищо за нещата извън областта, в която работиш.
— Тогава не те познавах — сви рамене тя, — не знаех дали мога да ти се доверя, затова реших, че е по-добре да излъжа. Истината е, че не мога да допусна да стана жертва на невежеството си. Освен това за теб изглеждаше важно да запазиш тайната си, като промениш косата и външността ѝ, и от този момент нататък исках да ти помогна да запазиш тайната си. И сега бих я запазила, дори ако ни заловят, дори ако ФСБ ме измъчват.
— Не ти вярвам — рече той с равен тон.
Тя отново сви рамене.
— Защо би го направила? Защо би защитила Али, ако се стигне до това?
— Знаеш защо. Когато погледна в очите ѝ и когато слушам гласа ѝ, виждам самата себе си.
— Дори и когато те нарича „смахната кучка“?
— Особено тогава, защото силните ѝ чувства я издават.

— Какво искаш да кажеш? — Джак пристъпи обратно в спалнята.

— Този поглед в очите на Али, звукът на гласа ѝ, когато гневът изпълва гърлото ѝ, когато изглежда така, сякаш емоцията я задушаваша — всичко това ми е познато. Виждах го всеки ден, когато се погледнех в огледалото. И този звук... — Тя потрепери. — Историите от новините не бяха особено ясни, дори и тези в задълбочените статии, но нещо много лошо ѝ се е случило.

— Да — потвърди той и седна до нея, — така е.

— Ти си я спасил от онзи, който я е малтретирал. Мога да видя и това в очите ѝ, когато те погледне.

Сега беше негов ред да извърне очи.

— Али беше отвлечена, вързана за стол и мозъкът ѝ бе промит. Може би е имало и още нещо, не знам. Тя не говори за това с никого.

— Ще каже на теб. — Гласът на Аника беше нежен като милувка, когато сложи ръка върху неговата. — Трябва ѝ време, това е всичко.

— Как можеш да си сигурна? — Джак се обърна, за да я погледне в лицето.

— Защото тя иска да ти каже, има нужда да го направи. Мисля, че започва да осъзнава, че не може да продължи напред, докато не го стори. Затова толкова искаше да говори с Мила Тамирова.

— Какво имаш предвид? — намръщи се Джак.

— Мила Тамирова има определено... нека кажем, оборудване, което според мен е привлякло Али.

— Какво оборудване? — разтревожи се Джак. — За какво говориш, по дяволите?

— Мила Тамирова е професионална господарка. Това означава, че в дома си има тъмница.

— За бога! Защо би искала да преживее отново... — По цялото му тяло премина студена тръпка и той потрепери.

— За да се освободи от ужаса и да го надвие. Единственият начин да го прогони, е да го развенчае, да го види на дневна светлина и да разбере, че веднъж след като го преодолее, няма повече да бъде негова жертва.

Джак седеше приведен напред, с лакти на коленете и преплетени пръсти, сякаш размишляваше или се молеше. Той вдигна поглед.

— Нямах представа. Трябва да съм с нея.

Ръката на Аника стисна неговата и той усети стоманената ѝ сила.

— Остави я сама. Позволи ѝ да възвърне вродената си сила. Трябва да помисли над онова, което Мила Тамирова сигурно ѝ е показала. Ако се намесиш сега, тя ще се отдръпне от теб и от тежката работа, която ѝ предстои.

Джак въздъхна дълбоко, покри лицето си с ръце и се излегна на леглото. Аника се обърна и го погледна със съчувствие и може би с известно съжаление.

— Тя е твоя, Джак, за добро или за лошо.

— За добро е — увери я той, — повярвай ми.

— Вярвам ти. — Тя се качи на леглото, като внимаваше за лявата си ръка, и преди той да успее да каже и една дума повече, легна върху него. — Ето, не е толкова лошо, нали?

Али лежеше в леглото облечена. Зяпаше тавана, но онова, което всъщност виждаше, беше столът с каишките в центъра на тъмницата на Мила Тамирова. В съзнанието си тя седеше на този стол, усещаше твърдите, усукани и отвратителни ремъци да се впиват във вътрешната страна на китките ѝ. Чувстваше как през нея преминават слаби електрически удари, подобни на искри, изстреляни от близкия огън, които парваха и изгаряха светлите, почти прозрачни косъмчета по ръцете ѝ.

Демонично красивото лице на Морган Хер, чиито псевдоними Рони Крей, Чарлс Уитман и Ян Брейди бяха имена на прочути серийни убийци, надвисна над нея и зашепна в ухото ѝ. Той ѝ казваше неща за самата нея — лични неща, които беше сигурна, че само тя може да знае, включително и лични разговори с Ема, — онова, което бяха обсъждали в общата спалня в колежа. Сякаш той се бе промъкнал вътре в главата ѝ и коварно си беше присвоил подробностите от живота ѝ.

Тя потрепери толкова силно, че тялото ѝ се изправи в леглото, сякаш ударено от електричество. Усети познатото и ужасяващо повдигане в себе си и започна да се бори с порива да побегне към банята и да коленичи до тоалетната чиния, за да повърне.

„Не — каза си тя със забележително твърд глас, — вече не е необходимо да правиш това. Морган Хер е мъртъв. Не може да ти стори нищо. Каквото и да ти се случва, си го причиняваш сама.“

И все пак, както и в тъмницата на Мила Тамирова, тя отново се почувства парализирана и напълно безсилна, сякаш съзнателната ѝ воля пак ѝ беше отнета.

„Онзи, който е направил това с теб, който е злоупотребил с теб, ще е победил — беше се усмихнала Мила Тамирова. — Не можем да позволим това да се случи, нали?“

Но Мила Тамирова не знаеше другата причина Али да се чувства безсилна, защото тя не се беше осмелила да ѝ я каже. Поривът да разреже тялото си на две, за да може тайната да излезе навън заедно с червата и, я накара да се разтрепери и да се облее в студена пот. Можеше да почувства как леглото под нея вибрира или пък собственото ѝ тяло го караше да потрепва.

„Ти си страхливка — отекваше гласът на Морган Хер в главата ѝ. — Ти си малка сополива кучка и кой плати за малодушието ти? Каж ми кой плати?“

Разтърсвана от ридания, тя легна отново на леглото, обърна се настрани и придърпа кувертюрата върху себе си. По-късно, когато заспа, сънува, че крачи по покрития с листа двор на „Лангли Фийлдс“. Ема стоеше до нея и ѝ шепнеше. Слънцето светеше в лицето ѝ и затова очите ѝ, обикновено прозрачни като езерна вода, сега бяха скрити от блясъка. Тогава Али мина през сянката, хвърляна от едно крушово дърво, и когато се обърна към Ема, започна да крещи отново и отново, без да може да спре.

Джак избута Аника встрани от себе си, не грубо, но категорично, така че намеренията му да са ясни.

Част от него чувстваше, че трябва да мисли за Шарън, но тя беше далеч по всички възможни начини. Беше загубена за него така, както се страхуваше, че е загубил и Ема. Сега той осъзна, че от момента, в който за пръв път беше срещнал Шарън, от мига на първото им страстно съвкупление, те бяха вървели към раздялата като тяло, което потъва под вълните и само след миг от него не остава нищо повече освен отражение — спомен за онова, което е било или навярно е могло

да бъде. Но така или иначе то загубваше целостта си, ако изобщо е имало такава, докато стремително потъваше към забравата.

Ема беше единственият им шанс да останат заедно, но всъщност това беше лъжлива надежда. За момент си наложи да си представи какъв би бил животът му, ако Ема не беше умряла, и неизбежният извод за него и Шарън бе, че положението нямаше да е различно. От момента на раждането на Ема те имаха разногласия по отношение на всичко, което касаше тяхната дъщеря. Това беше опасно хаотичен метод за отглеждането на детето им, но и двамата бяха заслепени от собствената си незрялост. Бяха избрали неправилния момент да станат родители и не се справяха добре, като изкарваха основополагащите си различия на показ.

Другата част от него беше едновременно твърда и гореща. Макар да се бореше с нея, дишаше тежко, сякаш беше стигнал до края на дълго и изтощително състезание. Знаеше, че мислите му за Шарън и за разпадането на брака им имаха за цел да го разсеят от сегашното му положение, но съзнанието му отказваше да се отправи назад във времето и се връщаше отново и отново към съблазнителната възбуда, която изпитваха петте му сетива.

Той се опиваше от уханието на Аника, усещаше топлината на тялото ѝ, чуваше тихото свистене на дъха ѝ като вятър, докосващ върховете на дърветата. Не успя да се въздържи да не се наслади на вкуса, който устните ѝ бяха оставили върху неговите — като първото отхапване на свежа праскова.

Той завъртя глава и я видя да лежи на дясната си страна с гръб към него. Тялото ѝ беше леко свито, което я правеше още по-уязвима. Изглеждаше заспала, но по дишането ѝ разбра, че е будна.

Блузата ѝ се беше вдигнала нагоре, разкривайки голия ѝ гръб. Видът на белезите накара дъха му да спре. Дали бяха от времето, когато е била малтретирана от приемното си семейство, или ѝ бяха останали от осемнайсетте месеца, прекарани в затвора? Тогава той осъзна, че това няма значение. Била е подложена на жесток тормоз, нямаше съмнение в това. На какво ли малтретиране е била подложена Али? Колко ли силни бяха ужасът и страданието ѝ? Колко дълбок беше отпечатъкът на Морган Хер в душата ѝ? „Ужасът се разтопява като сънищата, когато се събудим и се захванем с ежедневните неща, които правим“ — беше казала Аника и това го накара да се замисли. Сега,

когато бе видял белезите ѝ и му се прииска да ги докосне и да я попита как ги е получила, изведнъж осъзна, че в това да си вреш носа в мръсното минало на някого има нещо воайорско и дори вулгарно. В днешно време обаче хората правеха точно това и колкото по-голяма беше мръсотията, толкова по-силен бе стремежът им да любопитстват и да научат „защо“, когато логичното беше да сторят обратното. Но нямаше нищо логично и в рефлекс да зяпаш автомобилна катастрофа, да наблюдаваш как измъкват телата от останките и да се чудиш колко ли зле са наранени и дали са живи, или мъртви. „Слава богу, че съм жив и здрав и подминавам това нещастие! Но почакай, по-бавно, искам да видя още от кръвта и всичко останало!“

Без да му е ясно какво точно прави и какви биха могли да бъдат последствията, той протегна ръка. Когато положи дланта си върху бедрото ѝ, тя издаде звук, който не беше нито въздишка, нито стон, но съдържаше в себе си и двете. Този звук му подейства като спусък, освобождаващ предпазния механизъм, който го възпираше, откакто беше прекрачил прага на спалнята.

— Забрави! — каза тя с глас, леко приглушен от възглавницата или може би от ръката ѝ. — Не те искам вече.

Той се засмя тихо, свали ръката си и угаси втората лампа, след което ги обгърна полумрак. И все пак на него му се стори, че потъва в толкова пълен мрак, че има опасност да загуби ориентация, сякаш се намира в морето, далеч от всякаква земя. Зачуди се дали трябва да си тръгне, или да остане на своята страна от леглото и да се опита да се настани удобно. В този момент тя се обърна толкова гъвкаво, сякаш беше гимнастичка, обгърна го в прегръдките си и притисна меките си полуотворени устни към неговите. Когато устните им се допряха, той усети колко учестен е дъхът ѝ.

Телата им се движеха едновременно напред-назад в ритъм, наподобяващ прилива, който властва над моретата. Бяха като двигатели, които увеличават оборотите си, жадуваха да бъдат освободени и копнееха за яростта, пораждана само от превозно средство, което бясно ускорява и е извън контрол. Бяха като духове или джинове, призовани от сенките, към които никой никога не поглеждаше.

Изгубен в Аника, Джак се освободи от усещането за време и пространство, като неясно осъзнаваше, че с това гмуркане в забравата

иска да сложи край на разпадането на своя живот.

15.

— Смъртта на Лойд Бърнс почти със сигурност е работа на Бенсън и Томсън — каза Денис Пол, министър на вътрешната сигурност, като се наведе напрегнато напред, стараяйки се да говори тихо.

Имаше предвид двама видни членове на предишната администрация — Майлс Бенсън, ветеран от войните и бивш директор на ЦРУ, и Морган Томсън, бившия съветник по националната сигурност и последния от неоконсерваторите, който бе успял да запази властта си главно заради връзките си с компании, произвеждащи военно оборудване.

Беше един от онези влажни дни в столицата, когато за кратко време силите на зимата и пролетта бяха еднакви и сезоните се бяха вкопчили един в друг в равностоеен двубой. Петима от най-могъщите мъже в Капитолия и следователно в Америка се бяха събрали около прясно изкопания гроб на сенатор Лойд Бърнс след пищната церемония по погребението му сред падналите герои на страната в националното гробище „Арлингтън“.

Пол се съвещаваше с президента Карсън, вицепрезидента Арлън Бойер, едър, висок и загорял от слънцето бивш сенатор от Тексас, Кинкейд Маршал, новия началник на АНС, Дж. Робърт Крофт, директора на ЦРУ, Бил Роджърс и генерал Ачисън Брент, който отговаряше за деликатните приготовления на историческото руско-американско споразумение за сигурност с президента Юкин. Срещата беше свикана след службата и след като членовете на семейството на Бърнс — съпругата, дъщерята, двамата му синове, сестра му и различни други роднини и внуци — бяха стояли сковано около гроба, бяха плакали и хвърляли пръст върху ковчега. На дискретно разстояние около шестимата мъже бе разположена група агенти от Сикрет Сървис, които гледаха към морето от надгробни камъни, букети с цветя, опечалени хора, миниатюрни американски флагове и пламтящи тук-там вечни огньове.

— Не си ни дал доказателства, Дени — отбеляза Маршал, — но дори и да беше — какво биха постигнали със смъртта на Лойд?

— Вече назначих Бен Хърт за нов партиен организатор — обади се президентът Карсън — и той ще е по-твърд към опозицията, отколкото Лойд някога е бил. Не твърдя, че Бенсън и Томсън не са трудни противници, но точно този мотив е безсмислен. — Той разтвори ръце. — Какво друго имаме?

За момент обмисли дали да не им каже за мисията на Джак, но почти веднага отхвърли тази идея.

— Като оставим настрана въпроса със смъртта на сенатор Бърнс, все още мисля, че най-неотложната ни работа е свързана с промените, които стават в Кремъл сега, докато разговаряме. — Това бяха думи на директора на ЦРУ, който разбираемо беше обезпокоен от скорошното развитие на събитията в Русия.

Вицепрезидентът Бойер кимна енергично и каза:

— Засилената тенденция към спад в енергийно ориентираната икономика на Русия накара онези в Кремъл, особено президента Юкин, сериозно да се притеснят колко трайно ще е влиянието на страната им.

— Факт е — продължи Крофт, — че Русия като международна сила е в отстъпление от края на студената война. Решението на Запада официално да признае Косово за независима сръбска държава отбеляза залеза на влиянието на Русия. Оттогава насам Кремъл плете паяжини със светкавична скорост и подготвя план, който отново да издигне страната на върха.

— Простете ми, но искам да вмъкна една забележка и няколко уместни факта — намеси се генерал Брент. — Балтийските държави, Балканите, Кавказ, цялата Централна Азия и Централна Европа всъщност имат същата съдба като Русия.

Докато Карсън наблюдаваше как семейството на Лойд бавно се отправя към лимузините, които ги докарали дотук, видя едно малко момче да се обръща и да вперва поглед назад към гроба на Бърнс. Карсън го позна, защото той беше единственият му внук, който не заплака нито веднъж по време на погребението. Но сега, когато беше с гръб към семейството си, детето можеше свободно да даде воля на ужаса и тъгата си и се разплака открито. Може би си беше спомнило как дядо му го е водил в зоологическата градина или на кино и му е

позволявал да омазва лицето си с шоколад и сладолед. Разбира се, то нямаше и представа, че Лойд беше оставил зад гърба си любовница — загадъчна млада жена, която може би също скърбеше за него в момента, където и да се намираше. Като виждаше тъгата, която се носеше от това дете, президентът си спомни за дъщеря си, която беше толкова далеч от него във всеки възможен смисъл. Тази мисъл прониза сърцето му и му се прииска да изтича до момчето, да го вземе на ръце и да му каже, че всичко ще бъде наред.

— Обаче — продължи Брент — Русия поддържа отчетлива преднина спрямо заобикалящите я съседи и заради богатите си запаси от природен газ разполага с огромни резерви в ценни книжа и валута — по-големи от тези на всички останали страни, взети заедно. Освен това притежава и контролира природния газ, с който се снабдява на практика цяла Западна Европа.

— Напълно вярно — потвърди Крофт, като се прокашля и раздаде на всички папки с ксерокопия. — Но моето бюро в Русия подготви информационен бюлетин, чиято същина е следната: въз основа на скорошното нахлуване на Русия в Грузия ние предвиждаме предстоящо възраждане на руската мощ, базиращо се на стратегическо развитие на три фронта посредством военни, разузнавателни и енергийни средства. В действителност това означава, че времената на руското отстъпление са свършили. Юкин възнамерява да разшири сферата си на външно влияние и отново да включи в нея Грузия и Украйна — просто споменавам само първите две стратегически разширения.

— Всичко това са просто предположения, които вече са били оповестявани от други членове на разузнавателната общност — отбеляза генерал Брент, затваряйки папката, след като ѝ бе хвърлил бегъл, но вещ поглед, и се обърна към Карсън: — Сър, както знаете, през последните осем години имах много срещи на четири очи с президента Юкин и през цялото това време и за миг не съм имал усещането за съществуването на такъв войнствен сценарий.

— Моля за вашето извинение, генерале — провлечено каза Бойер, — но не виждам каква полза би имал Юкин да ви разкрие плановете си. Точно обратното, както можете да видите от враждебната реакция на предишната администрация към войната на Русия с Грузия, той полага големи усилия да не разберете каквото и да било.

— Именно печалните грешки на предишната администрация по отношение на Русия са нещото, което се опитвам да поправа с неимоверни усилия — отвърна генерал Брент. — Нямаме нужда от връщане към старата позиция на противопоставяне, която доведе до най-острия конфликт между Белия дом и Кремъл.

— Времето на Кремъл отмина, ето защо той нанася удари срещу всеки, за който смята, че е враждебно настроен срещу него — каза началникът на ЦРУ, докато прелистваше досието. — Както можете да видите от доказателствата на страница пет, ние сме силно загрижени за Украйна, защото от стратегическа гледна точка тя е крайъгълният камък за всяка руска експанзия. Местоположението на Украйна осигурява на Русия достъп до Черно море и оттам до Средиземноморието. Ако Украйна не е интегрирана, Русия е уязвима от юг и от запад. Освен това преобладаващото рускоговорещо население и фактът, че украинският транспорт е обвързан с руския селскостопански, промишлен и енергиен бизнес, правят приобщаването ѝ жизненоважно. — Крофт затвори папката шумно. — В допълнение към всичко това има още един аспект от плановите на Русия за Украйна, който буди безпокойство. Юкин национализира уранодобивната промишленост на Русия по същия начин, по който постъпи и с „Газпром“. Както и Китай, Русия не си представя бъдещето без замяната на въглищата, петрола и да, даже на природния газ, с атомна енергия. Проблемът е, че самата Русия има по-малко ресурси на уран, отколкото нейните геолози предсказаха само преди три години. Това означава, че Юкин трябва да рискува да излезе извън настоящите граници на страната, за да натрупа резерви.

— Да не си чул нещо, което аз не знам, Боб? — вдигна глава генерал Брент. — Защото няма никакъв признак, че Украйна е или дори би могла да бъде някакъв значим източник на уран.

За пръв път шефът на ЦРУ не изглеждаше толкова самоуверен.

— Точно това, разбира се, е главоблъсканицата, която се опитваме да решим. До момента в Украйна не е имало голямо находище на уран.

Генерал Брент изглеждаше доволен.

— Сър, не се опитвам да омаловажа сериозната работа, която ЦРУ са свършили с този бюлетин — рече той, — но истината е, че през последните осем години беше нанесена такава сериозна вреда на

нашите взаимоотношения с Кремъл, че само за да накараме президента Юкин да се съгласи на такава среща на високо равнище, ни се наложи да прекараме безброй часове в усилена работа. Бих искал почтително да изкажа мнението си, че сега не е време за прибързани действия, заплахи или обвинения. Господин президент, постигнахме значителен напредък. Сложихме началото на разведряване в дипломатическите отношения с Русия. Сега ви предстои да подпишете съглашение, което ще предостави изход от безизходицата по отношение на заплахата от иранските ядрени оръжия и ще повиши сигурността на американския народ. — Той огледа стаята и всяко едно от мрачните лица в нея. — Наистина ли искаме да рискуваме онова, което може да се окаже най-голямото постижение на вашия президентски мандат, заради един доклад на разузнаването? Освен това на всички ни е болезнено ясно, че военните ни сили в чужбина са вече на границите на възможностите си.

— Едуард — намеси се вицепрезидентът с измамно мекия си, привлечен тексаски акцент, — сега не можеш да се отклониш от позицията ни. Пресата ще ти съдере кожата, собствената ти партия ще те обвини, че си сменил мнението си по въпроса, който превърна в ключов през първите си сто дни в Белия дом.

За момент настъпи мълчание и всички погледнаха към Карсън в очакване на неговия отговор. Той беше заложил репутацията си на това сближаване с Русия. Беше изразходвал доста от политическия си капитал за двата законопроекта, които Конгресът не прие. Ако не постигне съглашение с Юкин, той рискуваше да не успее да направи нищо друго до края на мандата си и да загуби шанса за втори мандат.

Независимо какво беше личното му отношение по въпроса, всички присъстващи знаеха, че президентът няма избор.

Карсън потърси с поглед малкото момче, но него вече го нямаше, вероятно бе напъхано на задната седалка на някоя от анонимно изглеждащите лимузини. Дали още плачеше или за пред семейството си отново беше сложило на лицето си маската на спокойствие? „Всичко ще бъде наред“, помисли си Карсън. След това вниманието му се насочи обратно към темата на разговора и той въздъхна.

— Генералът е прав. За момента ще забравим за този разузнавателен доклад и онова, за което разговаряхме тук днес, не бива

да се разпространява. — Той се обърна към началника на ЦРУ. — Боб, междувременно нека твоите хора продължат да работят по този бюлетин. Искам подробности. Ако и когато момчетата ти открият решаващи доказателства, ще действаме, но нито миг по-рано. И, Денис, продължавай разследването на смъртта на Лойд с всички възможни средства. Ако в нея има нещо нередно, искам да го узная веднага. Разбрахме ли се? — Той кимна. — Добре. Благодаря ви, господа, за вашия ценен принос и мненията ви. Сега е време да се върна в Москва. Генерале, имате по-малко от два часа да се пригответе и да отлетите за „Андрюс“. Искам да сте с мен, когато отново се срещна с президента Юкин. Денис, ти ще дойдеш с мен.

Веднага щом се качиха в президентската лимузина на път за военновъздушната база „Андрюс“, Карсън се обърна към дългогодишния си довереник Денис Пол и потупвайки бюлетина на ЦРУ върху крака си, каза:

— Ако трябва да съм честен, Дени, този доклад ме разтревожи — особено планове на Юкин за Украйна. Нахлуването в Грузия само по себе си беше достатъчно лошо, но ако той реши да действа срещу Украйна, как бихме могли да наблюдаваме, без да се намесваме?

— Докладът е на разузнаването и като всички разузнавателни сведения не бива да бъде приеман като абсолютна истина — отвърна Пол и се облегна в луксозната седалка. — Освен това след шест години на постоянни битки нашите военни трябва най-сетне да бъдат изтеглени от бойните полета. Хората имат нужда да се отпуснат малко. Но дори и сведенията от разузнаването да са верни, това не би променило нищо, нали? Намеренията ви са официално документирани и позицията ви е ясна. — Той извади пура от джоба на самото си, захапа я и започна да търси кибрит или запалка. — Няма значение какви действия ще планира или предприеме Юкин. Няма значение и дали харесвате или мразите кучия син. Споразумението трябва да бъде подписано, и то възможно най-бързо.

— Съгласен съм, но Брент ме кара да претупам второстепенните точки от преговорите.

— Не му обръщайте внимание — твърдо предложи Пол. — Трябва да отбележа, че при подписано споразумение за сигурност

ръцете на Юкин ще са вързани. Той няма да може да следва сценария, очертан от Боб — не и ако иска да сме негови съюзници. Не, най-добрият начин да предотвратим руската експанзия е да изпълним последователно обещанията ви по възможно най-бързия начин.

— На власт съм по-малко от деветдесет дни и ръцете ми вече са мръсни — заяви Карсън и захвърли папката настрани.

— Мръсните ръце са част от политиката — отбеляза проникателно Пол, докато запалваше пурата си. — Номерът е човек да управлява, без да се безпокои за тях.

— Не, номерът е да ги миеш постоянно.

— Лейди Макбет е опитала това без успех — рече Пол, като доволно пушеше пурата си.

— Лейди Макбет е била луда.

— Струва ми се, че лудостта е присъща за политиката или поне свръхестествената способност да разсъждаваш логично, която може да се сметне за своеобразна лудост.

— Способността за логично разсъждение е отличителна черта на всички човешки същества — каза Карсън.

— Може и да е така — съгласи се Пол иззад облак от ароматен дим, — но не и в такъв широк мащаб.

— Така или иначе не за пръв път си цапам ръцете — изсумтя Карсън.

— А и двамата знаем, че няма да е и последният.

Пол се протегна, натисна бутона и стъклото, отделящо ги от предната част на колата, се плъзна на мястото си и така гарантира, че разговорът им няма да бъде чул дори от шофьора или от придружителя от Сикрет Сървис, който седеше до него.

— Като стана дума за това — подхвана Пол с тих глас, — искам да проведе разследване на всички в кабинета.

Президентът се изправи на седалката си.

— Подозираш ли някого? И в какво?

— В нищо и във всичко. — Пол извади пурата измежду зъбите си. — Ето как изглежда ситуацията от моята необичайна гледна точка, Едуард. Честно казано, не вярвам на никого от вътрешния ви кръг. Мисля, че Бенсън и Томсън са взели мерки да узнават за всеки ваш ход още преди да сте го направили.

— Дени, това, което казваш...

— Моля, оставете ме да довърша, сър — първите ви две инициативи бяха осуетени от Конгреса, което е неприятно поражение за един новоизбран президент. Припомнете си, че Лойд Бърнс ви уверяваше, че ще имате гласовете, които ще ви осигурят приемането на проектозакона, но необяснимо как се оказа, че той греши. Сякаш някой беше разговарял с подходящите конгресмени преди Бърнс, което би могло да се случи само ако опозицията знае за решенията, взети от кабинета ви.

Президентът въздъхна разтревожено.

— Стига, Дени. Познавам те отдавна, но това звучи абсурдно. Онова, което намекваш, е, че член на моя кабинет снася информация на враговете ми.

— Не го намеквам, господин президент, заявявам го съвсем недвусмислено и ясно.

— Въз основа на какво? На косвени доказателства и на поредица от временни неуспехи, които са съвсем нормални...

— С цялото ми дължимо уважение, Едуард, поредицата от неуспехи, с които се сблъскахме, са всичко друго, но не и нормални.

Президентът изсумтя раздражено.

— Но за това може да има множество обяснения, които да са съвсем невинни.

— Невинността не е част от политиката, знаете това. И ако мога да добавя — в положението, в което се намирате, не можете да си позволите лукса да не обръщате внимание на подозренията. Ако съм прав, враговете ви вече са почнали да подкопават основите на вашия мандат. Трябва да ги пресечем, и то веднага.

Карсън обмисляше думите му известно време.

— Добре, Дени — кимна накрая той, — започни веднага, щом се върнеш в Белия дом. Събери екип и...

— Не. Цялата работа ще бъде свършена само от мен, неофициално и извън Белия дом. Не искам да оставям каквато и да е следа.

— Знаеш, че Джак би трябвало да се занимава със задача като тази — посочи президентът, като разтри слепоочията си.

— Разбира се, но двамата с вас го изпратихме по следата, която смятаме за паралелна.

— Не ми беше приятно да го лъжа.

— Вие не излъгахте, просто му спестихте част от информацията, и то поради дяволски важна причина.

— Джак е мой приятел, Дени. Той върна дъщеря ми. Дълга му много, надали някога ще мога да му се отплатя.

— Тогава доверете се на способностите му. — Пол угаси пурата си. — За момента това е единственото, което можем да направим.

Преплетени един в друг и обгърнати от нежния дъх на нощта, Джак и Аника си шепнеха тихо като привидения.

— Какво мислиш се случва отвъд тези стени — попита Аника, — в коридора и в другите апартаменти на сградата, на улицата отвън или в останалите части на града? Невъзможно е да разбереш, точно както е невъзможно да знаеш кой мисли за нас, кой планира как да ни проследи и да изтръгне тайните, които крием. — Тя се завъртя в прегръдката му. — Какви са тайните ти, Джак — онези, които държиш най-близо до сърцето си?

— Жена ми ме напусна, при това два пъти — отвърна Джак толкова яростно, че думите му прозвучаха почти като заплаха. — Кой, по дяволите, знае какви тайни се крият в човешкото сърце?

Аника изчака за миг, вероятно за да утихне гневът му, преди да попита:

— Какво се случи на дивана под тибетската мандала?

Джак затвори очи за момент, усещайки силните удари на сърцето си.

— Нищо не се е случило.

— Значи разговаряше с дух, така ли?

— Разговарях с една тайна.

— Тайна, която Али знае.

— Тя и аз, да.

— Това само потвърждава думите ми. Знаем толкова малко, по-малко, отколкото изглежда очевидно, по-малко, отколкото си мислим. — Тя сложи дланта си върху вътрешната страна на ръката му и я плъзна надолу, проследявайки вените му. — И така, ти няма да ми разкриеш своята тайна, но аз мога да се обзаложа, че тя няма нищо общо с жена ти или по-точно с бившата ти жена, защото сега тя е просто една дума, а думите избледняват невероятно бързо. Свързана е

с дъщеря ти, с Ема. — Пръстите ѝ се преплетоха с неговите. — Тя ли беше на дивана? Там ли е и сега?

— Ема е мъртва. Вече ти казах това.

— Мммм. Тя едно от нещата, които не знаем, ли е?

— Какво имаш предвид? — Той знаеше какво има предвид тя, но Ема беше нещо твърде лично, твърде скъпоценно, за да го споделя.

— Както знаеш, убих човек, но въпреки това не знам нищо за смъртта. А ти?

— Как бих могъл?

— Да, как би могъл. Откакто те видях на дивана, си задавам този въпрос и успях да измисля само един отговор — струва ми се, че ти знаеш за нея повече от мен. Мисля, че под тибетската мандала разговаряше със смъртта или с нещо, подобно на нея.

— Що за безумна идея.

Той неохотно се опита да се освободи от нея, но тя се качи отгоре му и започна да обхожда с пръсти тялото му.

— От време на време на всички ни хрумват безумни идеи. — Тя го стисна леко, за да го възбуди. — Това е човешко.

Дядя Гурджиев тъкмо си приготвяше кафе, достатъчно силно, за да го държи буден през останалата част от нощта, когато по вратата се разнесе силно блъскане, от което сърцето му се разтуптя. Той остави пластмасовата чашка, пълна с прясно смляно кафе, излезе от кухнята и тихо пресече всекидневната по пантофи. Тропането се повтори и този път беше още по-настойтелно, ако това изобщо бе възможно.

— Кой е? — попита той, почти опрял буза до вратата.

— Отваряй — разнесе се глас от другата страна — или ще избия бравата!

Събирайки сили за това, което предстоеше, дядя Гурджиев отключи. Тъкмо завърташе дръжката, когато вратата направо изхвъркна навътре. Ако не беше отстъпил пъргаво встрани, ръбът ѝ сигурно щеше да пукне челото му.

Двама мъже влетяха в апартамента и единият затръшна вратата след себе си. Явно той беше горилата. Носеше пистолет „Макаров“. Другият мъж беше Каолин Арсов, главата на Измайловската групировка в Москва. Дядя Гурджиев донякъде очакваше

пристигането му, откакто Аника и новите ѝ приятели бяха напуснали жилището му.

Арсов имаше очите на хищник и лице с цвят на мъртва риба, сякаш предпочиташе мрака пред слънчевата светлина. Може би беше алергичен или по някакъв извратен начин избягваше естествена светлина. Изглеждаше като човек, който не би искал да ядосаш — човек, за когото би предпочел да е на твоя страна в, да речем, битка с ножове или улична разправа, макар и работата да не му е чиста. Той би продал и собствения си брат на онзи, който даде най-високата цена — дядя Гурджиев знаеше, че всъщност беше направил именно това, за да спечели територия и престиж. Веднъж обаче дадеше ли думата си, той никога не отстъпваше от нея, което в неговия свят беше единственото сериозно мерило за един мъж.

— Господин Гурджиев, какво удоволствие е, че се срещаме отново — поздрави го Арсов, като устните му се усмихваха, но очите му оставаха все така хищно студени и пресметливи.

— Опасявам се, че не мога да кажа същото — призна дядя Гурджиев, което беше единственият възможен начин на поведение в тази ситуация.

Арсов можеше да усети страха и нерешителността от километри разстояние. Той надушваше всяка слабост и я използваше като тояга срещу жертвата си, защото за него светът беше сила и слабост и между тях не съществуваше нищо друго. Не че според дядя Гурджиев Арсов го смяташе за плячка, но в крайна сметка това беше без особено значение. Гурджиев беше човек, когото мафиотът трябваше да сплаши и да пораздрусва малко, за да получи желаната информация. Във всеки случай това беше играта, която Арсов щеше да играе — при хора като него нямаше изненади. Те бяха като стоманени прътове — нито се огъваха, нито се чупеха. Смятаха се за непобедими.

Арсов сви рамене, докато обикаляше наперено всекидневната и взимаше по някоя статуетка или снимка и ги разглеждаше с безизразните си очи. Той ги връщаше на местата им преднамерено произволно, което беше мълчаливо предупреждение за дядя Гурджиев, че Арсов има властта да преобърне света му с краката нагоре.

— Това няма значение. Дойдох за Аника. Къде е тя?

— На някое много далечно място — отвърна дядя Гурджиев, — където не можеш да я докопаш.

— И, разбира се, ти ѝ помогна да отиде там. — Арсов спря за момент обиколката си и се усмихна така, че да оголи зъбите си, които бяха неестествено дълги и отблъскващи като на вълк. — Където и да се намира това „там“.

— Не знам къде е тя.

Арсов му хвърли злобен поглед.

— Не ти вярвам. — Дъхът му беше кисел от вонята на водка, евтини цигари и стомах, който не понасяше нито едното от двете.

— Не мога да ти помогна.

Мафиотът направи съвсем леко движение с глава, но горилата запъна ударника на своя „Макаров“.

— Това не е добра идея — не отстъпи дядя Гурджиев, все едно защитаваше фронтовата линия срещу вражески щурм.

Арсов мълчаливо и небрежно махна с ръка на своя човек, сякаш животът или смъртта на дядя Гурджиев нямаха особено значение.

— Аз ще реша дали идеята е добра, или не, старче.

— Той е прав, Арсов, идеята не е добра.

Мъжът, който изрече тези думи, излезе от кухнята толкова тихо, сякаш беше ангел или демон. Беше с широки рамене и тесен ханш. С очилата си с телени рамки приличаше на учител или може би на счетоводител. И все пак в него имаше нещо, което би накарало страничния наблюдател да застане нащрек и да се отдръпне стъписано назад, все едно е ударен от невидим въздушен юмрук. В стаята се усети ясно доловим хлад, сякаш мъжът беше изсмукал всичкия кислород от нея.

— Нямах представа, че може да си тук — призна Арсов и веждите му се повдигнаха нагоре в изпълнена с омраза изненада.

Ориел Йовович Батчук разтвори ръце.

— И все пак съм тук. — Змийският му поглед се премести върху горилата. — Прибери това идиотско нещо, преди да си се наранил с него.

Мъжът смотолевя нещо и погледна към шефа си в очакване на нареждания.

— Какво каза? — попита Батчук.

— Казах, че не приемам заповеди от теб.

Тогава всичко се случи много бързо. Горилата насочи своя „Макаров“, Арсов понечи да се обади, а Батчук вдигна лявата си ръка,

сякаш беше регулировчик, който насочва движението или маха на приятел на улицата. Нещо малко се изстреля от мястото между ръкава и китката му, профуча във въздуха и се заби в гърлото на горилата. Мъжът изпусна пистолета си и се хвана с треперещи пръсти за шията. Опитва се да си поеме въздух и устните му придобиха ясно забележим синкав оттенък. От полуотворената му уста излезе бяла пяна и той се строполи на земята.

— А сега от кого приемаш заповеди? — попита Батчук по-скоро с презрение, отколкото с ирония.

След това отново насочи вниманието си към Арсов и му се усмихна, без да влага каквато и да е емоция.

— Та какво казваше, Арсов?

— Имам справедлив повод за недоволство — отвърна мафиотът, като продължаваше да гледа хипнотизиран своя човек, който вече беше просто мъртва купчина плът, отровена от стреличката, потопена в синилна киселина. — Аника Дементиева трябва да плати за убийството, което е извършила.

— Остави Аника на мен.

— Ти ме увери, че няма да се намесваш — рече Арсов и най-сетне отвърна на погледа на Батчук.

— Казах, че ще се заема с въпроса — уточни вицепремиерът, като се прокашля. — Край на намесата в делата на Измайловската.

Арсов кимна. Готвейки се да прекрачи трупа на падналия телохранител, Батчук каза:

— Ти го доведе тук, сега ти ще го изнесеш.

Мафиотският бос завлече тялото до входната врата и я отвори. В момента, в който се канеше да го издърпа през прага, Батчук добави:

— Поводът за недоволство не извинява вулгарността. Сега си част от обществото, Арсов, няма да е зле да запомниш това.

Вратата се затръшна след двамата мъже и Батчук прекоси стаята с три големи крачки, за да заключи, след което се обърна към домакина си:

— Каква паплач само се появи по улиците напоследък. — Той цъкна с език и поклати глава. — Може би трябва да изпратя човек, който да унищожи вредителите за една седмица.

— Сигурен съм, че няма да е необходимо, Ориел Йовович — увери го дядя Гурджиев, като се върна в кухнята и продължи да

приготвя кафето.

— И все пак — продължи заместник-премиерът, облягайки се на вратата — може би ще е разумно.

— Наистина бих предпочел да не го правиш. — Дядя Гурджиев сложи кафеварката върху котлона и свали две чаши с размера на бирени халби. — Но така или иначе ще постъпиш както решиш.

— Това е прерогатив на вицепремиера.

— Говоря за времето много преди да се издигнеш на този пост. — Дядя Гурджиев се обърна с лице към Батчук. — Говоря за младия мъж, когото познавах, за младия мъж, който...

— Спри! Нито дума повече! — Батчук вдигна ръка в яден жест, който може би беше насочен колкото към възрастния мъж, толкова и към него самия.

Дядя Гурджиев се усмихна, както баща би се усмихнал на пакостливото си дете.

— Сърцето ми се радва, като знам, че Юкин и убийците от неговата порода не са прогонили всички чувства от теб.

Батчук изчака, докато димящата чаша с кафе се озова в ръката му, и отпи от нея.

— Знаеше, че тези хора ще дойдат, нали?

— Знаех, че това е възможно да се случи — призна дядя Гурджиев, след което взе кафето си, върна се във всекидневната и се настани удобно в любимия си стол.

Батчук си добави захар и го последва, разбърквайки кафето с малка сребърна лъжичка. Той остана прав известно време, сякаш за да напомни на дядя Гурджиев за по-високото си положение. Очевидно след това промени решението си, защото не продължи разговора, докато не заобиколи дивана и не се настани срещу възрастния мъж.

— Знаеш ли защо Арсов се интересува от внучката ти?

За миг изглеждаше, че дядя Гурджиев се стресна, дори изплаши. След това възвърна хладнокръвието си.

— Не и не ме интересува.

— Твърде много ѝ се доверяваш.

Дядя Гурджиев не отговори. Той се зачуди дали това твърдение на Батчук е предупреждение или признание, че му завивда. Старецът реши, че може да е и едното, и другото или пък и двете. Както многократно се бе убеждавал, беше невъзможно да разбереш какво

мисли Батчук. Дядя Гурджиев си спомни филмче, което беше гледал, за сафари със слонове в Раджастан, Индия. Пред хората, седящи върху слона, не се виждаше нищо друго, освен море от висока трева, докато изведнъж, за едно мигване на окото, от нищото се появи тигър. Той се втурна право към слона, скочи върху главата му и рани водача. От тигрите не се очаква да нападат слонове, но за разлика от другите големи котки те са точно толкова непредсказуеми, колкото са и смъртоносни. В съзнанието си дядя Гурджиев оприличаваше Батчук на тигър.

— Ориел Йовович, моля те. Вярата е нещо абсолютно — човек или се доверява на някого, или не го прави. Няма средно положение.

Батчук се замисли върху думите му, докато отпиваше от кафето си.

— Аз не се доверявам на никого, а и защо да го правя? Хората са ме лъгали по какви ли не начини. Понякога имам чувството, че сякаш някаква награда чака всеки, който може да ме измами.

Дядя Гурджиев знаеше, че това е абсурдно, но също така бе наясно, че е единственият начин за Батчук да изпусне парата пред някого. Беше пряко свързано с въпроса за доверието, който в днешна Русия беше най-важният в съзнанието на всеки апаратчик.

— Изглежда, че всеки ден нови кандидати се присъединяват към надпреварата кой ще получи наградата, за която стана дума — отбеляза Батчук и направи гримаса. — И знаеш ли, просто е невъзможно да избиеш всички тях или поне здравата да ги стреснеш.

— Ето ти още нещо, под което стои подписът на Кремъл.

Батчук се засмя на тези думи. Всъщност се усмихна, което за него беше равнозначно на смях.

— Времето не е притъпило остротата на мечата ти. Без съмнение внучката ти е наследила голямата си уста от теб.

— Доволен съм, ако е получила каквото и да е от мен.

На пръв поглед това изглеждаше като съвсем нормално и обикновено твърдение, но при тези двама мъже нищо не беше просто. Всяко нещо притежаваше свой смисъл и многозначност, стигащи до самата сърцевина на приятелството им, ако връзката им можеше да бъде наречена така. Тя беше едновременно по-малко и много повече от това. Вероятно нямаше подходяща дума, която да изрази какво точно означават те един за друг или колко е преплетено миналото им. Преди

няколко месеца Аника беше използвала дума, която може би идваше от английски или беше жаргонна, но тя беше останала в съзнанието на дядя Гурджиев. Когато говореше за свой колега, тя беше казала, че всъщност те двамата са нещо като врагоприятели. Беше обяснила, че това е съкращение от думите „врагове и приятели“, макар да бе признала, че в действителност взаимоотношенията им са далеч по-сложни и че това е нормално за врагоприятелите.

Дали той и Батчук бяха врагоприятели? Дядя Гурджиев мислено сви рамене. Какво значение имаше? Какво беше това човешко желание винаги да слагаш етикети на всичко — да подреждаш, класифицираш и картотекираш неща като човешките взаимоотношения, чиято природа беше толкова сложна, че не се поддаваше на класифициране? Те се харесваха, дори изпитваха взаимно доверие, но между тях винаги имаше търкания. Винаги имаше някаква горчивина, а от страна на дядя Гурджиев имаше и дълбоко разочарование, чийто произход не можеше да бъде заличен и простен. И все пак ето че седяха тук като двама стари приятели, доверяващи си тайни, които не биха разкрили пред никой друг. Точно споделените тайни, срамът, завистта и безпристрастността ги обвързваха по-силно от баща и син или братя. Между тях имаше взаимна неприязън, но имаше и любов — странна, озадачаваща и невъзможна при кое да е друго същество освен при човека.

— За това не можеш да бъдеш обвинен — каза Батчук с тон, който намекваше, че има други неща, за които той все още обвинява дядя Гурджиев.

Дядя Гурджиев довърши кафето си и се усмихна, сякаш му беше известно нещо, което другият мъж не знаеше. Това изражение разгневи Батчук и го сложи на мястото му.

— Сега трябва да ми кажеш защо дойде тук. Трябват ми някакви факти в противовес на множеството инсинуации, които направи — каза възрастният мъж.

Батчук остави чашата си, изправи се и тръгна към вратата. За момент остана пред нея с ръце в джобовете и се намръщи, когато погледна към петното от кръв, останало след горилата на Арсов.

— Каолин Арсов е опасен враг — отбеляза той, сякаш говореше на лъснатите върхове на скъпите си английски обувки.

— Да настроиш Измайловската групировка срещу себе си е все едно сам да си търсиш белята.

— Това са приказки на човек от „Тринадесет“. — Дядя Гурджиев поклати рошавата си глава. — Не мога да повярвам, че се стигна до това. Подобни предупреждения не биха били необходими само допреди две години.

— Това е нов свят, който се променя всеки ден — отвърна Батчук. — Ако не криеш някое асо в ръкава си, по-добре да не се забъркваш в нищо.

— „Тринадесет“ е твое дело. — Дядя Гурджиев се обърна с лице към по-младия мъж. — Предупредих те, че то ще те погуби. Да се съюзиш с групировката беше сериозна грешка...

— Беше неизбежно — прекъсна го Батчук.

— ... а сега, както сам си разбрал, станалото вече не може да бъде поправено. Ще трябва да ликвидирате Измайловската, а дори и на Юкин не му стиска да го направи.

— Обстоятелствата станаха критични и е необходимо да се разправим с тях по най-жестокия начин.

— И ето че сега желанието ти се изпълнява.

Батчук въздъхна, обърна се, погледна дядя Гурджиев и стъпи с тока на обувката си върху петното от кръв.

— Истината е, че аз се сблъсквам с действителността ежеминутно. Истината е, че Измайловската разполага с власт и достъп до средства, които са от решаващо значение за успеха на „Тринадесет“. — Той вдигна пръст. — И не се заблуждавай, Юкин има нужда от „Тринадесет“, за да успее. Представата му за бъдещето на Русия се основава на нея.

Дядя Гурджиев го погледна внимателно, защото знаеше, че са стигнали до основната причина за посещението. Ориел Йовович Батчук беше далеч от Кремъл и не бе изминал целия този път просто за да намери отдушник за недоволството си или да потърси съвет. Поне не и в този случай.

Батчук пристъпи напред и сложи ръка на дръжката на вратата. Хвърли поглед назад над широкото си рамо и каза:

— Става дума за внучката ти.

— Да, разбира се, накрая винаги става въпрос за Аника, нали? И знаеш ли защо е така? Хората искат да виждат само онова, което е най-

добро за тях самите, а не онова, което е действителност. Не правиш нищо друго, освен да се преструваш — пред самия себе си, както и пред мен. Опитваш се да промениш миналото, така че да стане по-удобно за теб, след като и двамата знаем много добре, че онова, което се е случило — ужасните събития, които никога не бива да споменаваме, — е неизменно и не може да бъде нито променено, нито заличено, независимо колко силно и по какъв начин се опитваш да го направиш.

Очите на Батчук проблеснаха — никой друг на света не би се осмелил да му говори по този начин. Когато се убеди, че дядя Гурджиев е свършил, той продължи своето собствено изречение, за да покаже на възрастния мъж колко малко го е грижа за онова, което той му бе казал.

— Тя е като шило в торба. Не знам какво е замислила и подозирам, че и ти не си наясно, макар това да няма особено значение — сигурен съм, че не би ми казал, дори и да знаеше. Тя просто не е толкова глупава, че да ти каже.

— Аника изобщо не е глупава — не можа да се въздържи да не отбележи дядя Гурджиев, — тъкмо обратното.

— Да, тъкмо обратното — повтори Батчук, след което отвори вратата и пред него се разкри празният коридор.

Там също имаше петно кръв, което обаче беше твърде голямо, за да го скрие с тока си или дори с цялата обувка.

— И точно в това е проблемът. Тя е твърде умна за твое добро.

— Мое добро? — попита дядя Гурджиев, реагирайки на предупреждението.

— Да — отвърна Батчук и излезе в кънтаяния коридор. — И нейното също.

16.

Джак се събуди с усещането за уханието на Аника до себе си и се почувства в друг свят — сякаш беше изял цяла купа праскови и сега миришеше на тях. Когато отвори очи, веднага почувства угризения и това предизвика неприятно усещане у него. Не че не беше изпитал удоволствие, дори напротив, то се бе оказало много голямо. Онова, което го безпокоеше, бяха последствията, защото опитът го бе научил, че сексът винаги има последствия, каквото и да твърдеше партньорът ти. Ако си изпитвал някакви чувства, каквато и да е интимност неизбежно ги объркваше. Познаваше предостатъчно мъже, които не ги беше грижа с кого спят. Всички до един бяха разведени или в браковете им нямаше любов. Във всеки случай те продължаваха да ходят в същите барове, където навремето бяха жънали успехи сред жените. Сега обаче се чувстваха стари и изолирани от треската на ходенето по срещи, от което вече не бяха част и което дори не разбираха.

До него Аника продължаваше да спи. Жестоките ѝ белези се издигаха и спускаха с бавното ѝ дишане. Тя се обърна към него, заровила лице във възглавницата. За момент той не правеше нищо друго, освен да я наблюдава, сякаш в съня си щеше да му разкаже нещо за себе си. Но тя си оставаше загадка, каквато всъщност са и всички други жени, и той се зачуди дали не я познава по-добре, отколкото познаваше Шарън. На пръв поглед това изглеждаше абсурдно — да сравнява жена, която току-що беше срещнал, с жената, с която бе живял двайсет и три години. Но той виждаше истината в спокойното лице на Аника, на което нямаше никакво изражение, освен може би лек намек за усмивка, сякаш за нея сънят беше по-реален от света наоколо, по-реален от самия Джак. Това го накара да се замисли дали изобщо е възможно един човек да опознае друг. Нямаше ли винаги да се появяват изненади — като слоевете на лукова глава, които падат един след друг, за да разкрият различен човек? Човек, когото почти не познаваме или пък когото от години сме се опитвали да не

разберем, защото сме предпочитали измислената реалност, която да отразява нещата такива, каквито на нас ни се иска да бъдат.

Точно това беше направил с Шарън и сега, когато реалността, която бе измислил, се бе пропукала и срутила, той знаеше, че Ема е права — те никога не са имали шанс. И все пак, когато погледнеше назад, сърцето му се късаше, като виждаше как една погрешна стъпка беше водила до друга, след това до следващата и така нататък — малки натрупвания от грешки, които бяха довели до един непълноценен живот. Струваше му се странно и дори нелепо това, че някога я беше държал в прегръдките си, че си бяха шепнали интимни думи, че са могли да си казват „Обичам те“ във всякаква възможна обстановка. Това време бе рухнало под собствената си тежест. Беше като да живееш в къща или в стая, която познаваш като дланта си и в която нищо не се променя. Сега тази къща, стая или жена бяха изцяло променени и непознати за него, сякаш наблюдаваше живота на друг мъж. Той затвори очи за миг. Искаше да изтръгне с корена им всички жлъчни спомени и неприятни разкрития, които избуяваха в мислите му като бурени след дъжд.

Джак повдигна завивките и се изтърколи внимателно от леглото, за да не събуди Аника. Облече се, отвори вратата и отиде с тихи стъпки във всекидневната, където вече будната Али седеше с подвити крака в края на дивана с цвят на шоколад, точно под мандалата. Тя държеше полупълна чаша с горещ чай, която му подаде, щом той седна до нея.

— Забавлява ли се? — попита тя, докато той сърбаше от чая.

Джак се опита да прецени тона ѝ. Дали беше неодобрителен, ядосан или ироничен, или пък се опитваше да изглежда небрежно възрастна? Стигна до заключението, че това няма значение. Когато седна до нея, той осъзна колко глупав е страхът, който беше изпитал преди малко — той никога нямаше да бъде като онези свои стари познати, не и докато имаше Али. „Тя е твоя, Джак, за добро или за лошо“, му беше казала Аника миналата нощ.

— А ти? — попита той след известно време.

Подаде ѝ обратно чашата с чай и тя я взе.

— Дори не беше необходимо да допирам ухо до стената — отвърна тя, а когато той я погледна, закачливо добави: — Чух всичко.

— Съжалявам, че си чула... — Кръвта се отдръпна от лицето му.

— Не съм — засмя се Али, — но сега знам какво сте правили. — Тя се наведе и го помириша. — Освен това миришеш на разгонено животно.

— Просто очарователно.

— Хей, като се стигне до това, всички ние сме животни — съвършено спокойно сви рамене тя.

— Значи ли това, че не ме осъждаш?

— Щеше ли да те е грижа?

Той се замисли само за миг.

— Да, мисля, че да.

Тя изглеждаше изненадана или може би по-точната дума беше развеселена.

— Благодаря ти.

Джак отново взе чая от нея. Усети топлината му и едновременно с това действието на кофеина.

Докато го наблюдаваше как сърба остатъка от чая, Али каза:

— Сега искам да чуя всичко за посещението на Ема.

Али беше единствената, която вярваше, че Ема се е завърнала или че в действителност изобщо не си е тръгвала — той се бе отказал да реши кое от двете е вярно. Чувстваше облекчение, че може да довери на някого тази страна от своя живот, която беше едновременно зловеща и радостна.

— И след това ти ще ми разкажеш всичко, нали? — попита Джак.

— За какво? — Тя направи озадачена гримаса.

— Знаеш за какво — за онова, което ти се е случило, докато си била с Морган Хер.

При споменаването на името на нейния похитител изражението на лицето ѝ се промени едва доловимо. Вероятно Джак беше единственият човек, който би могъл да забележи това, и той усети как го залива вълна на съжаление, защото последното нещо, което би искал да направи, бе да я накара да се отчужди. Но сега се довери на Аника и на думите ѝ от миналата нощ: „Тя иска да ти каже.“

Али наклони главата си на една страна — той знаеше, че това е лош знак.

— Да не би да ми предлагаш танто за танто?

— Моля те...

— Като политик? Такъв ли си вече?

— Забрави. — Той затвори очи. — Не искам да знам.

— Защо не? — Гласът ѝ внезапно се промени, стана по-дълбок и по-мрачен, сякаш изпълнен с разочарованията и загубите на възрастен. — Защо не би искал?

— Твърде късно е. Всичко е свършило и в миналото няма нищо друго, освен сълзи.

Тихият звук, който тя издаде, го накара да погледне към нея и видя, че тя плаче. Сълзите се стичаха от очите ѝ и се търкаляха надолу по бузите.

— Не ми я отнемай, вече ми липсва толкова много!

— Не бих ти отнел каквото и да е — успокой я той и я взе в прегръдките си, — най-малкото пък Ема.

Но Али нямаше предвид само Ема. Джак беше сигурен в това. Тя също така го молеше да не ѝ отнема възможността да му каже. Сега вече той със сигурност знаеше, че Аника е права. И така, той ѝ предаде дума по дума — една от чудатостите на страдащия му от дислексия мозък — целия разговор с Ема от миналата нощ и когато свърши, тя каза:

— Истина ли е това, което тя е казала за теб и Шарън?

— Просто се заблуждавахме взаимно — кимна той. — Не беше останало нищо, защото от самото начало не е имало нищо друго, освен секс.

— „Оста не стяга, всичко се разпада“^[1] — цитира Али стиховете на Йейтс, един от поетите, които се бе научила да обича от дъщеря му. — Ема винаги казваше, че всичко родено носи в себе си семената на своето собствено унищожение.

И Джак се замисли отново за разпадането — за това, че да бъдеш аутсайдер, да се криеш в сенките и да наблюдаваш, без да те видят, е неговата собствена форма на разпадане дълго преди настъпването на смъртта.

— Ема ли ти каза това или Морган Хер?

— Знам, че не искаш да чуеш това — отвърна Али и той усети, че тя се отдръпва, — но го казаха и двамата.

Джак почувства как през тялото му премина тръпка, сякаш Хер по някакъв начин беше успял да излезе от гроба си.

— Ема от него ли заимства своята философия?

— Не — поклати глава Али, — но на някакво ниво и двамата бяха нихилисти. Не мисля, че Ема виждаше смисъл в живота, и знам, че и за него беше така.

— Той ли ти го каза?

— Не ми го каза директно. — Очите ѝ избягваха неговите. — Не беше нужно да го прави.

— Ще приготвя още чай за двамата — меко предложи той.

— Не. Стой тук, не ме оставяй.

Той се облегна върху възглавниците на дивана. Наближаваше девет часът. Джак знаеше, че трябва да тръгват, защото колкото по-дълго останеха в Киев, толкова повече изстиваше следата на Магнусен. От друга страна, не му се искаше с действията си да прекъсне тънката нишка към миналото на Али, която тя тъкмо бе започнала да разплита. А и с ранената си ръка Аника имаше нужда да поспи колкото се може по-дълго.

— Никъде няма да ходя — каза той едновременно и на себе си, и на Али.

Тя му се усмихна, но усмивката ѝ беше достатъчно слаба, за да го накара да застане нащрек. Той се зачуди какво ли следва сега. Какво беше потискала в себе си от отвличането си насам?

— Ема го познаваше, преди аз да го познавам.

Джак знаеше това, точно както знаеше и че тя говори за Морган Хер, чието име не можеше да се насили да произнесе.

— Ема беше видяла нещо в него — никога не ми каза какво е то, — но мисля, че са седели заедно и са разговаряли за това как нещата се разпадат и се губи центърът, как над всички и всичко царува хаосът.

На Джак му се прииска да вметне нещо, но вместо това прехапа устни и се опита да загрее крайниците си, в които беше усетил внезапен студ.

— Той беше харизматичен и момичетата бяха привлечени от него, както и сам знаеш. Но с Ема беше различно. Тя не се поддаде на влиянието му, никога не изпадна в състояние да го боготвори, нито пък се остави да бъде заблудена от очарователната му външност. Тя знаеше какво представлява той. Всъщност сега вече съм убедена, че това бе причината да прекарва времето си с него. Той беше аутсайдер до такава степен, каквато тя никога не си беше мислила, че съществува.

Ема не би наранила друго човешко същество, но мисля, че искаше да знае защо той би го направил.

Джак слушаше много внимателно, макар Али да говореше за дъщеря му, а не за самата себе си. Или не беше така? Той знаеше, че каквото и да ѝ се беше случило през онази седмица, когато е била под контрола на Морган Хер, то бе оказало дълбоко въздействие върху нея, може би дори я беше променило, вероятно завинаги. Каквото и да беше това нещо, тя се бореше с него от месеци, опитваше се да го разбере или да го види в истинския му вид.

— Аз... Аз така и не ти казах истината преди церемонията по встъпването в длъжност на баща ми. — Али беше свела поглед към ръцете си. — Той ми каза да не го правя.

— Разбира се, че ще ти каже така, това е част от промиването на мозъка — не се сдържа този път Джак.

— Не беше само промиването на мозъка. — Тя бавно, но категорично поклати глава. — Искам да кажа, че не си спомням тази част. Искях да направя онова, което ми беше казал. Искях да занеса антракса. Искях да нараня всички онези хора. Мразех толкова много родителите си заради всички години, през които те не...

Внезапно тя се разплака и Джак отново я притисна към себе си, усещайки как тялото ѝ е разкъсвано от ридания.

— Бях слаба. Ема нямаше да е толкова глупава да направи каквото той искаше. Тя знаеше, че под харизматичната му външност се крие ужасяващо чудовище. А аз не разбирах нищо. Той влезе в главата ми и ме накара да се увлека. Знаеше кои струни да дръпне и кои копчета да натисне. Знаеше къде съм слаба, което беше лесно, защото, за разлика от Ема, аз няхах вътрешна сила и той беше наясно и с това. — Риданията ѝ ставаха все по-силни. — Как можеш да се бориш с някой, който те познава по-добре и от самия теб?

— Не знам — меко отвърна Джак. — Не мисля, че някой...

— О, но Ема можеше и точно в това е въпросът. Аз съм продукт на привилегии. Няма нещо, което да съм поискала и родителите ми да не са ми осигурили — всякакви боклуци, независимо колко са скъпи. И до какво доведе това? Направи ме мека. Това ми каза той: „Ти си мека като шкембето на свиня, въргаляш се в пари, престиж и привилегии и какво можеш да покажеш? Гади ми се от теб, но ти можеш да промениш това и да станеш здрава като върха на пирон и

твърда като скала, стига да положиш усилия, за да го постигнеш. Като най-добрата ти приятелка, като Ема.“ — Тя се вкопчи в Джак, сякаш той бе спасителен пояс и единственият ѝ шанс да не се удави в морето на собствените си чувства. — А аз толкова много исках да бъда като Ема. Той знаеше това, точно както знаеше и всичко друго за мен. Знаеше колко много завиждам на Ема. Знаеше, че макар да я обичах, аз ѝ завиждах за онова, което имаше — и което не беше пари, престиж или привилегии. Тези неща бяха също толкова фалшиви, колкото слаба бях аз самата. А тя беше жилава и твърда. Можеше да бъде всичко, което пожелае, и това ѝ идваше отвътре. Ема беше всичко, което някога бях мечтала да бъда, а аз бях едно нищо, абсолютно нищо.

— Какво става тук?

Джак притисна Али по-близо до себе си, сякаш за да я защити от въпроса на Аника.

— Нищо — отвърна той. — Тя е тук, на това далечно място, просто ѝ е мъчно за дома — това е всичко.

— Това е всичко?

Той усети скептицизма в гласа ѝ и отвърна може би малко по-рязко, отколкото възнамеряваше:

— Това е достатъчно, повече от достатъчно.

— Разбира се, че е така.

Аника се обърна и се отправи към банята. На фона на постепенно отслабващите ридания на Али звукът от течащата вода почти не се чуваше през затворената врата.

— Всичко е наред — каза той. — Всичко ще се оправи.

— И аз това искам. Не знаеш...

Но той знаеше, защото и той искаше същото. Кошмарът със смъртта на Ема, последван от отвличането на Али — още един кошмар за всички. Къде свършваше всичко това и кога щеше да свърши? Ако то вървеше към своя край, защо просто не свършваше и защо двамата с Али продължаваха да страдат толкова?

Той направи съзнателно усилие да я отстрани на една ръка разстояние от себе си и след това я накара да го погледне.

— Трябва да спреш да се самоизмъчваш и да се вслушваш в чувството си за вина. Ти си смела, умна и съобразителна. Може би Ема е била катализаторът, но тези качества са били вътре в теб. Те не принадлежат на друг, а са твои.

— Нали не само вината е онова, което ни свързва, Джак? —
Очите на Али, все още пълни със сълзи, потърсиха неговите и по
лицето ѝ премина бледо подобие на усмивка. — Ще ми е много
неприятно да мисля...

— Не е само тя — прекъсна я той. — Разбира се, че не е само тя.

— Но Аника мисли така. Сигурна съм в това.

— Това безпокои ли те?

— Искан ми се да не беше така — призна тя и се опита да се
засмее, докато бършеше следите от сълзи по лицето си.

— Нали си спомняш, че тя е „смахната кучка“?

— Не е, ти знаеш, че не е. — Този път Али наистина се засмя.

— Какво те накара да промениш мнението си? — Джак беше
донякъде изненадан.

— Не знам, аз...

— За бога! Стига сълзи вече! — прекъсна ги Аника за втори път.

Тя беше излязла от банята и сушеше с кърпа наклонената си на
една страна глава.

— С този нещастен вид всеки ще помисли, че сте руснаци.
Хайде, какво чакаме?

Джак и Али подскочиха като ужилени. Али мина покрай Аника и
се отправи към банята, а Джак рече:

— Трябва да стигнем до Алуца. Най-безопасно ще е да пътуваме
с кола.

— А също така и най-бавно — възрази Аника и хвърли влажната
кърпа върху дивана на мястото, където допреди малко беше седяла
Али, а преди нея — Ема.

Наблюдаваше Джак, за да види дали ще възрази, или поне дали
ще направи някакъв коментар. Когато той не каза нищо, тя продължи:

— Ще ни отнеме твърде дълго време да стигнем до
крайбрежието с кола. Освен това по пътя оттук до Кримския
полуостров има редовни блокади за залавяне на контрабанда. За наш
късмет разполагаме с твоя личен самолет.

— Самолетът не е мой — уточни Джак, — но разбирам какво
имаш предвид.

Докато Али отиде да се облича, той извади мобилния си телефон
и набра номера на пилота.

— Дайте ми четирийсет минути и ще съм готов — увери го мъжът, — но трябва да заявя план за полета. Къде отиваме?

— До летището, което е най-близо до Алуца — отвърна му Джак, — на Кримския полуостров, на брега на Черно море.

— Веднага се заемам — обеща пилотът и прекъсна връзката.

Четирийсет минути по-късно тримата пристигнаха на летище „Жуляни“.

— Северното летище на Симферопол.

— Къде? — Кириленко притисна толкова силно мобилния телефон към ухото си, че хрущялът го заболя. — Къде, по дяволите, е това?

— Крим. — Гласът на помощника му се разнесе през слушалката строго и остро като пирон, забит в консервена кутия. — Появила се е на камера за наблюдение на летище „Жуляни“, докато е минавала през ВИП терминала.

— ВИП терминала? — Кириленко, който шофираше обратно към Киев след безплодното търсене в Бровари, се опита да осмисли информацията, стигаща до него твърде бързо. — Първо ми кажи дали Аника Дементиева е била сама.

— Била е с мъж и момиче — отвърна помощникът му.

Кириленко извади мобилния телефон на Лимонев и погледна отново снимката с ниска резолюция на хората, хванати да излизат от дачата на Рочев. Той си припомни трите следи в гората — от мъж, жена и дете. „Да, точно така!“ — помисли си развълнувано той. Най-сетне беше попаднал на нещо.

— Взе ли снимките им от камерата за наблюдение?

— Разбира се. На бюрото ви са.

— Кажи ми, че си открил защо Аника Дементиева и приятелите ѝ са били във ВИП терминала.

— Имам информацията някъде тук. — Чу се шум от прелистване на листа. — Качили са се на частен самолет за Симферопол, както вече споменах.

Кириленко се намръщи. Нещо тук не се връзваше.

— Откога бегълците имат достъп до частни самолети?

— Не знам.

— Ами, по дяволите, тогава няма да е зле веднага да разбереш!

— Вече опитах — оправда се помощникът му. — Но самолетът е американски и се намира под пълна дипломатическа защита. Не можах да разбера нищо за него, освен следващата му дестинация, която е достъпна, ако човек разполага с подходящи контакти.

Помощникът му, естествено, се опитваше да навакса пред шефа си червените точки, които току-що беше изгубил, но Кириленко почти не му обърна внимание. Обля го студена пот. Помисли си, че това сигурно е работа на Хари Мартин, и го обхвана паника. Този кучи син го беше изиграл — през цялото време е знаел за връзките между Аника и Карл Рочев или поне е подозирал за тях. Американецът сигурно беше разбрал веднага щом Кириленко го беше завел при дачата на Рочев. Ето защо го бе изпратил в онзи абсурден град Бровари, а той самият се беше върнал веднага в Киев. Било е хитрост, за да отвлече вниманието му, докато Хари Мартин се е готвел да хване Аника като риба на въдица. Той избърса потта от очите си. За бога, какво ли си бяха наумили американците?

Мислите му бяха толкова объркани, че за малко не изпусна следващите думи на помощника си.

— Както казах, северното летище на Симферопол се намира в Крим, приблизително по средата между Балаклава и Алуца.

Първоначалната му паника се превърна във възмущение, че е бил манипулиран от американците — точно от тях!, — и след това в ярост, насочена конкретно към Хари Мартин. Това му помогна да възвърне хладнокръвието си. Той мрачно си каза, че ако Хари Мартин смята да играе по този начин, то Кириленко щеше да го бие в собствената му игра.

— Аз съм само на двацет минути от Киев — каза той и се насочи директно към летището. — Искам да съм на следващия самолет от „Жуляни“ до Симферопол.

— Предполагам, че ще искате две места — едно за вас и едно за Хари Мартин — рече помощникът му.

— Едно място. — Кириленко набираше скорост. — Ако Мартин попита, ще му кажеш, че още съм в Бровари и съвестно си върша работата. И ако се изпуснеш пред американците къде съм отишъл, лично ще те застрелям в тила.

---

[1] Превод от англ. Владимир Трендафилов. — Бел.прев. [↑](#)

17.

Хари Мартин държеше телефона си наред оживена улица в Киев. Той не харесваше тази работа — всъщност я мразеше с кипяща и жлъчна отдаденост. Истината беше, че му бяха омръзнали до смърт цялото това двуличие, дезинформация и откровени лъжи, които го заливаха. И това, разбира се, беше нещото, което презираше най-много — факта, че всичките тези измами се бяха превърнали в негова втора природа, вградена в извивките на отпечатъците на пръстите му или във веригите на неговата ДНК. Той просто не познаваше никакъв друг начин на живот, ако това изобщо можеше да се нарече живот, в което той вече сериозно започваше да се съмнява. Замисли се, че точно в туй е спънката, както би казал добрият бард^[1], защото единственото нещо, от което човек трябваше да се страхува, бе съмнението. От своите наставници той знаеше, че в мига, в който позволиш съмнението да пропълзи в мислите ти — съмнение в собствените ти способности, в хората около теб или в мрачната ти и гибелна професия, — ти вече си мъртъв. Беше време да се измъкне, докато можеше да го направи на крак, а не в ковчег, с вкочанено като пън тяло. Съмнението те караше да се колебаеш. Съмнението замъгляваше преценката ти и, което е по-лошо, притъпяваше инстинктите ти, защото в крайна сметка инстинктите те запазват жив. Инстинктите и до известна степен опитът.

Чувствайки се отделен от хората около него, сякаш беше сянка върху фасадата на сграда, той слушаше как електронните връзки се установяват една след друга като ключалките на сейф, които щракват по местата си. Знаеше, че обаждането му се рутира отново и отново през сложната мрежа. Това показваше колко важна е сигурността за шефа му. Затова нещата се правеха по този начин и никой от системата не задаваше въпроси, още по-малко пък самият Мартин.

Все пак малцина от хората като него ставаха жертва на съмненията. По-често, ако причината не беше куршум, ги поваляше разстроеният стомах, язва или най-лошото — синдромът на раздразнените черва. Помисли си, че нищо не е в състояние да те

накара да се откажеш от полева работа по-бързо от обстоятелството да се налага да яхваш неочаквано и уморително често тоалетната чиния. Мартин нямаше нито един от тези симптоми. Не че не беше подложен на стрес — от разяждащото му действие страдаха дори най-бруталните агенти. Но той облекчаваше стреса, като се ядосваше. Колкото по-голям бе стресът, толкова повече се ядосваше. Гневът го държеше нащрек и изостряше инстинктите му. Още по-важното беше, че отдалечаваше съмнението.

— Да?

Най-сетне гласът на началника му достигна до него през мобилния телефон.

— Можете ли да разговаряте?

— Какво имаш за мен? — попита генералът от запаса Ачисън Брент.

— На терена действа още една фракция — отвърна Мартин.

— Какво по-точно имаш предвид?

При тези думи Мартин усети, че цялото внимание на генерала е насочено към онова, което щеше да каже, сякаш Брент беше пойнтер, надушил кръв.

— Някой друг беше в дачата на Рочев — някой, който не е нито човек на Кириленко, нито на СБУ.

— Надявам се, че можеш да бъдеш и по-ясен — отбеляза Брент с цялата рязкост, на която беше способен.

Мартин започна да се движи, по-скоро за да успокои нервите си, отколкото за да отиде в някаква определена посока. Удрянето на камък в търсенето на Аника Дементиева щеше да е последната точка от списъка с неща, които трябваше да обсъдят с генерала.

— В гората имаше скрит снайперист — обясни Мартин. — Стреля по един от хората, които бяха в дачата... — Той спря, защото осъзна, че е допуснал грешка.

— Позволил си им да се измъкнат? — Гласът на Брент беше като грохот на гръмотевица, носещ се с огромна скорост към Мартин. — Как се случи това?

Точно в този момент Мартин мразеше работата си със злоба, от която сърцето му се разтуптя.

— Имаше пожар, настъпи бъркотия, всичко потъна в хаос и когато ние...

— Този пожар е бил страшно удобен, не мислиш. Много хитро.

Мартин уморено се подпря на витрината на магазин за мъжко облекло и откри, че гледа един италиански пуловер от кашмир, какъвто копнееше да има, но не можеше да си го позволи. Трябваше да забави ударите на сърцето си и да се научи да не изпитва толкова силна омраза, но беше твърде късно, отровата вече се беше просмукала в кръвта, в костния му мозък.

— Да, господине. Те използваша пожара, за да се измъкнат.

— Те? Продължаваш да казваш „те“. — Гласът на Брент жужеше в ухото му като хваната в капан оса. — И кои по-точно са тези „те“? Освен Аника Дементиева, разбира се.

Мартин си помисли, че в това се крие проблемът — той нямаше никаква представа и което беше по-лошото, не можеше да си позволи да признае това пред генерала. Беше ясно, че трябва да смени темата на разговора, да поеме контрол, да се освободи от напрежението и да отбие въпросите на Брент, като на свой ред му зададе други, на които генералът трябваше да отговори.

— Много силно се надявам, че не криете нещо от мен...

— Да крия какво? — попита генералът. — За какво говориш?

— ... защото ако там, в полеви условия, където за секунда трябва да бъдат вземани трудни и ужасни решения на живот и смърт, човек не знае каква точно е играта, това може да се окаже фатално.

— Слушай...

— Ако знаете нещо — каквото и да е — за тази друга фракция, която предполагам преследва същата цел, каквато и вие, то тогава трябва да разбере за това веднага, не утре или по-късно.

— Не обичам да бъда прекъсван.

Гласът на Брент беше като яростен юмрук и Мартин знаеше, че има късмет, че не е в една стая с шефа си. Имаше една история за него — в горните курсове на академията беше изхвърлил свой съперник през прозореца на втория етаж и му беше счупил крака. Всеки друг на негово място би бил безцеремонно изключен за това, но Брент бил толкова блестящ и семейството му имало толкова добри връзки, че не му наложили никакви дисциплинарни наказания, нито пък завели гражданско дело срещу него. Макар да бе твърде възможно тази история да не е вярна, тя беше послужила добре на генерала и през

цялата му кариера беше създавала около него ореол от митично сияние.

— От само себе си се разбира, че ако знаех нещо за някаква съперническа ни фракция, която да действа на терена, щях да те уведомя — заяви генералът, запълвайки ужасната бездна, която се бе разтворила между тях. — Не знам какво, по дяволите, става, но ще ти кажа едно — може да си напълно сигурен, че ще разбера.

Докато продължаваше да зяпа кашмирения пуловер с шпиц деколте, двоен шев и великолепна мека тъкан, Мартин си даде сметка, че и за миг не е повярвал на генерала. Тъкмо обратното, беше убеден до мозъка на костите си, че Брент го лъже, без да му мигне окото. Разбира се, че той знаеше за „другата фракция“ — знаел го е още от самото начало на тази противна задача. И точно в този момент Мартин заподозря, че тази мисия щеше да завърши със смъртта му. Далеч по-лошото от негова гледна точка беше, че накрая проумя с поразителна яснота каква е основната причина да мрази работата си с такава кипяща и жлъчна отдаденост. Хари Мартин до такава степен беше приемал генерала като свой баща, че сега не можеше да схване как до момента не бе забелязал това.

— Във връзка с това — продължи Брент — променям инструкциите ти относно Аника Дементиева. Откриването и залавянето ѝ вече не са достатъчни. Искam тя да бъде ликвидирана при първа възможност.

Мартин опря чело в хладното стъкло на витрината, затвори телефона и в същия момент помисли, че причината за всичко е този проклет кашмирeн пуловер. Напомняше му толкова много за онзи, който баща му носеше вкъщи. Когато се прибереше, той заменяше самото си с пуловера, но никога не сваляше вратовръзката си — нито на вечеря, нито след това. Хари си спомни как се чудеше дали баща му не спи с вратовръзката си, само дето на следващата сутрин се появяваше от семейната спалня с нова, чиста бяла или синя риза и различна вратовръзка, вързана на съвършен възел точно под адамовата му ябълка.

Сега Мартин си помисли, че иска този кашмирeн пуловер, защото беше на баща му. Той се отдалечи от витрината на магазина, отиде с олюляване до канавката, наведе се в пролуката между две паркирани коли и повърна закуската си. Не беше правил това от

петнайсетгодишна възраст, когато се бе промъкнал вкъщи след вечерния час и беше срещнал баща си в неосветеното фойе. Баща му го беше ударил толкова силно по лицето с едрите кокалчета на ръката си, че беше разкървавил носа и бузата му. След това, без да изрече нито дума, той се бе обърнал, качил се бе по стълбите и бе затворил вратата на спалнята си.

Мартин беше застанал на колене и без да се замисли, бе прекарал следващите двацет минути в почистване на кръвта и повръщаното от дървения под. Беше търкал и лъскал дъските, докато не заблестяха дори и в мрака. С всяка следваща стъпка нагоре по стълбището ужасът от повторна среща с баща му беше нараствал, докато накрая, когато бе стигнал до площадката на втория етаж, ръцете му трепереха и коленете отказваха да го слушат. Той се беше строполил там на едната си страна като ранена гъсеница и накрая бе заспал неспокоен сън, изпълнен с картини как бяга от глутница момчета с озъбени кучешки лица, облечени във военни униформи.

Мартин рязко се изправи и с олюляване се отдалечи от гледката на своето неописуемо унижение. Потърси подслон в една чайна, където се отпусна на стол до прозореца и се загледа мрачно в забързаните тълпи от блъскащи се червендалести украинци. Онова, което виждаше в съзнанието си обаче, бе генералът или по-скоро баща му — сега те бяха непоносимо взаимозаменяеми. Когато погребва баща си, мислеше, че това ще е край на нещастията, мъките и страданията му, но не се оказа така. Беше си избрал работа (или пък тя го беше избрала), силно наподобяваща взаимоотношенията, които смяташе за нетърпими и едновременно с това за крайно необходими. Запита се какво ли друго представлява той сега, на средна възраст, ако не същият юноша, когото презираше, задето толкова отчаяно се нуждаеше от одобрението на мъжа, когото ненавиждаше. Зачуди се как ли човешкото съзнание го постига. Как можеше да вирее в диаметрално противоположни и противодействащи си крайности?

И тогава, тъй като все още не можеше да прогони от съзнанието си онзи кашмирен пуловер, той се замисли за Шери, защото — и точно това беше странното — през зимата тя обичаше да стои в апартамента, облечена в огромен мъжки кашмирен пуловер с шпиц деколте. Носеше само пуловера, без нищо друго. От него се подаваха дългите ѝ бледи крака и когато се завъртеше, за миг се появяваше и част от пищия ѝ

задник. Харесаше ѝ да го дразни по този начин — поведение, което беше своеобразно отмъщение, защото когато една вечер се върна от чужбина (от Мюнхен или може би от Истанбул — не си спомняше със сигурност), тя си беше отишла. Шери, нейния куфар и кашмирения ѝ пуловер ги нямаше, а чекмеджетата в спалнята, полицата в банята и половината от килера, която ѝ беше отстъпил, бяха празни. Нейното ухание остана след нея като мириса на последна цигара, но само за ден и нещо. Дотогава той ѝ се беше обаждал повече от десетина пъти, като някой престъпник беше следил дали апартаментът ѝ ще свети през нощта и дали силуетът ѝ ще се очертае зад щорите. Там нямаше никого, нищо не помръдваше и накрая той я забрави.

Но явно не я беше забравил, защото ето че сега тя се беше появила отново или поне споменът за нея, докато той мрачно наблюдаваше оживените улици на Киев. Преследваше го, сякаш го бе напуснала само преди мигове или вчера, а не преди три години. Искаше му се сега тя да е тук, макар да нямаше представа какво би могъл да ѝ каже. Не че това имаше някакво значение — той беше сам. Шери я нямаше, както и нито едно от момичетата преди или след нея — лицата и имената им се сливаха. Всички те си бяха отишли и всъщност никога не ги беше имало истински, той не им го бе позволил.

Сервитьорката взе поръчката му и почти веднага се върна с малка каничка сметана и миниатюрни купички със захар и мед. Тя му се усмихна, но той не отвърна на усмивката ѝ.

Очите му бяха зачервени и кръвожадни. Сърцето му беше като черна пепел и в него нямаше надежда за възстановяване и излекуване. Той не желаше нито едното от двете. Искаше просто да убие някого и да потопа ръцете си в кръв — кръвта на Аника Дементиева.

— Юкин ще поиска реални отстъпки — отбеляза генерал Брент, докато той и президентът Карсън се приземяваха на летище „Шереметиево“. — Така стават нещата тук, те са руснаци и за тях приказките не означават нищо — даже по-малко от нищо. Както и самият Юкин, хората тук казват неща, които не мислят. Във въздуха трябва да се носят слухове, каквито и да е слухове вършат работа. Всъщност колкото по-малко верни са те, толкова по-добре.

— Знам всичко това — съгласи се Едуард Карсън. — Лъжите създават объркване, а що се касае до руснаците, колкото по-голямо е объркването, толкова по-добре.

Той носеше хубав костюм с цвят на въглен, с червена вратовръзка и емайлирана значка с американския флаг, закачена на ревера. Брент на свой ред беше решил да дойде в Русия облечен във военната си униформа, с медали на гърдите. Униформите впечатляваха руснаците — винаги го бяха правили. Те бяха като най-лошите побойници в квартала, които освобождаваха насъбраната си агресия, за да компенсират несигурността си. Знаеха по-добре от всеки друг, че западните сили ги смятат за, полуцивилизовани, сякаш са маймуни, които се преструват на човешки същества.

След като беше забавил скоростта си до нормалната за придвижване по земята, самолетът „Еър Форс 1“ излезе от пистата и започна бавно да рулира към ВИП терминала.

— Подредихме по важност отстъпките, които включихме в окончателния проект на споразумението — продължи Карсън. — Най-значимата от тях е преразглеждането на разгръщането на нашата ракетна отбрана около Русия.

— Консерваторите ще нададат викове, щом чуят за това — отбеляза генералът.

— Те се отказаха от правото да се оплакват, когато прецакаха нещата по всички възможни начини, докато бяха на власт — обясни президентът. — Освен това, генерале, и двамата с вас знаем, че все още не разполагаме с технологията за системата за ракетна защита. Ако трябваше да я въведем днес или следващата седмица, или дори след месец, щяхме да станем за смях.

— За президента Юкин тя е достатъчно реална.

— Защото стяга Русия като в примка.

Генералът кимна.

— Направих изявление по Ей Би Си и Си Ен Ен, че предлаганата от нас система за ракетна защита е главната причина за скорошната агресия на Юкин в Грузия.

— Едно нещо трябва да е ясно — вдигна пръст Карсън. — Юкин не може да очаква от нас едностранна поддръжка. Няма да отида при него, превил врат.

— Разбира се, че не. Това би му дало предимство, от което той никога няма да се откаже. Но нищо такова не може да се случи сега, защото той иска от нас нещо, което само ние можем да му осигурим.

— За бога, надявам се, че сте прав, генерале! Всичко зависи от подписването на това споразумение за сигурност.

Брент се облегна назад. Никога не се беше чувствал по-сигурен в плана, който беше очертал на президента само няколко дни след идването му в Белия дом. Той го беше убедил, че е от решаващо значение да включат Русия в кръстоносния поход, целящ да не позволи ядрени оръжия да попаднат в ръцете на Иран. От разузнаването и по дипломатически канали научиха точно какви ракетни части Русия продава на Иран. Нищо от нещата, които предишната администрация бе направила, не беше оказало какъвто и да е ефект върху бизнес сделките между Юкин и Иран — резултат, предсказан от Брент с безпогрешна точност. Карсън обаче беше различен. Той се вслушваше в гласа на разума и се беше съгласил, когато Брент беше предложил алтернативен метод за отбиването на Юкин от опасната иранска гръд.

Ако установяването на приятелски отношения беше основата, то съглашението за сигурност беше крайъгълният камък за постигането на успех. Ето защо генералът мислено си припомни отново обезпокоителното телефонно обаждане на Хари Мартин. Разбира се, той знаеше за другата фракция, която действа на терена. Точно в това беше смисълът на мисията на Мартин — да залови Аника Дементиева. Тя беше ключът към всичко. Това, че Мартин все още не бе успял да я открие, само по себе си беше достатъчно обезпокоително, но фактът, че бе надушил за другата фракция, означаваше, че те бяха много по-напред в изпълнението на планове си, отколкото той подозираше или отколкото го бяха накарали да мисли. От това можеше да се извади едно от следните две заключения: или мощта на другата фракция внезапно бе нараснала, или източниците, на които той разчиташе, я бяха подценили. Нито едната възможност не му се нравеше, особено предвид предстоящото подписване на съглашението.

— Извинете ме, сър — каза той, като разкопча колана си и се изправи. — Трябва да проведе един телефонен разговор.

Той тръгна по широката пътека и набра номер, който беше твърде таен, за да фигурира в номерата за бързо набиране или в

указателя на мобилния му телефон. Беше номер, който бе запомнил в мига, в който му беше даден.

Докато връзката се осъществяваше, той се замисли колко много мрази да има вземане-даване с руснаците. Те бяха коварна пасмина и дългата сянка на Йосиф Сталин се простираше чак до настоящето. Брент си каза, че всички те бяха ученици на Сталин, независимо дали го осъзнаваха, или не. Отровните му двойни и тройни игри се бяха превърнали в политически стандарт и в начин на действие на КГБ и бяха непоклатими като камък, който дори не можеше да бъде подкопан, камо ли пък унищожен.

Самият Брент беше станал таен изследовател на Сталин и на неговата история от кръв, счупени кости и неспазени обещания, за да се подготви да се изправи срещу съветската мечка. Разпадането на Съветския съюз не го беше заблудило, както останалите. Могъществото на Русия може и да беше пречупено, но той знаеше, че това е само временно. Твърдият ѝ като кремък гръбнак, укрепен от вампирската сянка на Чичо Джо^[2], беше до голяма степен все още невредим.

— Имам три минути.

Гласът в ухото на Брент го накара да настръхне вътрешно, но той преглътна обидата, защото знаеше, че човекът отсреща наистина разполага само с три минути.

— Моят човек на терена ме информира, че опозицията напредва.

— Дори и да е така — отвърна Ориел Йовович Батчук, — тези хора не могат да се мерят с „Тринадесет“. Нито разполагат с необходимия човешки ресурс, нито пък с възможности да се възползват от ситуацията.

Батчук не го отрече! Брент разтри чело с върховете на пръстите си и така прикри очи с дланта си, предотвратявайки възможността някой на борда на „Еър Форс 1“ случайно да забележи смайването, изписано на лицето му.

— Струва ми се, че трябва да приемем, че ситуацията на терена се променя дори докато ние двамата седим и си говорим.

— Дребен проблем, това е всичко — заяви вицепремиерът. — Онова, което е от значение, е, че ние все още държим козовете.

Нямаше спор, че до голяма степен силата беше на страната на Батчук, но онова, което искаха да постигнат, беше толкова сложно, че

един човек не можеше да гарантира успеха му. В крайна сметка фактът, че двамата признаваха това, бе основната причина той и Батчук да създадат този рискован съюз и дори още по-рискован план и двамата да заложат на карта силата и влиянието си — тоест всичко, което притежаваха. За Брент обаче имаше и още нещо — парите. Никога не беше разполагал с такива. Покрай експертния си опит в политическото маневриране той се въртеше около хората с пари и вътрешно изгаряше от завист към тях. Той искаше своя дял от печалбата и Господ трябваше да е на помощ на онези, които се изпречеа на пътя му.

— За да гарантирам нашия успех — каза той, натъртвайки на всяка дума, — издадох заповед за незабавното ликвидиране на Аника Дементиева. — Очакваше гневен отговор от Батчук, но думите му бяха посрещнати с мълчание. — Убеден съм, че тя е причината за тази временна пречка, както я нарече. Трябва да бъде осигурено лекарство дори и за такива дребни проблеми.

— Трудно ми е да не се съглася с теб — призна Батчук. — На кого беше възложена тази задача?

— На Хари Мартин. Той е нашият убиец на разположение.

— Къде се намира в момента? Предполагам, че на „Жуляни“.

— Ако беше на летището в Киев — отвърна генералът, леко раздразнен от снизхождението в гласа на Батчук, — със сигурност щеше да ми каже.

— Хъммм, интересно.

— Какво искаш да кажеш? — Сега вече генералът беше наистина раздразнен.

— Рон Фьодорович Кириленко, офицерът от ФСБ, когото твоят човек Мартин трябваше да следи...

— По дяволите! Знам кой е Кириленко — отсече генералът, който вече започваше да губи самообладание, въпреки че се стараше да не го допусне.

— Името на Кириленко току-що се появи в списъка на пътниците на полет, заминаващ след четирийсет и пет минути от „Жуляни“ за летище „Симферопол север“ в Крим. — Батчук се прокашля, за да подчертае следващите си думи.

— Или Мартин е некомпетентен, или се опитва да изиграе и двете страни.

— Познавам Хари — отвърна генералът — и нито едното от двете не е вярно.

— Тогава измисли свое собствено обяснение — завърши Батчук.

Генералът незабавно се обади на Мартин и го информира за местонахождението на Кириленко. В момента, в който усети изненадата в гласа на Хари, той твърдо реши при първа възможност да осигури на терена още един човек. Направи го веднага щом приключи разговора с Мартин.

Той пристъпваше от крак на крак, а тялото му скърцаше и изглеждаше твърде малко в идеално изгладената униформа, блестяща от наредените по нея медали и отличия.

— Генерале, време е.

Гласът на президента, силен и твърд както винаги, го накара да се върне по пътеката с обичайната си отривиста походка до мястото, където сега стоеше Карсън в очакване вратата да се отвори, докато контингентът от Сикрет Сървис се въртеше наоколо му като рояк конски мухи.

— Арчи, виждаш ми се мрачен — тихо му прошепна президентът. — Има ли нещо, което да не е наред, нещо, което трябва да знам?

— Не, сър — отвърна Брент, докато се опитваше да възвърне хладнокръвието си, — разбира се, че не.

— Защото сега сме на огневата линия, готвим се да влезем в битка и ако перифразирам Сони Корлеоне, не искам да изляза от този самолет само с оная си работа в ръка.

— Разбрано, сър — кимна генералът. — Пазя гърба ви, оръжията ви са заредени, всички ваши амуниции са сухи и аз очаквам заповедите ви.

— Това е духът, който ми е нужен — заяви Карсън с напрегната усмивка.

Стюардът завъртя колелото на вратата и тя се отвори навътре. Първият от агентите на президента пое управлението на спускащите се стълби, а след това останалите провериха района в непосредствена близост до самолета. Известно време те разговаряха със съответните агенти от руските тайни служби. След това единият от тях се обърна и кимна кратко и успокоително на своя главнокомандващ.

— Добре, генерале — каза президентът, — да тръгваме.

Напоследък Денис Пол не можеше да спи. Освен това не се задържаше много дълго на едно място, сякаш го преследваше зъл дух. Този зъл дух или демон си имаше име — Нина, жената, с която имаше любовна връзка и която почти беше убила Едуард Карсън по време на официалното му встъпване в длъжност. Единствено навременната намеса на Джак Макклюр беше спасила президента. Пол щеше да му е вечно признателен за това. Само ако Джак можеше да прогони демона или злия дух, който преследваше Пол в изпълнения му с безсъние живот, но Джак беше обикновен човек, а не магьосник.

Пол, който си беше устроил временен кабинет в „Резидънс Ин“ в покрайнините на Вашингтон, планираше да прекара нощите си в откриване на всичко, което можеше да изрови, за членовете на кръга от приближени на Едуард Карсън. Той седеше на безличното бюро пред модифицирания лаптоп и преглеждаше екрана, изпълнен с информация от поредната правителствена база данни, която беше хакнал. Несъществени факти от обществения и личния живот на вицепрезидента Бойер, Кинкейд Маршал, Дж. Робърт Крофт и Уилям Роджърс, съветника по националната сигурност, преминаваха по екрана му като съобщения от някаква фосфоресцираща вселена. Пол особено се интересуваше от Арлън Бойер. Подобно на Джон Кенеди и Линдън Джонсън преди него, Карсън беше принуден да сключи политически брак с консервативния и закостенял Бойер, за да спечели Тексас и останалите колебаещи се щати от стария Юг. Двата мъже така и не се сприятелиха. Макар че публично се усмихваха, зад затворени врати те имаха търкания и понякога дори бяха враждебни един към друг. Въпреки че Бойер далеч не беше толкова лош, колкото някои от непримиримите членове на партията, Пол не го харесваше. Той определено не се доверяваше на стила му на прикрит опортюнист. Кой знаеше с кои коварни политици се е съюзил и какви ги върши Бойер.

Това беше работата, с която се занимаваше Пол, откакто беше пристигнал малко след шест вечерта. Сега беше единайсет и половина. От едната му страна имаше отворена картонена кутия с две останали парчета пица „Пеперончини“ от „Папа Джон“. Той се изправи, отиде до банята и изми зехтина от ръцете си. След това прекоси стаята и

надникна през транспарантите към размазаните фарове по магистралата. Постоянното бръмчене на трафика му създаваше усещането, че е в пчелен кошер — подходящо звуково оформление за работната му среда.

Той внезапно потрепери и когато съсредоточи погледа си над отражението на стаята върху стъклото, му се стори, че вижда Нина или по-точно сянката ѝ да преминава отдясно наляво. Пол бързо се завъртя и се изправи пред полутъмната стая, осветена само от настолната лампа, която хвърляше кръг светлина върху бюрото и единия край на кутията за пица, покрита с кървави петна от доматиен сос.

Искаше му се да се изсмее на празното пространство, на собствените си глупави страхове, но нещо го възпря — може би някакво лошо предчувствие, от което не можеше да се отърси. Имаше усещането, че нещата приключват, а не започват, както всъщност би трябвало да бъде с идването на новата администрация. Светът му се изплъзваше, сякаш се бе търколил от ръба на маса в заобикалящия я мрак.

Разбира се, беше бесен на себе си, задето бе позволил на Нина да го заблуди, но това беше в миналото и трябваше да си остане там. Въпреки това все още беше бесен, може би най-вече защото не можеше да я забрави и защото тя му липсваше. Тя не беше просто поредното чукане, нито поредната секси жена. Когато го предаде, откъсна част от него, която той знаеше, че вече никога няма да си върне. Последницата от предателството ѝ беше, че той се чувстваше унижен, а не просто глупав или засрамен. Нина беше откраднала нещо жизненоважно за него.

Той се обърна отново към прозореца и се загледа към света навън, който нервно се суетеше, безразличен към болката му. Чувстваше се сам, както щеше да бъде миг преди смъртта да го отведе със себе си, и това му напомни за баща му, който умря самотен, защото Пол беше зает с подготовката за изпитите си за дипломиране в университета. Искаше му се сега баща му да е тук, защото той беше единственият човек, на когото Пол някога се бе доверявал. Дори и Едуард Карсън, който можеше да бъде наречен най-добрият му приятел, не знаеше всичко, известно на баща му. Баща му беше достатъчно състрадателен, за да прости на Пол неговите грехове и грешки, независимо колко сериозни бяха те. „Защо да не ти простя —

беше казал той веднъж, — ти си мой син.“ И след това беше продължил: „Майка ти си отиде и е забравена. Ти си всичко, което имам. Трябва да ти простя.“

Пол си помисли, че все пак баща му бе умрял сам като всички нас, независимо дали прощаваме, или не, дали хората са ни близки, или ги отблъскваме, както беше сторил Пол със собствената си жена, която страдаше в последния ужасяващ стадий на болестта на Алцхаймер, затворена в клиника. Напоследък той ходеше да я вижда все по-рядко. Тя не го разпознаваше, но това нямаше значение — той имаше задължение към нея. Беше положил клетва да са заедно в болест и в здраве. Но се бе отдалечил от нея и физически, и емоционално. Жена му беше като картина или като човек, който е заспал завинаги и сънува живот, който той никога не би могъл да разбере. Сънуваха ли репичките и зелето? Тя не реагираше ни най-малко на музиката, която ѝ пускаше по време на посещенията си — например „След като светлините изгаснат“ на Ал Хиблър или „Мечта“ на „Евърли Брадърс“, — песни, които обичаха и на които бяха танцували в младостта си. Той беше мислил за това, когато преди шест месеца беше взел една възглавница и се беше подготвил да затисне с нея лицето ѝ, което от болестта беше станало кръгло и лъскаво като метален глобус. Тя нямаше да разбере какво ѝ се случва и какво ѝ причинява той, а дори да го осъзнаеше, той беше сигурен, че ще му бъде благодарна. Що за живот водеше тя? Дори и кравите живееха по-добре, но може би не и репичките. Вече се готвеше да го направи, пръстите му бяха стиснали ръбовете на възглавницата, бе взел непоколебимо решение, когато се чу музика — песента „Не ме отпращай“ на Рой Хамилтън. Изглеждаше като светотатство да извърши убийство — дори и убийство от състрадание, докато звучи тази песен („Толкова съм щастлив, че те имам,/ не ме отпращай, не ме отпращай./ Продължавам широко да се усмихвам,/ не ме отпращай, не ме отпращай“). Нещо в него се намести. Всичко се промени и той се обърна и остави възглавницата там, откъдето я беше взел. След това, без да погледне жена си, излезе от стаята и оттогава не се беше връщал там.

Отдалечи се от прозореца и от яркия блясък на фаровете, седна отново зад неприветливото бюро и се загледа в безкрайните редове информация, които се изреждаха по екрана.

Защо не прости на Нина — тя беше всичко, което имаше.

Но Нина беше отвъд прошката. Джак я беше застрелял право в сърцето, преди тя да има възможност да изтрови всички на церемонията по встъпването в длъжност на президента с ампулата с антракс, дадена ѝ от Морган Хер. Точно това беше дилемата на Денис Пол, докато седеше и преглеждаше планината от безобидни засега данни. Той беше длъжник на Джак Макклюр, защото бе спасил Едуард Карсън, но го мразеше, защото бе убил Нина.

Рон Фьодорович Кириленко имаше точно толкова време, колкото да се отбие в кабинета си и да вземе снимките, свалени от камерите за наблюдение на летище „Жуляни“ от неговия помощник, преди да се качи в очакващата го кола на ФСБ, която потегли с безумна скорост, за да може да го откара навреме за полета до Симферопол.

Докато шофьорът му се провираше през задръстените артерии на Киев, Кириленко изучаваше трите снимки. На първата имаше трима души — Аника Дементиева се виждаше достатъчно ясно. Зад нея, макар и с частично затъмнено лице, вървеше мъж, който му се стори смътно познат. Кириленко прекара няколко минути в безплодни опити да се сети на кого му прилича той, преди да продължи нататък. На втората снимка имаше младо момиче, което не напомняше на никой, запечатан в паметта на Кириленко. Той разглеждаше тази снимка без определена цел, защото по никакъв начин не можеше да си представи какво прави девойката с двамата възрастни. Съгласно информацията, с която разполагаше — а тя беше обширна, да не кажем енциклопедична — Аника Дементиева нямаше сестри, а момичето беше твърде възрастно, за да ѝ бъде дъщеря. Тогава коя беше тя? Той въздъхна разочаровано и се насочи към третата и последна фотография, която беше снимка в анфас на мъжа. Почти веднага по гръбнака му сякаш премина ток. Кириленко познаваше този мъж — той работеше за президента на Съединените щати. Какво, по дяволите, правеше той с Аника Дементиева?

Кириленко се загледа през прозореца, без да вижда нищо друго, освен собствените си объркани мисли. Той знаеше, че е негово задължение да уведоми началника си за този шокиращ развой на събитията, но нещо — инакът му, негодуванието и усещането, че е бил

изигран и предаден — го възпря. Беше му омръзнало да го манипулират. Достатъчно лошо бе, че американците го прецакваха, това можеше да го преглътне. Но да го прецакат и собствените му хора, които не можеше да не знаят, че го хвърлят на международно полесражение, осеяно с противопехотни мини — е, това беше повече, отколкото можеше да понесе. В съзнанието му обаче се таеше и нещо друго, нещо по-дълбоко. Най-накрая притежаваше информация, с която началниците му не разполагаха. Сега съдбата беше дала в ръцете му някаква власт и той не искаше толкова бързо да се раздели с нея. Прибра снимките и твърдо реши да си мълчи, докато не успее да определи какво точно се случва.

За нещастие на Кириленко той не беше единственият, който разполагаше с копия от снимките, взети от помощника му от камерите за наблюдение на летището. Двайсет минути преди пристигането му помощникът му трябваше да застане лице в лице с Ориел Йовович Батчук. Той получи информация за последните развития от младия мъж и без никакви затруднения го накара да излъже Кириленко, докато част от съзнанието му все още беше заета с осмислянето на обезпокоителния разговор, който беше провел с Гурджиев.

Когато се стигнеше до въпроса за Аника, за никой от двамата не можеше да има извъртания, изход или край. Колкото и силно да се опитваха да се противопоставят на това, техните роли не можеха да се променят, позициите им не можеха да бъдат разменени — нямаше връщане назад. Но знанието за онова, което се бе случило и никога нямаше да бъде променено, беше нещо омразно като паяк, плетящ злокобната си мрежа в мислите му. И причината за това се криеше в един прост, несподелен с никого, но вероятно известен на Гурджиев факт — дори и да притежаваше невъзможната власт да промени миналото, Батчук нямаше да го направи. Беше сторил каквото трябва, нещо, което човек като Гурджиев никога нямаше да разбере, още по-малко да прости. Батчук не можеше да си позволи да се колебае при вземането на решения. Той живееше на гърба на онези, които не искаха да знаят, не искаха да видят истината за самите себе си или за хората, които са политически или финансово важни за техните кариери, онези, които се страхуваха да не бъдат обвинени, че са сбъркали, които биха

предпочели да затворят очи и да слушат напътствията му. Гурджиев беше сторил това веднъж, само веднъж, и горчиво съжаляваше за това. Батчук можеше да го прочете на лицето му всеки път, когато се срещнеха.

От настъпилата тишина стана ясно, че помощникът на Кириленко е приключил с доклада си. Батчук кимна и му нареди да направи копия на снимките. Взе ги без никакъв коментар, обърна се и излезе.

Още докато слизаше с асансьора, започна да говори по мобилния си телефон. Излезе от огромното, внушаващо страхопочитание фоайе на сградата на ФСБ и закричи през лапавицата, покрила площада.

Генерал Брент, който седеше край лъскавата мраморна маса, до президента Карсън и срещу президента Юкин, получи обаждането от Батчук в най-неподходящия момент. Въпреки това, като видя кой го търси, той се извини, излезе от стаята и се отдалечи малко по коридора, далеч от ушите на служителите на тайните служби и на двете страни, които бяха застанали край вратата като сфинксове.

— Има ново развитие — без предисловие съобщи Батчук. — Аника Дементиева не е сама. В момента гледам нейна снимка от една от наблюдателните камери на летище „Жуляни“. Тя е с двама други души, единият от които е американецът Джак Макклюр.

— Джак Макклюр, който работи за президента Карсън? — попита Брент и почти веднага съжали за глупавия въпрос — разбира се, че беше този Джак Макклюр. — Не разбирам.

— Карсън те е изиграл — кратко му обясни Батчук. — Има планове, които крие от теб, а това означава, че вече не ти вярва.

Генералът неволно погледна през рамо към мълчаливите телохранители и затворената врата, която водеше към залата за преговори, където точно в този момент Карсън спореше с Юкин.

— Но това е невъзможно.

— Няма нищо невъзможно — рече Батчук с нескрит гняв. — Несъмнено вината за това е твоя, генерале. Макклюр е каша, която ти си забъркал. Предлагам да я оправиш възможно най-бързо.

— Не мога да си представя каква игра играе Карсън, като вкарва на терена Макклюр, и то на всичкото отгоре с Аника Дементиева.

— Няма значение каква е целта на когото и да било от тях. Макклюър трябва да бъде отстранен, премахнат и пожертван. Ясно ли се изразих?

— Напълно. — Генералът беше твърде сличен, за да се подразни, че Батчук е поел властта над ситуацията.

Бяха се изправили пред голяма бъркотия. Той се бе доверил на Карсън и с това беше позволил нещата да излязат извън контрол. С всички тях беше свършено, ако Макклюър останеше жив — в това генералът беше абсолютно сигурен.

— Не се безпокой — каза той, възвръщайки самообладанието си. — Обещавам ти, че Макклюър няма да доживее да види следващия изгрев.

---

[1] Има се предвид текст на Шекспир от „Хамлет“. — Бел.прев. ↑

[2] Прякор, даден на Йосиф Сталин от американската пропаганда в годините на Втората световна война. — Бел.прев. ↑

18.

— Кой е гладен? — попита Джак, докато влизаха в кънтящата зала за пристигащи на летище „Симферопол север“.

— Аз — веднага отвърна Али, — умирам от глад.

— Добре, и аз също — призна Джак.

Той ги поведе към претъпкания ресторант на самообслужване, където ястията изглеждаха така, сякаш са приготвени миналата седмица. Въпреки това напълниха чиниите си, платиха за храната и напитките и отнесоха подносите си до една самотна празна маса близо до касата — място, което не беше подходящо за спокойно ядене, но бе идеално за наблюдение на пътниците, слизащи от различните самолети.

Захванаха се с твърдите като подметка пирогови, зелевите сарми и пикантната наденица, като ги прокарваха с чаши червено кримско вино. Докато се хранеха, Джак следеше човешкия поток, който ту се увеличаваше, ту намаляваше. От другата страна на масата Аника го наблюдаваше. Той знаеше какво си мисли тя — щом като са гладни, защо просто не отидоха направо в Алуца, където можеха да избират между ресторанти с по-добра храна от тази, която ядяха сега. Но тя не каза нищо. Без съмнение очакваше той да ѝ обясни причината.

— Карл Рочев, последният човек, когото Бърнс е посетил, преди да напусне Киев и да замине за Капри, е бил измъчван и убит на територията на имота на Магнусен — каза Джак.

— Доказателствата изглеждат недвусмислени — сви рамене Аника. — И Рочев, и любовницата му са били убити със сулица — старинното казашко оръжие. Магнусен е колекционер на старинни руски оръжия, включително и сулицы. Той току-що беше поръчал нови, за да замени липсващите. Следователно той е убил Рочев и любовницата му. Едва ли би могло да е по-просто.

— Никак не е просто — поправи я Джак. — Дали този, който е убил Рочев и любовницата му, е убил и сенатор Бърнс в Капри, или е поръчал смъртта му? Ако е така, то тогава си имаме работа със заговор от международен мащаб и с неизвестни измерения. Както и да го

погледнем, разполагаме с факти, но останалото са хипотези и предположения. Така или иначе на този етап, преди разследването ни да продължи, трябва да установим кои са фактите и кое може да се окаже не хипотеза, а по-скоро продукт на нашето въображение, водещ ни към задънена улица или още по-лошо — към погрешни заключения.

Аника му хвърли опасен поглед.

— И как предлагаш да разберем това? Може би като попитаме самия Магнусен? — кратко и пренебрежително се засмя тя.

Беше минал малко повече от час, откакто бяха седнали, и следващият полет от Киев пристигна, изсипвайки пътниците си в голямата зала. Погледът на Джак беше привлечен от добре сложен мъж със зачервени ръце, който спря да запали цигара с припряността на заклет пушач. Косата му беше чорлава, а евтиният му износен костюм — смачкан. Всичко в него крещеше, че е от руската бюрокрация, но без обичайната за нея монотонност. Вместо това той излъчваше нещо токсично — миризмата на страх и смърт, смесени в лепкава субстанция, която се беше наслоила в извивките на врата му и от която бузите му изглеждаха лъскави като на восъчна фигура.

Джак, който погълна и анализира всички тези дребни подробности за по-малко от секунда, отговори на подигравателния въпрос на Аника по начин, който в началото ѝ се стори озадачаващ:

— Кой мислиш, че е този?

Аника дискретно отмести поглед и същевременно предупреди Али:

— За бога! Не зяпай така!

Али се подчини, макар и с нацупена физиономия.

— Този мъж току-що пристигна от Киев — с тих глас обясни Джак. — Изглежда така, сякаш се опитва да намери някого, като показва снимки или скици на служителите на летището.

— Господи! Познавам го! — Аника прехапа долната си устна и се обърна. — Това е Рон Фьодорович Кириленко. Той е детектив от отдел „Убийства“ на ФСБ. Като шибана хрътка е. Какво прави тук?

— Мисля, че търси нас — отвърна Джак.

— Но как? Измайловската са тези, които ни преследват. Ти уби Иван Гуров и Милан Спиаков — двама членове от групировката.

— Освен ако Кириленко не е от „Тринадесет“ — обърна се към нея Джак. — Ти ми каза, че „Тринадесет“ се състои от членове на Измайловската и ФСБ.

— Не от самото ФСБ — поправи го Аника, — а хора на Батчук, които може да са от ФСБ, но е възможно и да са апаратчици от Кремъл, министри на вътрешните работи, хора от тайните служби — кой, по дяволите, знае кого е вербувал.

— Това със сигурност не изключва твоя приятел Кириленко.

— Той не ми е приятел — рязко отвърна Аника. — Мразя го до дъното на душата си.

— Предполагам, че това си има дълга предистория — кимна Джак. — Виж, тръгна към служебните помещения на летището.

— Чудя се какво ли е намислил? — попита Аника.

— Нека разберем.

Джак се изправи и двете жени го последваха. Като се криеха между хората, те последваха Кириленко, когато той влезе в коридор с врати от двете страни. Изчакаха го и видяха, че отвори една врата отляво, по средата на коридора. Щом влезе вътре, те забързаха след него.

— Влезе в стаята за управление на камерите за наблюдение — каза Аника.

— Какво означава това? — попита Али.

— Ще прегледа записите от наблюдателните камери на пристигащите и заминаващите полети — обясни Аника.

— Готов съм да се обзаложа, че има наши снимки — замислено потри брада Джак. — Сигурно са ни засекли камерите на летище „Жуляни“ в Киев.

Аника неволно отстъпи крачка назад.

— Кое то означава, че ме е разпознал и има снимки на вас двамата.

— Али е с променена външност — отбеляза Джак, — но мислиш ли, че знае аз кой съм?

— Съмнявам се — отвърна Аника, — но дори да не знае, няма да му отнеме много време да разбере.

— Тогава трябва да му попречим. — Джак хвърли поглед към затворената врата.

Денис Пол не беше свалил поглед от компютъра цели девет часа без прекъсване. Прехвърляше се от една поверителна база данни на друга в опит да открие пролука в патриотичната броня на членовете на кабинета. Мехурът му беше пълен и той имаше чувството, че цялата долнокачествена моцарела, която беше изял, се е събрала под лъжичката му като топка за боче^[1]. Отдръпна се от лаптопа, изправи се и с препъване се отправи към банята, за да се облекчи.

Когато се върна на бойния си пост, той видя, че на екрана се е появила нова информация. Тъкмо бе използвал курсора, за да я копира, когато тя изчезна. Той превключи прозорците и отвори нов текстов документ, в който се надяваше и молеше да успее да копира онова, което беше изкопал от базата данни. Миг по-късно върху девствено белия фон се появиха два реда шифровани думи, последвани от ешелонен код, за който Пол знаеше, че принадлежи на генерал Ачисън Брент.

Той се вторачи за миг в безсмислиците, изписани на екрана, като се опитваше да си спомни структурата на шифъра, която му се струваше позната. Тогава се сети — това беше специфичен шифър на АНС, използван за секретните връзки на вътрешноведомствените им мобилни телефони.

Той превключи на нов прозорец на брауъра „Файърфокс“, регистрира се на сайта на Министерство на вътрешната сигурност, след като използва собствения си идентификационен код, и влезе в базата данни от алгоритми на своя отдел. После вкара двата реда шифрован текст в енджина с алгоритми, натисна бутона за старт и се облегна назад в очакване базата данни да открие алгоритъма, който да дешифрира съобщението, изпратено току-що от Брент.

Докато чакаше, се замисли за изборите, които беше правил през живота си, за хората, с които се беше сприятелил, на които беше разчитал и от които беше зависил, макар да знаеше, че в някакъв момент, ако им се разкрие възможност, те щяха да го предадат и да се отрекат от него, за да напреднат в кариерата си. Вероятно с изключение на Едуард Карсън, Пол беше заобиколен от акули, които с нетърпение очакваха да отхапят парчета от него в момента, в който усетят миризмата на кръв във водата, а в някои случаи дори и преди това. И все пак той продължаваше напред и създаваше такива съюзи,

като, ако случаят го изискваше, оставаше длъжник на тези хора. Насилваше се да не вижда онова, което не искаше да види и което иначе би го спряло да направи необходимото, за да се издигне до настоящата си силна позиция в администрацията.

Той си зададе риторичния въпрос дали има нещо, което хората като генерал Брент не биха направили, за да получат власт. Имаше ли някаква линия, която тези хора не биха пресекли, за да увеличат силата си?

Миг по-късно отговорът сам се появи. Двата реда безсмислици бяха заменени от дешифрирания текст — „ХЕХ Аника Дементиева и Джак Макклюр“.

„Господи! — помисли си той и прокара трепереща ръка през косата си. — Боже мой!“ В началото реши, че може да е грешка. Навярно бе въвел неправилно шифрования текст, затова го въведе отново в енджина с алгоритми на отдела, като внимаваше за всяка буква. Същото съобщение се появи отново като удар в слънчевия сплит.

Изглеждаше невъзможно, но ето че беше пред него — черно на бяло. „ЕХ“ означаваше, че генералът бе дал нареждане за незабавното екзекутиране на обектите. „Х“ отпред означаваше „използвайте всички възможни методи, с които разполагате“.

— Кириленко сигурно е бил с екипа, който ни беше обкръжил при дачата на Рочев — предположи Аника.

— Ега ти майтапа — намеси се Али. — Сигурно мисли, че ние сме убили любовницата на Рочев. Затова ни преследва.

Джак и Аника я погледнаха.

— Това не е майтап — възразиха те почти едновременно.

Все още бяха в началото на коридора, който водеше към сервизните помещения на летището. Джак се оглеждаше за служителите на сигурността, които сигурно патрулираха в този район, докато Аника държеше под око вратата към стаята за управление на камерите за наблюдение, в която беше изчезнал Кириленко преди по-малко от пет минути.

— Няма никакво съмнение, че търси нас — каза Аника. — И както посочи Али, сега той ни подозира в три убийства. — Тя поклати

глава. — Нямаме избор, трябва да го ликвидираме.

— Какво? — извъртя се рязко Джак. — Ти да не си луда? Не можем да нападнем офицер на ФСБ.

— Не съм казала да го нападнем. — Очите на Аника с цвят на халцедон никога не бяха изглеждали по-твърди. — Казах да го ликвидираме.

— Като „да го убием“? — попита Али.

— Да, скъпа. Трябва да го убием, за да се спасим.

— Не искам да чувам за това — натърти Джак.

— Тогава сме обречени. — Аника кимна с брадичка към вратата. — Ако не го погребем, ви гарантирам, че тоя кучи син няма да се спре, докато не ни убие или не ни върне в Москва оковани.

— Джак... — Лицето на Али се изкриви от неподправен ужас.

— Ако не за нас самите, то поне заради безопасността на момичето — настоя Аника. — По твърде много причини не можем да позволим да ѝ се случи нещо.

Джак поклати глава. Той знаеше, че тя е права, но не беше готов да се предаде толкова лесно.

— Трябва да има и друг начин.

— Казвам ти, че няма. Трябва да го направим сега, докато имаме шанс за това — упорстваше Аника с нотка на неотложност в гласа.

Сякаш за да потвърди опасенията ѝ, вратата на стаята за управление на камерите за наблюдение се отвори. Те се дръпнаха назад в сянката, когато Кириленко се появи с мрачно и самодоволно изражение, което каза на Аника всичко, което ѝ беше необходимо да знае.

Без да каже и дума повече на другарите си, тя изскочи от сенките и докато той вадеше мобилния си телефон, го удари жестоко в бъбреците, обви ръка около гърлото му и с изненадваща сила го дръпна назад.

Генерал Ачисън Брент беше последният човек, когото Денис Пол би заподозрял в предателство, още повече, че след деветте часа уморително разследване, от което го боляха очите, вниманието му така и не беше привлечено от личността на генерала или от неговия живот.

Пол най-сетне напусна стаята си, която вонеше на човешка пот и на онази особена миризма, идваща от загряло електронно оборудване. Беше три и половина сутринта и той вървеше по коридора на „Резидънс Ин“ и се оглеждаше за автомата за цигари, който беше забелязал, докато се регистрираше в хотела. В тези дни на повсеместни забрани на пушенето беше трудно човек да си намери цигари, а още по-малко старомоден автомат, от който да си купи. Въпреки това тук имаше такъв, поставен върху кафявия килим, чиито шарки не успяваха да скрият петната, които дори почистването с пара не беше успяло да премахне.

Не беше пушил от двацет години, но напрегнатото развитие на събитията от последния половин час беше разбудило отново стария му порок. Пол се опита да се пребори с непреодолимата нужда, но не успя. Така беше с повечето пороци — веднъж настанят ли се в мислите ти, от тях няма спасение.

Отвори пакета, откъсна филтъра на една цигара и я запали с кибрита, който предвидливо беше осигурен при покупката. Използва картата за стаята си, за да отвори страничната врата към паркинга, и излезе навън в студената нощ. Докато работеше, известно време беше валил дъжд и бетонната настилка беше хлъзгава и мокра, а колите проблясваха на светлините. Бръмченето на трафика от магистралата беше намаляло до непостоянното свистене на случайно преминаващи автомобили, които се движеха по своите си загадъчни дела. Той се зачуди какво ли правят хората в този късен час. Каквото и да беше то, той се съмняваше, че целият свят тежи на раменете им, както на неговите в момента.

Димът навлезе дълбоко в дробовете му и го успокои или поне му създаде илюзията, че разполагаше с достатъчно време, за да вземе решение. Нощта беше тиха. В целия „Резидънс Ин“ нямаше жива душа, макар че когато вдигна поглед към фасадата на сградата, забеляза светлини в няколко от стаите — напомняне, че и тук като навсякъде витае духът на безсънието.

Той допуши цигарата до самия край, без да стигне до решение. Почувства устата си суха и вмирисана, но откъсна филтъра на още една цигара, пъкна я между напуканите си устни и я запали. С информацията, която имаше за генерал Брент, пътят пред него се разклоняваше в няколко посоки. Можеше да уведоми Карсън, но това

със сигурност щеше да го разсее и в крайна сметка да обърка деликатните преговори с президента Юкин. Можеше да се обади на Джак и да го предупреди, което отново щеше да разкрие сведенията за предателството на генерала. Макклюр беше добър приятел на Едуард Карсън — те се познаваха дълго преди самият Пол да се срещне с президента. Затова можеше да е сигурен, че Джак ще уведоми Карсън при първа възможност, дори и Пол да го помоли да не го безпокои преди подписването на решаващото споразумение.

Докато Пол вървеше на горе на долу по алеята и му ставаше все по-студено, осъзна, че е изправен пред сериозна морална дилема. Как можеше да остави Джак в неведение за присъдата, която му беше издадена? Как можеше да позволи мирът между Съединените щати и Русия да бъде нарушен? Нямаше никакво съмнение, че генерал Брент е безумец. Той беше решил, че собственият му интерес е от най-голямо значение и че всеки, който го заплашва, трябва да бъде отстранен. Пол можеше да се обади на Едуард и да му каже какво е открил, но нямаше солидни доказателства и това обаждане щеше само да размъти водата, която и без това не беше чиста.

Смачка втората угарка под петата си и отново извади кутията. Беше подкарал цигарите, като че ли са бонбони „Тик-так“. И защо пък не, като се имаше предвид с какъв огромен проблем се бе сблъскал. Фактът, че Джак някак се бе превърнал в ясна и непосредствена опасност за Брент, не безпокоеше толкова Пол, колкото това с какво Джак бе застрашил личните интереси на генерала.

Какво, по дяволите, бе замислил Брент? И след това Пол си спомни част от разговора, който беше провел с Едуард Карсън в президентската лимузина след погребението на Лойд Бърнс. Президентът се беше оплакал, че Брент го притиска да подпише споразумението. Пол се запита защо ли генералът би направил това? Разбира се, той беше един от основните поддръжници на сегашното сближаване с Русия. Всъщност Карсън сериозно се осланяше на съветите на генерала защо и как да поднови приятелските отношения с Русия. Но Брент беше по-умен — той не просто съветваше Карсън как да потули пред руснаците някои дребни подробности, които не му харесваха.

Неспокойният ум на Пол обаче се връщаше към въпроса от първостепенна важност в момента, защото трябваше да вземе

категорично решение — да предупреди Джак или не. Това беше решението, което трябваше да вземе. И отговорът зависеше от такива неща като морал и егоизъм, едното от които беше ясно очертано, а другото — мъгляво и открито за всякакви интерпретации. Не беше като Едуард, чиито тайни сантиментални чувства към семейството и приятелите му бяха негова слабост и същевременно не му позволяваха да види по-суровите аспекти на реалността. Пол разбираше истината, която президентът отказваше да признае — моралът беше твърде размито понятие, особено след като в наши дни имаше планини от информация, всякакви факти и електронни данни, които човек можеше да пресее, за да вземе едно или друго решение. Винаги имаше смекчаващи вината обстоятелства и скрити обяснения, които се появяваха като мъртвите тела по реката след първото пролетно топене на снега. В днешно време имаше безброй начини дадено решение да бъде направено разбираемо, правдиво, приемливо и убедително.

Всичко това го водеше към едно неизбежно заключение — той трябваше да започне разследване на заповедта, издадена от генерала, без да информира никой друг — нито президента, нито Джак. Неговият собствен интерес беше от първостепенно значение и това трябваше да остане така. В момента нямаше никакъв друг изход, съвсем никакъв.

— Не ние убихме любовницата на Рочев — каза Джак, размахвайки снимките от камерите за наблюдение, които беше намерил. — Тя беше мъртва, когато я открихме.

Кириленко, който беше обезоръжен и вързан за един стол с електрически кабел, намерен от Аника в близкия сервизен шкаф, не отговори нищо. Намираха се в свободния кабинет, който Джак беше открил по необходимост, макар и с неохота, тъй като трябваше да скрият на някое спокойно място изпадналия в безсъзнание Кириленко, докато се свести. Той дойде на себе си, след като Аника му зашлеви силен шамар по лицето. Сега на мястото, където го беше ударила, имаше червено петно, което приличаше на белег по рождение. До стената беше опрян регистър. Единственият прозорец беше затъмнен от старомодни щори. Мястото беше стандартен кабинет с бюро, маса и няколко дървени стола.

— Отидохме в дачата да търсим Карл Рочев — продължи Джак.
— Искяхме да говорим с него, това е всичко.

Кириленко продължаваше да мълчи и не обръщаше никакво внимание на Джак и Али. Той беше втренчил заплашителен поглед в Аника, която се беше облегнала равнодушно на стената с ръце, скръстени на гърдите, и го наблюдаваше, както ястреб оглежда змия.

— Когато не го открихме, решихме да си тръгнем и тогава попаднахме на вашите хора — обясняваше Джак.

Кириленко продължаваше да гледа кръвнишки Аника, но ма лицето му се появи самодоволна усмивка, която накара Джак да мисли, че руснакът разполага с информация, която е жизненоважна за тях.

Очевидно и Аника помисли същото, защото се отдели от стената и удари Кириленко с юмрук в челюстта. Кръв опръска реверите на самото и скута му. — Достатъчно! — извика Джак и хвана дясната ѝ ръка, с която тя замахваше да нанесе нов удар.

— Някой трябва да изтрие тази самодоволна усмивка от грозното му лице.

— И ти ще си тази, която ще го направи, а? — рече Кириленко и изплю гъста розова храчка върху голия бетонен под. — Буйна, избухлива, не се поддава на контрол — с една дума, класически случай на проблем с овладяването на гнева, — всички доклади за теб се оказаха верни.

— Ако с това имаш предвид, че е невъзможно да бъда контролирана, си дяволски прав — заяви Аника, като се отскубна от Джак и се хвърли с глава напред към детектива.

Али застана между двамата и принуди Аника да погледне към нея, вместо към Кириленко, и така да овладее гнева си. Миг по-късно, когато се поуспокои, Аника сложи ръка върху бузата ѝ и кимна с благодарност.

За пръв път Кириленко погледна към Джак.

— Онова, което не мога да разбера, е защо си с това толкова опасно същество. Тя е убийца.

— Всички тук сме убийци, Кириленко — отбеляза Аника.

— Ами момичето?

— Не я забърквай в това — заяви Джак и застана до Аника.

— Вече е твърде късно — рече Кириленко. — От моя гледна точка тя е също толкова виновна, колкото и вие двамата. — Той дръпна

глава по-далеч от оголените зъби на Аника. — Накрая ще плати същата цена като вас — това ви го обещавам.

— Виждаш ли, какво ти казвах? — Аника се изправи с ръце на хълбоците. — С човек като него можеш да се разправиш само по един начин.

— Да, разбира се, точно така, убийте ме — озъби се Кириленко. — Това е единственият начин да ме възпрете да ви прибера или да ви убия заради престъпленията ви.

— Не сме извършили никакви престъпления — отвърна Джак.

— Всички така казват — поклати глава Кириленко. — Искало ми се е поне веднъж да се изненадам, но не, вие, убийците, за съжаление сте толкова еднакви, като ято гарвани.

— Трябва да има и друг начин — каза Джак, без да обръща внимание на думите му. — Просто трябва да го открием.

— Пожелавам ти късмет — сви рамене Аника. — Не знам за теб, но аз не възнамерявам да съм тук, когато охраната се появи, за да провери всички празни стаи.

Джак я хвана през кръста и почти насила я завлече в далечния ъгъл на стаята.

— Да спрем това безумие — тихо и заговорнически се обърна Кириленко към Али. — Развържи ме и аз ще се погрижа да не те арестуват и хвърлят в затвора.

— Ти си този, който в момента е затворен — отвърна Али, — и затова се опитваш да се пазариш.

Тя пристъпи към Кириленко, който ѝ се хилеше като маймуна. Изглежда беше сигурен, че я е преценил точно.

— Няма да бъда вечно затворен и когато се...

— Мислиш, че аз съм слабото звено и можеш да ме уплашиш, но аз не се страхувам от теб.

— Али — остро я прекъсна Джак, — моля те, сложи ухо на вратата. Ако чуеш някой да идва, ни кажи.

— А би трябвало да се страхуваш. — Кириленко щракна със зъби към Али като шимпанзе или крокодил. — Ако не ме слушаш, кълна се, че ще ти отхапя главата.

— Али... — предупреди я отново Джак.

Момичето погледна надолу към Кириленко, изплю се в лицето му, след което се обърна, прекоси малката стая и послушно сложи ухо

на вратата.

— Сам си го изпроси — засмя се подигравателно Джак на руснака, преди да се обърне отново към Аника и тихо да ѝ каже: — Няма да го убиваш и дума не може да става за това. А и той знае нещо.

— Ами ако просто се преструва, че знае нещо?

— А ако не е така?

Но вниманието на Джак вече беше насочено другаде. Той наблюдаваше Али, която щом чу разговора им, се отдалечи от вратата. Тя тръгна обратно към Кириленко.

Аника забеляза възбудата на Джак и се обърна да види какво става.

— Какво, по дяволите, прави тя? — прошепна рускинята.

— Али, дръпни се от него — остро нареди Джак и тръгна към нея.

Но преди да успее да стигне до нея, тя размаха пред лицето на Кириленко мобилния телефон, който беше вдигнала от пода на коридора, докато другите влачеха тялото му до стаята, в която бяха сега.

— Ти трябва да си уплашеният — заяви тя. — Държа живота ти в ръката си.

— Какво мислиш, че правиш? — попита Джак и я дръпна назад.

— Пропусна това — отвърна тя и постави телефона в ръката му.

— Това момиче има кураж — засмя се Аника, — трябва да ѝ го признаем.

Джак, който забеляза вкиснатата физиономия на Кириленко, са зачуди дали Али наистина не е попаднала на нещо. Готвеше се да вземе телефона, когато размисли.

— Сама го провери — обърна се той към Али. — Заслужи си го.

Момичето се поколеба, сякаш не можеше напълно да повярва на думите му. След това, като видя по изражението му, че говори сериозно, тя отвори телефона. Прекара няколко минути в разглеждане на различните менюта, преди да попадне на нещо интересно. Завъртя екрана и показа на Джак и Аника зърнестата снимка на тях тримата в момента, в който излизаха от дачата на Рочев.

— Само моето лице се разпознава — каза Аника, след като се вгледа по-отблизо в снимката.

Али увеличи част от фотографията.

— Виж какво държиш.

— Сулицата — ахна Аника.

— Каква, по дяволите, е тази сулица? — обади се Кириленко, а върху бузата му все още имаше остатъци от неговата кръв и плюнката на Али. — Какво си използвала, за да убиеш Иленя Макова?

— Най-сетне знаем името ѝ — отбеляза Джак и взе телефона от Али.

— Не съм я убила, никой от нас не го е направил — отвърна Аника. — Както каза Джак, намерихме я с това нещо — това старинно казашко оръжие, — което стърчеше от...

— Не ти вярвам, Аника Дементиева.

— ... толкова дълбоко, че беше прикована към матрака.

— Познавам те добре — клатеше глава Кириленко.

— Как ли пък не.

— Познавам хората като теб, сигурен съм, че ти си я убила.

Джак изблъска встрани кипналата от възмущение Аника и изсъска на руснака:

— Слушай ме внимателно, защото ще го кажа само веднъж. Аника има намерение да те убие и аз вече съм склонен да се съглася с нея. — Той нагласи възела на грозната вратовръзка на Кириленко така, че опря под адамовата му ябълка.

— Макар че инстинктът ми казва да не го правя, ще ти дам шанс. Кажи ни какво знаеш.

— И после какво? — попита Кириленко. — Тя така или иначе ще ме убие. Виждам как ме гледа.

— Няма да те убие, ако отговориш на въпросите ми.

— Мислиш, че можеш да я спреш? — засмя се Кириленко.

— Да — бавно и тихо отвърна Джак, — така мисля.

Руснакът се вгледа уморено в лицето на Джак.

— Шибай се, американецо — ти и цялата ти скапана, упадъчна държава.

След многобройните нощни посетители дядя Гурджиев спа неспокойно до обяд. Сънуваше, че вали дъжд от дни, може би от седмици, и в зле направения таван и около алуминиевите рамки на прозорците на апартамента му се бяха появили пукнатини. Така

течеше от толкова много места, че беше невъзможно да ги запуши или закърпи всичките. Веднага щом затвореше една от дупките, на нейно място се появяваха две нови.

Когато се събуди, изобщо не се чувстваше отпочинал. Докато лежеше и зяпаше тавана, покрит с паяжини от пукнатини, разбра какво трябва да се направи. Измъкна се от леглото и се отправи към банята, където се облекчи с известно затруднение. След това обръсна с остър бръснач бузите си до розово, внимателно среса косата си, облече се в спретнат костюм с вратовръзка в западен стил и изяде обичайната си закуска, състояща се от черно кафе, препечена филийка, масло и мармалад от портокали от Севиля. Дъвчеше бавно и замислено. Чувстваше се като корен на дърво — уморен от тежестта на годините, които се бяха натрупали върху му като купчина ръждивочервени есенни листа. Изми чиниите и приборите, внимателно ги подреди върху дъската за отцеждане и избърса ръцете си с кухненската кърпа.

Извади от килера до входната врата нещата, които му трябваха, включително палтото от агнешка вълна и мекия кашмирен шал с характерното за „Бърбъри“ каре, който уви около шията си, за да е сигурен, че гърлото му ще е добре защитено от силния априлски вятър. Той се сви в палтото си, отвори вратата, излезе в коридора и забеляза, че петното от кръв, което сега беше тъмно, почти пурпурно кафяво, още не е почистено. Той си помисли, че всичко продължава да запада, да се руши, да боледува, да отслабва и накрая да умира.

Не срещна никой в асансьора, но видя очарователната вдовица Танова да влиза от улицата с пакет покупки от бакалията. Усмихна се и ѝ задържа вратата на асансьора. Тя отвърна на усмивката му, поблагодари му и го покани да се отбие на чай и домашен плодов сладкиш по-късно следобед. Той прие поканата ѝ с искрено удоволствие. Вдовицата Танова беше живяла почти толкова дълго, колкото и той самият. Тя разбираше същността на живота — кое е важно и на кое не бива да се обръща внимание. Тя беше човек, с когото той можеше да разговаря, на когото можеше да се довери и да сподели тъгата за загубите, които бе преживял също като нея. Освен това имаше възхитителни крака, беше стройна като фиданка, както казваха в старите черно-бели американски филми, които дядя Гурджиев все още обожаваше.

Изчака, докато асансьорът тръгна нагоре с хубавата си пътничка, прекоси вече пустото фойе, отвори тежката входна врата и излезе на площадката от жълти павета. Пое мразовития въздух дълбоко в дробовете си и огледа улицата в двете посоки. Нямаше пешеходци — само няколко движещи се превозни средства. Но имаше и една спряла кола, точно както очакваше. Веднага я видя — лъскав черен „Мерцедес“ от отсрещната страна. Тези хора бяха толкова арогантни, че не смятаха, че трябва да проявяват дискретност, бдителност, предвидливост или дори тактичност — изминалата нощ го доказваше. На предните седалки имаше двама мъже, облечени крещящо както всички членове на Измайловската. Дядя Гурджиев си помисли, че приличат на хора, изповядващи някакъв шибан култ.

След като се огледа нагоре и надолу, той подмина с небрежна походка колата, след това пресече улицата и се върна обратно. Когато се изравни с мерцедеса, спря и почука върху прозореца на водача. Шофьорът се стресна и свали прозореца по инерция. Дядя Гурджиев извади своя пистолет „Глок“ още преди стъклото да се е спуснало до долу. Той вкара два куршума в тялото на мъжа на съседната седалка, докато той се протягаше за пистолета си, и след това застреля шофьора между очите.

Възрастният мъж незабавно пхна оръжието в дълбокия джоб на палтото си и се отдалечи с весела и безгрижна походка. Сякаш всяка следваща стъпка го подмладяваше с няколко години и когато накрая стигна до ъгъла, се чувстваше като силния млад мъж, който бе някога.

Зави зад ъгъла и започна да си подсвирква „Две гъски“ — старата народна песен, която майка му му пееше, когато беше дете.

Аника извади пистолета на Кириленко. Като член на ФСБ той имаше право да го носи във всички видове обществен транспорт. Тя се прицели в мъжа и дръпна ударника. В този момент мобилният телефон в ръката на Джак забръмча.

— Който и да ти се обажда, ще трябва да почака — каза Джак, — може би безкрайно дълго.

— Това не е неговият телефон — обади се Али, — проверих го.

— А на кого е телефонът? — попита Джак и погледна апарата в ръцете си.

Али взе телефона от ръката му и натисна няколко бутона, за да си осигури достъп до информацията в СИМ картата.

— На мъж, който се казва Лимонев.

— Мондан Лимонев? — рече Аника, като пристъпи напред.

— Познаваш ли го? — вдигна поглед към нея Али.

— Познавам го — кимна Аника. — Говори се, че е наемен убиец на ФСБ.

— Жалка лъжа, разпространявана от анархистите, врагове на ФСБ — кисело отбеляза Кириленко.

Но Джак наблюдаваше лицето му и видя там различен отговор, който руснакът се страхуваше да изрече на глас или пък просто докато упражняваше професията си, бе започнал да вярва в лъжите, които казваше всеки ден.

Аника се изправи до Джак.

— Говори се също, че Лимонев е член на „Тринадесет“.

— Това е просто смешно, а и много се съмнявам, че „Тринадесет“ изобщо съществува.

Мобилният телефон на Лимонев беше получил текстово съобщение, а не обаждане.

— Виж ти — изненада се Джак, докато се съсредоточаваше, за да прочете двете думи на кирилица, — това е интересен развой на нещата.

Той показва съобщението на Аника, която се засмя и възкликна:

— Господи! Тези хора се изяждат помежду си.

— Искам да ти го покажа — обърна се Джак към Кириленко.

Руснакът остана с каменно лице.

— Не ме интересува.

— Така ли? А би трябвало. То доказва всичко, което каза Аника.

Джак задържа дисплея пред очите на Кириленко, който успя да овладее любопитството си за не повече от трийсет секунди, преди очите му да се плъзнат по текста. Те се вторачиха в съобщението, което се състоеше от две думи: „Ликвидирай Кириленко“.

---

[1] Игра с топка, подобна на боулинг и петанк. — Бел.ред. ↑

19.

След като проследи Кириленко, Мондан Лимонев пристигна в Крим. Беше прекарал тук четири години — време, в което се беше чувствал щастлив, почти безгрижен или поне толкова щастлив, колкото може да бъде човек с неговата мрачна професия. Шест поръчки, всичките убийства на руски олигарси, които бяха избягали от страната си, след като властта се бе обърнала срещу тях. Лимонев беше уникален сред убийците на ФСБ, тъй като му плащаха на поръчка. Тарифата му беше изключително висока, но Юкин и Батчук бяха повече от доволни да плащат с държавни пари за специалната привилегия да се ползват от услугите му. Те знаеха, че в момента, в който той получи поръчката, мишената можеше да бъде смятана за мъртва.

Кириленко не беше изключение. Използвайки удостоверението си за самоличност на агент на ФСБ от високо ниво, Лимонев бързо препита служителите на летището от залата за пристигащи, един от които беше видял Кириленко да влиза в стаята за управление на камерите за наблюдение. Докато Лимонев стигне дотам, Кириленко вече си беше тръгнал, но верен на обичайната си педантичност, наемният убиец внимателно обходи целия коридор. Малко по-навътре той забеляза, че нещо лежи на пода до стената. Той се протегна и взе малката дървена кибритена кутийка. Много пъти беше виждал Кириленко да пали клечки от този кибрит. Той извади пистолета си и тихо пристъпи напред. Спираше на всяка врата, за да долепи ухо до нея. Усърдието му беше възнаградено, когато зад петата врата чу гласа на Кириленко. Беше сложил ръка на дръжката на вратата и се готвеше да я завърти, когато чу други гласове, които не успя да разпознае. Той се заслуша внимателно и разбра, че тези хора, които и да бяха те, бяха успели да хванат Кириленко, което само по себе си беше истинско постижение. Лимонев обаче се интересувахе само от Кириленко.

В момента, в който мозъкът на Кириленко осъзна какво пише в съобщението, той се обля в студена пот.

— Не вярвам на това — поклати глава той. — Няма начин, няма никакъв начин. — Той вдигна поглед към Джак. — Това е номер.

— Как може да е номер? — почти приятелски попита Джак.

— Момичето — Кириленко посочи с брадичката си към Али, — тя трябва да е направила нещо, докато държеше телефона. Изфабрикувала е това съобщение.

— Не се дръж като идиот — поклати глава Джак. — Как би могла тя или който и да е от нас да знае за Мондан Лимонев — за това кой е или че е бил част от екипа ви при дачата?

Кириленко се взря в Али, сякаш я виждаше за пръв път. След това очите му се замъглиха, когато безизходността на ситуацията, в която се намираше, започна да достига до съзнанието му. След известно време той кимна.

— Да вървят да се шибат! — каза той на Джак. — Какво искаш да знаеш?

— Какво знаеш за „Тринадесет“?

— Какво?

— Добре ме чу. Ти член ли си на „Тринадесет“?

— Не знам нищо за тях. — Кириленко се надигна, доколкото му позволяваше кабелът, който го стягаше. — Гледам да не привличам внимание и да не се забърквам в неприятности. Аз съм детектив, не апаратчик. Аз съм полеви агент, дребна риба.

Джак не беше сигурен дали руснакът казва истината и затова опита друг подход.

— Разбирам защо Измайловската преследва Аника, но защо ти и твоите хора ни причаквахте при дачата на Рочев?

— Моите хора? Искаш да кажеш вашите хора. — Кириленко кимна. — Точно така, американци. Те преследват Аника Дементиева.

— Говориш пълни глупости — не повярва Джак. — Какви американци?

— Умирам за цигара — рече Кириленко. — Има един пакет...

— Знаем къде е — прекъсна го Али и извади цигарите от джоба му.

Джак пхна цигарата между устните на Кириленко и Аника я запали с нейната запалка.

Кириленко дръпна силно и бавно изпусна дима.

— Хари Мартин — познаваш ли го?

— Хари Мартин звучи като измислено име.

— И аз така предположих — кимна Кириленко. — Във всеки случай този човек — каквото и да е името му — е достатъчно реален. Той е шпионин, в това може да сте сигурни. Възложиха ми задачата да му осигурявам поддръжка.

— Защо? За какво е тук той?

— Всъщност не знам, защото не ми казва. Отведох го до дачата на Рочев, тъй като той искаше да отиде там. Останалото го знаеш.

— Да се престорим, че не знам нищо — настоя Джак. — Какво друго знаеш за Хари Мартин?

— Само откъслечна информация, която научих, докато подочувах части от разговорите, които водеше по мобилния си телефон, вероятно с шефа си. — Кириленко отново дръпна от цигарата и пое никотина дълбоко в дробовите си. Когато заговори отново, от ноздрите му излезе дим, сякаш беше дракон.

— Чух една дума — „Аура“. Нямам представа какво означава, но съм почти сигурен, че каквато и друга цел да има, една от задачите му е да говори с нея. — Той посочи към Аника с брадичка.

Джак хвърли бърз поглед към Аника, но тя поклати глава.

— Никога не съм чувала за АУРА.

Джак отново насочи вниманието си към Кириленко.

— Ако си бил прикрепен към Хари Мартин, къде е той?

— Зарязах го, след като видях тази снимка и разпознах на нея Аника Дементиева — отвърна Кириленко, а лютивият дим, който се вдигаше нагоре, го накара да притвори лявото си око. — Уморих се някой да се разпорежда с мен, включително и моите началници.

— Затова ли те искат мъртъв?

— Нямам никаква представа защо е издадена заповед за ликвидирането ми, нито кой е решил това. — Кириленко издуха дима и потрепери. — Както казах, гледам да не привличам вниманието към себе си и да не се забърквам в неприятности.

— Очевидно не си се постарал достатъчно. Явно си нагазил в лайната — сухо отбеляза Аника.

— Може би защото си зарязал Хари Мартин — предположи Джак.

— Лайната започнаха да ваят, когато ме прикрепиха към него — мрачно се съгласи Кириленко.

— Кой ти възложи тази задача? — попита Джак. — На кого трябва да докладваш?

— Макар че шефът ми е началник на отдела, не беше той или поне не от него са тръгнали нещата. Когато ме повика в кабинета си, ми каза, че е получил такова нареждане. Не изглеждаше много доволен от това.

— От кого? — запита Аника. — От кого получава заповедите си той?

— Познаваш ФСБ — сви рамене Кириленко и потръпна при болката, която този жест му причини, — над ниво отдел там е шибана бъркотия от бюрокрация. Има толкова много апаратчици, които се конкурират помежду си и се борят за власт, че е трудно човек да разбере какво е мястото на всеки от тях.

— Как се казва шефът ти? — Аника извади мобилния си телефон.

Когато Кириленко ѝ каза, тя избра един от номерата си за бързо набиране и започна да говори по телефона.

— Мисля, че трябва да го отвържем — предложи Али.

Лимонев се върна по коридора, пресече залата за пристигащи и излезе навън през стъklenите врати. Не обърна внимание на опашката от чакащи таксито и бързо заобиколи сградата от другата страна. От разположението на залата за пристигащи той определи кой е прозорецът на стаята, където държаха Кириленко. Огледа се за най-подходящия път за бягство и погледът му обходи най-западната писта, склона след нея и полето, което стигаше до паркинга. Той отиде на паркинга и се качи върху покрива на една кола, от която се виждаше пътят. След това, като използва телефона, който от СБУ му бяха дали вместо неговия, той се обади на охраната на летището и съобщи за проблем в едно от служебните помещения. Веднага след това отвори куфарчето, което носеше, сглоби снайпера „Драгунов“ и постави на мястото му пълнителя с десет патрона. Сетне се настани на малката си, но удобна позиция за стрелба, допря дясното си око до окуляра на оптичeskия мерник и зачака развитието на събитията.

Джак слушаше какво говори Аника, макар да пропусна коментара ѝ в началото. Хората разговаряха по различни начини. Мозъкът му беше като хранилище за тези различни интонации. Така той разбра, че Аника говори с дядя Гурджиев и го разпитва за началника на Кириленко.

Докато отново насочи вниманието си към Али, тя вече беше застанала зад стола, за който беше вързан руснакът.

— Какво правиш?

— Развързвам го — отвърна тя. — Мисля, че това трябва да направим.

— Ти си тази, която се изплю в лицето му.

— Не ми хареса онова, което той ми каза, но това не означава, че го мразя чак толкова.

Аника прибра мобилния си телефон.

— Ще знам кой те е прикрепил към американеца след няколко часа — обеща тя. След това, като видя, че Али сваля кабела от кръстосаните китки на Кириленко, добави: — Това е грешка, за която всички ще съжаляваме.

— Не мисля така — не се съгласи Кириленко.

— Виж ти, каква изненада! — възкликна Аника, като продължаваше да държи пистолета му в ръката си, макар вече да не беше насочен към него.

— Чуйте ме, с оглед на всичко, което се случи тук, искам да ви направя едно предложение.

— И това са думи на следовател от отдел „Убийства“ на ФСБ, за когото се смята, че е неподкупен? — изсумтя Аника.

— Нека чуем какво има да ни каже — обади се Али и захвърли в ъгъла кабела.

Джак се готвеше да ѝ отговори, но през съзнанието му премина образът на вързаната за стол Али, който веднага бе заменен от спомена за обяснението на Аника защо Али искаше да отиде в апартамента на Мила Тамирова или както го беше нарекла Аника — в нейната тъмница. Кириленко продължаваше да седи на стола, към който само допреди миг беше вързан. Джак разбра, че Али не можеше да не

освободи руснака, за да е той в равностойно положение с нея, и кой беше Джак, та да твърди, че тя не е в правото си да стори това.

Кириленко не направи никакво агресивно движение и дори не стана от стола. Само започна да масажира китките си, за да възвърне нормалното кръвообращение в ужасно напуканите си ръце.

Той вдигна глава и каза на Аника с прям тон:

— Предложението ми е следното — ти ще убиеш Мондан Лимонев, а аз ще се погрижа за американеца Хари Мартин, който е изпратен да те открие.

— Чакай малко — намеси се Джак, — мисля, че този филм съм го гледал.

— Да, „Непознати във влака“, знам го. — Кириленко приключи с масажа, за да сложи с наслада поредната цигара в устата си, и след това се наведе напред, за да може Аника да я запали. — Но не се шегувам.

— Ти не беше ли онзи велик детектив, който неумолимо преследва убийците? — попита Аника с разбираем скептицизъм.

— Да, да, естествено, че ще кажеш това. И аз бих го направил на твоє място. — Кириленко издиха дима с дълбока въздишка. — През последния половин час ми дойде наум, че и двамата сме били хитро изиграни. Може и да не знам какво става, но съм убеден, че ти не си убила Пленя Макова.

— Опитвахме се да разберем кой го е направил — обясни Джак. — Следата ни доведе до тук.

— И аз така мисля.

— Какво те накара да си промениш мнението толкова бързо? — Очевидно Аника все още бе скептично настроена. — Известен си като непримирим враг на убийците и изнасилвачите — убежденията и чувството ти за добро и зло би трябвало да са непоклатими.

— Вярно е, че мразя престъпниците и че отнемането на човешки живот истински ме вбесява, но още повече мразя грешките. Точно затова за двайсет и двете ми години като ловец на престъпници никога не съм залавял този, когото не трябва. Когато става дума за моите началници, може да съм глух и глупав, но не съм сляп. Наясно съм, че една част от тяхната дейност е престъпна. Налагаше се да не привличам вниманието към себе си и да не се забърквам в неприятности, за да оцелея в тяхната система. — Той махна парченце

тютюн от устната си, погледна го за момент и след това го захвърли. — Но предполагам, че това се отнася за всяка система и колкото по-голяма е тя, толкова по-наложително е да не обръщаш внимание на незаконните действия, които се извършват около теб, и толкова по-жизненоважно е да си държиш устата затворена.

— Нелегални действия! — Явно беше уцелил болно място и Аника бе възмутена.

— Виж, аз не съм от хората в дирекцията, които прекарват дните и нощите си във фабрикуване на фалшиви обвинения срещу служителите на легитимни компании и олигарсите по заповед на Юкин и Батчук. Не аз хвърлям невинни хора в затвора, за да гният там до края на живота си. Нито тероризирам жените и любовниците им. Не съм аз този, който опира пистолет в тила им и след това дърпа спусъка.

— Но не правиш нищо, за да спреш това.

— Моля те, нека бъдем реалисти — какво бих могъл да сторя?

— Тогава обясни ми защо го правят.

— Като всеки друг и ти искаш отговори, искаш да знаеш защо хората вършат злини. Но злото не може да бъде обяснено, защото то всъщност е твърде просто и глупаво. Освен това защо би искала да го обясниш, защо е това желание да го изследваш? Не разбираш ли, че енергията, която посвещаващ на тази тема, ѝ дава сила, обосновава я и ѝ придава легитимност, която тя не заслужава? — Известно време той пуши, потънал в мисли и след това вдигна поглед. — Що се касае до мен, егоизмът е най-рационалното нещо, не е ли така? А трябва да признаем, че в днешно време човек не може да живее живота си без някаква форма на рационалност. — Той огледа останалите един по един. — Така че, за да обобщим — аз съм различен от колегите си, защото съм се научил да се приспособявам, когато открия, че греша. Като се има предвид в каква клоака работя, иначе не бих могъл да живея със самия себе си. — След това дълго обяснение той погледна Аника. — Какво ще кажеш за предложението ми?

— Нали не мислиш сериозно да... — обърна се Джак към Аника.

— В идеята му има логика — призна тя. — Има симетрия, която намирам за необикновено привлекателна.

— Аника, наистина...

— Можеш ли да измислиш друг начин, по който да останем живи достатъчно дълго, за да открием кой е убил Рочев?

— Почакай — този път Кириленко се изправи, но в поведението му нямаше нищо заплашително. — Карл Рочев е мъртъв?

Джак му разказа как странното оръжие на убийството ги беше отвело до имението на Магнусен, как бяха открили Рочев, който очевидно е бил измъчван, преди да бъде убит с двете сулици.

Кириленко се готвеше да отговори, когато откъм коридора долетя тропот. След това вратата се отвори навътре.

Хари Мартин пристигна вбесен на летище „Симферопол север“. По време на полета от Киев той кипеше вътрешно и подхранваше яростта си, която вече беше станала непреодолима по времето, когато се появи в залата за пристигащи. Единственото, за което можеше да мисли, бе да вкара куршум в главата на Кириленко. Руснакът го бе подвел, бе го изоставил и го бе унижил пред генерал Брент. Сега разбираше защо Кириленко толкова лесно се беше съгласил да се разделят, когато той самият го беше предложил, като си мислеше да се върне обратно в Киев и да намери Аника Дементиева, докато руснакът гони вятъра.

Той внимателно огледа пътниците, които се движеха насам-натам в залата за пристигащи, сякаш разглеждаше собственото си минало. Търсеше единствения човек, върху който в момента беше съсредоточено изостреното му като лазерен лъч внимание, за да може да заличи спомена за онова, което се беше случило.

Толкова много неща в миналото на Мартин трябваше да бъдат изкоренени или прогонени, в зависимост от това дали гледаше на тях от практическа или от метафизична гледна точка (а той отдавна беше стигнал до заключението, че двете не се различават). Миналото беше като необятно блато, което вонеше на грешки, предателства, лъжи и заблуди. Ако имаше възможност, би заличил миналото си и всички в него. Той си помисли колко хубаво би било това, докато очите му оглеждаха тълпата в търсене на Кириленко.

Може би и двамата — Кириленко и Аника Дементиева — бяха изчезнали и той никога нямаше да ги намери. Тогава можеше да си тръгне и да не се връща. Но се съмняваше, че това ще се случи, защото му беше известно всичко за изчезването. Според шпионската терминология Хари Мартин беше легенда, нещо като измислена

история — разказ или повест. И какво изтощително усилие му костваше да поддържа тази легенда! Хари Мартин беше създаден с едно щракане на пръстите като в някой фокуснически номер. Историята му беше подплатена с документите, изработени от отдела за създаване на легенди. Те приличаха на въздух в самолет или хладилник — консервиран, изкуствен, рециклиран и херметично затворен. Беше като дух, създаден по подобие на чудовището Франкенщайн, от части от миналото на отдавна мъртви хора. Оттам получаваха своите идеи експертите на отдела за създаване на легенди — те просто нямаха свои собствени. Но с всяка изречена от него лъжа Хари Мартин ставаше все по-труден за поддържане. Разказът се превърна в повест, изтъкана от измислици, за които много трябваше да внимава да не си противоречат една на друга.

Вече беше направил пълна обиколка на залата за пристигаци. Беше каталогизирал всяко лице, но без да види никъде Кириленко. Отново претърси залата с поглед. Когато погледна към коридора, водещ към сервизните помещения на летището, той забеляза един пазач от охраната, който тъкмо пристъпваше през прага на врата, разположена вляво, горе-долу на две трети от дължината на коридора. Нещо в изражението на мъжа — изненада, може би дори шок — предупреди Мартин още преди мъжът да се строполи. Докато издърпваха тялото на пазача в стаята, Мартин вече спринтираше по коридора. Той извади пистолета си от твърдия кожен кобур на кръста си и махна предпазителя. Стигна до вратата точно когато тя се затваряше. Хвърли се с рамо между касата и нея и същевременно заднишком я ритна, така че тя се отвори широко.

Имаше време само колкото да регистрира присъствието на Кириленко и на други хора с периферното си зрение и в същия момент стреля напосоки. Съсредоточи погледа си върху Кириленко, който се хвърли зад масата. Прицели се и се готвеше да дръпне спусъка, когато чу оглушителен звук.

Куршумът, който се заби в черепа му, го отхвърли със сила назад. Хари Мартин беше мъртъв още преди да се удари в пода.

20.

— Надявам се да гниеш в ада! — изсъска Кириленко и се изплю върху тялото на Хари Мартин.

Без да губи време, Джак пребърка костюма на американеца. Намери мобилния му телефон, пачка пари, две кредитни карти, международна шофьорска книжка и почти нищо друго.

Нищо от това тук не сочи, че този мъж е някой друг, а не Хари Мартин — отбеляза той.

— Не съм изненадана — каза Аника, която бе заета да пребърква униформата на пазача от охраната. — Я виж обаче какво намерих аз — добави тя и му показва връзка ключове за кола.

В този момент се чу тропане по вратата, придружено от раздразнени и уплашени викове. Джак грабна стола, на който беше седял Кириленко, и подпря с облегалката му дръжката на вратата под такъв ъгъл, че задните му крака се запънаха в пода. Същевременно Аника вдигна транспарантите на прозореца, но откри, че стъклото е подсилено с телена мрежа. Тропането по вратата стана по-настойтелно и те чува как някой вика за помощ или за подкрепления — не можаха да разберат кое от двете. Аника взе втори стол и разби с него стъклото на прозореца. След това продължи да удря стола в стената, докато единият от краката не се отчупи. Тя го взе и започна да блъска с него мрежата, за да направи в нея достатъчно голям отвор, през който да минат.

Изад вратата се чу изстрел и ключалката изхвърча навътре. Сега единственото нещо между тях и служителите в коридора беше столът, който вече се тресеше под натиска, упражняван върху другата страна на вратата.

— Да вървим! — извика Аника и помогна на Али да мине през пролуката, която беше направила.

Джак я последва, а след него и Кириленко. Накрая и Аника се прекачи през прозореца. Тъй като нямаха никакъв друг избор, те се затичаха далеч от сградата по пътя, който ги изведе директно на една от пистите. Един реактивен самолет завиваше от пътеката за рулиране

към началото на пистата. Можеха да чуят как двигателите му увеличават оборотите си, за да го ускорят по пистата за излитане.

Зад тях кабинетът, който бяха напуснали, гъмжеше от хора, които викаха и крещяха. Някой стреля и те започнаха да бягат в неравномерен зигзаг, докато излязоха на самата писта. По това време самолетът вече се движеше по бетонната настилка, като набираше скорост с четирите си големи двигателя.

На фона на нарастващия грохот те едва успяха да различат воя на сирената на полицейска кола и когато Джак се обърна да погледне назад, видя и самата патрулка, която се носеше към тях. Бяха толкова близо до приближаващия се самолет, че изгорелите му газове започнаха да ги задушават, и Джак дръпна Али към себе си и по-далеч от най-близкия двигател от външната страна на лявото крило на машината. Наведоха се още по-ниско, докато тичаха трмаво по вибрацията бетон под краката им. От мястото, където се намираха, приближаващият самолет изглеждаше голям колкото жилищен блок.

Полицейската кола увеличи скоростта си и се насочи право към тях. Джак осъзна, че единствената им надежда бе да се движат така, че самолетът да е между тях и преследвачите им, и затова накара останалите да го последват. Векторите на движението им създаваха триизмерни модели в съзнанието му, които се променяха едновременно със смяната на положението им спрямо самолета. Той можеше да види единствения безопасен за тях път. Продължи да тича по бетона, хванал за ръка Али, дори и когато самолетът заплашваше да пресече пътя им. Сега той беше толкова близо, че закриваше почти цялото небе като приближаващ се ураган или торнадо. Беше черен, блестящ и толкова близо над главите им, че вятърът, образуван под долната му страна, режеше като нож.

С наведени глави и торсове, притиснати към коленете, те се сгушиха един в друг, докато бурята ги връхлиташе. Грамадният търбух на самолета премина бързо над главите им. Огромните гуми на двата колесника се въртяха отстрани с такава скорост, че зъбите им затракаха. След това четиримата бяха свободни и отново се затичаха към далечния край на пистата, давейки се от изгорелите газове, изхвърляни от двигателите. Очите им се напълниха със сълзи, а гърлата им бяха болезнено сухи.

Самолетът вече беше излетял от западната писта. Зад една широка затревена ивица имаше стръмен склон, водещ към поле, в далечния край на което се намираше паркингът заедно с обособената част за колите на служителите. Пресякоха ивицата трева и се затичаха надолу по склона, докато самолетът вече се издигаше над летището. Полицейската кола, която беше спряла, за да пропусне огромната машина, беше стигнала до пистата.

Наклонът беше твърде стръмен за автомобила и той спря до затревената ивица, за да могат тримата униформени полицаи да слязат и да се затичат към склона. Те ту се хлъзгаха, ту се пързалиха надолу. Единият от тях падна, изпусна пистолета си и трябваше да се върне, за да го вдигне. След това се изправи и се затича, но тъй като се почувства засрамен, че е изостанал от колегите си, спря, стъпи здраво на краката си, хвана дръжката на своя „Макаров“ с едната си ръка, прицели се в бягащите фигури и стреля, докато пистолетът не се изпразни.

Дядя Гурджиев беше в „кутия“. Само пет минути преди обаждането на Аника той откри, че го следят двама мъже — единият вървеше след него, а другият беше отпред. Това се наричаше „кутия“ — метод за наблюдение, който се използва, когато си убеден, че мишената ти притежава високи умения да се изплъзва от следеене.

Беше може би на пет или шест пресечки от улицата пред апартамента си, където застреля двамата наемни убийци на Измайловската. Арсов нямаше да е доволен, но недоволството му беше последното нещо, което безпокоеше Гурджиев. Не можеше да се справи по същия начин с двамата мъже, които му бяха направили „кутията“, защото те не бяха гангстери от групировката, а хора на правителството, на Кремъл и на „Тринадесет“ — следователно бяха под прякото командване на Батчук. Възрастният мъж знаеше, че са от „Тринадесет“, защото носеха типичните за агенцията кожени палта. В момента, в който Батчук попита за Аника, след като беше изминал целия път от Москва дотук, дядя Гурджиев знаеше, че тя се е забъркала в ужасни неприятности. Батчук не го питаше често за нея — знаеше, че не трябва да го прави. Всъщност бяха минали няколко години от последния им разговор на тази тема. Може би причината за

интереса му бяха двамата ѝ спътници, но Гурджиев се съмняваше в това. Батчук се интересуваеше от нея и от никой друг.

Докато се разхождаше по брулените от вятъра улици на Киев и влачеше със себе си своята „кутия“ от преследвачи, му се прииска да разбере какво е замислила Аника. Но Батчук беше прав за едно — тя беше твърде предпазлива, за да му разкрие плановете си. Никога не би го изложила на рисковете, които самата тя поемаше. Искаше му се да можеше да я накара да не поема такива рискове, но знаеше, че това е безполезно. Аника беше привърженичка на крайностите — беше го видял в нея още от раждането ѝ. Такава беше същността ѝ и никой, никакви обстоятелства и никакви преживявания не биха могли да променят това. Но имаше и още една причина никога да не се опитва да я разубеди да не живее живота, който си беше избрала — той тайно се гордееше с нея. Гордееше се, че тя е безстрашна, твърда и умна. Вярно, че той я беше учил, но тя самата притежаваше много качества. Човек не може да научи някого да бъде умен, а само как да бъде още по-умен, а що се касае до безстрашието, дядя Гурджиев беше убеден, че то е генетично заложено в нея.

Той вървеше с нормална походка и продължаваше да следи „кутията“, в която беше затворен, като използваше всяка отразяваща повърхност по пътя си — прозорците на магазините и на колите, страничните огледала на паркираните превозни средства. Двата преследвачи променяха разстоянието, от което го следяха, като понякога позволяваха между тях и мишената им да се вмъкнат хора, за да бъдат възможно най-незабележими.

На този етап нямаше как да им се изплъзне, нямаше време за това. Освен това нямаше проблем те да научат къде отива, дори можеше да се засмеят, когато разберат.

Бордеят се намираше на западния бряг, в Печорски район, в една красиво реставрирана следвоенна сграда с прекрасен изглед към реката, разделяща града почти на две. Гурджиев можеше да се качи с малкия асансьор, но предпочете стълбището, което беше широко и извито, с полиран, ръчно стругован парапет, който беше приятен и солиден на пипане. Когато стигна до третия етаж, беше съвсем леко задъхан, но краката му бяха в чудесна форма. От години не се бе чувствал толкова бодър.

Младото момиче взе палтото и шала му в кабината си в началото на вестибюла. Екатерина се появи и го целуна по двете страни. Беше облечена в един от по-предизвикателните си тоалети, който разкриваше дългите ѝ крака и пищните ѝ гърди. Тя го хвана под ръка и го попита дали е в настроение за обичайното или за нещо по-различно. Говореше на френски, защото това придаваше на заведението ѝ известна аристократична романтичност.

— *L'habitude* — каза той. — Обичайното.

— *Toujours la même fille* — отвърна тя с искрена въздишка. — Винаги едно и също момиче.

— *Mais une tellement belle jeune fille* — отбеляза той. — Но толкова красиво момиче.

Тя го преведе през врата, която отключи с осемцифрена комбинация и с ключа, висящ на врата ѝ.

— Красотата е в очите на гледация — рече тя, преминавайки на английски, защото това беше израз, който нямаше аналог нито на френски, нито на руски.

Спряха пред една от многото затворени врати, разположени от двете страни на широкия и осветен с въображение коридор.

— Просто не забравяй — прошепна му тя и отърка едната си впечатляваща гърда в ръката му, — че ако някога промениш решението си, трябва само да попиташ.

Той ѝ поблагодари по очарователния си, доста старомоден официален маниер. Почака, докато тя изчезна зад заключената врата в края на коридора, и почука два пъти на вратата пред него. Изчака пет секунди и след това почука още три пъти.

Без да дочака отговор, той отвори, влезе, затвори и заключи след себе си. Намираше се в квадратна, слабо осветена стая с мебели, покрити с жълт и розов кретон. Единственият прозорец гледаше над стръмния, потънал в зеленина бряг към лениво движещите се води на Днепър. Малки деца, — наблюдавани от майките си, тичаха по крайбрежната улица, смееха се и пищяха, а двама влюбени, за които на света не съществуваше никой друг, освен тях самите, стояха, хванати за ръка, и гледаха тъмносивата река.

— Опитал ли се да те вкара в леглото си? — попита Риет Бороньов.

— Отново — кимна Гурджиев.

— Да знаеш, че няма да ти вземе пари. — Бороньов изправи като пружина дребното си, но много добре сложено тяло от леглото, на което се бе излегнал с почти замечтан вид. — Много ти е навита.

Дядя Гурджиев си помисли за вдовицата Танова, за нейния чай и прясно изпечен сладкиш и се засмя.

— Тя го прави просто заради предизвикателството.

— Не ми казвай, че се мислиш за твърде стар — цъкна с език Бороньов, — защото няма да ти повярвам.

— Не съм тук, за да говорим за Екатерина или за сексуалния ми живот.

— Не, разбира се, че не. — Бороньов сграбчи ръката на възрастния мъж в приятелско ръкостискане. — Но това би я направило щастлива, а щастливият служител е по-продуктивен.

— Не виждам как Екатерина би могла да бъде по-продуктивна, отколкото е. Ти прибираш голяма част от парите от този бизнес.

— Така е.

Бороньов приличаше по-скоро на някой магьосник с изпъкнали очи, отколкото на олигарх. Гурджиев си помисли, че когато си милиардер, можеш да си позволиш да изглеждаш странно, без да се притесняваш, че някой ще коментира това. Всеки иска да ти е приятел, освен ако не е твърде ужасен да се приближи до теб, а от такива хора човек и без това няма полза.

— Но заради оная торба с лайна Юкин това е и единственият ми бизнес, който в момента прави пари — продължи Бороньов. — Той и оня духач Батчук си присвоиха всички мои придобивки от деветдесетте години. Всичко това е незаконно, разбира се, но главите на съдиите са наврени толкова навътре в задника на Юкин, че не могат да чуят жалбите.

Гурджиев беше слушал тази тирада вече много пъти, но както и Батчук, Бороньов имаше нужда от временен отдушник, където да излее възмущението и обидата си. В края на краищата той беше капиталист и всеки, който се намесваше в свободния пазар, беше като анатема. Освен това компаниите му и голяма част от състоянието му бяха откраднати от подправена система, изпълнена с юридически нихилизъм. Ако не беше избягал от Москва непосредствено преди командосите, изпратени от Батчук, да го арестуват, в момента щеше да е в някой затвор в Сибир, лишен от свободата и парите си.

Гурджиев беше този, който го бе предупредил за предстоящия му арест не защото обичаше особено олигарха, а защото неговият бизнес модел беше за предпочитане пред този на Юкин и Батчук, при които нивото на корупция беше невероятно и като обхват, и като злоупотреби. Възрастният мъж имаше нужда от интелигентността и контактите на Бороньов.

За разлика от Юкин и Батчук, Гурджиев смяташе властта на олигарсите за необходимо зло, за мост между съветския комунизъм, който се бе оказал жалък провал, и свободната пазарна икономика. Но високомерието на олигарсите беше станало причина за собствената им гибел. Стъпили върху огромното богатство, което бяха натрупали само за няколко години, те започнаха да си пробиват път към политическата арена. Юкин, чийто инстинкт за самосъхранение беше силно изострен, започна да действа срещу тях веднага щом усети заплахата за абсолютната си власт. Той свали монарха на олигарсите Михаил Ходорковски, след това началника на „Юкос“, най-голямата петролна компания в Русия. След падането на Ходорковски останалите олигарси се превърнаха в подлизурковци, които се умилкваха на Юкин. Всички, с изключение на неколцина. Според Гурджиев стъпките на Юкин за повторно национализиране на най-големите компании в Русия намирисваха не толкова на социализъм, колкото на фашизъм от двайсет и първи век, който беше далеч по-гибелен.

— Трябва да разбере кой е дал на ФСБ заповед да подпомага американски шпионин, използващ името Хари Мартин — каза дядя Гурджиев. — И трябва да науча името на шефа му.

Бороньов седна на един от тапицираните с кретон столове и кръстоса крака. Заобиколен от жълто и розово, той изглеждаше енергичен и в цветущо здраве. Може би наистина беше така. Може би животът извън Русия му се отразяваше добре или причината беше в новия му нелегален живот на дисидент, на който се наслаждаваше.

Той сплете пръсти и отвърна със загадъчна усмивка, наподобяваща тази на Мона Лиза:

— Живеем в наистина странни времена. Понякога се чувствам така, сякаш съм се превърнал в Делфийския оракул. — Усмивката му се разшири. — Звучи странно, но изгнанието може да ти причини това. Изваден от средата си, се превръщаш в аутсайдер и ако искаш не просто да продължиш да оцеляваш, а да възкръснеш, си принуден да

промениш гледната си точка и да започнеш да възприемаш нещата обективно вместо субективно. Това е все едно да сложиш контактни лещи или да се възстановиш от операция на перде на очите — всичко се избистря и очертанията се изострят. Най-сетне мотивите излизат на повърхността и нещата се проясняват.

— Значи знаеш каква е целта на „Тринадесет“?

— Знам я, както знам и целта на АУРА. — Той се изправи и руменината сякаш изчезна от лицето му. — Но което е далеч по-важно, знам каква е твоята роля и в двете.

След първия изстрел Джак застана между Али и стрелеца, но те вече бяха минали значителна част от полето и бяха далеч за куршумите, които падаха безобидно зад тях. Въпреки това двете ченгета тичаха с всичка сила към тях, сграбчили стоманени палки в ръце, сякаш бяха щафети в някакво състезание. За разлика от своя колега, не си бяха направили труда да извадят оръжията си, а вместо това се бяха съсредоточили в стремежа да намалят разстоянието между себе си и плячката си.

— Никога няма да успеем — извика Аника. — Всеки момент ще бъдем в обсега на пистолетите им.

— Какво предлагаш? — попита Джак.

Преди да успее да реагира, тя забави ход, обърна се и извади оръжието си.

— Продължавайте да тичате! — нареди тя. — Не забавяйте!

Когато Али започна да изостава, на Джак му се наложи да я влачи със себе си.

— Хайде! — подкани я припряно той. — Тя е права.

— Не можем просто да я оставим — изкрещя Али.

— Ако спрем, ще убият всички ни. — Той кимна към фигурата, която спринтираше пред тях. — Този път идеята на Кириленко е правилна.

Зад тях Аника коленичи, подложи ръка под дръжката на пистолета, за да го стабилизира, и се прицели в най-близкото ченге. Лявата ѝ ръка сякаш гореше. Тя пое бавно и дълбоко въздух, за да потисне болката. Ченгетата я видяха да спира и започнаха да я обстрелват, за да отвлекат вниманието ѝ. Пренебрегвайки куршумите,

свистящи край нея, тя стреля един път и не улучи. Вторият куршум уцели близкия полицаи в гърдите и го накара да се завърти, преди да се строполи. Другият полицаи започна да бяга на зигзаг, за да е по-трудна мишена. Той продължаваше да стреля, докато се приближаваше, и принуди Аника да се претърколи, да се изправи пак, за да стреля, и отново да се претърколи.

Али, която гледаше назад, се отскубна от ръката на Джак и се затича към Аника. Тя не обърна внимание на виковете на Джак и на шума от стъпките му след нея. Нито Аника, нито ченгето я бяха забелязали и Али сведе поглед към земята, по която тичаше. След като най-после откри онова, което търсеше, тя забави крачка и вдигна от тревата един камък. Застана здраво на земята с изнесен напред ляв крак и го хвърли с безпогрешна точност. Камъкът уцели полицаия в челото. Ударът беше кос, но достатъчен, за да го закове на място. Това даде време на Аника да се изправи на едно коляно, да се прицели и да стреля два пъти в гърдите му.

— Добри ми Риет Меданович — каза дядя Гурджиев, — трябва да знаеш, че докато разговаряме, долу ме чакат двама членове на „Тринадесет“.

— Значи през цялото време си ни разигравал. — Бороньов извади от джоба на самото си един малокалибрен пистолет. — Предал си ни, както и всичко, за което се борим.

— Не се дръж като идиот, нищо подобно не съм направил — без да му обръща внимание, отвърна Гурджиев. — Наистина ли мислиш, че знаеш причината за съществуването на „Тринадесет“?

— Знам, че се стремят към същото, от което и ние отчаяно се нуждаем, ако искаме да се присъединим към АУРА и отново да се надигнем като дисидентска сила, която Юкин да не може да стъпче или малтретира.

— Тогава не знаеш нищо. Направи услуга и на двама ни и се съсредоточи върху онова, което трябва да сториш. АУРА има нужда от твоя експертен опит и контакти. — Гурджиев застана с гръб срещу прозореца и се облегна на широкия му перваз. — Сега те моля да ми кажеш онова, което искам да разбера — кой е дал нареждания на ФСБ да подпомага Хари Мартин и кой е неговият шеф.

— Да слезем долу и да говорим с посланиците на болката на Батчук — предложи Бороньов.

Гурджиев истински се разтревожи.

— И да дадем да разберат, че си още жив, след всички усилия, които положихме да те „убием“? Това е последното нещо, което ще направим. — Той се отдели от перваза на прозореца. — Откъде идва тази внезапна агресия?

— От връзката ти с Ориел Йовович Батчук. Двамата се познавате отдавна, израснали сте заедно и взаимно сте си прикривали гърба.

Гурджиев беше осенен от внезапно прозрение.

— Тези подозрения не са в твоя стил, Риет Меданович.

— Така ли? А в чий стил са?

— На Каркишвили.

Бороньов го гледаше втренчено, безмълвен като сфинкс.

— Предполагам, че разбираш какво прави той.

— Поставя под съмнение специалните взаимоотношения, които имаш с Батчук.

— Вече обясних това — отсече Гурджиев и в израз на безсилие пхна ръце в джобовете на сакоето си.

— Не, ти нищо не обясни или поне обяснението ти не беше достатъчно задоволително за всички.

— Бъди честен, Риет Меданович...

— А ти беше ли честен с нас?

— Помогнах ви да се устроите — каза Гурджиев, — на теб, на Каркишвили, Маленко и останалите. А сега ти мислиш...

— Каркишвили казва, че това е номер, който си подготвил с добрия си приятел Батчук.

— Това е лудост — възрази Гурджиев. — Не ми казвай, че го вярваш, защото ще ти се изсмея в лицето.

— На този деликатен етап, когато всичко е заложено на карта, всъщност няма значение какво мисля или вярвам аз.

— Разбирам. Има значение единствено онова, в което вярва Каркишвили.

— Мисли каквото искаш.

— О, аз знам какво е сторил той, Риет Меданович, знам го от известно време насам — рече Гурджиев. — Още откакто го взех на борда, той пося семената на недоверието, за да спечели власт да ме

измести. Тази тактика е стара като света, но онова, което тя ще постигне, е, че ще ни разедини, а тогава всички ние ще се провалим.

— Той има по-добър план.

— Така казват всички тирани и узурпатори.

Бороньов не се развълнува от думите му или поне не изглеждаше убеден от тях.

— Можем да приключим веднага с всички тези предположения, недоверие и подозрения. Трябва само да слезем долу и да говорим с посланиците на болката.

— Кой е Хари Мартин и за кого работи?

Бороньов го гледа известно време, без да мигне.

— Знаеш на кого трябва да се обадя, за да получа тези отговори.

Гурджиев махна с ръка. Бороньов набра един номер на мобилния си телефон и разговаря за кратко с Каркишвили.

— Добре — завърши той накрая и се обърна към Гурджиев: — Пет минути.

Възрастният мъж се завъртя и се загледа през прозореца.

Хлапетата и техните майки си бяха отишли, но влюбените бяха още там. Може би обсъждаха плановете си за сватба. Гурджиев си помисли, че целият живот е пред тях. Краката започнаха да го наболяват.

Той не се обърна дори когато мобилният телефон на Бороньов избръмча. Миг по-късно по-младият мъж каза:

— Хари Мартин е убиец под прикритие на американската Агенция за сигурност. Работи за генерал Ачисън Брент.

„Господи! — помисли си Гурджиев с нарастваща тревога. — Сега вече знам защо преследва Аника.“ Но когато се обърна отново към Бороньов, лицето му беше ведро и спокойно.

— Нека сега да забравим за слизането ти долу. Юкин и Батчук мислят, че си мъртъв. Трябва да останеш в сянка.

— Това предполага, че ще оставим тези мъже да си тръгнат. — Бороньов вдигна пистолета.

— Искаш да убием хората на заместник-премиера? — попита Гурджиев, а мислите му препускаха.

— Не — отвърна Бороньов и отключи вратата, — искам да наблюдавам, докато ти ги убиваш.

Джак грабна Али през кръста, завъртя я във въздуха и се затича с нея към далечния край на полето, където върху едно възвишение се намираше оградата от мрежа, заобикаляща паркингите. Никой не ги преследваше. Аника тичаше след тях. Когато се изравниха, тя се усмихна напрегнато на Али. От оградата все още ги делиха петдесет метра. Кириленко бързаше нагоре по склона. Когато се изкачи до горе, той се вкопчи в мрежата и започна да се катери. Върху оградата нямаше бодлива тел и той не се затрудни особено да се добере до върха ѝ.

Тримата стигнаха до склона и вече бяха близо до руснака. Изкачваха се нагоре по хълма, когато чуха остър пукот. Тялото на Кириленко се изви назад и той се отдели от оградата. Вторият куршум отнесе част от черепа му и той падна заднешком към тях. Панталоните му се закачиха за мрежата и руснакът увисна на нея с главата надолу. Изпълнените му с ярост очи бяха неподвижно втренчени в тях, а косата му стана черна и лъскава от кръвта, сякаш по нея се стичаше петрол.

Мондан Лимонев сгъна приклада на снайпера СВД-С „Драгунов“. В продължение на двадесет секунди той се любуваше на онова, което беше сторил на Рон Фьодорович Кириленко, чието тяло висеше на оградата като найлонова торба с боклук. Лимонев машинално разглоби лекия „Драгунов“ на направените му от полимери съставни части. Имаше газов затвор, беше по-тих и по-смъртоносен от другите снайпери и се събираше в куфарче, което беше достатъчно малко, за да бъде носено с една ръка — като бейзболна бухалка или щека за билиард. Патроните 7,62x54Р със стоманена сърцевина, с които беше стрелял по Кириленко, бяха нанесли тежки поражения.

В продължение на още десет секунди той усещаше туптенето на кръвта в главата си и чуваше бесните удари на сърцето под ребрата, докато в тялото му се разливаше познатото усещане на въодушевление. Нищо не можеше да го накара да се чувства по-жив, изпълнен с енергия и могъщ от близостта на смъртта. Какво друго беше животът, ако не властта над останалите хора? Той обитаваше света на боговете, които могат да отнемат живота на смъртните с бавно дръпване на

спуська или удар с блестящо острие. Сега със сигурност и родната майка на Кириленко нямаше да го разпознае.

Той се надигна от позицията си върху покрива на паркираната кола, слезе от нея и тръгна с отмерени крачки през паркинга.

— Господи! Мъртъв ли е? — попита Аника.

— Съвсем — отговори Джак, от чиято позиция се виждаше по-добре.

— Не можем да мръднем от тук — каза Аника.

Джак беше този, който видя как една фигура се надигна от покрива на паркирана кола, скочи на земята с малко куфарче под мишницата и се отдалечи.

Той заведе Али и Аника до едно място край оградата, което беше достатъчно далеч от Кириленко, така че Али да не може да види подробностите от убийството.

— Не мисля, че убиецът се интересува от нас — рече той.

Джак надзърна през оградата и изчака, докато изгуби от поглед фигурата. След това се обърна към Аника:

— Добре, сега е безопасно. Качвай се!

Тя се покачи нагоре по мрежата, без да задава въпроси, и веднага щом мина от другата страна, Джак повдигна Али. Момичето се изкатери по оградата, прехвърли се отгоре ѝ и се спусна надолу, където Аника я подхвана. Джак я последва и се прехвърли от другата страна възможно най-бързо.

Щом се озоваха на паркинга, Аника ги отведе до зоната, заградена за персонала на летището. За щастие там нямаше толкова много коли, тъй като по-голямата част от служителите използваха обществен транспорт, за да пътуват до и от летището. Провериха двайсетина коли и след около пет–шест минути намериха онази, която им трябваше — един очукан ЗИЛ. Дотогава обаче следобедното спокойствие беше разкъсано от звука на още няколко сирени, които се чуваха все по-силно, докато приближаваха откъм Симферопол.

Аника се мушна зад волана, а Али седна до нея. Джак зае задната седалка, въоръжен с пистолета, който бяха взели от Кириленко. Рускинята запали колата без затруднение, излезе от служебния паркинг и се насочи към изхода, докато конвойт от полицейски коли

профучаваше край тях. Джак забеляза, че ръцете ѝ върху волана са напълно спокойни — не трепнаха дори и за миг.

След като полицейските коли отминаха, тя спря и зачака, като дишаше бавно и дълбоко. Напрежението стана почти непоносимо. Али взе да се върти неспокойно на седалката си, но беше наложително да избегнат опасността да привлекат вниманието към себе си, опитвайки се да избягат от мястото на събитията. Изминаха три минути, които се точеха сякаш безкрайно, докато сърцата им бясно туптяха и пулсът отекваше в слепоочията им.

Най-сетне Аника включи зила на скорост, зави наляво, за да излезе от паркинга, и подкара към Симферопол и по-нататък, към крайбрежието около Алуца. Джак беше с гръб към тях и наблюдаваше пътя отзад за полицейски коли. Той преброи шест автомобили зад тях, но нито един не беше полицейски. Въздъхна облекчено, завъртя се напред и също като Аника и Али се загледа в не особено красивия пейзаж наоколо, който в крайна сметка щеше да ги отведе до вилата на Магнусен на черноморското крайбрежие. Надяваше се там много от въпросите им да получат своя отговор.

През три коли и на около стотина метра разстояние зад тях мъж, известен просто като господин Лавджой, барабанеше по волана на взетата под наем кола с късите си и дебели пръсти на стоманолеяр. Макар да беше малко пресилено да се възприема като стоманолеяр, все пак миналото му на работник от Детройт определяше начина му на мислене. Чувстваше се неудобно в костюмите, които му се налагаше да носи, след като отиде във Вашингтон. Още много млад, с припряност, която изглеждаше неуместна за хората около него, побърза да замени кабинета с полева работа. Но сега се чувстваше щастлив и така и не погледна назад.

Специално поиска и, слава богу, успя да получи автомобил с касетофон — една стара, но здрава тойота. Първото нещо, което направи, след като запали колата, беше да сложи касета и да увеличи звука до максимум. Когато началните акорди на „Ангел на злото“ на „Брейкинг Бенджаминс“ прогърмяха оглушително във вътрешността на автомобила, устните му се разтеглиха в доволна усмивка.

Погледът му се съсредоточи върху зила и той видя себе си като някакво крилато създание, което е съзряло плячката си и я преследва, носено от потоците издигащ се нагоре топъл въздух. Следваше я, докато завиваше и лъкатушеше, докато се издигаше и спускаше, и очакваше идеалния момент, в който да ѝ нанесе удар.

Риет Бороньов придружи дядя Гурджиев на излизане от публичния дом. В асансьора възрастният мъж извади пистолета си и подмени трите патрона, които беше изстрелял по-рано. Бороньов го наблюдаваше със смесица от чувство за превъзходство и мълчаливо одобрение. Фоайето долу изглеждаше студено като хладилник за месо — със сигурност беше по-студено, отколкото навън, където градусите бяха станали по-умерени с напредването на следобеда.

Двамата яки и заплашително изглеждащи агенти на „Тринадесет“ чакаха на ъгъла, пушеха лениво, почти не разговаряха помежду си и, общо взето, се държаха така, сякаш притежават целия квартал. Те едновременно видяха Гурджиев да се приближава и ръцете и на двамата се стрелнаха към джобовете на зловеците им черни палта. Гурджиев вече беше насочил пистолета си към тях и поклати глава. Това ги накара да замръзнат за момент и след това да извадят ръцете си, показвайки ги по начин, който при други хора би могъл да бъде разтълкуван като знак, че се предават, или като умиротворителен жест. Дядя Гурджиев беше сигурен, че при тези двамата не е така.

Бороньов, който вървеше зад възрастния мъж, избра точно този момент, за да се покаже. Колкото и добре да бяха обучени агентите на „Тринадесет“, те не успяха да скрият смайването си. Смущението им беше много забавно за олигарха и той се разсмя, наслаждавайки се на крайно обърканото положение, в което бяха попаднали.

В този миг Гурджиев обърна оръжието си срещу него и го застреля от упор в слепоочието. Смахът на Бороньов се превърна в гъргорецо клокочене и после в шокирана тишина, когато той тежко се строполи върху паважа.

Агентите на „Тринадесет“ едва имаха време да осъзнаят случилото се, когато Гурджиев се обърна към тях:

— Занесете този предател на Ориел Йовович Батчук. Кажете му, че Бороньов е подарък от мен. Кажете му и че може да спре да търси

Аника Дементиева. Сега разполага с отговора на въпроса какво прави
тя тук, в Украйна.

21.

След часовете с висок прилив на адреналин Джак го налегна невероятна умора. Той се облегна на седалката, затвори очи и позволи на вибрациите на колата да го унесат в лека дрямка.

— *Татко. Татко, разкажи ми онази история отново.*

Той отвори очи, завъртя леко глава и видя, че Ема седи до него. Значи не беше сънувал или пък може би продължаваше да спи.

— Каква история? — Гласът му беше толкова тих, че едва се чуваше на фона на шума от движението на колата. Освен това Али и Аника разговаряха тихо помежду си.

Ема се беше извърнала леко към него, бе подвила десния си крак, а другият висеше надолу и петата на обувката ѝ удряше седалката.

— *За скорпиона и костенурката.*

— Разказвал съм ти я толкова много пъти.

— *Татко, моля те, разкажи ми я отново.*

В гласа ѝ имаше напрежение — някаква настойчивост, която той намери за обезпокоителна, затова ѝ разказа за скорпиона и костенурката, които се срещнали на брега на реката.

— Скорпионът помолил костенурката да го пренесе до другия бряг на реката. „Защо да правя това? — попитала костенурката. — Ще ме ужилиш и аз ще умра.“ „Не мога да плувам — отвърнал скорпионът. — Ако те ужиля, и аз ще умра.“ Отговорът на скорпиона убедил костенурката, която разсъждавала логично, и тя му позволила да се качи на гърба ѝ. Двамата тръгнали да пресичат реката. Когато стигнали до средата, скорпионът ужил костенурката. „Защо? — изплакала костенурката. — Защо ме излъга?“ „Такава е природата ми“ — отвърнал скорпионът, преди и двамата да се удавят.

— Джак погледна в тъмните очи на Ема, сякаш се опитваше да надникне отвъд булото на живота. — Защо искаше да ти разкажа отново тази история?

— *Исках да съм сигурна, че си я спомняш —* отвърна тя.

— Как бих могъл да я забравя?

— *И аз така си мислех, но предполагам, че имаше нужда да ти я припомня.*

— Не те разбирам, скъпа.

— *Татко, всички те лъжат.*

Той внезапно се напрегна. Стомахът му се стегна на възел.

— Какво искаш да кажеш с това, че всички ме лъжат?

— *Знаеш какво искам да кажа, татко.*

— Не, не знам. Всички — искаш да кажеш и Едуард?

— *Президентът* — потвърди тя.

— И кой друг? Али ли?

— *Али също.*

— Защо Али би ме лъгала? Хайде стига, Ема. Какви са тия приказки?

— *Татко, не ти казвам нищо, което вече да не знаеш.*

— Винаги ми казваш неща, които не знам — не се съгласи той.

— *За нас, да. За нас двамата. Затова съм още тук. Но за всичко останало не мога да ти кажа нищо.*

— Начинът, по който го казваш... сякаш е някакъв закон.

— *Предполагам, че можеш да гледаш и така на нещата.*

— Общовалиден закон като във физиката или в квантовата механика?

Той разтри очи с кокалчетата на пръстите си, за да се увери, че не спи. Но когато ги отвори, беше сам на задната седалка, независимо дали спеше, или беше буден. Нямаше кой да отговори на въпроса му.

— Нищо не е поначало добро или зло — обясняваше Аника на Али, докато Джак се оглеждаше за дъщеря си, — това е такова разочарование.

— Дай ми пример — поиска Али.

Аника се замисли, без да сваля очи от пътя пред себе си.

— Добре. В древния Рим живял мъж на име Марк Манлий, който измислил план за спасяването на храма на Юпитер на Капитолийския хълм от разрушение по време на нашествието на галите. Това станало през тъъ... триста и деветдесета година преди новата ера. Както се случва в подобни ситуации, след войната, прогонила нашествениците, войниците, които храбро защитавали родината си, останали без работа

и скоро задължнели толкова много, че били хвърлени в затвора. Това било несправедливост, която Марк Манлий не можел да понесе. Той използвал голяма част от огромното си състояние, за да откупи свободата на тези герои — алтруистичен акт, който вбесил градските патриции толкова много, че те го обвинили, че създава своя собствена армия, за да вземе със сила властта. Подтикнати от обвиненията на патрициите, плебеите осъдили Марк Манлий на смърт и го хвърлили от Тарпейската скала.

Али си спомни, че Тарпейската скала бе омагьосала Ема, защото това беше мястото, където престъпниците намирали смъртта си, хвърлени от височината. Била е кръстена на предателката, която отворила портите на Рим, за да влязат сабините, защото те ѝ били обещали златни гривни. Вместо това, когато ги пуснала, те я смазали с щитовете си. Носели ги на ръцете си, окичени с гривните, за които толкова ламтяла Тарпея, която била не каква да е, а весталка. Каква ирония! Погребали я в основата на скалата, наречена по-късно на нейно име. Тя била на върха на стръмна урва от южната страна на Капитолийския хълм, който се издигал над Форум.

Рим бил създаден от крадци, разбойници, убийци и роби, които били достатъчно умни да избягат от господарите си. Единственият проблем бил, че нямало жени. Ето защо тези ранни римляни, както те се били нарекли, решили да откраднат жени от съседното племе на сабините. Именно това позорно отвличане на жените им довело до отмъщението на сабините, които използвали Тарпея за своя маша.

Тази тъмна страна от природата на римляните — и на самия Рим — беше привлякла и задържала вниманието на Али, защото освен че бяха създали пътища, акведукти и многобройни други нововъведения, те бяха измислили жестока система за подбор. Онези водачи, които не харесвали в самото начало или пък впоследствие не одобрявали, от които се страхували, в които откривали недостатъци или на които от завист или алчност измисляли прегрешения, били незабавно убивани. Али беше родена и възпитана в политически инкубатор и долавяше напрежението и неизказания страх от убийство, който заобикаляше баща ѝ на все по-гъсти слоеве, колкото по-нависоко се изкачваше той по политическата стълбица. И когато беше пристигнала в Москва, тя почти веднага интуитивно бе усетила колко много наподобява всичко това на древния Рим, колко силно е повлияна съвременната

политическа система от тази на римляните, превръщайки убийството в обичайно средство за постигане на определена цел.

— И така — обади се Али след известен размисъл, — онова, което искаш да кажеш, е, че дори и най-добрите намерения накрая се превръщат в купчина лайна?

— Искам да кажа, че всички ние сме обречени на разочарование. И също така искам да кажа, че аз приветствам това разочарование, защото накрая то изравнява нещата и не го е грижа нито за социалната класа, нито за парите или властта. То е мрачният косач.

— Искаш да кажеш „мрачният жътвар“ — поправи я Али, — така наричат смъртта.

— Наричай го както искаш — сви рамене Аника.

Мобилният телефон на Денис Пол иззвъня в три и половина сутринта. Беше стигнал до средата на лабиринта от данни, които бе успял да изтегли от записите на телефонните обаждания на генерал Брент, както и от окончателния доклад за дейността и движението му през изминалата година. Всъщност Пол беше зает с четенето на онова, което го интересуваше най-много — сведенията за два неофициални полета до Москва. И двете пътувания бяха направени през последните шест месеца. И двете бяха през уикенда и не бяха регистрирани или заплатени от нито една правителствена агенция. Това не беше непременно повод за задействането на червената лампичка в мозъка на Пол, но имаше някои странни неща. Първото беше, че генерал Брент беше платил в брой за билети от първа класа. Второто — и двата полета бяха на „Аерофлот“, а не на „Делта“, американската авиолиния, която по правило би трябвало да използва. Откъде генералът беше взел десетте хиляди долара в брой за двете пътувания до Москва? Пол хакна банковата сметка на Брент в „Дистрикт Нешънъл“. Един ден преди изтеглянето им десетте хиляди долара са били преведени по сметката от „Ализарин Глоубъл“ — организация, за която Пол никога не беше чувал и за която не можеше да си представи по какъв начин би могла да е свързана с генерала.

Мобилният му телефон избръмча. Беше потънал толкова дълбоко в мислите си, че за малко да пропусне да отговори на обаждането.

Беше местен номер и името на абоната не беше изписано.

— Моля?

— Господин Пол?

— Да?

— Обажда се Нанси Летиер. Срещали сме се няколко пъти. Ръководя крилото на болните от Алцхаймер в „Петуърт Менър“. С прискърбие трябва да ви съобщя, че госпожа Пол издъхна в три часа и единайсет минути тази сутрин.

Дълго време след това Пол седя напълно неподвижен. Очите му продължаваха да пробягват по редовете с информация на лаптопа му, както го бяха правили часове наред преди обаждането, но сега мозъкът му не регистрираше нищо от онова, което виждаше. Съзнанието му внезапно се изпълни с един ужасяващ рефрен, който се повтаряше отново и отново — „Ти не беше там, не беше там, когато тя умря“, — сякаш беше някоя смешна детска песничка, която се носеше от призрачно радио в нейната стая. Внезапно той започна да се задушава от нейната сладникава миризма, от която му се гадеше — миризмата на... Господи, дори не можеше да произнесе името ѝ, тя вегетираше от толкова дълго. И въпреки това сега той се давеше от онова, което беше останало от нея — от Луиз, — сякаш бе погълнал пепелта от погребалната ѝ клада.

Бутна стола си назад, изправи се и излезе от стаята, без да си вземе палтото. Забързаните му стъпки отекнаха по противопожарното стълбище. Запали цигара отвън, но почти веднага зад стъклената врата се появи управителят на нощната смяна, посочи цигарата и енергично поклати глава. Пол дръпна дълбоко и издуха дима към стъклото.

Управителят се намръщи, плъзна картата си по четеца на вратата и я отвори.

— Съжалявам, господине, но федералните разпоредби забраняват пушенето на шест метра от сградата.

Пол не отвърна нищо. Стоеше и гледаше мъжа, като продължаваше да пуши.

— Господине, не ме ли чухте? Ако упорствате, ще се наложи да уведомя органите на властта...

Той уплашено изскимтя, когато Пол го сграбчи за реверите, блъсна го в стената и след това го удари в корема. Когато управителят се преви на две, той го удари по главата и после разби носа му, от който тутакси бликна кръв.

Пол за момент задържа дима в дробовите си и след това го изпусна навън в мощна струя. Чувстваше се замаян от притока на адреналин. Накрая коленичи и показва документите си на управителя.

— Аз съм шибаната власт, приятелче. — Той изправи мъжа на крака и грубо го блъсна през вратата. — Така че се разкарай от тук или ще накарам да те приберат по подозрение, че си терорист.

Останал отново сам, Пол стъпка съсипаната си цигара и запали нова. Излезе на асфалта. Помисли си, че щеше да е по-добре, ако валеше — тогава времето щеше да съответства на мрачното му настроение. Вместо това по небето се носеше блестящата жълтеникава луна и това внезапно го върна двайсет и осем години назад, когато четеше на Клер „Лека нощ, луна“. Правеше го толкова често, че тя скоро я запомни наизуст и я рецитираше на глас, докато той четеше.

Отново дръпна силно от цигарата и изпусна дима. Преди седем години Клер беше дошла за дълъг уикенд с тогавашния си приятел — един от онези млади мъже, изпълнени с усещането, че всичко им се полага по право, въз основа на прекалено раздутата оценка на собствената им значимост. Тя се смееше през цялото време, дори когато отидоха да посетят Луиз, която по онова време все още понякога разпознаваше дъщеря си.

След вечерята в събота вечер приятелят ѝ беше поканил Пол на верандата в неловък опит да се сблизат. Беше извадил две пури, за които се бе похвалил, че са кубински — не особено добър начин да спечели благоразположението на Пол. Въпреки това попушиха известно време заедно в дружески разговор, когато младият мъж започна да обяснява за важната си работа на „Уолстрийт“, за консервативните си възгледи по отношение на политиката, религията и морала и за плановете си за бъдещето, които, изглежда, включваха и дъщерята на Пол.

Едва по-късно, в неделя през деня, Клер му каза, че е бременна и че иска да се омъжи за приятеля си възможно най-бързо, което, досети се Пол, беше основната причина за нейното посещение. Той не оспори решението ѝ и не каза почти нищо. Без съмнение тя реши, че баща ѝ е приел новината доста добре, но и Пол я беше накарал да мисли, че харесва приятеля ѝ, който, както изясни дъщеря му, все още не знаеше нищо за бременността ѝ. Всъщност Клер очакваше с вълнение да

сподели това с избаника си, като беше подбрала времето и мястото, които ѝ се бяха сторили най-романтични.

„Ще бъде като сцена от филм“ — радваше се тя с блеснал поглед.

От своя страна Пол също подбра подходящото време и място, за да обясни на приятеля на дъщеря си каква е ситуацията. Наблюдаваше със задоволство как младият мъж се задави с дима на хаванската си пура, когато му съобщи новината.

„Очаквам от теб да постъпиш както е редно и да се ожениш за Клер“ — заяви Пол, което беше добре премерен риск.

Вместо това, както и подозираше, приятелят си тръгна бързо, тъй като не искаше да има нищо общо с дете, заченато извън брака. Пол си помисли, че младият мъж се бе оказал абсолютен лицемер. Не беше имал никакъв проблем да вкара дъщеря му в леглото си преди сватбената нощ, но моралът му изведнъж се беше пробудил, когато последствията от необмисления му предбрачен разврат се бяха стоварили върху грозната му глава. Това беше вбесило Пол, както и случилото се по време на пушенето на пури предишната вечер, когато приятелят на дъщеря му глупаво беше разкрил истинската си същност, като бе разяснил собствената си значимост и постиженията си и бе разказал за къщата в Кънектикът, на която беше хвърлил око. Младият мъж искаше да го убеди в добрите си намерения да купи Клер на всяка цена, сякаш тя беше скъпо парче месо или състезателен кон, който той добре е поиздил.

Единственият проблем беше Клер. Вместо да е благодарна на баща си, че я е спасил от такъв повърхностен лицемер, тя не спираше да го обвинява, като ту крещеше, ту избухваше в сълзи, преди да затръшне вратата и да напусне къщата. Сигурен, че истерията ѝ ще отmine, Пол беше изчакал няколко дни, преди да ѝ позвъни. Тя обаче нито веднъж не отговори на обажданията му и до ден-дневен не му беше продумала. Пол знаеше само, че има внук, но нямаше представа дали тя се е омъжила за лицемера, или отглежда детето като самотна майка. Веднъж нае частен детектив, но ден по-късно му плати и отказа поръчката. Беше му омръзнало цялото това съжаление. Единственото нещо, за което беше благодарен, бе, че Луиз не можа да разбере в каква неприятна бъркотия неочаквано се е забъркал той.

Що се касаеше до Клер, той вече рядко мислеше за нея, освен в особени моменти като този. Дори и тогава той не се сещаше за нея с

носталгия и болка, а с усещане за разочарование. Но му беше мъчно, че не познава внука си, макар той да бе плод на една лицемерна връзка. Единствената причина за това усещане бе, че някой трябваше да отучи момчето от лицемерието и самомнението, преди те да отровят ума му. Пол намираше за тъжен и дори трагичен факта, че този някой няма да е той самият.

Мисълта, че внукът му живее непознат живот, изгаряше кожата му, сякаш беше сложил ръката си в пещта, която скоро щеше да погълне останките от печално погубеното тяло на Луиз. Той погледна надолу към ръката си, усети кръвта да пулсира в нея и за пръв път се изправи лице в лице с усещането да бъдеш жив, да погледнеш назад и да не виждаш нищо друго, освен загуба и смаляване на собственото ти аз и на душата ти. Той се облегна на студената стена, все още оцапана с кръвта на нощния управител, и бавно се плъзна надолу по нея. Сега вече не виждаше луната. Лека нощ, Клер, лека нощ, безименно седемгодишно момченце, лека нощ, луна.

Горе в затъмнената стая, която Пол беше напуснал, прогонен от внезапните и нежелани чувства, бушуващи в него, една бърза и мощна сондираща хакерска програма сканира личните данни на генерал Брент, които министърът на вътрешната сигурност беше изучавал съсредоточено, след това откри Ай Ес Пи адреса на компютъра му. Петнайсет минути след като сондиращата програма беше изтеглена, една анонимна кола потегли, шофирана от мъж, който изглеждаше като счетоводител или учител, но беше получил съответните заповеди, бе добре въоръжен и готов да отнема живот.

Господин Лавджой познаваше този път като дланта си. Вече пет години Крим беше неговото поле на действие. Не че някога щеше да свикне напълно с това място. Все още усещаше храната като оловна топка в стомаха си, кожата постоянно го сърбеше от някакви гъбички или нещо подобно и не беше спал повече от три поредни нощи в едно и също легло. Единственото хубаво нещо бяха жените, които бяха млади, високи, руси и в изобилие. Те обичаха чужденците, особено американците, защото се надяваха да впримчат някой от тях в брак, за

да ги измъкне от ада, в който се бяха родили. Веднъж, след като разбереше това, човек можеше да ги придума на всичко. Господин Лавджой с нетърпение очакваше купона, който бе организиран за тази вечер. Той се готвеше да приключи набързо с възложената му поръчка.

Пътят се издигаше с приближаването на стръмните скали, спускащи се към водата. Вече можеше да зърне синьо-зеления блясък на Черно море, докато шосето започваше дългите си извивки по крайбрежната линия. Видя, че има по-малко от километър до завоя, където трябваше да изпълни задачата. Моментът беше настъпил. Той натисна газта и премести тойотата в подходяща позиция.

Голямата извивка на морето, която сега беше нащърбена от облаците, надвиснали ниско над хоризонта, бързо се разкриваше с приближаването му до върха. Зилът вече беше в началото на височината. Лавджой навлезе в лентата на отсрещното движение и внезапно ускори. Още миг и щеше да блъсне предната си броня в лявата задна част на зила и да го завърти в смъртоносна спирала, която по неговите изчисления трябваше да изхвърли колата в пропастта на второто ѝ обръщане.

— По-бързо! — изкрещя Джак от задната седалка.

— Дръж се! — извика му в отговор Аника.

Когато видя тойотата да навлиза в лявото платно, той добави:

— Господи! Искате да ни избута в пропастта.

— Проклетата кола! — Ръцете на Аника държаха волана възможно най-здраво, но той беше започнал да вибрира обезпокоително, докато зилът играеше насам-натам. — Ако карам по-бързо, ще паднем от шибаните скали и без чужда помощ.

— Ето го, идва! — извика Джак. — Али, свий се на топка и не мърдай.

Той свали прозореца и започна да стреля по приближаващата тойота, но тяхната собствена кола не беше стабилна и се тресеше така, сякаш всеки момент ще се разпадне заради прекаленото напрежение, на което беше подложена. Джак се мяташе насам-натам и не успяваше да се прицели достатъчно добре.

— За бога, Аника, дай газ!

Тя го послуша и за момент изглеждаше, че това ще свърши работа. Започнаха да се отдалечават от тойотата, но после колата се наклони и принуди Аника да натисне спирачките, за да не излетят от пътя и да паднат в пропастта.

В този момент тойотата ги удари и зилът поднесе лошо и започна да се върти. Джак, който беше захвърлен към отворения прозорец, зърна за миг тойотата, преди колата им да се завърти в кръг.

Аника намали скоростта и изключи двигателя. Зилът продължи да се върти и се доближи опасно близо до ръба, преди младата жена да успее поне донякъде да възвърне контрола си над него. Джак си помисли, че това едва ли има особено значение, защото тойотата щеше да ги удари отново и шофьорът ѝ щеше да довърши започнатото. Но когато пак хвърли поглед назад, видя как нещо удари тойотата с такава сила, че тя подскочи във въздуха. Миг по-късно експлодира и полетя надолу в пропастта, а въздухът около тях се изпълни със задушаващата миризма на горящ бензин.

В този момента Аника успя да накара зила да спре със скърцане на банката от дясната страна на пътя.

— Али — подаде се Джак от задната седалка, — добре ли си?

Тя бавно се надигна от защитната поза, която беше заела, и кимна леко замаяно. В този миг с крайчеца на окото си Джак забеляза движение, обърна се и видя една фигура, която вървеше по високия насип край пътя откъм брега. В едната си ръка държеше леко противотанково оръжие M72 LAW — наследник на базуката от Втората световна война. Мъжът обаче бе насочил цевта небрежно към земята. Беше толкова едър, че в ръцете му оръжието изглеждаше като детска играчка. Той продължаваше да върви с тежки стъпки към зила. При вида на този мъж умът на Джак започна да работи по същия начин, по който бе изчислявал векторите, докато бягаха към приближаващия към тях самолет. Съзнанието му се опитваше да открие някакво необичайно обяснение на онова, което, виждаше, връщайки се от момента на експлозията на тойотата към мръсната задна уличка в Москва. Идваха му наум различни възможности, противоречиви преценки и фантастични теории, но за съжаление така и не успя да стигне до някакво окончателно заключение. Беше един от онези моменти, в които предположенията са безсилни пред реалност, каквато човек не би могъл да си представи — все едно, докато редиш

кубчето на Рубик, да откриеш, че то има и четвърто измерение, което не си взел под внимание. Всъщност в момента търсенето на каквото и да е рационално обяснение беше безсмислено, а от логиката нямаше никаква полза. Животът и смъртта се бяха смесили в едно или пък бяха разменили местата си, а всичко останало беше застинало.

— Остани в колата — нареди той на Али.

Тя се обърна, надникна през прозореца от страната на шофьора и видя мъжа, който идваше от другата страна на пътя.

— Кой е той? Джак, какво става?

— Моля те, Али, просто прави каквото ти казвам.

Сякаш изпаднал в транс, той отвори вратата и излезе навън. Огромният, подобен на мечка мъж се приближаваше, пригладената му назад коса блестеше на слънцето и Джак усети как през тялото му преминава ледена тръпка. Четвъртото измерение на кубчето на Рубик беше пред очите му. В опит да осмисли настоящето съзнанието на Джак се върна към онзи хотелски бар в Москва, където мъжът срещу него се скара с Аника и приятелката ѝ. След това си припомни задната уличка, където едрият като мечка мъж и приятелят му дебнеха, за да убият Аника. Мислите му се върнаха към последвалата жестока битка, в края на която човекът пред него беше останал да лежи в локва от собствената си кръв.

Инстинктът за самосъхранение на Джак го накара да насочи пистолета към едрия руснак, но излязлата от повредения автомобил Аника бързо се приближи до него и сведе дулото на оръжието.

— Това не е възможно — не повярва Джак, когато огромната фигура спря пред него. — Аз те застрелях в уличката зад клуб „Горски пожар“.

— Няма ли да ми благодариш? Не? — Иван Гуров леко поклати цевта на М72. — Не бъди невъзпитан. Без мен ти щеше да си на дъното на пропастта, на мястото на онзи американски агент, изпратен да те убие.

ТРЕТА ЧАСТ

*Порция. Допускаш ли, че бих могла да бъда
безсилна като другите жени
с такъв баща и при такъв съпруг.*

Уилям Шекспир,
„Юлий Цезар“^[1]

22.

„Татко, всички те лъжат.“

Ехото на думите на Ема отекна в главата на Джак, когато се обръщаше към Аника.

— Какво става, по дяволите? — В гласа му имаше толкова ярост, че той прозвуча гърлено. — Каква игра играеш?

— Това си има обяснение... — започна Аника.

— Разбира се, че има шибано обяснение. — Той повиши тон. — Ти и Гуров участвате в това от самото начало. Мислиш, че ми е притрябвало обяснение от вас сега? Използвах пистолета на Гуров, за да го застрелям, но той не е бил зареден с истински патрони. Онази сцена в задната уличка е била номер. — Той се обърна към Гуров. — Другият мъж, твойт приятел...

— Спиаков.

— Да, Спиаков — къде е той?

— Предполагам, че на два метра под земята — сви рамене Гуров. — Трябваше да изглежда правдоподобно.

— Правдоподобно? — обърна се Джак към Аника. — Убили сте човек за правдоподобност?

— Трябваше да е истинско — отвърна Аника, — поне част от него.

Джак почти не обърна внимание на Али, която беше слязла от колата и сега се приближаваше към тях — правеше точно това, което й беше казал да не прави.

— Онова, което искам да знам, е защо ме излъга? Защо ми предлагаш обяснение сега, когато е толкова късно?

— Защото сега те доведохме до тук — простичко отвърна Аника, — защото дойде моментът, по дяволите!

— Каза ми, че мразиш Гуров, че той е просто поредната задача.

— Той е част от задачата ми. — Аника също започваше да се ядосва. — Лъжех те само когато беше абсолютно необходимо.

— И това те оправдава? Това означава, че стореното от теб може да бъде простено?

— Не ме бъркай с бившата си жена, която постоянно те е лъгала — отсече разгорещено Аника.

— Повярвай ми, няма как да те сбъркам с някого. Ти направи това невъзможно.

— Какво е това, да не би да е твоята представа за шибан комплимент?

Джак пристъпи заплашително към нея и вероятно щеше да се стигне до физически сблъсък, ако Али не беше застанала между тях, преди Гуров да успее да се намеси.

— Спрете и двамата! — извика тя.

— Поне ми дай възможност да ти обясня — настоя Аника, възползвайки се от включването на Али.

— Джак, не искаш ли някакво обяснение? — присъедини се към нея Али.

— Вече имам обяснение. — Беше очевидно, че той е вбесен. — Тя ме лъже от момента, в който я срещнах.

— Може би е имала основателна причина.

— Няма основателна причина да лъжеш — не се съгласяваше той.

— Знаеш, че това не е истина.

— Защо взимаш нейната страна?

— Не взимам ничия страна — възрази Али. — Освен това дори и ти да не искаш да знаеш какво става, аз искам.

Това го поуспокои малко, поне дотолкова, че Аника да успее да добави:

— Съжалявам, Джак! Искрено съжалявам.

Той забеляза някаква промяна в нея, може би защото молеше за прошка. Когато обаче се опита да надникне по-дълбоко под повърхността на нещата, осъзна, че е по-вероятно причината да е в близостта на Али или в думите, които момичето беше казало в нейно оправдание. Сякаш това, че беше близо до Али или дори само че чуваше гласа ѝ, я променяше неуловимо и я връщаше към нея самата — такава, каквато беше под маската си и дълбоко в непознатото си и непознаваемо сърце. Сърцето, за което Джак беше говорил миналата нощ.

— Ако можехме да постъпим по друг начин — продължи Аника, — уверявам те, че щяхме да го направим. Но няхаме избор.

— Ние? — попита я той вече поуспокоен от вътрешния разбор на поведението ѝ, който беше направил. — Кои сте тези „ние“?

— АУРА — отвърна Аника.

Гневът му веднага избухна отново.

— Организацията, компанията или каквото и да е там, за която ти твърдеше, че не знаеш нищо.

Али сложи ръка на рамото му.

— Нека не започваме отново — помоли го тя.

— Може да се окаже необходимо — каза Джак, вперил поглед в Аника.

— Ще говорим за това, когато му дойде времето — разсъдливо предложи Али, сякаш беше най-разумният човек в групата — поне със сигурност беше най-спокойният.

Той погледна към нея и като видя колебливата ѝ усмивка, кимна в съгласие.

— Добре — обърна се Джак към Аника, — кой или какво е АУРА?

— Това е съкращение от Association of Uranium Refining Allies^[2] — отвърна Аника. — Състои се от...

Изведнъж Иван Гуров пристъпи напред.

— Аника, недей. Това е много лоша идея.

— Той има право да знае, Иван — поклати глава тя.

— Последиците от това може да са тежки.

— Ти си свърши работата. Не се меси повече. — Аника отново се обърна към Джак и продължи: — АУРА е създадена от група украински бизнесмени, някои хора с международни енергийни интереси в Украйна и малък кръг руски олигарси дисиденти.

В мига, в който бе разбрал, че Иван Гуров се е върнал от света на мъртвите, Джак прозря в каква ситуация е попаднал. Сега най-сетне можеше да види структурата ѝ толкова ясно, сякаш гледаше умален модел на слънчевата система.

— Значи от едната страна е АУРА — каза Джак, — а от другата са Юкин, Батчук и тяхното творение „Тринадесет“.

— Иван, този човек вижда повече от мен и теб — рече Аника. — Той вижда — как да се изразя, — вижда зад ъглите. Колко много е успял да научи от откъслечната информация, която му попадеше от тук

и там. Той е като grosмайстор, който си представя как ще завърши играта още когато опонентът му прави първия си ход.

Звукът от приближаваща се кола накара всички да се върнат към заобикалящата ги действителност.

— Мисля — каза Гуров, като погледна със съмнение потрошения зил, — че е по-добре да докарам колата.

Въпросната кола се оказа разнебитено такси, което именно по тази причина обаче изглеждаше напълно анонимно.

— Къде отиваме? — попита Али.

— В имението на Магнусен — отвърна Иван Гуров.

— Ти си знаела за него през цялото време — обърна се Джак към Аника, все още разгневен.

— Кълна се, че не знаех къде трябва да отидем — поклати глава тя. — Правилникът е такъв — в случай че ни хванеха, нямаше да мога да кажа накъде сме тръгнали на онези, които ни разпитват.

— Онези, които ни разпитват — повтори Джак. — Направо прекрасно.

Али потръпна.

— Бащата на Микал Магнусен е купил петдесет и пет акра земя върху един скалист хълм, надвиснал над Черно море — обясни Гуров, докато шофираше. — Така можел да гледа отвисоко на съседите си, които до един се смятали за богати.

Беше пет и трийсет следобед и на хоризонта се трупаха тежки облаци. Никакъв полъх на вятър не раздвижваше дърветата. Разстоянието от летището до мястото в гъстата гора над Алуца, където бащата на Магнусен беше построил лятната си вила, беше петдесетина километра. Вече бяха изминали по-голямата част от пътя и след по-малко от двайсет минути се отклониха от шосето и спряха пред порти от неръждаема стомана, които изглеждаха съвременни и също толкова непревземаеми, колкото и крепостните двери на замък. Те бяха закачени на две високи около четири метра гранитни колони с канелюри.

Гуров свали прозореца си, за да натисне червения бутон и да изрецитира нещо — вероятно кодова фраза — в микрофона върху решетката. Миг по-късно портите се отвориха безшумно и те минаха

през тях. Гумите заскърцаха по широкия слой от натрошени мидени черупки.

Имението на Магнусен сякаш бе излязло от приказка или готически роман — може би „Брулени хълмове“, — защото високите му каменни стени и таванският етаж с кули и шеметни заострени върхове бяха по-подходящи за английските или шотландските полета, отколкото за място за забавление на брега на морето. Въпреки това сградата беше впечатляваща и даваше чудесна представа за предпочитанията на стария Магнусен.

Докато таксито приближаваше към къщата, две черно-бели руски ловджийски хрътки изскочиха от предната врата. Очите им бяха блестящи и любопитни, а розовите им езици висяха.

— Борис и Саша — услужливо ги представи Гуров.

— Не гледай мен, никога не съм била тук — каза Аника в отговор на мълчаливия въпрос на Джак. — И аз съм изненадана, че Иван е идвал, но всъщност не би трябвало да бъде — нашата малка част от света е така разделена и преградена, че е направо херметически затворена. Това е начинът да се постигне най-високото ниво на сигурност — тухла по тухла, от основата.

Ловджийските хрътки имаха гъста, лъскава козина и заострени муцуни. Те се хвърлиха към хората, които наизлязоха от колата. В началото отидоха право при Гуров, но после постепенно се заинтересуваха от Али, която единствена беше коленичила на чакъла и така беше застанала на тяхната височина.

Докато Джак я наблюдаваше разсеяно, се появи един мъж, който слезе по широкото стълбище на входа и се приближи към тях със спокойната походка на човек, роден с пари или власт, а може би и с двете. „Значи това е Микал Магнусен“ — помисли си Джак и се опита да прецени що за човек е мъжът, когото смяташе за ръководителя или един от ръководителите на АУРА.

Изглеждаше решителен и безчувствен. Имаше поразителна коса с цвят на платина и още по-поразително сини очи. Носът му, който приличаше на носа на кораб, претърпял корабокрушение, и червените, почти женствени устни говореха за вироглавство, каращо хората, които се срещаха с него, да се чувстват неспокойни от надвисналото над тях усещане за предстоящо нещастие. Мъжът носеше всекидневен облекло, което наведе Джак на мисълта, че е прекарал следобеда в лов

на яребици. Хрътките го обикаляха, сякаш бяха луни, въртящи се около планета. Не спираха да размахват опашки и да лижат кожените му ботуши до коленете. Ботушите, които бяха с цвят на обгоряла сяр, също изглеждаха доста странно — бяха ловни, очевидно правени на ръка от мека кожа за ръкавици, и по лъскавата им повърхност нямаше нито една драскотина.

Подобната му на панделка уста се изви в усмивка и той протегна ръка.

— Джак Макклюр, най-сетне ни открихте — отбеляза той, като стисна ръката на Джак със силната си и суха длан, след което се обърна към останалите: — Госпожице Дементиева, благодаря, че го доведохте, а на теб, Иван, благодаря, че се погрижи да стигнат до тук безпрепятствено. — Още не беше пуснал ръката на Джак и вниманието му се насочи отново към американеца. — За мен е удоволствие да се срещнем, господин Макклюр. Нека се представя — името ми е Григор Силинович Каркишвили.

Денис Пол не можеше да го предвиди, но тези неща никога не могат да бъдат предвидени — не и тази жестока смърт или поне намерение за смърт. На света има хора, които искат да ти навредят, съзаклятничат за твоя край и планират толкова старателно смъртта ти, сякаш е някоя военна кампания. В крайна сметка не тези хора имат значение — не тези, които искат да ти навредят, които заговорничат на една ръка разстояние от теб и търсят методи за унищожаването ти в малки стаи без прозорци, проверявани ежедневно за подслушвателни устройства, а в края на деня се прибират при жените и семействата си, при силните си коктейли и обилната храна. Техните агенти са онези, с които се изправяш лице в лице и които имат значение. Защото те са хората, носещи разрушението в ръцете си, сякаш е бутилка шампанско, която да излеят върху теб, или букет цветя, който да положат върху гроба ти.

След като цяла нощ беше будувал, но нито искаше, нито имаше нужда от сън, Пол се готвеше да се заеме с ежедневната си работа на министър на вътрешната сигурност. Взе си продължителен душ с много гореща и след това с много студена вода, обръсна се и се облече. Прекара пет минути в оправяне на гънките на вратовръзката си, така че да са точно в центъра на възела, което беше нетипично за него.

Пръстите му се движеха несъзнателно и неуморно, докато умът му отбелязваше задачите от графика му за деня, които трябваше да изпълни. Първата бе да уреди нещата в погребалната агенция, където бе инструктирал Нанси Летиер да изпрати тялото на Луиз. След това имаше шест работни срещи, които щяха да му отнемат времето до два, а може би и до три часа. По план в четири заедно с Бил Роджърс — съветника по националната сигурност — трябваше да съставят междуведомствен протокол. В пет и половина трябваше да проведе телефонен разговор с Едуард Карсън, който — Пол беше убеден в това — щеше да очаква с нетърпение да получи информация за това какво е открил неговият министър на вътрешната сигурност за действията на приближените му, за които Пол имаше своите подозрения. Някъде тогава можеше да му остане и време да хапне набързо, макар да се съмняваше в това, така че реши да се отбие в „Макдоналдс“ или в „Денис“ — на който от двата попаднеше първо — за една закуска на крак.

Мушна лаптопа в куфарчето си, излезе от стаята, спусна се по ехтящото стълбище и отиде на паркинга. Изчака за момент и огледа околността за нещо необичайно — навик, с който така беше свикнал и който беше толкова дълбоко вкоренен в съзнанието му, че не можеше да отиде от едно място на друго, без преди това да направи такава проверка.

След като огледа района, отиде до колата си, натисна бутона на дистанционното и отвори багажника. Наведе се леко и постави лаптопа вътре. Тъкмо започваше да се изправя, когато усети убождането отстрани на врата си. Ръката му инстинктивно се стрелна нагоре. Имаше време само колкото да установи, че от плътта му стърчи миниатюрна стреличка, след което изпадна в безсъзнание и горната част на тялото му се строполи в багажника.

Миг по-късно се приближи един мъж, равнодушно напъха в багажника останалата част от тялото на Пол, взе ключовете на колата, седна зад волана и спокойно изкара колата от паркинга на „Резидънс Ин“.

— Моля, наричайте ме Григор.

— Простете ми, но ще пристъпя направо към същността на въпроса — рече Джак, докато Аника се разхождаше навън и говореше по мобилния си телефон. — Къде е Микал Магнусен, мъжът, който уби или нареди да бъдат убити Карл Рочев и Иленя Макова?

Каркишвили повдигна вежди.

— Знаете името на Иленя — наистина сте необичайно добре информиран. — Той поведе Джак и Али към солариума в задната част на имението, след което се обърна с усмивка към Али. — А тази очарователна млада дама е...

— Моята дъщеря — отвърна Джак.

— Имам дъщеря горе-долу на нейната възраст. — Веждите на Каркишвили се съединиха. — Тя учи в Киев и майка ѝ се грижи за нея.

— Майка ми е мъртва. — Али го гледаше право в очите, без да мигне. — Баща ми е всичко, което имам.

Каркишвили се прокашля, очевидно изненадан.

— Бихте ли поседнали тук, докато с баща ви се поразходим? Гледката към околните хълмове и гори е прекрасна...

— Не, по дяволите.

Каркишвили хвърли поглед към Джак, който не направи никакъв опит да го подкрепи.

— Както желаете. — Мъжът, изглежда, се обърна и към двамата и тонът му изразяваше по-скоро неодобрение, отколкото отстъпчивост.

Той отново се прокашля, явно му беше неловко да разговаря пред Али, която вземаше за тийнейджърка.

— Рочев трябваше да бъде убит — той поръча смъртта на Лойд Бърнс. Защо? Защото Бърнс, който беше научил за нас — за АУРА, — щеше да сподели информацията с генерал Брент, а той щеше да я каже на Юкин, който пък от своя страна щеше да уведоми Батчук и след това щяха да изпратят ликвидационния взвод на „Тринадесет“ да ни избие.

— А Иленя Макова?

— Смъртта на любовницата на Рочев беше неизбежна случайност. Той беше в дачата с нея, но успя да се измъкне от там.

— Не че това е имало особено значение — каза Джак с едва сдържан гняв. — Той е бия заловен, закаран в имението на Магнусен извън Киев и измъчван, преди да бъде убит.

— Опасявам се, че причината за това е — как да се изразя — прекален ентузиазъм.

— Колко остроумно казано — отбеляза Али, но млъкна веднага, като видя предупредителния поглед на Джак.

— Можете да използвате всякакви остроумни фрази, каквито ви дойдат на ума, но резултатът е един и същ — Рочев е бил убит. Защо? Защото вашият убиец — Магнусен или който там е бил — не е могъл да се контролира.

— Не искам да споря с вас, господин Макклюр — рече Каркишвили, който осъзна, че Джак бе използвал срещу него собствения му начин на изразяване.

— Може да се окаже, че нямате избор — отбеляза Джак.

Каркишвили се поколеба за миг и след това се засмя.

— Харесвам ви, господине — размаха пръст той. — Виждам откъде е взела острия си език вашата дъщеря.

— Да не мислите, че това е някаква шега? — попита Джак. — Мъчения, случайни жертви, убийство — нито едно от тези неща не е повод за смях.

— Разбира се, че не е — разпери ръце Каркишвили. — Онова, което искам да кажа, е, че никой от нас не притежава пълен контрол над събитията. Уверявам ви, че извършителят на тези жестоки зверства беше наказан.

— Какво означава това?

Каркишвили посочи към прозореца.

— Виждате ли високия сребрист смърч на хълма отсреща? — Той тръгна към остъклената врата, която водеше навън към покритата с плочки тераса и ябълковата градина зад нея. — Искате ли да отидем заедно до гроба му?

— Там може да е погребано вашето куче — възпротиви се Джак — или бившата ви съпруга, или пък да няма съвсем нищо.

— Не ми вярвате.

— Къде е Микал Магнусен? Искам да му задам няколко въпроса.

В този момент се появи Аника. Тя улови погледа му и му махна да се присъедини към нея от другата страна на солариума. Без да поиска извинение от Каркишвили, Джак отиде при нея.

— Хари Мартин е бил наемен убиец на АНС — тихо прошепна тя — под контрола на генерал Ачисън Брент.

— Не разбирам — изненада се Джак. — Защо е бил изпратен след теб?

— АНС трябва да са разбрали за нас. — Лицето ѝ стана още по-загрижено. — Вашият президент е твърдо решен да подпише това споразумение с Кремъл.

— Дори и да е така — поклати глава Джак, — той никога не би упълномощил АНС да върши мръсната работа на Юкин.

— Искате ми се да ти вярвам — каза Аника, — но тогава какво е обяснението?

Джак се замисли за момент.

— Генерал Брент е джокерът в това тесте карти.

— Какво?

— Нямам идея каква би била причината генерал Брент да праща убиец на АНС — това нещо не се връзва.

— Господин Макклюр — повика го Каркишвили, — бихте ли дошли с мен...

Джак излезе навън и те заедно се отправиха през ябълковата градина към хълма със сребристия смърч.

— И така?

Джак разрови прясно изкопаната пръст с върха на обувката си.

— Нищо или поне никое човешко същество не е погребано тук — отбеляза той.

— Да не би да искате да кажете, че ви лъжа? — Каркишвили го изгледа внимателно.

— Без всякакво колебание.

Каркишвили се изправи, хванал ръце зад гърба си.

— Заради този ваш усет или способности сте тук сега, господин Макклюр. — Очите му срещнаха погледа на Джак. — Ние имаме нужда от вас.

— Не знам за какви способности говорите.

— Сега се намираме във вътрешността на пъзел, господин Макклюр. Или пък, ако щете — в гордиев възел. Вие имате специална дарба — по някакъв начин успявате да видите отвъд бариерите, които парализират другите хора.

— Мисля, че ме бъркате с някого — възпротиви се Джак. — Разкрих вашата лъжа, но Аника успя да ме заблуди.

— В един момент обаче започнахте да имате съмнения за нея, нали? — кимна Каркишвили.

— Да, всъщност имаше такъв момент, когато излязохме от дачата на Рочев и попаднахме в засада.

— Да, очаквахме, че това може да се случи. — На устните на Каркишвили заигра лека усмивка.

Шестнайсет бита различна информация образуваха модел на кубчето на Рубик в главата му.

— Почакайте малко — Гуров е бил този, който е стрелял по нея в гората. Той се е целил в месестата част на ръката ѝ. Вярно е, че раната е незначителна, но съмненията ми изчезнаха, когато я прострелях.

— Виждате какво имам предвид, господин Макклюр. Нуждаете се от толкова малко информация, за да схванете общата картина, за да определите къде се пресичат векторите. Вие бяхте този, който откри това място. Аника нямаше представа къде се намираме — не можехме да позволим това. За нас разделянето и запазването на информацията е от ключово значение.

Той извади едната ръка иззад гърба си и с жест подкани Джак да продължат да вървят към стръмния ръб на скалите. Докато се спускаха надолу от малкия хълм, се появиха хрътките и се занадпреварваха коя ще стигне първа до Каркишвили.

— Ако имате някакви съмнения как ви е заблудила Аника, бих ви посъветвал да не забравяте, че хората не лъжат просто така, защото лъжата никога не е нещо просто. Тя води до усложнения — колкото повече лъже човек, толкова по-големи са усложненията. Мисля, че това е пределно ясно, но за нашите цели трябва да пристъпим още крачка напред в разсъжденията си — да направим едно мисловно упражнение, което хората рядко правят, защото са мързеливи по природа.

Вече приближаваха към скалистия нос, имението се издигаше от лявата им страна като пазител с огромни размери. Водата на морето изглеждаше черна, каквото беше и името му. Кучетата бяха възбудени — може би от височината или от гледката на брега, където вероятно понякога ги разхождаха Каркишвили или Магнусен.

— Хората лъжат по определена причина или заради някаква кауза — нещо, което във всеки случай е по-голямо от тях самите — продължи Каркишвили. — Каузите, които са по-големи от всеки

индивид, са по-големи дори и от групи от хора, които мислят по подобен начин, като АУРА. Точно тук се появявате вие, защото сега всичко, заобикалящо АУРА, изглежда като заплаха — поне за нас, които сме част от нея. Ние бяхме заслепени и станахме параноични заради нарастващия риск, на който сме изложени, затова не може да се разчита на нас. След като дори не можем да видим зад точка А, как бихме могли да разберем дали точка Б се свързва с нея или я разрушава. Вие открихте земята на слепците, защото виждате на километри разстояние. Вие единствен сте способен да откриете смисъла в хаоса на живота. Вие виждате, тълкувате и разбирате коренно различните елементи и можете да усетите дали те се свързват, или не. Именно по тази причина се нуждаем от вас, господин Макклюр, и затова никой друг не ни удовлетворява.

— Значи всичко това е някакъв тест — заключи Джак. — Следите, информацията от тук от там — като трохи, подхвърлени в лабиринт.

— О, нещата, които правим, не са толкова лесни, господин Макклюр, но разбирам мисълта ви — кимна Каркишвили. — Наистина става дума за практически тест. Защо? Защото само бяхме чели за вашите способности, а аз смятам писмените доклади за ненадеждни. Но когато човек лично се убеди в това, нещата стават съвсем различни.

Джак усети върху бузата си полъха на морския бриз и видя как хрътките гонят опашките си.

— Знаете ли какво? Мисля, че всички вие сте смахнати. Ако толкова много сте имали нужда от мен, защо просто не ме помолихте?

— Защото нямаше да дойдете, а дори и да искахте, вашия президент нямаше да го позволи.

— Защо?

— Защото ако нашата среща станеше обществено достояние тя щеше да застраши скъпоценното му споразумение с онова лайно Юкин. Защото що се касае до лайното Юкин и онзи гъзолизец Батчук, ние, групата от руски олигарси дисиденти — аз, Бороньов, Маленко, Конарев, Глазков, Андреев, — бяхме преследвани и ликвидирани от елитния убиец на ФСБ Мондан Лимонев. Споделям всички тези тайни с вас, господин Макклюр — той широко разпери ръце, — защото ви вярвам.

— Вие не ме познавате. Защо бихте ми се доверили.

— Защото Аника ми каза, че трябва да го направя. Защото тя ви вярва.

— Това не ме интересува — каза Джак, макар да му беше трудно да не обърне внимание на думите на Каркишвили. — Едуард Карсън е мой приятел, както и мой работодател. Няма да го предам при никакви обстоятелства, така че в крайна сметка изглежда, че сте попаднали на неподходящия човек.

— Докато с вас разговаряме тук, спрямо вашия президент вече се извършва предателство. Мисля, че е по-добре да чуете цялата история, преди да вземете решение, което да има ужасни последствия не само за АУРА, но и за Съединените щати.

— Сигурно ме мразиш до дъното на душата си — каза Аника, когато с Али останаха сами в солариума.

— Всъщност не — отвърна Али, наблюдавайки как Джак и Каркишвили се разхождат между подредените като войници ябълкови дръвчета, — но съм разочарована.

— Да, определено си го заслужих — мрачно се засмя Аника.

— Защо го направи? — попита Али. — Защо излъга?

Аника се наведе към нея и махна от челото ѝ един кичур от наскоро подстриганата ѝ коса.

— Нямах избор.

— Не сменяй темата — отсече Али и се отдръпна. — Така правят баща ми и всичките му приятели, когато въпросът е твърде труден или неудобен. Това е номер на политиците и аз го мразя.

Аника отиде да седне на един от столовете от тиково дърво, потъвайки в шарените му възглавници.

— Опитвах се да обясня на Джак възможно най-добре — унило се усмихна тя на Али, — но знам, че някои постъпки не могат да бъдат обяснени — те остават върху теб като белези от стигма. Бях подготвена, че той ще реагира така, но не бях подготвена за теб.

— О, моля те, не ми дрънкай глупости — сръза я Али, след което пресече стаята и се облегна на прозорците, загледана към вече пустата ябълкова градина с острите ѝ разкривени клони, които сякаш се опитваха да остържат изпъстреното в сиво и синьо небе.

Аника наблюдаваше движенията ѝ, скръстените ѝ на гърдите ръце и изпълнения с копнеж поглед към пустата околност.

— Истината е постоянна и неизменна — каза тя, — защото ако съдържа дори и зрънце лъжа, тя престава да бъде истина.

Докато разглеждаше лицето на момичето, тя видя колко много ѝ липсва Джак, когато не е с нея, но също така си даде сметка и за ужасната ѝ тъга. Аника си помисли, че без съмнение между тях двамата има силна връзка, но има и нещо скрито, някаква лъжа или може би нещо недоизказано или пропуснато — истина, която нарочно е останала неизречена.

— Но лъжата има безброй нюанси. Тя може да бъде оценена и измерена, докато при истината това не може да стане. Виждаш ли, това е така, защото една лъжа може да съдържа зрънце истина или много истина и да си остане лъжа. Но каква точно лъжа и на какво ниво? Можеш да изречеш, как го наричахте на английски, „невинна лъжа“. — Али не отговори и дори не помръдна, а все така безучастно съзерцаваше пейзажа навън, затова Аника продължи невъзмутимо: — Не те наказват за изричането на невинна лъжа, нали? Не трябва да изпитваш угризения или чувство за вина, нито пък желание да си вземеш думите назад.

— Защо говориш така, сякаш става дума за мен? — попита Али. — Не става дума за мен.

— Просто така се изразих — нарочно излъга Аника. — Как бих могла да знам дали си излъгала или кого си излъгала? — Тя замълча за миг, сякаш очакваше отговор, и след това продължи: — Така или иначе една лъжа може да бъде полезна тогава, когато истината не върши работа — когато тя е твърде тъжна или твърде шокираща.

Али внезапно трепна и рамото ѝ неволно се вдигна нагоре, сякаш тя се опитваше да се защити от словесната атака на Аника.

— Работата е там, че когато изречеш лъжа или дори когато се въздържиш да кажеш истината, ти правиш избор... — неумолимо отбеляза Аника.

— Спри! — остро извика Али.

Когато се обърна към Аника, лицето ѝ беше много бледо.

— ... дори в случаите, когато трябва да излъжеш, за да защитиш човек, който ти е близък или когото обичаш, или когато го правиш с някаква по-висша цел. Така се случи с мен самата.

Двете жени се гледаха една друга и Аника си помисли, че изглеждат като гладиаторите във Форум, над който е надвиснала Тарпейската скала — мястото, където загивали предателите. Тя се почувства заредена от искрата, която прескачаше между тях, и от надеждата, че продължаващият им сблъсък ще накара момичето да излезе от черупката, създадена от травматичното ѝ преживяване.

— При всяка лъжа има момент, в който хората вярват в нея — каза тя и леко оголи зъби. — Дори и онези, които по природа поставят всичко под съмнение или са цинични. Лъжите са съблазнителни, защото те са онова, в което искаш да вярваш, или съдържат елемент, зрънце на недоверие, което самият ти таиш, може би дори без да подозираш за това.

Али нададе тих, сподавен вик и се отдели от прозореца.

— По този ли начин смяташ да спечелиш доверието ми?

— Никога, дори и за миг, не съм се опитвала да спечеля доверието ти. Мъжът, който те е отвлякъл, онзи, който те е държал за заложница — той е откраднал доверието ти и ти не можеш да си го върнеш обратно.

В очите на Али бликнаха сълзи, тя дръпна вратата, затича се по покритата с плочки тераса и заобиколи ъгъла на къщата, следвайки някакъв странен, саморазрушителен инстинкт, който я водеше към стръмните скали и пропастта под тях, на дъното на която се пенеха водите на морето.

---

[1] Превод от англ. Валери Петров. — Бел.прев. ↑

[2] Асоциация на съюзниците, рафиниращи уран. — Бел.прев. ↑

23.

Денис Пол се събуди в стая с много прозорци. Ранната сутрешна светлина заливаше излъскания паркет — по това той разбра, че не се намира в болница или в правителствена сграда. Освен това не беше и вързан. Но се чувстваше дезориентиран. Къде се намираше? Какво се беше случило? Последното нещо, което си спомняше... Боже, как го болеше главата!

— Ще ви дам нещо за главоболието.

При звука на женския глас той извъртя глава и незабавно усети стягане на мястото, където се беше забила стреличка. Жената беше облечена в консервативен костюм, който беше твърде, стилин, за да бъде купен дори с цяла месечна заплата в някоя от страните от Г-15.

— Аз съм доктор Дениз Найланд, невролог — представи се тя с усмивка, държейки две хапчета в едната ръка и чаша вода в другата. — Ето тези ще ви помогнат. — Когато той се поколеба, тя добави: — Уверявам ви, че това е просто „Тилонол“.

Той взе лекарствата от ръката ѝ и след като провери знака, отпечатан върху всяка таблетка, ги глътна с водата.

— Знам, че вероятно имате много въпроси, господин министър — каза тя. — Скоро ще получите техните отговори и ще се сдобие и с допълнителна информация. Междувременно предлагам да си починете малко, докато ви обясня къде се намирате. — Тя погледна през един от прозорците към мраморния фонтан навън, който хвърляше водни струи във въздуха.

Зад него се виждаха тревни площи и грижливо подкастрирани храсти, вероятно дори и малък лабиринт, макар че Пол не можеше да бъде сигурен в това, гледайки от мястото, където се намираше. Той се надигна от стола, на който го бяха сложили да седне, и тутакси почувства замайване, което го принуди да се отпусне отново.

— Намирате се в Невърууд — имот, който е собственост на „Ализарин Глоубъл Груп“. Аз съм служителка на фирмата.

Пол се опита да не обръща внимание на световъртежа и пулсиращата болка в главата си, за да се съсредоточи над онова, което

му говореха. „Ализарин Глоубъл“ беше организацията, платила за неофициалните пътувания на генерал Брент до Русия. Така и не я беше потърсил в „Гугъл“, защото мислите му бяха твърде заети с мъката, самосъжалението и яростта, които го бяха изпълнили след новината за смъртта на Луиз.

— Тогава вие трябва да сте човекът, приготвил химикалите по онази стреличка. — Пол имаше затруднения с произнасянето на думите, сякаш някой беше бил в устата му инжекция с новокаин.

— Невърууд се намира в Мериленд, точно на сто четирийсет и пет километра от Белия дом — обясни доктор Найланд, като многозначително пропусна забележката му.

— Защо ме докараха тук? — намръщи се Пол и болката в главата му започна да се мести.

— След малко, господин министър, всичко ще ви се изясни. — В професионалната ѝ усмивка, която беше ледена като в реклама на паста за зъби, нямаше каквато и да е злонамереност. — За момента е достатъчно да ви кажа, че никой не иска да ви навреди по какъвто и да е начин. Веднага след като бъдете информиран, ще получите обратно ключовете от колата си. Ще бъдете свободен да си тръгнете, без да ви бъдат поставяни никакви условия.

— Какво е „Ализарин Глоубъл“?

— Довиждане, господин министър — каза доктор Найланд и само се усмихна в отговор. — Желая ви приятен ден, където и да ви отведе вашият път.

След това Пол остана сам в продължение на точно шест минути. Той измери времето с часовника си, който не му бяха взели. Като се възползва от обстоятелството, че е сам, прерови джобовете си и установи, че като се изключат ключовете за колата, всички други негови лични вещи си бяха по местата.

На шестата минута вратата се отвори и в стаята влезе един млад мъж с приятно лице. Беше облечен в елегантен делови костюм и от него се носеше леко ухание на одеколон, също толкова скъп, колкото и дрехите, които носеше. На предния джоб на сакоето му беше зашипана малка ламинирана табелка с шестоъгълна форма. Цветът ѝ беше оранжев или може би яркочервен. На нея нямаше име или друг надпис. Пол се досети, че това вероятно е емблемата на „Ализарин Глоубъл“.

— Добро утро, господин министър — енергично го поздрави той със същата гладка усмивка като онази на лицето на доктор Найланд.

Той закачи същата табелка като своята на сакото на Пол.

— Предполагам, че сте гладен. — Мъжът отстъпи и направи жест към отворената врата. — Очакват ви кафе и прясно изпечени кроасани с домашен ягодов конфитюр. Разбрах, че той е любимият ви.

Без да отвърне нищо, Пол го последва в коридор с тъмнозелени стени, месингови аплици и картини на знаменити платноходи от началото на двайсети век. Мъжът се приближи до плъзгащи се врати от резбован абанос и ги отвори безшумно. Застана на прага в очакване Пол да го последва. След като министърът влезе, той затвори вратите.

Пол се озова в старомодна приемна с мраморна камина, малък роял, две огромни канапета и бар край едната стена. Отсрещната стена беше покрита с лавици от пода до тавана, отрупани с книги. Един огромен еркереен прозорец гледаше към езерце, над което имаше мостче в японски стил. На полицата над камината беше поставен месингов корабен часовник, който отмерваше времето с мелодичния си звън.

Двама мъже седяха един срещу друг на столове в стил „кралица Анна“, между които беше разположена масичка за кафе. Върху нея беше сложен гравирен сребърен сервиз за трима, а отстрани имаше хотелска сервитьорска количка. В момента, в който Пол влезе в стаята, мъжете се изправиха едновременно. Той ги позна веднага — Майлс Бенсън, бившия директор на ЦРУ, и Морган Томсън, съветника по националната сигурност на предишната администрация. Бенсън беше един от онези ветерани от морската пехота, които могат да се видят по плакатите за набиране на новобранци. Лицето му, макар и набраздено с белези и дълбоки бръчки, имаше особено изражение, излъчващо сила и власт. Имаше високи скули и свиреп поглед като на Клинт Истууд. Държанието му беше открито и прямо и макар да му хвърли само бегъл и безцеремонен поглед, Пол беше готов да се обзаложи, че е видял всичко, което му е нужно. Томсън беше слаб и строен, с лице на копой, с дълъг остър нос и полупритворени очи на гризач, които гледаха на света с неизменно подозрение. Почти нямаше устни и поради това белите му, блестящи и остри зъби се виждаха още по-добре. Интелектуалната му мощ беше легендарна в кръговете на

новите консерватори и дори извън тях, което го беше направило един от най-често канените специалисти в телевизионните предавания.

На пръв поглед двамата мъже нямаха нищо общо и въпреки това по време на двата мандата, докато бяха на власт, те бяха създали непоклатим съюз, на който бившият президент беше разчитал почти до края. Бяха оформяли политиката му и бяха отговорни за бъркотията, която бе оставил в наследство. Те не се разкайваха за нищо и сега бяха точно толкова арогантни, колкото и в деня, в който бяха поели своите постове. Отказваха да повярват, че някое от решенията, които бяха взели, е било погрешно. С други думи, държаха се все едно светът е техен, макар реалността да бе съвсем друга. Целта им от край време бе пълният контрол над света. Това беше идея фикс, защото нищо толкова грандиозно не можеше да бъде контролирано от двама, от сто или дори от сто хиляди души.

Всичко това мина през ума на Пол за трите секунди време, които бяха нужни на тези двама мъже — заклеті врагове на Едуард Карсън, планиращи унищожението му — да пристъпят към него и с тънки усмивки да стиснат ръката му.

Миг по-късно Пол каза:

— Поведението ви е скандално, граничи с престъпление. Искam да получа веднага ключовете от колата си.

— Разбира се — съгласи се Бенсън и пусна ключовете в дланта му.

Без да каже и дума повече, Пол се обърна и си тръгна. Почти беше стигнал до вратата, когато Томсън се обади с плътния си и обработен от участието в много телевизионни предавания глас:

— Разбира се, свободен сте да си тръгнете, господин министър, но би било жалко да не се видите с дъщеря си и с внука си.

Пол замръзна за момент, сърцето му биеше оглушително. След това се насили да се обърне с лице към тях.

— Моля?

— Дъщеря ви Клер е в стаята в отсрещния край на залата. Внукът ви е с нея.

— Защо са тук? — Пол беше буквално смаян.

Очевидно Томсън контролираше нещата.

— Дойдоха да ви видят.

— Не ме разсмивайте. Дъщеря ми не желае да ме вижда още отпреди да се роди внукът ми.

— Сега вече иска — увери го Томсън. — Казахме й, че сте неизлечимо болен.

— Вие, хора, сте побъркани. — Пол се обърна, сложи ръце на дръжките на плъзгащите се врати и понечи да ги отвори.

— Арън — каза Томсън с плътния си глас. — Вашият внук се казва Арън.

Изпълнен с противоречиви чувства, Пол рязко се завъртя към мъчителите си.

— Нищо от това няма да има особено значение за мен, когато ви арестуват. Отвлечането на член на правителството на Съединените щати е федерално престъпление, наказуемо от...

— Никой няма да бъде арестуван — рязко го прекъсна Бенсън — и никой няма да ходи в затвора.

— Той не може да се сдържи, военното мислене го е белязало за цял живот — обясни Томсън със спокоен, почти любезен тон и след това вдигна ръка. — Защо всички не седнем? Не сте ли поне малко любопитен защо искаме да говорим с вас?

Томсън се обърна, настани се на едно от канапетата и наля кафе в трите чаши.

— Не знам за вас, господин министър, но аз умирам от глад. — Той вдигна поглед очаквателно. — Вашето мнение за нас толкова ли е непоклонимо, че дори няма да ни дадете възможност да обясним... нетрадиционния... метод, по който бяхте доведен тук?

— Нетрадиционен? — повтори като ехо Пол.

Томсън стрелна Бенсън с многозначителен поглед. Бившият военен се прокашля в отговор, преди да каже:

— Извинявам се за крайните методи, които бяха използвани, за да ви доведем тук. — Той отиде до канапето и прие чашата, предложена му от Томсън. — Обаче — и мисля, че с ръка на сърцето ще се съгласите с мен — дълбоко се съмнявам, че бихме могли да ви склоним да дойдете тук по някакъв друг начин.

Бенсън кимна одобрително на помирителния тон на своя колега. Той взе още една чаша и я предложи на Пол.

— Моля, повярвайте ни, господин министър, вие сте гост тук. Почетен гост.

С възможно най-подозрителното си изражение Пол се настани на канапето срещу двамата мъже. Сложи си три лъжички захар в кафето и същото количество сметана и го разбърка. Докато правеше това, Бенсън отвори контейнера на количката и извади чинии с кроасани, яйца, бекон и малки, еднакви триъгълни препечени филийки, намазани с масло. Пол си помисли, че всичко това е много изтънчено, докато отпиваше от кафето, което беше силно, с богат аромат и много похубаво от помията, която щеше да си купи в „Макдоналдс“ или „Денис“.

— Ако ми позволите — подхвана Томсън, — грешката ви беше, че проникнахте в банковата сметка на генерал Брент. Следим я денонощно.

— Но както се оказа — намеси се Бенсън, — грешката ви беше късмет за нас и ще ви кажа защо. — Той сложи сос табаско на яйцата си, опита ги и кимна одобрително, преди да остави вилцата си, сякаш вече се е нахранил. — Брент е нашият вътрешен човек.

— Той не е член на кабинета — възрази Пол.

— Неговата позиция е дори по-добра — той е съветник, когото Карсън слуша, особено що се касае до всички въпроси, свързани с руснаците — сви рамене Бенсън. — Като се има предвид с какво сте се занимавали през последните няколко дни, това едва ли е голяма изненада за вас. Ние обаче сме все по-загрижени за генерала. — Той прехапа устна, сякаш току-що беше опитал нещо люто. — Предполагам, че си спомняте полковник Кърц.

— „Сърцето на мрака“ — отвърна Пол, — великата книга на Джоузеф Конард.

— Слава богу, че не се сетихте за „Апокалипсис сега“ — отбеляза Томсън. — Копола се подигра с този шедьовър.

— Да се върнем на Кърц — настоя Пол. — Да не искате да кажете, че генерал Брент е умопобъркан?

— Е, ако не е — кисело отвърна Бенсън, — то поне е в своето собствено „сърце на мрака“.

За пръв път Томсън изглеждаше смутен. Той вдигна ръка и почеса веждата си с палец — жест, злоещо напомнящ за офицера от разузнаването (в ролята Дж. Д. Спрадлин), който инструктира капитан Уилърд за задачата му да ликвидира Кърц в незабравимата сцена в началото на филма.

Бенсън, който според Пол не беше подготвен да съобщи лошите новини, отново се прокашля.

— Всъщност въпреки онова, което спомена моят уважаем колега, алюзията за „Апокалипсис сега“ не е съвсем неоправдана. — Той замълча за момент, несигурен как да продължи.

— Предполагам, знаете, че персонажът на Кърц се основава на личността на многократно награждавания полковник Робърт Риолт?

— По време на войната във Виетнам — отвърна Пол, след като порови в паметта си — Риолт не беше ли освободен от длъжност?

— Точно така — потвърди Бенсън и се изправи на стола, като изглеждаше така, сякаш е глътнал бастун. — Беше обвинен в убийство.

— Какво общо има това с генерал Брент? — В стомаха на Пол премина малка, но ужасна ледена тръпка.

Томсън седеше вкаменен до Бенсън и лицето му беше пребледняло като платно.

Бенсън му хвърли кос поглед, преди да отвърне с усилие:

— Генерал Брент е издал нареждане за незабавното ликвидиране на Джак Макклюр.

Разбира се, Пол знаеше това, но не виждаше никаква полза да им го каже. Всъщност точно обратното. Сега беше сигурен, че разполага с повече информация от тях за последните действия на Брент, което означаваше, че подобно на Кърц и Риолт, генералът беше изгубил връзка с началниците си или поне със съзаклятниците си. Както бе казал Бенсън, сега той беше в своето собствено „сърце на мрака“. Нямаше представа какво означава това за всички тях, но за голяма своя изненада усети лека промяна в отношението си към двамата мъже. Не че враговете му внезапно и безразсъдно се бяха превърнали в негови приятели, но крайностите на бялото и черното, изглежда, започваха да се смесват в нюансите на сивото.

— Как, по дяволите, генерал Брент си мисли, че може да си позволи да издаде нареждане за ликвидация? — попита той накрая.

— Това — отвърна Томсън, като най-сетне се поотпусна — е нещото, което искаме да обсъдим с вас, и затова ви доведохме тук.

Винаги бдителен, когато ставаше дума за Али, Джак зърна с крайчеца на окото си една неясна сянка и веднага разбра, че е тя.

Извърна се встрани от Каркишвили и видя, че Али тича по скалистия нос към ръба на пропастта. Без да се замисли и за миг, той веднага хукна, като изчисляваше векторите, за да е сигурен, че ще я пресрещне, преди тя... Какво щеше да направи тя? Дали щеше да се хвърли от скалите? Възнамеряваше да се самоубие ли? Дали беше проявила някакви признаци за това, които той беше пропуснал, докато обръщаше внимание на Аника?

Кучетата го последваха с неспокойни подскоци, лаейки истерично, сякаш усетили нарастващата му тревога. Стремителната ѝ инерция го повлече още една-две крачки напред и така двамата се озоваха опасно близо до стръмната пропаст. Хрътките ръмжаха, хълбоците им трепереха, козината на вратовете им се беше изправила. Той я дръпна назад от ръба.

Двамата паднаха на каменистата земя и кучетата се приближиха до тях и започнаха да лижат лицата им, докато Каркишвили не ги повика. Те се втурнаха към мястото на известно разстояние, където стоеше той.

— Али — извика Джак, останал без дъх от тичането и от съпротивата, която му бе оказала, — какво, за бога, си мислиш, че правиш?

— Махни се! — изкрещя тя, като го буташе. — Махни се от мен!

Тя плачеше истерично и вероятно беше плакала и преди това, тъй като по страните ѝ имаше следи от сълзи.

— Какво се случи? — попита разтревожено той. — Какво ти става?

Тя извърна глава встрани, към тревата, и тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Али, говори ми. — Аника му беше казала, че Али иска да му сподели какво ѝ е сторил Морган Хер, че нуждата ѝ да разкаже на някого за ужаса, който е преживяла, накрая ще надделее над съдържаността ѝ. — Можеш да ми кажеш всичко, нали знаеш това?

Тогава тя го удари. Ударът беше лек, попадна отстрани на главата му, но го изненада достатъчно и той охлаби хватката си над нея. Тя побягна, в началото на четири крака като ранено животно, а после се изправи и отново хукна на зигзаг към ръба на скалите.

Джак спринтира след нея, вдигна я и се затича с нея обратно към къщата, но се спъна в един стърчащ камък и му се наложи да я остави

на земята. По някаква причина не виждаше ясно и когато вдигна ръка към очите си, разбра, че те са пълни със сълзи. Седна задъхано на тревата и заплака, а трите хрътки обикаляха в кръг около двамата, сякаш за да ги защитят, както той ги бе видял да правят с Каркишвили.

За негова чест руснакът остана на разстояние. Той тръгна към къщата, от която Аника току-що бе излязла. Като видя какво става, тя се затича към Джак. Много преди да стигне до него обаче, Каркишвили я пресрещна и я дръпна встрани, така че Джак и Али да останат сами.

Джак усети морския бриз в косата и върху страните си. Беше мек и влажен, с дъх на сол и фосфор. Облаците над главата му изглеждаха неспособни да помръднат, сякаш някаква гигантска ръка ги беше приковала към местата им. Заслуша се в ударите на вълните, но не чу нищо. Сякаш целият свят беше притаил дъх.

— Али — повика я той тихо, но не направи опит да я докосне или дори да се приближи още до нея, — не искаш да се самоубиеш, знам, че не го искаш.

Докато трепереше и зъзнеше, тя го погледна със зачервените си очи и изкрещя:

— Дойде ми до гуша от хора, които влизат в главата ми и ми нареждат какво да правя!

— Али, моля те, кажи ми...

— Не мога, не мога! — изплака тя.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя започна да го удря по гърдите, сякаш той беше физическото изражение на ужаса, който я бе обхванал.

Изправен пред нарастващата ѝ истерия, той знаеше, че трябва да запази самообладание. Не се опита да спре ударите ѝ, нито да ги избегне.

— Защо не можеш?

— Защото...

Тя сякаш искаше да го нарани и може би така да нарани и самата себе си.

— Защото... — Гласът ѝ беше толкова слаб и дрезгав, че му се наложи да я дръпне по-близо до себе си, за да я чува. — Сега ще ме намразиш, ще ме намразиш завинаги.

— Откъде ти дойде това наум? Защо бих те намразил?

— Защото те излъгах — призна тя и сякаш я обхвана ужасен страх. — Излъгах, не ти казах цялата истина.

Той я хвана в прегръдките си и прошепна в ухото ѝ:

— Никога не бих могъл да те намразя. Обичам те безусловно. — Целуна я по бузата и добави: — Но мисля, че трябва да ми кажеш онова, което ти причинява толкова много болка. Не е здравословно да го таиш в себе си.

— Твърдиш, че ме обичаш, но това ще се промени в мига, в който ти кажа — изсумтя насмешливо тя през сълзи.

— Направи го тогава. — Той я отдалечи от себе си, за да може да погледне в очите ѝ.

Юмруците ѝ се бяха отпуснали и пръстите ѝ трепереха върху гърдите му.

— Остави ме сам да реша, вместо ти да решаваш от мое име. Довери ми се. Довери се на двама ни.

Светлината напусна очите ѝ. Тя го гледаше, сякаш без да го разпознава, и той я притисна отново към себе си и ѝ прошепна:

— Не си отивай, Али. Остани тук с мен. Тук си в безопасност, в безопасност си. — Говореше ѝ точно както ѝ беше говорил, когато я бе спасил от тъмното място, където я беше отвел Морган Хер.

Главата ѝ се отпусна тежко върху гърдите му. Тя сякаш дишаше едва-едва.

— Али, моля те, няма да те намразя, каквото и да се случи. Обещавам ти.

Той усети върху себе си въздишката ѝ — дълго издишване, което показваше, че едновременно се предава и примирява. Тялото ѝ беше отпуснато и крехко, сякаш се налагаше да даде всичко, дори и физическото си присъствие, за да направи ужасяващия скок, който той искаше от нея.

— Аз... Излъгах те за онова, което се случи на сутринта, когато Ема загина.

— Какво? — Той беше очаквал някакво ужасно разкритие за онова, което ѝ бе сторил Морган Хер, но не и това.

— Знаех си. — Тя се сгърчи в прегръдките му, опитвайки се да се отскубне. — Знаех си, че не трябва да си отварям голямата уста.

— Не, не — побърза да каже той. — Продължавай. Какво се случи тогава?

Гласът ѝ беше глух, сякаш не говореше на него, а в него. Сякаш думите ѝ бяха отправени към нещо вътре в него, с което тя отчаяно се нуждаеше да се свърже.

— Аз... Когато ме попита, ти казах, че не съм била там и че не съм знаела какво е намислила Ема.

— После ми каза, че според теб е отивала да се види с Хер.

— Това беше лъжа. Знаех къде отива, защото тя ми беше споделила. — Гласът на Али стана още по-неясен и изпълнен с чувство на вина и отчаяние. — Бях там. Тя ме помоли да я закарам. Каза ми, че цяла нощ не е спала и не е в състояние да шофира. — Тя се притисна към него и отново се разплака.

— Отвърнах ѝ, че не мога. Съчиних си фалшиво извинение, понеже се страхувах и не исках да се забърквам. И тя умря, защото бях такава пъзла. Ако я бях закарала, нищо лошо нямаше да ѝ се случи и сега тя щеше да е жива.

24.

— Иран — каза президентът Юкин — е тема от най-голямо стратегическо значение.

Той поклати голямата си глава с остри и груби черти. Очите му бяха като въглени, които бяха прогорили лицето му надълбоко. Носът му беше осеян с дупчици и белези — вероятно от болест в детството.

— Вече го споменах и преди, президент Карсън, но виждам, че трябва да го повторя отново, за да подчертая вниманието, което Кремъл отделя на тези въпроси.

— Не е нужно да се безпокоите за това — отвърна Едуард Карсън. — Напълно съм наясно със специалните взаимоотношения между Русия и Иран.

— Специални взаимоотношения? — Юкин стисна месестите си устни, сякаш му се искаше да стрие на прах думите на Карсън. — Не, не, погрешно сте ни разбрали. Имаме някои делови взаимоотношения, но що се касае до...

— Взаимоотношения, включващи изпращането на части за ядрени реактори и обогатен уран.

Това изявление прозвуча като взрив в залата или по-точно в ушите на Юкин. Последва неловко мълчание. Карсън, Юкин, генерал Брент и Панин — апаратчик на високо ниво, който не беше представен допълнително — седяха в една дворцова зала в Кремъл. Таванът, висок шест, а може би и повече метра, беше сводест като в катедрала — сравнение, чиято ирония не убягна на американския президент.

— След провала в Ирак сведенията на вашите шпиони, събиращи информация, са прословути с неточностите си — отбеляза накрая Юкин — и тази лъжа не е нищо друго, освен поредния пример за това.

Карсън направи жест към генерала, който извади една папка от куфарчето си и я подаде на своя главнокомандващ. Без да каже и дума, президентът отвори папката и нареди на масата шест снимки. Една по една ги обърна към Юкин.

— Това ли е всичко? — попита Юкин, без дори да си направи труда да погледне фотографиите.

— Това са разузнавателни снимки на обогатен уран в момента, в който го прехвърлят от руски транспортни средства на ирански. — Показалецът на Карсън потупа една от снимките. — Тук ясно се вижда символът, обозначаващ радиоактивен материал.

— Обработени са с „Фотошоп“ — сви рамене Юкин, но в очите му се мярна сянка — смесица от гняв и смущение, че са го хванали.

— Нямам намерение да правя тези снимки обществено достояние. — Карсън събра снимките, пхна ги обратно в папката и след това я плъзна по масата към Юкин. — Но искам ясно да ме разберете — позицията на Съединените щати относно споразумението за сигурност няма да се промени, ще си остане същата, каквато е била преди час или вчера. Вие прекратявате сделките си с Иран и ние махаме ракетния щит около Русия — ставаме съюзници в областта на сигурността. Направихме достатъчно промени, време е да подпишем споразумението, което ще бъде безценно и за двете страни.

Известно време Юкин седя напълно неподвижно. Дишането на четиримата мъже заприлича на концертно изпълнение — вдишвания и издишвания, хванати в капана на напрежението, което само преди мигове се бе настанило в стаята. След това руският президент кимна.

— Ще имате моя отговор в рамките на един час.

— Играта стана рискована — отбеляза генерал Брент, докато двамата с Карсън крачеха по безличните коридори на Кремъл, а обичайният антураж на президента ги следваше в колона. — Ако ми бяхте споделили, че ще покажете тези снимки на Юкин, щях да ви предупредя да изберете друг път.

— Няма друг път — кратко отвърна Карсън.

— Господин президент, позволете ми да отбележа, че сте на прага на подписването на най-важното историческо споразумение в историята на Съединените щати, което ще осигури безопасността на американския...

— Изглежда, че аз съм по-загрижен за американския народ от теб — отсече Карсън. — Няма да подпиша споразумението с точките, за които настояваше Юкин — добави президентът, без да го е грижа за

предупредителния тон на Брент и намека му, че той, новакът по отношение на руснаците, е действал прибързано, а е трябвало да отстъпи пред старата съветска мечка. — Имам чувството, че Юкин ни разиграва, за да види колко може да ни притисне и с колко от исканията му сме готови да се съгласим. Няма да стане. Няма да позволя да ми въздейства нито той, нито пък вие, генерале, ако трябва да бъда честен.

— Генерал Брент — намеси се Бенсън.

— Откъде да започнем за генерал Брент? — каза Томсън, сякаш не го бяха прекъсвали, и въздъхна като човек, изправен пред трудно изпълнима задача.

— Вербувахме Брент преди известно време — услужливо му помогна Бенсън.

— Преди около три години — продължи мисълта му Томсън, — по средата на втория мандат. Усетихме накъде духа вятърът. Президентът и останалите му старши съветници бяха настървени да продължат да вървят по същия път, по който бяхме тръгнали всички, когато го избраха за пръв път.

— Обаче нещата вече не вървяха — отбеляза Бенсън. — Когато бяхме насаме с командирите, те го признаваха, а и войниците бяха изтощени. Програмата за удължена военна служба, макар и все необходима, на практика се оказа абсолютен провал и същински кошмар от гледна точка на връзките с обществеността. Самият факт, че имахме нужда от такава програма, трябваше да е предупредителен сигнал за съветниците на президента, но те не му обърнаха внимание. Точно както не обръщаха внимание и на всяка новина или инцидент, които противоречаха на тяхното виждане.

Пол беше запознат с програмата за удължена служба. Това беше програма, въведена от военните, които поради недостига на новобранци отмениха правото на служителите си да напускат службата, на която са разпределени. Така те оставаха да се бият на фронтовите линии във Фелуджа или Кабул, или където другаде ги изпратеха силните на деня.

— Каква е връзката с генерал Брент? — попита Пол.

— В последните дни на администрацията ние се оказахме без никакво или почти никакво влияние — призна Томсън, а на лицето му отново се изписа смущение. — Истината е, че достъпът ни до президента беше блокиран.

— От кого? — попита Пол, като се чудеше дали ще му разкрият тази тайна — по това би могъл да съди за искреността и честността им.

— От Дик Ингланд — веднага отвърна Томсън.

Ингланд беше директорът на Службата за стратегически инициативи на Белия дом, създадена от предшественика на Карсън и сега за щастие вече разпусната.

— Ингланд ни мразеше до дъното на душата си — жлъчно отбеляза Бенсън. — Той беше вманиачен на тема власт и създаде съюз със секретаря по отбраната, на който президентът разчиташе за много от въпросите, свързани с външната политика.

— Войната — мрачно каза Томсън — беше идея на секретаря и той много настояваше за нея.

— Мислех, че войната е идея — учуди се Пол — на двама ви с Бенсън.

— Дотолкова, че Ингланд изфабрикува фалшиви доказателства за оръжия за масово поразяване — добави Бенсън със стоическата интонация на опитен воин.

— Не би могъл да стори това без мълчаливото одобрение на началника на ЦРУ — отбеляза Пол.

— Не би могъл и не го направи. — Усмивката на Бенсън беше мрачна и далеч не приятелска.

— Макар да положихме големи усилия, не можахме да се справим и с тримата — обясни Томсън — и след това ни отрязаха.

— Беше време да напуснем кораба — продължи Бенсън, връщайки се отново на първоначалната тема на разговора. — И така решихме да се пробваме в частния сектор. Накрая се спряхме на „Ализарин Глоубъл“.

— И тук се появява генерал Брент — въздъхна Томсън и наля още кафе на себе си и на Пол. — Не го харесвахме особено, но имаме нужда от него заради връзките му с президента Юкин. Трябваше да проследи бързо една сделка с „Газпром“, която беше от решаващо

значение за „Ализарин“, преди да я грабне конкуренцията. С други думи, мислехме, че можем да му вярваме.

— Сбъркахме — призна Бенсън, след което се изправи и отиде до пианото, стоя до него известно време и го гледа, сякаш чуваше в главата си някаква често изпълнявана мелодия, може би военен марш.

Или може би си представяше как ще убие Брент. Внезапно се обърна, лицето му беше напрегнато и мрачно.

— И сега ни хвана за топките. Това е нещо, което нито президентът Карсън, нито ние самите можем да позволим или да изтърпим.

— Затова ви доведохме тук, господин министър — рече Томсън и остави чашата си. — Нямахме нито времето, нито възможностите да привлечем вниманието ви по някакъв друг начин.

Пол откри, че кафето и храната вече не му се услаждат.

— Какво мислите, че мога да направя аз?

— Почакайте — спря го Томсън. — Още не сте чули най-лошата част.

Едуард Карсън седеше сам във временно уединение, доколкото един американец може да е сам. Седеше с голяма чаша малцово уиски до ръката си в апартамента си в хотела срещу Кремъл, от другата страна на Червения площад. Той надникна през прозореца и видя, че отново е започнало да вали сняг — толкова късно през пролетта, сякаш се намираше в Уайоминг или Монтана. Наистина удивително. Наблюдаваше с някакъв безстрастен интерес как снежинките се въртят и се топят върху стъклото като нощни пеперуди, хвърлящи се към светлината.

След това извади мобилния си телефон и набра Джак.

— Джак, къде, по дяволите, се намираш? — попита Карсън. — И което е по-важното, къде, по дяволите, е дъщеря ми? Лин ми каза, че я е изпратила с теб. Можех да ѝ се ядосам, но, честно казано, по-лесно ми е да навикам теб. Помисли ли изобщо какъв риск за сигурността представлява това?

— Мисълта за това не ме е напускала и за миг, Едуард. Бях против да я взема с мен, но едва ли трябва да ти казвам каква е госпожа Карсън, когато си научи нещо.

— Какво, за бога, си е мислела?

— Беше ужасена, че Али ще се изплъзне от хората, които я наблюдават, и ще отиде неизвестно къде в град, който почти не познава — град, който, трябва да призная, е далеч по-опасен от самолета, с който тя и аз отлетяхме за Киев.

— Предполагам, че вече не е в самолета — каза президентът.

Дългото познанство на Джак с Карсън му позволи да пропусне сарказма му покрай ушите си.

— Това е дълга история.

— Е, изплюй камъчето. Как е дъщеря ми?

— Украинският въздух върши чудесна работа — чувства се доста по-добре.

Тази хубава новина веднага уталожи гнева на Карсън.

— По дяволите, крайно време беше! Нека ти кажа, че Лин ще се успокои, като чуе това — изсумтя той. — Али не ти се пречка, нали?

— Точно обратното, оказа се много полезна.

— Е, това вече е изненадващо. Но чуй ме, Джак. Не искам тя да бъде излагана на каквато и да е опасност. Според мен трябва да я изпратиш обратно тук.

— Тя не е някакъв пакет и освен това няма абсолютно никакъв шанс да се съгласи.

— Тя те слуша. Ако настояваш...

— Едуард, чуй ме, това може и да не е най-безопасното място за нея, но нали знаеш каква е рехабилитационната клиника, в която беше тя? Вече си наясно, че няма да говори с никой там, но говори с мен. Онова, през което е преминала, трябва да излезе навън, то я изяжда отвътре.

Известно време Карсън мълчеше.

— Добре, по дяволите! Ако тя дава признаци, че се връща към нормалния живот, това е най-важното. — Като не знаеше какво да добави, той подхвана друга тема, с която можеше да се справи. — Е, откри ли дали смъртта на Лойд Бърнс е била случайна, или е преднамерено убийство?

— Имам значителен напредък, но все още ситуацията не ми се е изяснила напълно.

Гласът на Джак звучеше слабо и изтъняло, сякаш идваше от обратната страна на луната, но президентът успя да научи

подробностите от пътуването му в Украйна и онова, което беше разкрил до момента.

— Осъществил си сериозен напредък, Джак — каза Карсън с въздишка. — Дръж ме в течение. И предай на Али, че я обичам.

— Ще го направя.

Президентът прекъсна връзката и остави телефона. Помисли си, че в моменти като този, когато бе притиснат под тежестта на събитията, осъзнаваше, че е сам. Това го накара да се върне към любимия си Шекспир. Кралете го бяха привличали открай време — още докато беше студент. И никой от монарсите, описани от Шекспир, не го бе запленивал толкова, колкото Хенри V — един хуманен владетел, който разбираше какво означава да се чувстваш изолиран заради кралската си кръв. Но беше и достатъчно прозорлив, за да знае, че произходът му го отличава от обикновения човек само с разкоша и общественото положение, които му осигуряваше, или както беше казал Шекспир — с церемониалността. Най-ясно това беше показано на читателя или зрителя в сцената, в която в навечерието на битката Хенри се дегизира с плащ и качулка, сяда сред своите войници и започва да разговаря с тях, да им разказва истории и да спори, сякаш е един от тях. Нищо не би могло да го подготви по-добре за предстоящото утро на смъртта от размяната на хапливи шеги с хората му, от усещането да стъпва по една и съща земя с тях, да окаля ботушите си в същия оборски тор и да слуша похотливите им и шумни гласове.

А с кого разполагаше Карсън? Чувстваше се сам и изолиран. Вече не се доверяваше на генерал Брент, но нямаше правдоподобно извинение да го освободи от длъжността му или да го изпрати обратно у дома. Дени беше в другия край на света, погълнат от тайното си проучване. Карсън егоистично съжаляваше, че е изпратил Джак на мисия.

Той се изправи, отпи от уискито, докато гледаше втренчено Кремъл с недоволен поглед. Вече започваше да съжалява, че през първите деветдесет дни на президентството си бе заложил на това споразумение с Русия. Генерал Брент беше този, който го беше уговорил да постъпи така. Той беше изтъкнал, че американският народ има нужда преди всичко от по-голяма сигурност, а тя може да бъде

постигната със закриването на иранската ядрена програма. За съжаление това не можеше да бъде направено без помощта на Юкин.

Помисли си, че Брент можеше и да е прав за всичко това, но истината беше, че Карсън не вярваше на Юкин, а сега вече не вярваше и на генерала. Ето защо беше решил да вкара разузнавателните снимки в играта сега, вместо да ги пази като резервен вариант.

Не че той самият беше невинен, не хранеше илюзии по този въпрос. Затова обичаше Шекспир — защото неговите крале бяха толкова наясно със себе си. Те не бяха подвластни на заблудите на обикновените смъртни. Бяха проникателни дори и в лудостта си. Знаеха, че ръцете им са оцапани с кръв, че са извършвали убийства и че са издавали трудни заповеди, заради които едни са се издигали, а други са изпадали в нищета или животът им е увисвал на косъм, за да бъде накрая пожертван на бойното поле. Освен това не забравяха удобно за заговорите и предателствата, които бяха утъпкали пътя им към короната.

В блуждаещото му съзнание се появи един от любимите му редове от „Хенри V“: „От колко радости лишен е кралят, които всекиму достъпни са!“

Той поднесе чашата към устата си, но вече я беше изпил. Останалата част от уискито „Талискер“ беше в бутилката в другия край на стаята, но вместо да отиде да я вземе, той остави празната чаша и се насочи към преходната врата.

Един дългнест чернокож младеж, който, изглежда, не се чувстваше особено удобно в костюма си, вдигна поглед към президента и дотолкова се стресна от вида му, че шоколадовата му кожа преbledня. Протегна ръка към портативния дефибрилатор и попита:

— Сър, да не би да се чувствате...?

— Спокойно, добре съм. — Карсън седна на стола срещу човека, когото на шега наричаха Дефибрилатора — доктора, съпровождащ го, за да му окаже помощ, в случай че получи сърдечен удар. — Седни, седни!

Президентът погледна към съвсем малкия преносим компютър, който Дефибрилатора беше сложил в скута си.

— Наваксваш с новините от реалния свят, а?

— Не, господин президент, пращам имейл на дъщеря ми Шона.

— В какво училище е тя?

— Ами, в специално училище. Луда е по конете.

— Какви коне язди, каква порода — английска или уестърн? Дъщеря ми язди...

— Нито едната от двете, господин президент. Има синдрома на Аспергер. Концентрира се много добре, особено върху нещата, които харесва, и в това отношение е нещо като гений, но не изпитва чувства.

— Не те разбрах. — Президентът смръщи вежди. — Несъмнено обича теб и съпругата ти.

— Не, господин президент, поне не и в нормалния смисъл. Не чувства нищо — радост, тъга, страх, любов.

— И въпреки това каза, че е луда по конете.

— Да, тя откри начин, по който да ги възпитава. Това е своеобразен напредък, макар че, да си призная, аз самият не го разбирам. Конете я очароват, но по начин, който нито аз, нито съпругата ми можем да проумеем. Може би те я разбират, кой знае? Общо взето, тя живее в свой собствен свят. Сякаш е в стъклен буркан, през който нищо не може да премине. Онова, което още повече влошава положението, е, че тя напълно си дава сметка за това. Затворник е на собственото си съзнание и го знае.

Президентът помисли с остра болка за собствената си дъщеря, която според закъснялата му преценка отдавна беше загубил. Беше глупаво да се преструва, че не е така. Не можеше да я разбере по начина, по който, изглежда, я разбираше Джак — дори по-лошо, започваше да губи търпение с нея. През каквото и да бе преминала, то беше приключило веднъж завинаги. Защо не можеше да го остави зад гърба си като нормално човешко същество? Той разполагаше само с ограничено време, което можеше да посвети на нея и на проблемите ѝ. Беше свикнал да решава проблемите, а не да ги оставя да продължават да се развиват като безкрайно кълбо канап. Как, по дяволите, той и Лин бяха дали живот на създание, което не изпитваше към тях нищо друго, освен презрение? Разбира се, това го навеждаше на въпроса какво чувства той самият към нея. И, естествено, отговорът бе, че я обича — трябваше да я обича, тя беше негова дъщеря. Трябваше да я защитава с цената на живота си, но това не означаваше, че трябва да я харесва или пък да я приема каквато е. А и какво знаеше тя за истинския свят? Демонстрираше единствено презрение към

компромисите, които той беше принуден да прави, за да спечели и запази политическата си власт. Напоследък той се люшкаше между силното желание тя да излезе от депресията или както там се наричаше състоянието, в което бе изпаднала, и мигове, в които му писваше от неприемливото ѝ, детински нарцистично поведение. Лин открай време имаше навика да отстъпва пред прищевките и заплахите на дъщеря им, а сега го правеше още повече от преди, но неговото търпение вече се изчерпваше.

Дефибрилатора се размърда неспокойно и накара Карсън да си помисли: „И при него има душевна болка. И двамата сме бащи без късмет — между нас всъщност няма разлика.“ На глас каза:

— Наистина съжалявам...

Търсеше името на мъжа в паметта си, когато Дефибрилатора му се притече на помощ:

— Реджиналд Уайт, сър. Реджи.

— Да, разбира се. Реджи. Много добре. — Надяваше се широката му усмивка да замаже пропуска му. — Аз съм гладен, Реджи. Ти гладен ли си? Какво ще кажеш да хапнем нещо? — Протегна се към телефона, но един от телохранителите го изпревари.

— Какво да ви донеса, сър? — попита агентът от Сикрет Сървис.

— Какво ще кажеш за бургер, не, голям чийзбургер? Как ти се струва, Реджи?

— Господин президент, със сигурност имате по-важни неща за правене от това да ядете бургер с мен. — Уайт изглеждаше леко ужасен, сякаш целият му свят се бе обърнал с краката нагоре.

— Всъщност нямам, Реджи. А и да имах, в момента искам да направя точно това — заяви той и се обърна към агента: — Два големи чийзбургера и пържени картопки. Обичаш ли пържени картопки, Реджи? Добре, кой не обича. Тогава ще си разделим една голяма порция. И две коли — добави той, след което се обърна отново към Реджиналд Уайт: — Сега искам да чуя всичко за Шона и нейния напредък. Имаш основателна причина да се гордееш с дъщеря си.

— И по-лошо ли става? — изненада се Пол.

— Боя се, че да — кимна Томсън.

В този момент Бенсън се върна до канапето, но този път седна до Пол, а не срещу него.

— Сега следва истинската история на генерал Брент.

— Не и преди да видя дъщеря си и внука си — отсече Пол.

— Нямаме време...

— Вие въвлякохте семейството ми в тази бъркотия, Бенсън. — Пол се изправи. — Разполагам с достатъчно информация, за да отида при президента, и това ще го спаси, но не и вас двамата, за съжаление.

— Ако ни оставите да ви обясним всичко докрай — подхвана Томсън и разтревожен, също се изправи.

— На ваше разположение съм — отвърна Пол — след като се видя със семейството си и ги уверя, че не умирам.

— Имате предвид — отбеляза Бенсън, — че след това може и да не искат да ви видят.

Пол поклати глава.

— Вие сте наистина интересни хора. — Той вирна нос. — Не си мислете, че ще ви улесня. Вие ще им кажете, че не съм неизлечимо болен. Лъжата си е ваша, сега си сърбайте попарата, която сте надробили.

Бенсън хвърли мрачен поглед към Томсън, който кимна едва доловимо. След това се изправи тежко, намести самото си, отвори плъзгащите се врати и ги поведе през коридора към един мрачен и тъмен кабинет.

Пол изведнъж се почувства ужасен. Не беше виждал дъщеря си от осем години и дори не знаеше как изглежда внукът му Арън. Засега беше само едно име, което всеки момент щеше да се сдобие с лице. Пол осъзна, че може да приеме отхвърлянето от страна на Клер — за него тя се беше превърнала в сянка, в изображение от фотография, избледняло с времето и постепенно изгубващо се от паметта. Донякъде и тя като Луиз се беше затворила в своя личен „Петуърт Менър“, сякаш и тя страдаше от Алцхаймер, и това че го беше забравила, не беше по нейна собствена воля. Беше му по-лесно или поне по-малко болезнено да мисли за нея като за болна и неспособна да контролира ума и емоциите си. По този начин я беше запазил като пеперуда в кехлибар — като малкото момиче, за което все още си спомняше как седи на коляното му, докато заедно рецитират думите на „Лека нощ, луна“.

Но ето че сега тя беше тук и се изправи от пода, на който седеше до Арън, като приглади полата си по същия начин, по който Бенсън беше пригладил панталоните си — малък, но показателен жест за добро възпитание, но и признак на нервност. Той едновременно я познаваше и не я познаваше, защото снимката в съзнанието му беше избледняла, изтъняла и крехка като оризова хартия.

Стояха, гледаха се един друг и мълчаливо оценяваха щетите, които времето беше нанесло на човешката плът и сърце. Да, Клер беше по-възрастна, но беше и по-красива, сякаш последния път, когато я беше видял, Великият скулптор все още не е бил довършил творбата си.

— Съжалявам за мама.

Тя заговори първа и гласът ѝ изведнъж се оказа малко по-дълбок и плътен, отколкото той си го спомняше, но освен това в него имаше известна острота и неловкост, сякаш тя не беше съвсем сигурна към кого се обръща.

— Така е по-добре. Сега е спокойна и отново е себе си.

В неговия глас се долавяше същата острота и неудобство и той с изненада осъзна, че е доста възможно, дори вероятно и той да е избледнял в нейното съзнание със същата неизбежна сигурност, с която тя чезнеше от неговото.

— Моят внук — каза Пол почти пряко сили, защото онова, което не би могъл да понесе, бе да бъде отхвърлен от Арън.

Гърлото му се стегна и пресъхна.

Тя сведе поглед към момчето с отривисто движение на главата, сякаш съзнанието и тялото ѝ не бяха съвсем в синхрон.

— Арън, изправи се, моля те. — Гласът ѝ се промени и стана по-ясен и настоятелен, когато се обърна към сина си.

Момчето — Арън — се надигна от мястото си на пода, където се занимаваше с айфона си, обърна се и застана до майка си и с лице срещу Пол.

— Арън — обади се Клер, — това е дядо ти. Името му е Денис.

— Здравей — каза Арън.

Момчето беше по-високо, отколкото си беше представял Пол, но пък той нямаше опит с осемгодишните момчета, нямаше с какво да ги сравнява, освен с Клер на тази възраст. За негово облекчение Арън не приличаше на баща си или по-скоро на неприятния спомен, който Пол

имаше за него. Донякъде приличаше на самия Пол, което накара сърцето на министъра да замре за миг. Сякаш виждаше лицето на безсмъртието — едно друго негово аз, което тъкмо поемаше по неравния път на живота.

— Здравей, Арън — мъчително изрече той със сърце, качено в гърлото, и въпреки онова, което беше заявил на Бенсън, добави нетърпеливо и почти ентусиазирано: — Майка ти може да ти е казала, че съм болен, но не съм. — Установи, че най-сетне може да се усмихне. — Чувствам се съвсем добре.

— Татко, истина ли е това? — попита го Клер.

Но Пол остана безмълвен. Беше така запленил от внука си, че не стана ясно дали изобщо я е чул.

— Истина ли е това, господин Бенсън? — обърна се тя към Бенсън с лице, поруменяло от гняв и възмущение. — Вие ми казахте, че баща ми е неизлечимо болен.

— Да, ами, това не беше съвсем вярно.

— Не беше съвсем вярно? — повтори като ехо Клер. — Господи!

Тя се наведе напред под такъв ъгъл, че беше принудена да направи една крачка към него. Крачка, която се стори агресивна и заплашителна на Пол, който излезе от подобното си на транс състояние. Дъщеря му изглеждаше така, сякаш се готвеше за нападение. Бенсън се изправи пред нея, както би го направил един бивш военен — застанал като истукан, но с очи, изпълнени с унижение от напускането на полесражението.

— Вие излъгахте мен и сина ми и увеличихте болката ни... Майка ми току-що почина, безподобна гадино!

Бенсън не отстъпи, но не каза нищо, защото просто нямаше какво да отговори. Не можеше да измисли никакво извинение, изправен пред нейната ярост. Пол си помисли, че „ярост“ е точната дума, защото в гнева ѝ имаше нещо старомодно и традиционно, което го караше да се гордее с нея. И точно в този момент, когато бледата и крехка представа, която имаше за нея, се сблъска със силата на пълнокръвното ѝ присъствие сега и се превърна в нещо реално, миналото и настоящето се смесиха в едно и по някакъв мистериозен и алхимичен начин го върнаха на него.

Той се обърна към Бенсън и каза:

— Искам да остана насаме със семейството си.

Бенсън отвори уста, вероятно за да повтори отново, че времето е от съществено значение, но когато срещна погледите на Пол и дъщеря му, се отказа и реши да не казва нищо.

След като Бенсън си тръгна, Пол остана сам срещу духовете и демоните, които го измъчваха дори когато храбро, но безуспешно се опитваше да ги изблъска дълбоко в подсъзнанието си.

— Значи — подзе Клер с изтънял и ужасно напрегнат глас — си добре. Чувстваш се добре.

Той кимна, внезапно загубил способността си да говори.

— Но как се оказа тук? Какво искат тези хора?

— Все още не знам. — Пол се чувстваше по-сигурен, когато разговаряха за Бенсън и Томсън.

— Това са важни хора.

— Ами, бяха такива — призна той. — Може би все още са. Малко или много, ме отвлякоха и когато ме докараха тук, ми казаха, че мога да видя теб и Арън, ако ги изслушам.

— Забелязах, че не ги слушаш.

— Вместо това обърнах ситуацията в своя полза.

— Това е толкова типично за теб, татко.

Той се прокашля, искаше му се да има чаша вода, с която да преглътне следващия си въпрос.

— Ти... — Почувства нов прилив на страх, сякаш влизаше в обитавана от духове къща или в леговището на опасно животно. — Омъжена ли си?

— Не, не съм. — Това беше просто констатация, лишена от униние или самосъжаление. — Лорънс така и не се върна, не е виждал Арън. Аз не бих искала това.

— Разбирам. — Беше се оказал прав за онова привилегировано копеле.

Този поток от информация беше последван от смутено мълчание, по време на което Арън местеше поглед от единия към другия и обратно, а веждите му бяха смръщени по маниер, който съвсем не беше детски, сякаш се опитваше да долови явните и скритите чувства и емоции, носещи се около него.

— Сигурно ти е било трудно през тези последни месеци с мама — предположи Клер. — Съжалявам, че не можех да идвам да я виждам по-често.

— Няма нищо, аз... — Той спря наред изречението.

Би било толкова лесно да съхрани и дори да украси илюзията на Клер, че е прекарвал много време с Луиз, когато всъщност не го бе правил. Чувството за вина и угризенията бяха здрава основа, на която можеха да се съберат отново и да е сигурно, че тя ще го обикне отново. В началото вътрешният му импулс беше точно такъв — същото чувство на егоизъм, което му беше попречило да е близо до Луиз. Пол си помисли, че бе напълно възможно и Клер да се е поддала на същия импулс. Но той вече не можеше да продължава така. Сега не беше време за егоизъм или лъжи. Осъзна, че колкото да беше трудно, можеше да се справи далеч по-лесно с това да бъде отхвърлен от Клер и Арън, отколкото да бъдат събрани отново от една лъжа.

— Скъпа, истината е, че и аз постъпих като теб. Прекарах далеч по-малко време с майка ти, отколкото трябваше. Истината е...

Той погледна за момент към Арън, който го наблюдаваше с пронизващите си и смущаващи детски очи. И точно този поглед му даде силата да продължи. Усмихна се с благодарност на момчето, преди да довърши:

— Истината, е че не можех да понеса да я виждам в това състояние. Тя не ме познаваше, не реагираше на песните, които обичахме да слушаме заедно.

Дори не осъзнаваше къде се намира. Беше заключена на място, за което нямаше ключ.

В очите на Клер проблеснаха сълзи.

— Прекарах толкова време да те мразя и да не те допускам до себе си... — Тя спря, за да изтрие сълзите от очите си с изящния си показалец. — Затворих те в същата ужасна стая, в която беше и мама. Не можех да понеса да виждам когото и да е от двамата ви. Не исках Арън да вижда баба си в такова състояние и да я запомни само като... — Тя пристъпи колебливо към баща си. — Сега нея я няма и аз осъзнах, че нищо не може да я върне, нищо не може да върне предишните дни... Но ти си тук, татко. — Тя не се сдържа и погледна към сина си, а след това добави предизвикателно: — Арън е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— Виждам това ясно, толкова ясно — каза Пол и наистина вярваше във всяка своя дума.

25.

— Джак, съжалявам — Али опря глава в рамото му, — съжалявам, съжалявам, съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш, скъпа. Нямало е как да знаеш какво ще се случи. Ами ако и двете бяхте загинали, мислила ли си за тази възможност?

Тя безмълвно поклати глава.

Сърцето на Джак се сви. Разкритието на Али го свари неподготвен. Той не я обвиняваше за решението ѝ и не го смяташе за предателство към дълбокото ѝ и трайно приятелство с Ема. Изпитваше единствено болка, че това я бе измъчвало през цялото време в допълнение към ужаса, който Хер ѝ беше причинил.

— Джак, моля те, кажи нещо — обърна се към него Али с отчетлива нотка на отчаяние в гласа.

Джак знаеше, че няма никаква полза да се чуди какво би станало, ако Али беше зад волана в утрото на смъртта на Ема. Никой никога нямаше да узнае какво бе накарало дъщеря му да излезе от пътя с висока скорост и да се удари в онова дърво. Можеше да я попита следващия път, когато тя се появеше, но подозираше, че няма да знае или да си спомни. Във всеки случай Ема вече настойчиво бе поискала от него да продължи напред и да забрави за чувството на вина, което го измъчваше. Това настрои мислите му да се разширят в правилната посока и да обхванат различните гледни точки.

Видя, че застаналата до Каркишвили Аника ги наблюдава, и завъртя Али с лице към себе си.

— Чуй ме, и двамата чувстваме вина за изборите, които сме направили в утрото на смъртта на Ема, и може би тази рана няма да се излекува напълно. Но те уверявам, че никога няма да можем да разберем това, освен ако не се освободим от чувството на вина и не спрем да се самонаказваме. Това е, което Ема би искала да сторим сега повече от всичко друго.

— Не знам... — В очите на Али проблясваха сдържани сълзи. — Не знам дали ще мога.

— Първо трябва сама да го поискаш. Али, толкова много ти беше отнето. — По лицето ѝ премина мрачна сянка и за миг му се стори, че тя ще рухне в ръцете му, затова той продължи все така спокойно, но с известна нотка на настойчивост: — Време е отново да подредиш нещата вътре в себе си.

— Какво искаш да кажеш? — разтърси глава тя.

— Струва ми се, че знаеш. — Той си пое дъх. — Мислила ли си, че Хер ще те убие, че ще умреш?

— Искам да се прибера вътре.

— Никой не те спира. — Джак се сдържа с усилие да не я сграбчи.

Али извърна поглед, хапейки долната си устна, и след това кимна отривисто.

— В един момент бях напълно сигурна, че няма да оцелея.

— Тогава се е случила — обясни той — малка смърт, частична смърт, съзнанието ти се е подготвяло да потъне в забвение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си едновременно жива и мъртва. — Джак се приближи до нея и сниши глас. — Нещо в теб е умряло или пък се е разболяло тежко в онази седмица с Хер.

— Грешаш, грешаш! — нададе вик тя.

— Ако погледнеш на себе си от тази перспектива, всичко, което казваш или правиш, придобива абсолютен смисъл. Ти си изпълнена с ярост, презрение и злоба, след това се преобръщаш и ставаш най-сърдечното и любящо същество, което човек може да си представи. Имаш проблеми със съня, а когато заспиш, си преследвана от кошмари. Обожаваш Ема, но си и ужасена от нея — ужасена, че тя ще поиска по някакъв начин да ти отмъсти за онова, което ти смяташ за своето предателство към нея, за това, че не си била до нея тогава, когато, от сегашна гледна точка, Ема най-много се е нуждаела от теб.

— В момента не искам нищо друго, освен да умра. — По лицето на Али се стичаха сълзи.

— Тези думи ти носят утеха, защото ти всъщност не ги мислиш наистина.

— Не ми кавай какво мисля... — В пълните ѝ със сълзи очи проблесна гняв.

— Али, спри. — Гласът му беше строг, но не и груб. — Знаеш ли, бях ти наистина ядосан, когато се появи в самолета. Готвех се да те върна обратно, но майка ти малко или много ме принуди да те взема. През последните няколко дни обаче видях нещо в теб — решителност, както и силна воля за оцеляване, — така че не ми казвай, че искаш да умреш, защото знам, че просто си свикнала да говориш и да мислиш по този начин. Но това не е истина и ти го знаеш.

Сега Али изглеждаше по-спокойна или поне по-способна да слуша онова, което той ѝ говореше. Тя беше все още в шок и Джак разбираше, че ще ѝ е необходимо известно време, за да обмисли разговора им и да позволи на мислите и чувствата ѝ да намерят равновесието, от което тя се нуждаеше, за да продължи напред.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна, сложи глава на гърдите му и се отпусна тежко върху него, сякаш беше напълно изтощена.

Аника, която бавно вървеше към тях, очевидно реши, че вече може да се приближи до тях.

— Джак, аз бях причината за буйната реакция на Али.

— Ще трябва да ми обясниш това.

И Аника го направи. Тя му разказа за разговора, който беше водила с Али, и как той бе ставал все по-оскърбителен и заядлив в опитите ѝ да принуди момичето да излезе от черупката, която я изтощаваше.

— Помисли ли изобщо какво правиш? — Той сложи покровителствено ръка около раменете на Али и я притисна по-близо до себе си.

— Принудих я да се погледне отстрани — меко отвърна Аника. — Тя трябваше да стигне до това състояние, да потъне толкова надълбоко, че единственият ѝ изход да е нагоре.

— А ако беше скочила от скалите?

— Тя не иска да се самоубие, Джак. — Аника сложи нежно ръка върху тила на Али. — Ако наистина искаше, щеше вече да го е направила.

Джак я погледна и разбра, че тя казва истината. След това се огледа наоколо, сякаш едва сега забелязваше мястото, където се намираха, и видя отдалечения на известно разстояние Каркишвили, който ги наблюдаваше със смесица от състрадание и снизхождение.

Олигархът повика хрътките си, които заподскачаха около него. След това се обърна и тръгна с бърза стъпка обратно към имението, а кучетата го следваха по петите.

— По-добре да влезем в къщата — предложи Джак, като хвърли поглед на бързо смрачаващото се небе. Вятърът се беше усилил и духаше откъм водата, а внезапната влага във въздуха подсказваше, че скоро ще завали дъжд.

Заместник-премиерът Ориел Батчук чакаше пред сградата на дядя Гурджиев, когато възрастният мъж се върна у дома. Той се беше притаил до входа като привидение, облечен в коженото си палто, което беше едновременно зловещо и абсурдно. На челото му беше прихлупена ниско мека шапка в стила на трийсетте години. Изглеждаше така, сякаш се явява на кастинг за снимките на „Кльоцавият“ или „Пет гроба по пътя за Кайро“. При други обстоятелства тази гледка можеше да се стори забавна на Гурджиев. В сегашната ситуация обаче единственото чувство, което изпита, бе, че му предстои да се изправи лице в лице срещу съдбата си.

Когато Гурджиев се приближи, Батчук отстъпи от входа, но мракът, който той носеше със себе си, остана.

— Получих обгорения ти подарък — каза той, като имаше предвид пожертването на Бороньов, чието още топло тяло Гурджиев беше оставил в краката на агентите на Батчук, — но се боя, че този път това не е достатъчно.

Гурджиев стоеше спокойно и се стараеше да изглежда невъзмутим.

— Което означава какво?

— Този път Аника е затънала много навътре в лайната — толкова навътре, че дори и аз не мога да я прикрия.

— Това ли си правил досега? — Гурджиев позволи на дълбоко стаения си и отдавна тлеещ гняв да избликне навън. — Не знаех, че някога си направил нещо за нея...

— Противно на странната ти заблуда, че си всезнаещ, не всичко ти е известно.

— Моля те. Ти беше твърде зает да правиш неща с нея, вместо за нея.

Двамата мъже се гледаха втренчено един друг с такава силна неприязън, че човек би помислил, че се опитват да се унищожат един друг със силата на умовете си.

— Разбирам недоволството ти и ти съчувствам — рече накрая Батчук. — Само двамата с Аника знаем какво се е случило. Тя не би ти казала, а и аз със сигурност няма да го направя.

— Тя беше едва на дванайсет, беше дете!

— Определено не се държеше като дете. — Усмивката на Батчук беше едновременно самодоволна и презрителна. — Виждаш ли, ти никога не си я познавал наистина, не си подозирал на какво е способна и така и не схвана каква всъщност е тя.

— Аз съм този, когото тя нарича „дядя“.

— Така е, наистина. — Тонът на Батчук даваше ясно да се разбере, че това негово изказване беше всичко друго, но не и отстъпление. — И освен това си невежа и още не си узрял за истината. За разлика от Павел от Тарсус още не си имал своята среща по пътя към Дамаск^[1], но пък изглежда си изверг.

— Изверг?

— „А най-последно от всички яви се и на мене, като на някой изверг.“ — Батчук цитира Първото послание на свети апостол Павел до коринтяните.

— За запален атеист си доста запознат с Библията.

— Обичам да изучавам слабостите на враговете си — заяви Батчук, с което искаше да намекне на Гурджиев, че слабата връзка между тях е прекъсната — вече не бяха „врагоприятели“. — Така или иначе, дойдох да те предупредя или по-точно да ти дам възможност да предупредиш Аника. Идвам за нея аз самият, а не някои, когото съм наел или на когото съм наредил да ми свърши работата. Това ще направя лично, със собствените си ръце.

— Как можеш... — Дядя Гурджиев направо се разтрепери от едва сдържан гняв. — Това е чудовищно. Как можеш да го направиш?

— Като се има предвид какви решения е взела, как бих могъл да не го направя?

— Знаеш какво означава това.

— Знам — кимна Батчук.

— Между нас вече нищо няма да е същото.

— Скъпи мой, дядя Гурджиев — каза Батчук използвайки подигравателно обръщението на Аника към възрастния мъж, — нищо между нас не е същото от момента, в който за пръв път видях Аника.

— Сторих онова, което сметнах за правилно — рече Аника — но знам, че невинаги правя верния избор.

Джак я изучава известно време. Стояха на входа на имението на Магнусен, пред банята, където беше влязла Али. В този момент и двамата не искаха да я оставят сама. Що се касаеше до Джак, усещането, че е станал жертва на необмислените постъпки на Али и на неспособността на майка ѝ да я контролира, се появи отново с пълна сила. И все пак, той много добре осъзнаваше, че няма никакъв смисъл да продължава да се ядосва на тази ситуация, защото от момента, в който бяха излетели от „Шереметиево“, той се беше примирил с отговорността, че трябва да пази дъщерята на президента от онези, които биха искали да я отвлечат или да ѝ навредят, както и от самата нея.

— В това отношение ти и Али си приличате — отбеляза той. — Изглежда, че тя е неспособна да разбере какво е добро за нея или пък може би омразата, която изпитва към себе си, я подтиква да търси опасни ситуации.

Аника се усмихна с усмивка, която най-добре би могла да бъде описана като потайна или поне иронична — сякаш думите му я бяха върнали към някакви скрити спомени.

— Виждаш я в толкова чиста и съвършена светлина, Джак, и аз наистина ти се възхищавам за това. Искам да кажа, че тя е толкова сложна личност — не че повечето хора не са сложни, но в нея има нещо, което...

Тя внезапно спря, сякаш промени решението си, и очите ѝ се отнесоха в някакво друго време и на друго място. Джак не за пръв път виждаше това да се случва с нея и приликата с изражението, което понякога наблюдаваше при Али, го порази. И в този момент, когато перспективата в съзнанието му към този специфичен куб на Рубик се промени, той започна да се чуди колко ли още прилики има между тези две жени.

Очите ѝ с цвят на халцедон се насочиха отново към него. На светлината, идваща от входа, те изглеждаха прозрачни.

— Джак, нали не ме мразиш за това, което направих?

— Направила? Какво си направила?

— За онова, което казах на Али.

— Не, съвсем не. Тя има нужда от всичката помощ, която може да получи, дори и понякога да ѝ е трудно да понесе онова, което чува.

— Чувствам се облекчена. — Аника сложи ръка върху неговата.

— След всичко, което се случи...

— Точно за това става дума. — Джак внезапно реши да хване бика за рогата. — Аз не знам какво се е случило с теб.

— Какво? Нали ти казах.

— Всъщност не го направи. Когато за пръв път видях белезите ти, реших да не те питам как си ги получила, защото мислех, че това би означавало да се бъркам в личния ти живот, но сега искам да знам.

— Защо? Защо сега изведнъж това стана важно?

— Вече ти казах, че имаш необичайното умение да разбираш младата жена, която срещна само преди няколко дни. Искам да разбера как го правиш.

От време на време до тях достигаше тихото ехо на стъпки и на приглушени гласове. От момента на пристигането им имението беше оживяло, сякаш очакваше именно тях. Няколко коли бяха паркирани на широката, застлана със ситен чакъл площадка пред къщата, а във вътрешността ѝ се носеше усещане за очакване и оживление на забързани приготовления.

— Умея да я разбирам — отвърна Аника, — защото и двете сме били пречупени.

Очите ѝ с цвят на минерал го изучаваха с плашеща настойчивост. Човек можеше да се изгуби в тези очи, дори повече от това — можеше да поиска да се изгуби в тях. Джак загуби усещането за време и за място и я прегърна. Почувства в голите ѝ ръце трепета на емоциите, които бушуваха в нея.

— Разбирам я — продължи тя, — защото и аз като нея бях отвлечена. Защото съм точно като нея.

— Скъпи, едва опита сладкиша — смъмри го вдовицата Танова.
— Да не би да съм прекалила с канелата?

— Не, Катя. — На устните на дядя Гурджиев се появи лека усмивка. — Просто си мислех за миналото.

Катя Танова дойде и седна до него край масата в трапезарията. Бяха в нейния апартамент, който беше елегантно мебелиран по последна западна мода. Тя не беше от хората, продължаващи да живеят с миналото като много от нейните приятелки, харесващи все същите неща, които харесваха и на трийсет или четирийсет години. Техните домове бяха като музеи или мавзолеи, в зависимост от това доколко цинично би се изразил човек. Лицето, което Катя показваше пред обществото — спокойно, благоприлично и дори прекалено въздържано, — рязко контрастираше с поведението ѝ, когато беше сред близки хора, или поне с държанието ѝ с Гурджиев, с когото бяха наистина близки. С него тя беше като млада жена — кокетна и закачлива. Често отмяташе глава назад и се смееше или пък подхващаше с него интелектуален разговор, което той намираше за определено еротично.

— За повечето хора това не е особено хубаво, а за теб е направо ужасно.

— Може би си права, но не мога да се сдържа — кимна той със сериозно изражение.

— Тя е дошла да те види, нали? Срещнал си се с Аника.

Той гледаше през прозореца към грозно оголените клони на едно дърво.

Катя носеше рокля на цветя без ръкави, която беше достатъчно къса, за да разкрие силните ѝ крака, но не толкова, че да изглежда неприлично. Беше свалила обувките си, преди да седне. Краката ѝ, обути в прозрачни чорапи, бяха доста красиви.

— Винаги ставаш толкова меланхоличен, когато я видиш. И миналото...

— Понякога успявам да заблудя себе си, че съм щастлив, или да изпитам задоволство, че съм скроил някоя хитра игричка. Много рядко успявам да се почувствам отново млад, но това усещане винаги избледнява и след това осъзнавам, че просто съм се заблуждавал. Изразходвам толкова много енергия да не обръщам внимание на миналото, да го забравя или — и това би било най-добре — да го

залича, но то се връща да ме преследва отново и отново. — Той се извърна от прозореца с мрачна усмивка. — И как би могло да е иначе?

— Но, скъпи, как можеш да продължаваш да се самообвиняваш, след като...

— След като вината не е моя? Трябваше да го знам, трябваше да го предвидя...

— Как би могъл? Да не си магьосник?

— Де да бях — щях да унищожа миналото и да го променя с едно махване на ръката! — Във вика му имаше силно страдание. — Такъв ужасен край. Никой не заслужава такова нещо.

— Особено Ники. Тя беше твоя дъщеря, но и моята най-добра приятелка и ужасно ни липсва и на двамата. — Катя сложи ръка върху неговата. — Но ние всъщност не говорим за Ники, нали? Нея отдавна я няма и болката и страданието не могат да я достигнат. Но Аника...

— Не мога да определя страданието на Аника, защото до ден-днешен не знам какво ѝ се е случило.

— Дори и да знаеше, каква щеше да е ползата, освен че щеше да ти донесе още болка и самообвинения? А, скъпи мой, ти вече изпитваш достатъчно и от двете. — Тя побутна чинията със сладкиша по-близо до него. — Хайде, хапни нещо! Ще се почувстваш по-добре.

— По дяволите! Нищо няма да ме накара да се почувствам по-добре! — Той се отдръпна от нея и почти едновременно с това се изправи.

При рязкото си движение събори чинията от масата. Тя се разби на стотици парчета в излъскания до блясък под. Навсякъде се разпиляха трохи от сладкиша.

Той застана прав до стената и захапа едно от кокалчетата на ръката си, докато сиамската котка на Катя изпълзя изпод дивана, където се беше скрила при суматохата, наведе глава и започна методично да си хапва от десерта.

Катя не каза нищо. Тя отиде в кухнята, върна се с метла и лопата и коленичи на пода.

— Недей — каза той. — Аз ще го събера.

Приведе се, много нежно взе метлата и лопатата от ръцете ѝ и прекара следващите няколко минути в почистване. Котката се приближи до него, изви гръб и се отърка в крака му. Когато Гурджиев приключи, на пода не беше останало нито едно парче от порцелана,

нито троха от сладкиша. Явно сиамската котка, която се облизваше, нямаше нищо против — беше си похапнала доста добре. Катя я беше научила да е придилична към храната като истинска малка дама.

— Утре ще излъскам пода — успокой го Катя и му махна да седне срещу нея, след като възрастният мъж изхвърли насъбрания боклук.

Той прие поканата ѝ и седна тихо, с ръце между краката като ученик, хванат да прави пакост.

— Чуй ме, скъпи, има някои неща в живота, които не ни е съдено да знаем. Има въпроси, на които не получаваме отговор, макар да ги задаваме отново и отново. Трябва да се опиташ да приемеш това, въпреки че знам по-добре от всеки друг, че това противоречи на твоята същност. Ти си мъж, роден да намира отговорите на най-трудните въпроси, и когато това се превърне в норма на поведение, не е лесно да погледнеш към една празна стена и да си кажеш, че това е всичко и няма нищо зад нея. Защото, скъпи мой, да, това е всичко. Що се касае до Аника, в сърцето ѝ има важни тайни, които не можеш да знаеш. Мракът зад тази стена е нейна собственост, не твоя, каквото и да си мислиш. Знам, че приемаш това за провал. „Трябваше да го знам, трябваше да го предвидя“ — това са думите на мъжа, който търси истината. Както Аполон е донесъл светлина на света, така и ти всеки ден откриваш отговори, но понеже нямаш отговора на онова, което се е случило с Аника...

— Трябваше да я защита.

— В един съвършен свят, да — отбеляза Катя, — но, скъпи, в един съвършен свят нямаше да е нужно да я защитаващ. — Очите ѝ намериха неговите и тя се усмихна. — Ала този свят е далеч от съвършенството и нищо не става лесно или бързо, нито по начина, по който ни се иска. Светът е неразбираем и колкото повече се стремим да го проумеем, толкова по-загадъчен става той. И знаеш ли защо е така? Животът е низ от морални компромиси и с всеки компромис, който правим, губим по малка частица от себе си. Когато не се налага да правим компромиси, трябва да правим жертви, а жертвите ни променят безвъзвратно, докато не заприличаме на онова дърво отвън. Помисли какво си пожертвал за Аника — отиде до края на света, до място, което дори не съществува на картите, за да я предпазиш. Моля те, помисли за

това следващия път, когато ти се прииска да кажеш: „Трябваше да го знам, трябваше да го предвидя.“

— Да, да, това е истина — отвърна той с глас, който го издаваше, че разумът му мисли едно, а сърцето му чувства друго.

Беше му нужно усилие, за да отвърне на усмивката ѝ, но по погледа ѝ разбра, че тя бе оценила това.

— Всичко, което каза, е истина. — Той се огледа наоколо, сякаш се бе събудил от сън. — Ще ти купя нова чиния.

— Благодаря, но не се безпокой за това. Не е първата, която си чупил, и няма да е последната — засмя се тя. — Затова ти сервирам в този сервиз — той беше сватбен подарък от майка ми и никога не съм го харесвала особено. Толкова е... не знам, може би викториански. На нея много ѝ подходеше, но не и на мен.

— Майка ти и нейните лъжи — рече той и печално поклати благородната си глава.

— Лъжите са онова, което ни събра — отбеляза тя. — Лъжите, които трябваше да създадем, и което е далеч по-лошо, да задълбочаваме, за да продължим с живота си. И тези лъжи изискваха морални компромиси и жертви, които не бихме променили, макар и да съжаляваме за тях. Аз излъгах съпруга си, а ти излъга Батчук. Аз станах приятелка на съпруга си, за да не може той никога да разбере колко ми е противен, а парите му ми дадоха свободата да живея живота си както искам. За него аз не съществувах като сексуален обект, а дори и да съм била такъв, това е продължило месеци или може би дори седмици. Що се отнася до теб, скъпи мой — тя се наведе и го целуна по бузата, — ти се помири с Батчук, защото всичко в твоя свят зависеше от съюза ти с него. Беше необходимо цялото ти умение и чар, за да го убедиш в искреността, си, защото той знаеше много добре, че имаш всички основания да искаш да го унищожиш. Чудя се как успя да го постигнеш? Аз самата не бих могла да се справя, макар че доста усъвършенствах актьорските си умения през годините.

— Той ме помоли за нещо и аз го изпълних — отвърна той. — Някой беше застанал на пътя му, някой, когото той не можеше да докосне, до когото дори не можеше да се доближи. А аз можех. Съвсем просто е.

Гурджиев се изправи с ръце в джобовете на панталоните си и погледна към разкривеното дърво навън.

— Скъпи, точно ти от всички хора трябва да знаеш, че нищо не е просто, особено когато за да получиш някой отговор, трябва да сложиш край на нечий живот.

— Знам, че не ме съдиш, защото си пределно наясно какъв беше залогът. Когато отправи молбата си към мен, той знаеше, че трябва да я изпълня, и това му доставяше удоволствие. Мисълта, че може да ми нареди какво да правя, му се нравеше. Трябва да му е било адски приятно да знае, че аз ще изпълня поръчката му, защото е бил сигурен, че това ще ми причини болка, като същевременно ще го отърве от един трън в окото, който той самият не би могъл да извади.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че тази смърт е запазила Аника в безопасност?

Той кимна, без да се обърне.

— Онова, което стори Батчук, беше чудовищно, неописуемо и извратено. Сякаш самият Сталин се бе върнал от гроба.

Катя се изправи и застана до него.

— Не си намислил нещо глупаво, нещо, заради което да те убият, нали? Остави нещата както са.

— Твърде късно е, събитията вече се задвижиха. Батчук е тук, в Киев. Търси Аника.

— Ти я обучи добре.

— Защото бях принуден да направя сделка с дявола. Да не искаш да кажеш, че трябва да оттегля защитата си?

— Погледни това дърво. — Тя плъзна ръка около кръста му. — То е издържало на суши, градушки, светкавици и проливни дъждове, които са превръщали земята около него в кална река. Но ето го, стои. Корените му не са поддали и то не е било пречупено. Може да е грозно и приведено, може да не е толкова високо, колкото е било някога, но то устоява, скъпи, устоява.

— Време е — обяви Майлс Бенсън, изправен на вратата на затъмнения кабинет, където най-ярката светлина идваше от айфона на Арън. — Господин министър, наложително е веднага да довършим разговора си.

Но Клер му хвърли толкова свиреп поглед, че не му остана нищо друго, освен да отстъпи назад, сякаш тя го беше бутнала физически.

— Добре — отвърна Пол, без да отделя очи от дъщеря си, която сега му се струваше по-красива от всякога.

Когато реши, че не иска да го вижда повече, тя беше още дете. Сега беше зряла, самоуверена жена. Той се зачуди как, по дяволите, се беше случило това! Осем години не бяха чак толкова много време. От друга страна, беше цял един живот за някои малки създания и дори вечност за други. Клер беше оползотворила възможно най-добре тези осем години, а какво беше направил той с времето си?

— Изчакай ме — помоли я той. — Няма да се бавя.

— Дори и да се забавиш — каза Арън, а блестящите му, ясни очи спокойно наблюдаваха новооткрития му дядо, — мама и аз няма да си тръгнем без теб. — Той вдигна поглед към Клер. — Нали така, мамо?

Морган Томсън ги чакаше. Беше отворил стъклените врати към библиотеката и когато ги видя да приближават, махна с ръка и предложи:

— Да се поразходим.

До извития мост и езерцето водеше пътека в японски стил, направена от тъмносиви камъни, всеки един от които беше малко по-различен от следващия, но все пак свързан по някакъв начин с него. Докато се приближаваха към водата, Пол можеше да види черно-бели, сребристи и златистооранжеви отблясъци под повърхността, когато слънчевата светлина попадеше върху плуващите насам-натам японски шарани. За негова изненада Бенсън взе шепа суха храна и я поръси по водата. Лакомите риби се издигнаха към повърхността с отворени уста, за да глътнат храната.

Томсън възприе професионалното поведение, което толкова обожаваше, и заяви:

— Вярвате ли, или не, но това споразумение ще утвърди властта на президента Юкин и вътре в Русия, и извън нея.

Изведнъж Пол се сети за разговора си с Едуард Карсън в лимузината в деня на погребението на Лойд Бърнс. Президентът беше изразил изненадата си, че Брент се опитва да го накара да приеме по-бързо споразумението въпреки опасенията на Карсън. Пол докара изражение на любезно внимание.

Томсън беше сключил ръце зад гърба си и главата му беше леко обърната нагоре, сякаш душеше въздуха за подслушвателни устройства или за знаци, указващи каква ще е съдбата им с Бенсън в крайна сметка.

— Както без съмнение знаете — подхвана той, — откакто Юкин е на власт, контролът на правителството върху компаниите, съставляващи руския фондов пазар, нарасна от двайсет и пет на четирийсет процента.

— Ако това не е тоталитаризъм — намеси се Бенсън, загледан надолу към насъбралите се шарани, — тогава не знам какво е.

— Освен това той превърна изборите за губернатори в подигравка — продължи Томсън, сякаш Бенсън не беше казал нищо. — Никой не може да влезе в предварителните списъци, ако не е одобрен от Юкин.

— Или пък от неговия главен палач Ориел Йовович Батчук — добави Бенсън, без да влага ирония в думите си.

— Това е същото. — Томсън сви рамене. — Батчук е вицепремиер. Той е човек на Юкин и зависи от властта му. Но в известен смисъл Майлс е прав — дори и сам по себе си Батчук е труден противник.

— Като шибан Сталин на новото време — разгорещи се Бенсън. — По ръцете му има толкова много кръв, че хората казват, че живее в кланица.

— Много смешно — рече Пол.

— Той е руснак — каза Бенсън с равен тон, — така че кой, по дяволите, знае, може да е истина!

— Хитро копеле е тоя Батчук. — Томсън срещна погледа на Пол. — По-хитър е дори от Йосиф Висарионович. — Имаше предвид Сталин.

— И къде ни води всичко това? — попита Пол.

— Отличен въпрос — отбеляза Томсън и започна да се изкачва по извития мост, а другите двама го последваха.

В най-високата част на арката му той спря, хвана се за парапета и се загледа надолу в дълбините на езерцето.

— Генерал Брент е сключил някаква лична сделка с президента Юкин, нямаме никаква представа за подробностите, но мога да ви заявя недвусмислено, че веднага щом разбрахме за това, прекъснахме

всякаква връзка с него. Въпреки това Брент е в Русия, действа на своя глава, взел е закона в ръцете си и ние нямаме начин да го спрем.

— Батчук ръководи „Тринадесет“ — обясни Каркишвили на Джак, — което е тайна структура...

— Знам какво е „Тринадесет“ — прекъсна го Джак.

— Продължавате да ме изненадвате, господин Макклюр, наистина е така — повдигна вежди Каркишвили. — Но вероятно не знаете, че „Тринадесет“ бе създадена от Батчук по една-единствена причина — заради тайното разкриване на огромно находище от уран, вероятно едно от най-големите в света, в Североизточна Украйна, много близо до руската граница. Добавете към това и факта, че Кремъл установи, че собствените му запаси от уран са далеч по-малки от очакваното, и ето ви зараждаща се международна криза в чудовищни размери. Онова, което е от съществено значение, за да се разбере защо сегашната ситуация се е превърнала в криза, е обстоятелството, че Русия е твърдо решена да използва ядрена енергия — продължи Каркишвили. — Ние, тоест членовете на АУРА, на свой ред сме твърдо решени да запазим частна индустрията, свързана с производството на ядрена електроенергия, за да възпрепятстваме експанзионистките планове на Кремъл. Докато можехме, се борехме с Юкин, но той затвърди властта си твърде бързо и твърде добре. С помощта на Батчук президентът проникна зад защитите ни, обвини ни във финансови злоупотреби, а в случаите, когато това не свърши работа или не беше достатъчно — направо в държавна измяна. Присвои си нашите компании и щеше да ни изпрати в Сибир, ако не бяхме предупредени и не бяхме избягали тук, в Украйна.

Лошото време вече беше дошло откъм Черно море и дъждът биеше в стъклата на прозорците, докато Джак, Аника и Али седяха край огромната маса от полирано дърво в обширната трапезария в къщата на Микал Магнусен. С тях бяха и четирима членове на АУРА — широкоплещести мъже с лукави очи и без никакъв усет за изтънченост. Пред тях бяха наредени чинии с храна и кристални гарафи с водка, сливовица и сода. Трапезата беше достатъчна за цяла дузина хора, но никой не ядеше.

— Сега се случи най-лошото — отбеляза Каркишвили. — След като ние се оттеглихме, Юкин национализира ураниевия консорциум, точно както постъпи и с „Газпром“. Той беше стигнал до същото заключение, до което бяхме стигнали и ние почти десет години по-рано — че зависимостта на Русия от чуждия петрол, особено този на Иран, я поставя в стратегически неизгодно положение. Ето защо Юкин се съгласи на това руско-американско споразумение. Той не е против да направи отстъпки в традиционните си делови взаимоотношения с Иран, стига да има постоянна доставка на уран.

— Но това е невъзможно без огромното украинско находище.

Всички се обърнаха към мъжа, който беше влязъл в стаята. Той беше мрачно красив с грубата, недодялана хубост на Шон Конъри или Клайв Оуен. Косата му беше прошарена, а цветът на очите му беше такъв, сякаш мъжът е пътувал през снежна буря, за да стигне дотук. И кой знае — в миналото на този човек може би наистина се бяха случили метафорични снежни бури.

Той се обърна към Джак:

— Аз съм Микал Магнусен. Извинявам се, че не бях тук, когато пристигнахте. — Той направи пауза, изчаквайки появилия се помощник да прошепне нещо кратко в ухото на Каркишвили.

Каркишвили хвърли неволен поглед на Аника, който беше толкова бърз и предпазлив, че беше твърде възможно само Джак да го е забелязал.

— Затова Юкин има намерение да открадне урана — продължи Магнусен, — като използва служителите на „Тринадесет“.

— Доколкото знам, за да заработи една ураниева мина, са нужни десетина години — вметна Джак. — Не разбирам как нахлуването на територията на Украйна ще помогне в това отношение.

— А, точно тук е истинската гениалност на плана на Батчук. — Тези думи дойдоха от Маленко, друг от олигарсите дисиденти.

Плещест и плешив, той приличаше на кегла за боулинг и имаше издадената челюст на хищник и малки уши, разположени абсурдно ниско на главата му.

— Войските ще бъдат изпратени под предлог, че помагат на Украйна, но веднъж след като се установят в района, те няма да си тръгнат. Вместо това ще направят защитен пръстен, така че руските танкове да могат да пресекат границата.

— Ще бъде като шибана малка Чехословакия — намеси се друг олигарх, Глазков, като имаше предвид нахлуването на Съветския съюз в Чехословакия през 1968 г., — само дето руснаците ще спрат на пределите на урановото находище.

— Не могат просто да нахлуят в Украйна под измислен претекст — възрази Джак.

— Ще го сторят точно както го направиха в Грузия, където техните войски остават разгърнати.

— Икономическата ситуация в Украйна, особено в източната част, е бедствена до такава степен, че в няколко градове избухнаха размирици, които се разпространяват из цялата страна. — Магнусен говореше на хората, седнали на масата, но самият той остана прав. — Опитът ми подсказва, че несъмнено Юкин ще използва тази икономическа криза, заявявайки, че войските му навлизат, за да защитят интересите както на Русия, така и на Украйна.

— Но нашият проблем, който е и ваш, господин Макклюр, не е само Кремъл — продължи Каркишвили, — а и един от вашите сънародници. Юкин е подпомаган от американец на име Брент — ваш генерал и съветник на президента ви.

— Генерал Брент е архитектът на настоящото споразумение между Юкин и Карсън — обясни Джак. — Успехът на Карсън като президент е повече или по-малко свързан с ратифицирането на споразумението от двете страни.

— Това споразумение за сигурност е абсолютно вредно. След като бъде подписано, Юкин и Батчук ще изпратят своите войници от „Тринадесет“ в Украйна. Русия ще завладее урановото находище и заради споразумението със Съединените щати никой няма да посмее да спре Юкин.

— Съединените щати и президентът Карсън ще го спрат.

— Наистина ли го вярвате? — попита Магнусен. — Знаете много добре, че основната причина президентът Карсън да се съгласи на споразумението е желанието му да махне иранската ядрена карта от масата. По този конкретен въпрос Юкин ще спази думата си. Той е решил да хвърли Иран на вълците в замяна на това богато ураново находище, което ще задоволи нарастващите нужди на руските ядрени центрове за десетилетия напред.

Умът на Джак работеше с бясна скорост.

— Ако Карсън вдигне ръка срещу руското нашествие в Украйна, той рискува Юкин да възобнови ядрената си търговия с Иран. И, разбира се, той няма да се осмели да направи това — цялото споразумение е изградено върху идеята за неутрализирането на ядрената програма на Иран.

— Схванали сте същността — кимна Каркишвили.

Внезапно умът на Джак му осигури различна гледна точка над ситуацията.

— Става дума за генерал Брент, нали? — попита той. — Той е сключил лична сделка с Юкин и в замяна на помощта си при подписването на споразумението ще получи дял от печалбите от урановото находище в Украйна.

В стаята настъпи пълна тишина.

— Виждаш ли, Микал — обърна се Каркишвили към Магнусен, — бях прав да поверя тази част от нашия план на Аника. — След това се обърна към самата нея: — Намерила си идеалния човек, скъпа моя. Поздравления!

— Така че, както виждате — каза Томсън, — Брент е проблемът. Той излезе извън нашия контрол. Ние нямаме никаква власт в тази администрация, но вие имате.

Пол си пое дълбоко дъх.

— Нека изясним нещо — вие сте вербували Брент и сега искате от мен да оправя бъркотията, останала след него и след вас? — Той се засмя. — И защо, за бога, бих направил това?

— Защото, ако не го направите — отвърна Бенсън, — когато сделката на Брент с Юкин излезе наяве, вашият президент ще се окаже в затруднено положение. Положение, с което няма лесно да се справи, повярвайте ми.

— След което можете да се сбогувате с втория мандат — добави Томсън с професорски тон. — Вие и Едуард Карсън имате и лични взаимоотношения, нали? Искам да кажа, че сте приятели.

— „Приятелите не позволяват на своите приятели да шофират, когато са пили“ — цитира Бенсън една често показвана телевизионна реклама. — С други думи, генерал Брент е този, който шофира колата на президента, и той е много, много пиян.

Пол прокара ръка през косата си, но запази спокойно изражение. С тези двамата той имаше усещането, че пристъпва по много тънък лед. В момента имаше нужда да отстъпи крачка назад и да оцени бързо променящата се ситуация с проникателен поглед и трезв ум. Беше очевидно, че тези мъже си изкарват прехраната, възползвайки се от слабостите и грешките на другите, но сега самите те бяха допуснали грешка и бяха сбъркали в предвижданията си. Или пък сериозно бяха подценили Брент. Съдейки по онова, което му бяха казали досега, това беше една възможност, която те бяха пропуснали, и Пол нямаше намерение да насочи вниманието им към нея. Възможностите, които бяха изложили, бяха две: първо, генерал Брент се бе превърнал в Кърц, както образно се бе изразил Бенсън; второ, той ги беше надхитрил и беше използвал ресурсите им, за да създаде съюза си с Юкин, след което ги бе изоставил с наближаването на решаващия момент, в който Юкин и Карсън се готвеха да подпишат историческото споразумение. Ако Томсън и Бенсън казваха истината, светът щеше да види как високопоставен американски военен и един от най-близките съветници на президента се оказва съюзник на президента на Русия.

Разбира се, имаше и още една възможност, която се набиваше на очи — че двамата мъже се опитват да му извъртят страхотен номер, за да го накарат да попречи на Карсън да подпише споразумението, чиято цел беше точно онова, за което се молеха президентът и цялата му администрация — да се прекрати ядрената програма на Иран. Без внесените от Русия части, гориво и експертен опит иранците нямаше да имат друг избор, освен драстично да ограничат програмата или изцяло да я спрат.

Такава беше гатанката, пред която беше изправен Пол, и мрежата, от която трябваше да измъкне себе си и президента, без да навреди на репутацията му или да изложи на опасност споразумението за сигурност. Това му напомни за класическата главоблъсканица за пътешественика, който минавал през страна, населявана от две племена. Членовете на едното племе винаги казвали истината, а членовете на другото постоянно лъжели. Племето, което непрекъснато лъжело, било от диваци и канибали. Изследователят попаднал на група ловци, които бързо го обкръжили. Ала тъй като и двете племена му изглеждали еднакви, той разбрал в какво ужасно опасно положение се е оказал. Трябвало да зададе два въпроса. Първият бил „От кое племе

сте?“, а вторият — „Ще ме изядете ли?“. Но към което и племе да принадлежали мъжете, те щели да му дадат едни и същи отговори — „Ние сме от племето, което никога не лъже“ и „Няма да те изядем“. И все пак крайният резултат щял да бъде съвсем различен — или щял да бъде в безопасност, или щял да умре от ужасна смърт.

Сега Пол беше изправен пред подобна ситуация — смъртоносна в политическо отношение, без възможност за допускане на грешка. Дали Томсън и Бенсън бяха членове на племето, което казва истината, или на онова, което лъже? Ако действаше в съответствие с тяхната информация и се окажеше, че те всъщност лъжат, той щеше да изложи на опасност не само президентството на Едуард Карсън, но и бъдещата сигурност на Америка. Но ако те казваха истината и той не предприемеше никакви действия, защото смяташе, че лъжат, щеше да се повтори същият кошмарен сценарий.

— Защо генерал Брент е издал заповед за ликвидирането на Джак Макклюр? — попита Пол.

— Не знаем — отвърна Томсън. — Единственото, което можем да кажем, е, че Брент трябва да е усетил, че Макклюр представлява непосредствена опасност за личната му сделка с Юкин.

Сега Пол знаеше, че трябва да каже на президента и да го накара да анулира заповедта, преди Джак да бъде убит. Искаше му се от все сърце Джак Макклюр да беше тук с него. Той щеше да разplete тази привидно безизходна ситуация, защото щеше да види нейни страни, които Пол не забелязваше. Но Джак не беше тук и Пол знаеше, че трябва да вземе важното решение какво да каже на Карсън. Той напрегна мозъка си, за да намери някакъв изход или поне да промени шансовете от петдесет на петдесет към процент, който да е по-благоприятен за него и за президента.

Онова, което беше ясно, онова, за което имаше неоспорими доказателства, бе, че генерал Брент сериозно и окончателно е превишил правомощията си. Този факт — единственият, с който разполагаше Пол — доказваше, че Томсън и Бенсън казват истината. Това заключение далеч не беше сигурно, но той се запита дали в този живот изобщо има нещо сигурно? Трябваше да се довери на тези двамата, но само докато се налагаше.

— Добре — наруши той продължителното мълчание, — ще се обадя на президента.

[\[1\]](#) Става дума за св. Павел и срещата му с Исус Христос —
Бел.прев. [↑](#)

Ориел Батчук седеше в прекомерно осветеното, боядисано в бонбонени цветове пространство на „Баскин Робинс“ в търговския център „Глобус“, който се издигаше в единия край на „Майдан Незалежности“ в Киев. Беше заобиколен от украинци със звънки гласове, които бяха облечени в дрехи на „Томи Хилфигер“ или „Пиер Карден“ и полагаха огромни усилия да приличат на американци.

Мислите му се отнесоха и се върнаха в миналото, към сблъсъка му с дядя Гурджиев — среща, която се бе надявал никога да не се състои, но която сега, от позицията на изминалото време, виждаше с кристална яснота, че е била неизбежна. Техните взаимоотношения бяха обречени да завършат с печален край, защото бяха измамни, изградени педантично от двама им върху лъжи, измислици, отричане и заблуждаване. Истината беше, че и двамата бяха правили компромиси, а също така и жертви — които не представляваха такава трудност за хора, лишени от морални ценности, — за да могат да живеят заедно в един и същи свят и да не се разкъсат взаимно на парчета. Чувствата помежду им, които ги свързваха един с друг на тяхна лична арена, бяха едновременно горещи като лава и студени като лед. И как би могло да бъде иначе, като се имаше предвид какъв страшен удар на съдбата ги бе сполетял?

Но, разбира се, сега, докато оглеждаше с невиждащи очи многоцветната сладкарница, той осъзна, че не е съвпадение, че е уредил срещата тук, на това място, защото именно на него за пръв път бе срещнал Ники, много преди „Глобус“ да е съществувал дори като идея в мислите на строителния предприемач, който го беше изградил. Тя се разхождаше с Гурджиев. Батчук си спомняше този момент така ясно, сякаш след като бе прехвърлена от очите в мозъка му, картината се беше запечатала там завинаги и нямаше да избледнее или да се разпадне. Тази първа среща с Ники не беше подвластна на времето и съществуваше извън него — сякаш беше зърнал за миг създание, което е повече от човек. За Батчук, който никога преди не си бе позволявал емоционална връзка с друго човешко същество, откликът, събуден в

него от Ники, беше като пробуждане. Той се бе принудил да седне, макар времето за срещата му с Гурджиев още да не бе дошло. Вкаменен, наблюдаваше как тя се носи, хваната под ръка с Гурджиев. След това се отдели от него, притича покрай стреснатите купувачи и се хвърли в прегръдката на висок, царствен мъж с черна коса и светлокафяви очи. Мъжът се засмя, повдигна я и я завъртя, докато Гурджиев стоеше до тях с глупава усмивка на лицето.

Когато Ники целуна мъжа по устните, Батчук издаде неволен звук, който го ужаси. Сякаш някой беше забил в корема му шило за лед. Чувстваше се зле и замаян и затова беше в неизгодно положение, когато Гурджиев остави щастливата двойка и се приближи до Батчук, който се беше свлякъл на стола си.

— Да не си болен? — попита Гурджиев и се отпусна на стола срещу Батчук. — Поттиш се като прасе.

— Снощи, или по-точно тази сутрин, пийнах повече водка — импровизира Батчук.

— Тези непрекъснати гуляи ще ти видят сметката, Ориел Йовович — Гурджиев се засмя, сякаш нямаше никакви грижи, — в това няма никакво съмнение.

Това беше по времето, преди Батчук да бъде избран за вицепремиер и преди Юкин да се издигне на самозвания си трон, но двамата вече бяха близки — звезди, издигащи се заедно в опасното небе на руската политическа машина. Всъщност Батчук беше този, който представи Юкин на Гурджиев. По онова време Гурджиев вече беше част от управлението в сянка, което провеждаше силова политика в Украйна, а и в цяла Източна Европа. Тогава беше задължително да се ползваш с подкрепата и влиянието на Гурджиев, за да се издигнеш до върховете на властта. Батчук беше почитател на историята на древния Рим и оприличаваше своя приятел на Клавдий — беше човек, напуснал кървавата турбулентност в центъра на източноевропейската политика, но не и коридорите на властта, откъдето в сянка манипулираше хора и събития. Както и Клавдий, той беше непривлекателна личност, която бе приела, че се намира в залеза на живота си, и като генералите от античността се задоволяваше да гледа от Палатинския хълм към великолепните вековни кипариси и да си припомня миналата слава. Това впечатление оставаше, докато човек не

успееше да осъществи контакт — или може би по-правилния израз бе „да се сблъска“ — с поразителния му интелект.

Дълги години Батчук благоговееше пред начина, по който Гурджиев се справяше с Юкин и другите като него — с дискретност, проникателност и дяволска предвидливост. И колкото и да се старееше, умът на възрастния мъж беше винаги шест-седем крачки пред него и тъй като Батчук не желаше да си признае, че той самият не притежава такова умение, започна да завижда на Гурджиев и тази злоба бавно и неумолимо разяде приятелството им.

— Кой е мъжът с Ники? — попита той почти веднага, щом Гурджиев седна.

Нямаше намерение да го прави, но за своя изненада или по-точно ужас не успя да се сдържи.

— Това е Алексей Манданович Дементиев — отвърна Гурджиев.

Батчук се отвращаваше от себе си, защото не можеше да отдели очи от нея. Разбира се, беше чувал за Ники, но до този момент възрастният мъж го беше държал на разстояние от нея. Чудеше се дали го беше правил умишлено? Батчук наблюдаваше Ники и Алексей и глупаво ги ревнуваше, защото двамата сякаш си пасваха като две парчета на пъзел, като че ли още с раждането си бяха предопределени да споделят една и съща съдба. Те се притискаха един към друг толкова щастливо, че той беше сигурен, че само някакъв катаклизъм може да ги раздели.

— Дватамата се срещат ли? — попита той наивно и глупаво и веднага се намрази за това.

— Може да се каже — засмя се отново Гурджиев. — Ще се оженят следващия месец.

Батчук се стресна и се върна в неприятното настояще. Започна да му се гади от пъстрите цветове в света на „Баскин Робинс“, от хленчещите деца и от изтормозените родители наоколо. Отвратен до дъното на душата си, той се изправи и се отдалечи.

— Ще се обадя на президента — заяви Джак — и ще му кажа какво става. Той ще вземе необходимите мерки по отношение на генерал Брент.

— Може и да го направи — съгласи се Магнусен, — но наистина ли смятате, че той ще спре подписването на това историческо споразумение заради вашето твърдение? — Той поклати глава. — Нямаме неоспорими доказателства за личното участие на Брент.

— Но аз знам, че той е наредил ликвидирането на Аника — възпротиви се Джак. — С това със сигурност е надвишил правомощията си.

— Може да е така, а може и да не е, няма как да разберем — намеси се Каркишвили, — но по-трудният въпрос, главоблъсканицата, която не можем да решим, е дали някой стои зад генерал Брент и ако е така, кой е той. Именно затова се нуждаем от вас. Защото дори и да се отървем от Брент и да спрем подписването, това може да не е достатъчно, за да попречим на Юкин и Батчук да заповядат на войските си да пресекат границата. Нямаме представа колко отчаяно се нуждае Русия от нови енергийни ресурси и колко далеч е готов да стигне Юкин, за да се сдобие с тях.

— Така или иначе, ще трябва да уведомя президента — настоя Джак.

— Разбираме това — кимна Магнусен, — но преди да го направите, трябваше да ви обясним колко огромен е залогът. Ако Русия премине границата с Украйна, без споразумението да е подписано, това ще предизвика регионална война, която бързо ще ескалира и в нея ще бъде въвлечена и вашата страна.

Джак премести поглед от Магнусен към Каркишвили.

— С други думи, всички ние ще закъсаме, ако споразумението бъде подписано, и ще закъсаме двойно повече, ако не бъде.

— Освен ако не намерите решение — кимна Каркишвили.

— Аника беше права от самото начало — мисля, че вие сте единственият, който може да го направи.

— А ако такова решение не съществува? — попита Джак.

— В такъв случай се боя, че всички ние сме обречени. — Каркишвили огледа лицата на хората в стаята и всяко следващо изражение му се струваше по-мрачно от предишното.

— Тогава ще дойде краят на всичко — на алчността за богатство, на жаждата за власт. В този последен миг всички ще се сгромолясат, дори и водачите на империи.

Президентът на САЩ тъкмо се беше върнал от Кремъл, след като бе получил пълното съгласие на Юкин за споразумението. За лека изненада на Карсън руският президент не възрази подписването да е на следващия ден в осем часа вечерта местно време — дванайсет часа в Щатите. Така щеше да има повече от достатъчно време, след като интернет сайтовете и лотовете си кажат мнението, всички основни новинарски програми да направят своите обзорни репортажи които да се появят в емисиите в шест и седем часа.

Той беше седнал за първото си нормално хранене за последните дни, когато мобилният му телефон иззвъня. Целият му антураж, включително и прессекретарят, се засуетиха защото той седеше срещу главния политически кореспондент на „Тайм“, които се готвеше да го интервюира за водеща статия на списанието за следващата седмица.

Президентът отговори на обаждането, защото то беше от Джак. Той се извини, изправи се, прошепна нещо в ухото на прессекретаря и след това бързо излезе от трапезарията на хотелския си апартамент, както винаги придружен от телохранителя си, който в този случай се беше натоварил с оборудване, предназначено да смуцава всякакви опити за подслушване.

— Джак, как напредваш? — попита Карсън. — Али добре ли е?

— Али е добре, дори се чувства отлично.

— Ами, тогава изглежда, че твоята компания е най-доброто лекарство за нея — отбеляза Карсън, изпълнен с благодарност.

И да беше усетил моментен изблик на ревност, той веднага изчезна след разкритията на Джак. Гласът на Макклюр сякаш дълбаеше мозъка на Карсън с бормашина.

— Нека бъдем наясно — каза Карсън, докато гледаше през един от прозорците на хотела към снега, който се трупаше върху Червения площад, — твърдиш, че генерал Брент е сключил някаква лична сделка с Юкин относно находището с уран в Североизточна Украйна?

— Точно така, сър.

— А какво ще кажеш за „Ализарин Глоубъл“?

Настъпи известна пауза, преди гласът на Джак да прозвучи отново в ухото му.

— Никога не съм чувал за „Ализарин Глоубъл“.

— Нито пък аз допреди десет минути, когато ми се обади Денис Пол. — Една млада жена вървеше с мъка през широкия площад, превита под напора на вятъра, и Карсън се зарадва, че не е навън, но това беше, кажи-речи, единственото нещо, което го радваше. — Това е някакъв конгломерат с множество пипала, в който работят Бенсън и Томсън. Те наели Брент, за да им помогне да сключат сделка с „Газпром“. Според онова, което са казали на Денис, Брент е сключил тази странична сделка с Юкин. Те го уволнили в момента, в който разбрали за това, но той не обръщал внимание на съобщенията им. Действа в защита на собствените си интереси, а не на техните. Те са убедени, че е полудял.

— Едуард, предполагам, че не е нужно да изтъквам, че става дума за твоите политически врагове. Какво кара Пол да мисли, че може да им се довери?

— Всъщност не им се доверява наистина. Но понеже беше загрижен за изтичането на разузнавателна информация, той се беше заел със строго поверително разследване на всички хора от моя вътрешен кръг, по време на което е намерил доказателства, че „Ализарин“ са финансирали зимните пътувания на Брент до Москва. Сега генералът до такава степен е излязъл извън контрол, че е издал нареждане за ликвидирането ти. Разбира се, след разговора си с Денис аз незабавно го отмених.

— Някой остана ли на терена?

— Не — увери го Карсън, — всички агенти бяха отзовани.

Настъпи кратко мълчание, докато, както предположи президентът, Джак осмисляше шокиращите новини.

— Сега разбирам защо смята, че аз съм заплаха за него, но онова, което не схващам, е как е научил — рече Макклюр накрая. — Откъде Брент знае къде си ме изпратил и с какво се занимавам?

— Уместен въпрос — отбеляза Карсън. — Мисля, че е добре да откриеш отговора.

— Точно това се опитвам да направя — увери го Джак. — Какво става със споразумението?

— Съдейки по онова, което току-що ми разказа, изглежда, че няма лесен начин да се откажа от подписването му, Джак мрачно отвърна Карсън. — Ако откажа да го подпиша или дори се опитам да отложа церемонията, след като Юкин направи всичко възможно, за да

изпълни нашите искания не само ще изглеждам като глупак, но и ще унищожа политическия капитал, който съм натрупал по време на подготовката за подписването. Не, освен ако не успееш да намериш друго решение, подписването ще се състои утре в осем часа вечерта.

Джак прибра мобилния си телефон и започна да проиграва в ума си многобройните вектори на информацията, предоставена му от президента. Голяма част от нея изглеждаше противоречива или направо лъжлива. Той и за миг не повярва, че Томсън и Бенсън биха се загрижили за интереса на когото и да било, освен за техния собствен. Според президента те не искаха споразумението с Юкин да бъде подписано. Твърдяха, че и споразумението, и главният му създател генерал Брент представляват опасност за страната, но дали казваха истината? От изобличаващите доказателства, които Пол беше открил, изглеждаше, че те казват истината за Брент. Тогава дали лъжеха за опасността, свързана със споразумението? От Каркишвили вече беше научил какви събития вероятно щяха да последват, ако съглашението бъдеше подписано утре. Ако трябваше да намери решение на тази безизходна ситуация, то трябваше да го стори в следващите двайсет и четири часа.

Размишленията му бяха прекъснати от Каркишвили, който целеустремено крачеше към него.

— Господин Макклюр, радвам се, че успях да ви намеря. Получих обезпокоителна новина.

Изведнъж мислите на Джак се върнаха към онзи момент в които помощникът се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Каркишвили, и онзи странен, предпазлив поглед, който Каркишвили отправи към Аника.

— Гурджиев, чичото на Аника, е застрелял един от членовете на АУРА, олигарх дисидент и мой приятел, който се казва Риет Меданович Бороньов.

— Трудно ми е да повярвам — усъмни се Джак. — Какво, за бога, би го накарало да убие един от вашите хора?

— Нямам представа — призна Каркишвили. — Въпреки това той е застрелял Бороньов пред двама от хората на Батчук и им е предал тялото. Има потвърждение от свидетел. — Каркишвили изглеждаше

искрено объркан. — Това е катастрофа, защото Бороньов беше един от дисидентите, които Батчук и „Тринадесет“ смятаха за мъртви. Погрижихме се за това. Сега Батчук вече знае, че това не е било вярно, и мога да се обзаложа, че ще провери и останалите, които би трябвало да са мъртви — с други думи, всички нас.

Сега пред Джак се появи ново парче от пъзела — също като Аника дядя Гурджиев беше част от АУРА, но тогава защо беше убил човек, когото техните врагове смятаха за мъртъв?

— Може би Бороньов е бил двоен агент — предположи Джак, — който тайно е работел за Батчук.

— Невъзможно — категорично поклати глава Каркишвили. — Запознахме се още по времето, когато бяхме амбициозни младежи, в неделя вечеряхме с него и семейството му, имахме общи бизнес сделки.

— Всичко това не доказва нищо друго — изтъкна Джак, — освен че той е бил идеален кандидат за двоен агент.

Вече се беше сетил за причината, поради която това не можеше да е истина, но преди да успее да каже нещо, Каркишвили поклати глава още по-енергично от преди.

— Не, боя се, че Гурджиев е предателят. Той и Батчук се познават от много години — познанството им е по-близко и по-отдавнашно дори и от нашето с Бороньов. Гурджиев от години се преструва на приятел на Батчук, но може би и това е било хитрост, може би са работели заедно.

— В АУРА няма или поне не е имало двоен агент — настоя убедено Джак. — Ако Батчук е знаел, че сте живи през цялото време, досега да ви е избил. Тогава АУРА нямаше да съществува и да се противопоставя на него и на Юкин.

— И все пак сега Гурджиев трябва да се е съюзил с Батчук — не се отказваше Каркишвили. — Няма друго обяснение за постъпката му.

— Вие не харесвате дядя Гурджиев, нали?

— Какво?

Джак забеляза, че с раздразнението си Каркишвили се опитваше да прикрие изненадата и смайването си, и разбра, че е докоснал болно място.

— Не харесвате Гурджиев и аз бих искал да разбера защо.

— Аз също.

Двамата мъже се обърнаха и видяха Аника, която тихо се беше появила зад тях и сега беше застанала с леко разкрячени крака и ръце, скръстени на гърдите, между Каркишвили и относителната безопасност на трапезарията.

Генерал Брент седеше в един безистен малко встрани от Червения площад, откъдето се разкриваше гледка към мрачните стени и кули на Кремъл, и се чудеше какво ли би било усещането да си съставен изцяло от енергия. Докато наблюдаваше безкрайната пелена от сипец се сняг, той се опитваше да си представи света от гледната точка на снежинка — пълния мраз и чистотата и симетричността на абсолютната тишина. Кой не би искал да се наслади на такъв миг, необезпокояван от страховете, напреженията и тромавите опити за манипулация на цивилизацията. Желанието да запазиш контрола си върху нещата беше непознато в света на снежинката и така беше по-добре.

С всеки изминал час контролът му се изплъзваше все повече. Вече не можеше да вдигне от лежанка тежест, двойно по-голяма от неговата собствена, а болното му от артрит ляво коляно не му позволяваше да бяга по два километра на ден, както беше правил десетилетия наред след тринайсетгодишната си възраст. Косата му оредяваше и изтъняваше, вече не можеше да яде хотдог с чили или табаско, без да страда от последствията, и имаше нощи, в които гледаше младите момичета с тъжния копнеж на старец. Нямаше никакво съмнение, че тялото му се влошава с обезпокоителна скорост и не му служи както трябва. Той все по-често се улавяше, че не иска да е част от това тяло или по-точно да е затворен вътре в него. Колко по-лесно щеше да му бъде, ако беше чиста енергия и не му се налагаше да се безпокои за тази гниеща плът, която продължаваше да го предава на всяка крачка.

Не можеше да каже кога тази нихилистична представа за света се беше настанила в мислите му, може би семето ѝ винаги е било загнездено някъде дълбоко в прагматичното му и високоорганизирано съзнание. С ненадминатата хитрост на параноик той подозираше, че семето беше започнало да пуска корен в момента, в който се беше пенсионирил от армията, която беше неговият строг баща и утешаваща

майка в продължение на повече от четирийсет години. Светът извън армията му изглеждаше странно и неприятно място, докато не се научи да се отдръпва от него точно толкова, че да се озове на границата на неговата реалност и нито стъпка по-далече. Обстоятелството, че често говореше по телевизията, беше превъзходен начин да остане недостъпен, самотен и скрит, макар и пред очите на всички. Колкото повече се появяваше по телевизията и колкото повече идиотски водещи му задаваха своите безсмислени въпроси, толкова повече той се затваряше в себе си. Славата е нещо мимолетно, ако трябваше да перифразира Джордж Патън^[1], един от неговите светци покровители, но това не безпокоеше Брент, защото му беше дошло до гуша от нея. Телевизията беше причината да му се гади вече от славата или по-точно от онова, което минаваше за слава в този постмодерен свят. Сега единственото, за което копнееше, бе сигурност, която пенсията му не осигуряваше, като се имаше предвид, че синът му страдеше от синдрома на Даун и се нуждаеше от грижи, чиято цена далеч надвишаваше сумата, покривана от здравната му осигуровка. Изглеждаше странно и направо несправедливо, че след като бе прекарал целия си съзнателен живот в служба на родината си, на стари години беше завладян от мисълта за пари, нещо, за което на младини не беше мислил изобщо, тъй като домът, храната и пътните му разноски се покриваха изцяло от армията на Съединените щати.

Той си погледна часовника, след като сервитьорът донесе двойно еспreso с водка, което той бързо изпи, силно наклонил назад глава като онези посивели италиански рибари, които беше срещал в Кий Уест. Той харесваше това място. Отдавна мечтаеше да се премести в Маратон или Исламорада и да лови риба, да се пече на слънце и да се напива до козирката в десет сутринта или когато си пожелае.

Веднага щом довърши подсиленото си кафе, той отново си погледна часовника и се намръщи. Юкин закъсняваше с обаждането си по засекретената линия. Той даде знак на сервитьора за още едно двойно кафе с водка и продължи мрачно да седи на мястото си с глава, потънала между костеливите му рамене, и вперил сърдит поглед към осветената фасада на Кремъл, сякаш можеше с усилие на волята да принуди Юкин да му се обади. Тишината беше оглушителна и озадачаваща и той реши да я удави в алкохол и кофеин. Глътна втората

си напитка също толкова скоростно, колкото и първата — толкова бързо, че сервитьорът още не се беше отдалечил от масата.

— Още едно кафе — поръча Брент на превъзходен руски език — и донеси бутилката с водка.

Сервитьорът кимна и отиде да изпълнява поръчката без никакъв коментар.

Брент мрачно си помисли, че мрази и това — Москва беше шибано студена дори и в края на април. За бога, валеше сняг! Тази измамна пролет можеше със същия успех да е и януари. Несъзнателно потри длани в бедрата си, опитвайки се да раздвижи кръвта в тях. Поне алкохолът беше загрял стомаха му.

Сервитьорът се върна горе-долу по същото време, когато иззвъня и телефонът му. Той го остави да звъни с натежало сърце, докато сервитьорът сложи кафето и бутилката с водка на масата и си тръгна.

— Да — каза той в телефона, притиснат до ухото му.

— Всичко е подпечатано и изпратено, остава само да се подпише — обясни в ухото му познатият глас на Юкин. — Хареса му, че задълбах във всички онези условия, които всъщност изобщо не ми бяха нужни. Оказахте се напълно прав — идеята да насочим вниманието му към незначителните подробности в споразумението беше правилният начин да го накараме да подпише.

Генералът пресуши половината кафе на един дъх, след това отвори бутилката и сипа неблагоразумно голямо количество водка в чашата си. И точно в този миг той почувства огромната си омраза към Русия като цяло — не само към Юкин и Батчук, — която винаги беше изпитвал, но толкова години бе потискал. Тя беше причината за безброй безсънни нощи и пристъпи на язвата му от момента, в който бяха прекратили работата му на бойното поле, за да се изправи лице в лице с руснаците. Бяха го учили, че врагът без лице е най-добрият враг, защото е най-лесно да го мразиш, но руснаците му показаха, че този урок е една голяма лъжа. Те бяха като деца дотолкова, доколкото не се бяха научили да се държат подобаващо в цивилизованото общество, а вместо това се ръководеха от всички неприкрити и смущаващи прищевки и желания на своите инстинктивни импулси, без да се замислят за тяхната уместност и крайните последствия.

— Споразумението е точно такова, каквото се надявахме да бъде. — Юкин звучеше все по-весел и доволен. — Благодарение на вас

получих всичко, което исках, и вие също ще получите обещаното. Можете да сте сигурен, че вече сме на финалната права и ще ви кажа защо. Спомняте ли си човека, с когото се срещнахте тук през декември — Камиров?

Генералът наистина си го спомняше — космат, подобен на маймуна мъж, с широки рамене и лоши маниери. Брент имаше ярък спомен за вечерята с двамата мъже в една леденостудена снежна нощ. Камиров разясняваше правилните методи за държане в подчинение на хора, които са враждебно настроени. Лицето му лъщеше от мазнина, а между зъбите му се бяха заврели парчета червено месо.

— Човекът, когото вие направихте президент на Чечения.

— Повече би му подходило да бъде наречен „вманиачен убиец“ — отбеляза Юкин. — Изпратих го там заради репутацията му на силен водач, защото трябваше да овладее терористичния бунт в Чечения. Откакто е на власт, той нареди да бъдат убити дванайсет бивши военни, политически опоненти и техните телохранители. Откриват телата им къде ли не — в Будапеща, във Виена, в Дубай — и ситуацията стана неудобна. Местните полицейски шефове съвсем разбираемо са ядосани, че трябва да събират нашата мърша от своите улици, но Камирев върши толкова добра работа при неутрализирането на бунтовниците, че нямам друг избор, освен да го оставя на поста му. По дяволите, какво да се прави, изглежда, че тези хора обичат разрушението. А аз само подхранвам тази им страст. Повдигам този въпрос, защото Източна Украйна изпадна в тежка икономическа депресия. Там вече имаше размирици, както и в Молдова и в Германия. Тези разрастващи се граждански вълнения са извинението, от което се нуждаем, за да вкараме войските си в Североизточна Украйна и да ги задържим там. И след като споразумението със Съединените щати бъде подписано, нито една държава няма да се осмели да се изправи срещу нас. Благодаря ви, генерале. Както поиска прессекретарят на президента Карсън, насрочих официалното подписване за утре в осем часа вечерта, за да получим максимална публичност. Когато подпишем споразумението пред хиляди телевизионни камери, вашата роля в нашето малко представление ще приключи и сметката ви в Лихтенщайн ще се напълни догоре с кюлчета злато. Кажете ми, генерале, как се чувствате като богат мъж?

— Ориел Йовович?

Звукът на дрезгавия глас на Лимонев върна Батчук в настоящето и към шарения интериор на „Баскин Робинс“, от който можеха да те заболят очите.

— Странно място за среща.

— Да тръгваме — заяви Батчук, като се изправи на крака, — имам работа за теб.

Както обикновено, спомените от миналото бяха вгорчили настроението му и сега не беше настроен за безсмислени разговори.

— Можехте да ми изпратите текстово съобщение както обикновено — отбеляза Лимонев, докато слизаха с ескалатора до подземния етаж. — Изпратих ви номера веднага щом новият ми мобилен телефон беше активиран.

— Този път е различно — отвърна Батчук, без да го погледне. — Налага се друго ниво на сигурност.

Лимонев не каза нищо повече, докато не минаха между редиците от паркирани коли и не се настаняха удобно в луксозния седан „Мерцедес“ на вицепремиера.

— Заедно ли ще отидем?

— За работата са нужни двама души — отсече Батчук и насочи мерцедеса нагоре по рампата, след което излезе на оживената улица.

След двацет минути борба с трафика, през които или едва пълзяха, или летяха с бясна скорост, стигнаха до околоръстното. Батчук се отправи на североизток и след това се отклони към бедняшките квартали и парка. Спря в покрайнините на парка и двамата влязоха пеша в него, насочвайки се надолу по лекия наклон към езерото. Беше твърде студено и заснежено за бандите престъпници и наркомани. Всъщност тази част на парка беше напълно пуста. От твърдото, порцеланово небе продължаваше да се сипе сняг, който се въртеше и носеше настрани от поривите на влажния вятър, от който сякаш снежинките ставаха по-големи и по-тежки, сякаш замръзналата вода в тях се бе превърнала в сребърни или стъклени плочки.

Когато стигнаха до брега на езерото, Батчук си погледна часовника.

— Той ще дойде скоро. Има среща за приятелски разговор в другия край на парка.

— Може би няма да дойде в това време — предположи Лимонев, като се загледа през снега с присвити очи.

— На него изобщо не му пука какво е времето.

— Трябва да мога да разпозная мишената. — Лимонев хвърли бърз поглед във всички посоки, за да се убеди, че наблизо няма никой. — Както обикновено, най-добре ще е да ми дадете негова снимка.

— Разбира се. — Батчук извади една снимка от предния джоб на коженото си палто. — Това е мъжът, когото искам да убиеш.

Лимонев сведе поглед към снимката на Риет Меданович Бороньов. На нея той беше със затворени очи, лицето му беше пепеляво. По клепачите и едната му скула имаше петна от кръв.

Батчук вече беше извадил своя пистолет МСП с вътрешен заглушител и къса цев. Той го бутна в гърдите на Лимонев и стреля.

Убиецът изгуби равновесие и падна на колене пред Батчук. Той посегна с трепереща ръка и извади пистолета си, но Батчук го изби с почти небрежно движение.

— За съжаление ти дадох същата задача преди четиринайсет месеца. — Батчук повдигна с ръка брадичката на Лимонев и попита: — Колко? Колко от олигарсите са все още живи? — Той изправи главата на убиеца и погледна в кървясалите му очи. — Каркишвили, Маленко, Конарев, Гласков, Андреев — ти твърдеше, че си ги убил всичките. Направи ли го или са още живи, както беше Бороньов допреди няколко часа?

Лимонев облиза устни, отвори уста и се изплю в лицето на Батчук. С възклицание на отвращение Батчук отдалечи лицето му от себе си, вдигна пистолета си и стреля втори път от упор точно между очите на убиеца.

— Никога не повтарям заповедта си два пъти — продължи той, сякаш Лимонев беше още жив.

Батчук прибра пистолета в джоба си, хвърли оръжието на Лимонев в езерото, взе снимката от ръката му, след което се наведе, завлече тялото до водата и го претърколи в нея.

— Дори и да е истина, че с Гурджиев невинаги сме се разбирали — каза Каркишвили, — също така е вярно, че изпитваме голямо уважение един към друг.

— Кажете ми нещо — обърна се към него Джак. — Кой е водачът на АУРА — вие, Магнусен или някой друг?

— Няма водач — отвърна Каркишвили, — взимаме решения, като постигаме консенсус.

— Това звучи едновременно тромаво и непрактично — отбеляза Аника с очевиден скептицизъм. — Само погледнете ООН, които губят толкова време и пари, без да успеят да постигнат кой знае какви резултати.

Каркишвили потри челото си с пръсти в знак на нетърпение или може би на раздразнение.

— Ние не сме ООН и аз те уверявам, че нямам намерение да наврежда на ничия репутация. АУРА никога нямаше да съществува без твоя дядя Гурджиев. Аз и останалите олигарси нямаше да сме тук и по всяка вероятност нямаше да сме живи, ако той не се беше заел с опасната задача да ни уведоми предварително, че ФСБ идват да ни заловят. — Очите му сякаш бяха потънали по-дълбоко в орбитите си, откъдето наблюдаваха скрито и разтревожено. — Знам, че той е научил от Батчук за хода на правителството срещу нас, и трябва да ви кажа, че нямам и най-малка представа как толкова успешно играе и от двете страни на линията.

— Това е само част от неговия гений — заяви Аника с нещо повече от гордост — и на мен ми се струва странно и вредно, че имате проблем с връзката си с човек, който ви е осигурил толкова жизненоважна информация.

— Ако нямаш нищо против, че го казвам — отвърна Каркишвили, — другата страна на тази връзка е онази, която намирам за обезпокоителна.

— Имам против, че го казваш — натърти Аника. — Нямахте проблеми, когато информацията, която той получи от Батчук, спаси живота на всички олигарси от АУРА. Ако Батчук беше разбрал, Гурджиев щеше незабавно да бъде екзекутиран. — Гневът ѝ избухна и тя пристъпи към Каркишвили. — В допълнение към това се чудя какво ли щеше да направи АУРА, ако той не беше наел Магнусен и неговия международен екип от инженери и топографи, които да проучат и докладват дали е осъществимо разработването на урановото находище?

Очите на Джак се разфокусираха, докато мозъкът му започна да му показва друга част от пъзела, който беше започнал да се подрежда парченце по парченце от момента, в който Едуард го бе уведомил за смъртта на Лойд Бърнс в Капри по време, когато той трябваше да се намира в Украйна. Той разбра за пръв път, че съществува възможност или вероятност в АУРА да има двоен агент, и ако имаше такъв, Джак заподозря кой може да е той, макар нещо в цялата работа да не се връзваше. Стана му ясно, че му е нужна повече информация, преди да отпрати каквито и да е обвинения, които можеха да изложат на опасност него и Али.

— Мислиш ли, че успяхме да го убедим? — попита Майлс Бенсън, докато потупваше с една ръка хълбока на британския лабрадор.

Морган Томсън духна върху замръзналите си ръце.

— Познавам Денис Пол. Той обича Едуард Карсън и по-скоро би се хвърлил под някой автобус, отколкото да позволи нещо да му се случи. — Той премести пушката от едното си рамо на другото. — Не мога да кажа със сигурност дали ни е повярвал, или не. Така или иначе, това няма значение, защото според него правилното нещо бе да се обади на Карсън.

Двамата мъже прилекнаха в скривалището от слама, което сами бяха направили в източния край на имота на „Ализарин Глоубъл“, и зачакаха търпеливо зората и ятата от патици, които щяха да се появят с нея. За тях ловът на патици беше нещо повече от приятно убиване на времето — беше начин да изпуснат парата и да се освободят от напрежението, натрупано в професионалния им живот. Други мъже може би щяха да се възползват от услугите на някой скъп бордей или дори биха потърсили нещо по-екзотично, но двамата имаха достатъчно богат опит с поставянето на капани, за да рискуват те самите да попаднат в такива. Бяха събрали толкова много нагледни и дори порнографски уличаващи доказателства за своите врагове през годините, че изброяването им можеше да е обект на отделен статистически анализ.

— Генералът вече не ни е полезен — отбеляза Бенсън, а погледът му беше прикован в розовата лента, която трептеше на източния

хоризонт.

— Не съвсем. Той беше мишена още от самото начало — каза Томсън, опря пушката на рамото си и се прицели. — Сега ще се превърне в нашата изкупителна жертва. — Той дръпна спусъка, птицата падна от небето и лабрадорът се стрелна към нея като куршум. — Нашата мъртва патица.

— Щях да се чувствам далеч по-добре — рече Бенсън и присви очи като Клинт Истууд, — ако имахме някаква информация от нашия човек на терена.

— Инструкциите му бяха да не влиза повече във връзка с нас, след като се озове на мястото.

— Да, но ми се иска и тези последни препятствия да бъдат отстранени.

Томсън гледаше със задоволство как лабрадорът се завръща с патицата в уста. По тъмната муцуна на кучето имаше кръв и очите му бяха изпълнени с екстаз, защото правеше онова, което бе родено и обучено да върши.

Кучето положи леко патицата в краката на Томсън.

— Твърде много се безпокоиш — каза той.

— Плащат ми, за да се безпокоя твърде много — кисело отвърна Бенсън.

Докато Аника имаше среща с Магнусен и Каркишвили, Джак и Али се разхождаха из къщата. Бяха минали няколко часа от приключването на срещата на АУРА. След разговора си с президента Джак се опитваше да напасне едно с друго всички коренно различаващи се парчета информация, за да образуват разбираемо цяло. Знаеше, че то е някъде там, че придобива очертания и става все по-голямо, докато парчетата се съединяват. Проблемът беше, че всеки път, когато се появеше пред него, формата и обхватът му бяха различни.

През годините беше открил, че умът му работи най-добре, когато се разхожда или се храни. Тези механични действия позволяваха на мозъка му да асимилира и пренареди на пръв поглед случайните късчета информация, които бе насъбрал. Върху него имаше голям натиск от страна на Едуард и на АУРА да открие изход от задълбочаващата се криза, но той накара Каркишвили и Магнусен да

му обещаят, че ще го оставят на мира, докато той самият не ги потърси.

— Джак — каза Али, — гладна съм.

— Аз също — кимна той. — Да намерим кухнята.

Дали си въобразяваше, или през последните няколко дни тя беше пораснала и чертите на лицето ѝ бяха станали по-ясно изразени? Дали последните следи от момичешкото в нея не бяха пометени от напрегнатите събития, които се бяха струпали за краткото време, през което бяха заедно? Сякаш тя беше отключила някаква невидима врата и беше пристъпила под дневната светлина или — в този случай — под обилната светлина на лампите в голямата къща и това най-сетне ѝ бе позволило да бъде забелязана, вместо да се крие в сенките на своето страдание и болка.

Като всичко друго в къщата и кухнята беше огромна. Преди и по време на часовете за хранене тя кипеше от усилена дейност. В момента в нея имаше един помощник на главния готвач и двама сервитьори, които работеха и като кухненски помощници. Те преглеждаха рецептите за следващия ден и не обърнаха особено внимание на Джак и Али, но когато двамата се приближиха до големия хладилник, помощник-готвачът прекъсна разговора си, отиде при тях и ги попита какво искат да хапнат, тъй като от вечерята бяха останали много неща. И двамата не искаха от обилната вечеря, която вече бяха отказали, затова пожелаха зеленчуков омлет.

Имаше обикновена дървена маса, където, както предполагаше Джак, кухненският персонал се хранеше когато може. Двамата с Али дръпнаха по един стол и седнаха, докато помощник-готвачът счупи яйца в една купа от неръждаема стомана и започна да ги разбива с малко вода и сметана.

— Как се справи на срещата? — попита Джак.

— Оня мръсен руснак Андреев, който седеше до мен, искаше тази нощ да отида в стаята му, защото съм дължала живота си на Иван Гуров — отвърна Али.

Василий Андреев имаше кожа с цвят на маджун или лой и черни като копчета очи на зла кукла, която е била захвърлена заради нови играчки и сега търси начин да си отмъсти.

— Не ме гледай така, мога да се грижа за себе си — тръсна глава тя. — Не му обърнах внимание, като си мислех за онова, което ми каза

преди и за което знам, че си прав. Бях толкова погълната от това да се озъртам през рамо дали смъртта не се приближава крадешком зад мен, че все едно вече бях почти умряла. Когато бях отвлечена... онази седмица можеше да е месец или година — нямах представа за това, — сякаш изгубих връзка с настоящето или със самото време. Нищо не беше както трябва. Имаше периоди, когато времето се движеше убийствено бавно, и други, когато часовете сякаш бяха сгъстени до секунди.

Джак сложи лакти върху масата и се приведе напред, вслушвайки се във всяка нейна дума. Никой не можеше да чуе разговора им на фона на цвърченето на пържещите се омлети.

— Когато бях в апартамента на Мила Тамирова, влязох в нейната тъмница, седнах в стола за връзване и осъзнах, че усещането, че съм отделена от времето, че съм извън него, никога не ме е напускало през месеците, откакто ти ме спаси. Сега си мисля, че вече го няма. Искам да гледам напред, да изпитвам нещо ново. Усещам дори и познатите неща като нещо ново — точно това правя, откакто дойдохме тук.

Омлетите пристигнаха с дебели филии плътен, черен украински хляб. Помощник-готвачът постави чиниите пред тях заедно с комплект сребърни прибори и отиде да налее чай от големия, богато украсен самовар, който стоеше в ъгъла на работния плот.

Али взе вилцата си и се зарови в лъщящите яйца.

— Докато слушах приказките му каква безупречна кожа имам — продължи тя, — ми дойде наум, че единственото време, в което бях щастлива, истински щастлива, от смъртта на Ема насам, бяха дните, прекарани с теб и Аника. Приливът на адреналин от настоящето унищожи миналото, поне за кратко, но освен това започна да съживява усещането ми за време и място.

Джак дъвчеше филия хляб, който беше силно ароматен, с лек кисел вкус и намазан с осолено масло.

— Сега се чувстваш повече като самата себе си.

— Не знам дали е така, защото едва започвах да опознавам себе си, когато Ема умря. — Али изглеждаше замислена. — Онова, което усещам, е различно, сякаш току-що съм изхвърлила всички торби с пясък от някакъв въздушен балон и сега се издигам с него към...

— Към какво?

— Не знам точно, но мисля, че сега имам своеобразна дарба. Когато те слушам да разговаряш с други хора или когато ги слушам да разговарят помежду си, ако разговорът продължи достатъчно дълго, придобивам някакво усещане за онова, което те имат предвид — не непременно онова, което говорят, а по-скоро за смисъла, който биха искали да предадат, или, по-често, за онова, което се опитват да скрият. И ми се струва, че колкото по-дълго продължи разговорът, толкова по-ясна ми става истинската им цел или може би колко важни са собствените им лъжи за тях самите. — Тя вирна глава. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че да — Джак нагъваше омлета на големи хапки, — но по-добре ми дай пример.

— Добре, да видим... — Тя замислено присви вежди. — Ето ти един — онзи руснак, който седеше до мен...

— Развратникът Андреев.

— Точно така — тихо се засмя тя. — Ами, когато споменах, че сме се срещнали с дядя Гурджиев, той започна да говори за него и макар в онова, което казваше, да нямаше нищо отрицателно — всъщност точно обратното, — започнах да усещам, че той лъже, че в действителност изобщо не го харесва. А когато Андреев просто между другото спомена Каркишвили, веднага разбрах, че той е на негова страна.

Джак си помисли за скорошния си разговор с Каркишвили, който беше отрекъл всякакво съперничество между него и Гурджиев. Ако Али беше права, то тогава Каркишвили преднамерено го беше излъгал и ситуацията в АУРА беше по-сложна, отколкото искаха да го накарат да повярва. Това на свой ред по всяка вероятност можеше да доведе до затруднения в отношенията с тези хора, дори и той да намереше решение на проблема как да бъде обезвреден планът на Юкин. Джак си отбеляза при първа възможност да провери онова, което казваше Али.

В този момент Каркишвили влезе в кухнята, отвори хладилника и си взе бутилка бира. Той кимна на Джак сковано и почти официално.

— Трябва да задам някои въпроси на този човек — каза Джак на Али и се изправи. — Ей сега се връщам.

Беше изминал половината разстояние до мястото, където стоеше Каркишвили и се готвеше да отвори назъбената капачка на бутилката с

отварачка, когато подът под краката на Джак започна да се накланя. Той направи крачка, за да се задържи, но почувства, че коленете му сякаш са се превърнали в желе. Започна да пада и преди да се удари в пода, чу Али да крещи. След това потъна в стремително надигащия се мрак.

---

[1] Американски генерал, участвал във Втората световна война.
— Бел.ред. ↑

Дядя Гурджиев не мислеше често за Ники. Всъщност понякога минаваха цели месеци, преди да се сети за нея. Ала тя винаги беше близо до сърцето му. Мисълта за нея изпълваше съзнанието му сега, докато слизаше от самолета на летище „Симферопол север“. Той не запази в тайна пътуването си. Запази мястото си на свое име. Сметна, че така за Ориел Батчук ще е по-лесно да го проследи — той не искаше нещо да забави неговия враг.

Гурджиев се бавеше дори след като взе малкия си куфар от въртящия се конвейер, излезе навън на паркинга за дълготраен престой и се качи в колата, която винаги оставяше там, когато се връщаше в Киев или когато понякога ходеше до Москва. Колата беше стар зил, който винаги скърцаше, когато натиснеш спирачките, но въпреки това я обичаше. В нея миришеше като у дома.

Той не можеше да изхвърли Ники от съзнанието си, а може би и не искаше, защото мисълта за нея го връщаше отново към Батчук. Припомни си с поразителна яснота момента, в който Батчук за пръв път беше видял Ники, защото в този миг смъртта сякаш беше залепнала за него и оттогава насетне сянката ѝ непрекъснато се появяваше заедно със заместник-премиера. Друг на негово място би се изплашил, но Гурджиев не се оставяше толкова лесно, защото когато погледнеше в очите на Батчук, виждаше там само нещастие и смърт.

От време на време беше споменавал за Ники на Батчук — в края на краищата имаше случаи, в които не можеше да не го направи, — но беше положил всички усилия двамата да не се срещнат. Канеше Батчук да го посещава за вечеря само когато знаеше, че Ники ще е навън с приятелките си или с Алексей Манданович Дементиев, на когото я беше представил по време на едно галапредставление в операта. Не знаеше дали ще се харесат, но беше безкрайно облекчен, когато това стана, и едва след като Алексей поиска ръката ѝ, Гурджиев обмисли дали да не позволи на Батчук да я зърне за момент.

Всъщност той така организира срещата, че Батчук да види Ники и Алексей заедно, да види колко са влюбени един в друг и да е наясно,

че този път е затворен за него завинаги, каквото и да си помислеше за Ники.

Сега, докато се отдалечаваше от летището на Крим, Гурджиев направо не можеше да повярва какви усилия беше положил, за да не позволи на Ники и Батчук да се срещнат. Той вече не можеше да си спомни дали причината за това беше в сън, в предчувствие или просто в интуицията му. Но му се струваше, че се е събудил посред нощ с картината на Ники и Батчук, които бяха заедно, и Ники плачеше горчиво и неутешимо. Сякаш му беше позволено да надникне в трагичното бъдеще, за да направи така, че то никога да не се сбъдне. Познаваше вкуса на Батчук по отношение на жените, знаеше какво харесва да вижда и усеща и не изпитваше никакво съмнение, че Ники попада точно в опасната категория. Гурджиев нямаше представа какво би изпитала тя към вицепремиера, но той многократно беше виждал Батчук да преследва упорито и неумолимо онова, което иска, докато не го получи. Можеше да изглежда преувеличено, но Гурджиев беше започнал да вярва, че едва ли има жена, пожелана от Батчук, която в крайна сметка да не отстъпи пред него. Дългият опит го беше научил, че единственият начин да гледа на Батчук бе през очите на циник, защото той беше най-опасен и най-потаен, когато изглеждаше искрен.

Машинално се качи на магистралата. Съзнанието му продължаваше да се връща към онази среща и страховитото изражение на лицето на Батчук, когато беше видял Алексей да завърта Ники около себе си пред магазина за бижута в търговския център. Гурджиев си помисли, че това беше един от най-лошите моменти в живота му. Искаше му се наистина лошото да беше приключило дотук и всичко да се бе развило по различен начин.

Докато наблюдаваше Ники, на лицето на Батчук се появи ангелско изражение, сякаш някаква неземна светлина го бе озарила отвътре. Гурджиев знаеше, че това е знак за сериозни неприятности, но отхвърли тази мисъл така, както обикновено правим с ужасяващите кошмари или с най-лошите възможни последици от нашите действия, защото мозъкът ни просто не ни позволява да постъпим другояче. Това бе като да размишляваш за собствената си смърт и за непонятния край на всички онези познати неща, които ни успокояват — страхът, който изпитваме, е просто твърде голям, за да го понесем. Някакъв добронамерен прекъсвач в мозъка ни изключваше тази възможност

или пък я забутваше толкова дълбоко в царството на нереалността и измислиците, че тя просто избледняваше от съзнанието ни. Точно това се случи и с Гурджиев, когато видя как мисълта за Ники изпълни докрай очите на Батчук. Някаква част от мозъка на възрастния мъж се изключи и го подкани: „Не, не, не. Да се върнем към реалността, към настоящето, към неотложните проблеми на този момент.“ И през следващите двацет минути двамата мъже разговаряха за плановете си, сякаш не се беше случило нищо особено.

Докато натискаше газта по посока на крайбрежието и бурното и мътно Черно море, Гурджиев си помисли, че въпреки това се беше случило нещо. Семето на злото вече бе посято, независимо от огромните усилия, които той беше положил. То веднага започна да покълва, да се разтваря и да се събужда за живот в черната пръст на мислите на Батчук.

Гурджиев приближаваше брега с високите му, тъмни и разкъсани облаци, които потрепваха от дъжда и гръмотевиците в тях. Нямаше нужда да поглежда в огледалото за обратно виждане, за да разбере, че го следят. Беше го усетил в момента, в който беше пристигнал на летището — чувството, че някой наблюдава всяко негово движение. Зад него имаше кола, в това беше сигурен. Следеше го или самият Батчук, или някой, който беше под негов контрол.

Един бегъл поглед в огледалото щеше да е достатъчен. Познаваше Батчук толкова добре, че можеше да различи силуета му дори през мокрото от дъжда предно стъкло. И въпреки това погледът му оставаше вперен в пътя пред него, който се виеше по наклона на стръмните крайбрежни скали. Истината беше, че Гурджиев предпочиташе да не поглежда назад. Предпочиташе да не е сигурен за самоличността на своя преследвач. Предпочиташе да не знае поне това, защото всичко друго се разкриваше пред очите му така, сякаш вече се е случило, сякаш той е впримчен в някаква траектория, която в крайна сметка ще го отведе до място, изпълнено с трагичност, независимо колко се опитва да се отскубне от нея или да се съпротивлява.

Денис Пол напусна с колата си двора на „Ализарин Глоубъл“. До него седеше Клер, а Арън дремеше с натежали клепачи на задната

седалка. Петнайсет минути по-късно Пол намери едно място край пътя, където беше сигурен, че няма кой да го види толкова късно вечерта или рано сутринта, излезе от колата и отвори багажника. Включи лаптопа и след няколко минути разбра, че той е бил хакнат. Тъй като беше инсталирал защита, електронните отпечатъци на хакера бяха видими в цялата файлова система и Пол знаеше, че той е направил пълно копие на информацията върху твърдия диск.

Министърът нямаше нищо против това, а и не беше очаквал нещо друго. Въпреки онова, което беше казал на президента, беше използвал незащитени сървъри, за да събира информация. Имаше нужда от железни доказателства за самоличността на човека от вътрешния кръг на Карсън, който предаваше поверителна информация на Бенсън и Томсън, и ако нямаше време да си ги набави, бе решен да остави самия виновник да го направи вместо него. Когато сутринта беше излязъл от „Резидънс Ин“, Пол знаеше, че някой ще го посети по-скоро рано, отколкото късно. Затова преди няколко дни беше сложил този лаптоп като примамка в багажника си. Истинският му лаптоп — този, в който беше цялата хакната информация, беше прибран в един тайник под мястото за резервната гума, който сега той отвори на светлината на малката лампа в капака на багажника.

Той включи компютъра и вкара 3G уай-фай картата си. Личната му защитена мрежа се активира почти веднага. Имаше добър сигнал дори и тук. Той въведе информацията и настрои параметрите на различни търсения в интернет, които искаше автоматичният софтуер да направи, след това затвори багажника и се настани отново зад волана.

— Обещавам, че утре ще излезем да празнуваме. — Той гледаше към сънливия Арън, но знаеше, че Клер разбра, че има предвид и двама им. — Това ще ти хареса ли, малчо? — Наричаше Клер така, когато тя беше на възрастта на Арън.

— Разбира се, че ще ми хареса, дядо. — Внукът му се огледа наоколо и се прозя. — Къде ще празнуваме?

— Това ще е изненада — усмихна се Пол на отражението на Арън в огледалото и включи колата на скорост.

— Преди да ви видя с Арън този следобед — каза Денис Пол, — мислех, че всичко ми се изплъзва, всичко, което някога съм искал от

живота. И че преди да умра, няма да ми остане нищо, за което да живея. Всички ме напуснахте преждевременно — майка ти, ти и Арън, когото не бях виждал до днес.

Тримата бяха в една просторна стая в „Мендърин Ориентъл Хотел“ на „Мериленд Авеню“, където той беше настанил Клер и Арън. Щяха да останат след погребението колкото време искат. Първият му импулс беше да ги покани да се върнат у дома, но като размисли, реши, че това би било самонадеяно. Къщата, където той и Луиз — предимно Луиз — бяха отгледали Клер, беше изпълнена с твърде много спомени, които бяха и добри, и лоши за него и дъщеря му. Пол усещаше, че е по-добре да не прибързва.

— Но ти имаше работата си — възрази без злоба Клер, докато затваряше вратата на спалнята, където беше сложила Арън да си легне — и на нас с мама ни се струваше, че това е единственото, за което те е грижа и от което се нуждаеш.

Пол усети как чувството за вина го изгаря отвътре.

— Да, сега виждам, че сигурно много пъти съм създавал това впечатление. — Той взе ръката ѝ. — Толкова съжалявам, Клер.

— Недей да съжаляваш, дядо. — Арън, облечен в пижамата си с картинка на Бъз Светлинната година, беше застанал до вратата и изрече тези думи с абсолютната сериозност, на която е способно само едно осемгодишно момче. — Ние с мама ще се погрижим за теб.

Това накара Клер да избухне в смях.

— О, Арън. — Тя отиде при него и го целуна по бузата. — Сега се връщай обратно в леглото, скъпи.

Пол прехапа езика си, за да не изрече на глас онова, което мислеше: „Не, аз ще съм този, който ще се погрижи за теб и майка ти“, защото знаеше, че това няма да се хареса на Клер. Трябваше да свикне с мисълта, че тя е пораснала, че вече е възрастна и може да се грижи за себе си.

— Утре ще уредим погребението на майка ти и ще направим службата по-рано — каза той. — Обещах на Арън, че ще празнуваме.

— Променил си се. — Клер не можа да сдържи учудването в гласа си.

— Изненадана ли си?

— Честно казано, да, татко. Не мислех, че си способен на това или по-скоро, че би искал да го направиш — призна тя и седна на

мекото плюшено кресло. — Какво се случи?

— Остарях и помъдрых — отвърна той и приседна на ъгъла на масичката за кафе, сякаш за да увери дъщеря си, че това е нейната стая и нейното пространство. — Може да звучи просто или изтъркано, но в моя случай е вярно. Предполагам, че трябваше да достигна определена възраст, за да разбера какво пропускам, да разбера какво съм направил погрешно, но до днес не знаех какво трябва да сторя по въпроса.

— Искаш да кажеш, че президентът не се нуждае от теб всеки ден, по двайсет и четири часа в денонощието?

— Не, той си има Джак Макклюр за това. — Пол хвърли бърз поглед към вратата на спалнята, която все още беше леко откритата. — А и дори да имаше нужда от мен, сега съм със семейството си.

Това донякъде беше вярно, но за голямо негово съжаление наваксването на пропуснатото време с Клер и внука му не беше единствената му грижа в момента.

— Мисля, че е време да поспиш.

— Не съм уморена.

— Добре — съгласи се той, — тогава ми разкажи какъв беше животът ти през изминалите осем години.

Тя въздъхна и се облегна отново на възглавницата.

— Живеем в Балтимор, който не харесвам особено.

— Тогава защо стоиш там? — попита Пол.

— Имам хубава работа — всъщност чудесна — и ми плащат наистина добре. Правя поздравителни картички, които се продават по интернет.

— Сигурно можеш да вършиш това навсякъде — предположи Пол. — Можеш да се преместиш отново тук.

В мига, в който думите се отрониха от устата му, той съжали за тях. Лицето на Клер се помрачи и тя хвърли поглед към дръпнатите завеси, през които всеки момент щяха да проникнат първите лъчи на зората.

— Не съм сигурна, че това е добра идея, татко.

— Разбира се, беше глупаво от моя страна. С Арън си имате свой собствен живот.

— Но пък нямаме семейство, нали?

Бащата и дъщерята едновременно погледнаха към малкото чудо на своя живот — Арън, който отново беше застанал на вратата в

пижамата си с надпис „Към безкрайността и отвъд!“. Очевидно момчето беше твърде възбудено от събитията през дългия ден, за да заспи или дори да лежи в леглото. В този момент Пол се запита дали чрез изгнанието си в град, който не харесва, Клер наказваше не само него, но и самата себе си.

Помисли си, че тя се готви да каже нещо, искаше му се да го направи, но в този момент мобилният му телефон започна да вибрира. Реши да не му обръща внимание и положи всички усилия да го направи, но малко след като спря вибрацията, тя започна отново, този път по различен начин, и той разбра, че няма избор. Извини се и тръгна по килима към банята, но още преди да е стигнал дотам, вече беше извадил телефона и четеше текстовото съобщение.

Беше едно от трите съобщения, които предварително беше написал, в случай че някоя от трите програми, които беше пуснал на лаптопа си, откриеше нова информация. Сведенията идваха от патентованата търсеща програма, в разработката на която и той беше взел участие. За разлика от масово използваните търсачки тя можеше да рови в корпоративните файлове и в други данни, съхранявани за кратко време, за да отговори на въпроси като онзи, който Пол беше задал тази вечер: „Кой е собственикът на «Ализарин Груп»?“

Изглежда, програмата беше изгубила много време в обработката на планините от свързани като в лабиринт файлове с документи, данни на подставени компании, които не водеха доникъде, и други подобни. Въпреки това тя беше упорствала, както я беше проектирал да действа, и сега той знаеше, че частната компания е притежавана от седем партньори. Нямаше представа за какво можеше да му послужи тази информация и познаваше само един човек, на когото можеше да е от полза.

Ориел Йовович Батчук, който шофираше по една непозната магистрала в Крим, щеше да е крайно изненадан, ако Гурджиев не знаеше, че го следят. Явно обаче не го беше грижа и това шокира Батчук. Той нямаше представа какво е замислил старият му приятел и враг, точно както не можеше да проумее какво е накарало Гурджиев да застреля Бороньов — човек, който според уверенията на Лимонев вече беше мъртъв. Гурджиев беше казал на хората на Батчук, че Аника е в

Украйна, за да открие избягалия олигарх, но Батчук и за миг не беше повярвал на тази история. Възрастният мъж със сигурност имаше някакъв план, но вицепремиерът не знаеше какъв е той и това го безпокоеше.

Гурджиев, който винаги беше толкова загадъчен и предпазлив, сега изобщо не се държеше по този начин. Истинските проблеми възникваха, когато хората започнеха да постъпват по непривичен за тях начин. Батчук знаеше това от неприятния си и труден личен опит, като всичко бе тръгнало от Ники. Тогава, по време на двайсетминутния си разговор с Гурджиев, той се бе вбесявал все повече и повече — първо, защото възрастният мъж нарочно и всячески му беше попречил да се срещне с Ники и, второ, защото когато това се беше случило, беше побързал да хвърли в лицето му новината за предстоящата ѝ сватба. Жестокостта на постъпките на Гурджиев не му беше убягнала и обидата, която той му беше нанесъл, не беше отзвучала и до ден-днешен.

В онзи ден Гурджиев се беше държал по непривичен за него начин — с действията, а не толкова с думите си, му беше показал, че Ники е забранена територия, че превъзхожда Батчук и затова заслужава някой по-добър от него — мъж на име Алексей Дементиев.

Пред него мръсният зил, управляван от Гурджиев, отби от магистралата по второстепенен път, който, изглежда, водеше към крайбрежието. Батчук внимаваше и за миг да не изпуска колата от поглед. Той бе нащрек дали не е подготвена бърза смяна, при която край пътя да чака втора кола, така че шофьорите да си разменят автомобилите и да се измъкнат от всякакво следене. Такава кола обаче нямаше.

Мислите на Батчук се върнаха към миналото. Още по онова време той вече разполагаше с достатъчно власт, за да започне разследване на живота на Дементиев и ако е необходимо, да изфабрикува доказателства, които да го опозорят или да го хвърлят зад решетките. Но Батчук бързо осъзна, че това няма да му свърши никаква работа, защото Гурджиев щеше да разбере какво е направил и не само щеше да му отмъсти, но и щеше да отдели завинаги Ники от него. Не можеше да позволи това. В обърканото състояние, в което беше, Батчук не знаеше дали изпитва нещо повече към Ники, освен силно сексуално привличане, но му беше ясно, че всичко, което иска и

за което мисли, бе да се добере до нея и да я чука, докато тя не може да ходи. Той не можеше да каже до каква степен това му желание е предизвикано от жаждата за отмъщение.

Виждаше Черно море през внезапния порой, а ниско над хоризонта бяха надвиснали заплашителни облаци. Не за пръв път се замисли за възможността Гурджиев да го води към клопка и че или убийството на Бороньов, или подвеждащите думи, които Гурджиев беше отправил към хората на Батчук, всъщност бяха примамката. Тази мисъл го накара да си припомни скорошния им сблъсък, когато беше излязъл от сенките пред дома на Гурджиев, убеден, че контролира ситуацията, и повишаващият се градус на емоциите го бе подтикнал да отправи своя ултиматум: „Дойдох да те предупредя или по-точно да ти дам възможност да предупредиш Аника. Идвам за нея — аз самият, а не някой, когото съм наел или на когото съм наредил да ми свърши работата. Това ще го направя лично, със собствените си ръце.“

И сега за пръв път на Батчук му хрумна, че капанът вече може да е щракнал и че е възможно да е бил хванат в челюстите му още от мига, в който беше отишъл да каже на Гурджиев, че неговият — как го бе нарекъл — „обгорен подарък“ няма да спаси Аника този път. Ами ако целият този разгорещен разговор е бил хореография на Гурджиев — той беше напълно способен на такава хитрост в стила на Макиавели.

И самият Батчук беше използвал подобна хитрост с Ники и Алексей Дементиев преди години, когато светът беше по-прост и беше движен само от чувства, били те чисти, или не. Беше поканен на сватбата и отиде, придружаван от една от многото си жени — вече не можеше да си спомни точно коя. Държеше се на разстояние от щастливата двойка. Не се изненада, че Гурджиев не сваляше поглед от него през цялата нощ, но дори и да не беше наблюдаван така внимателно, той беше твърдо решен да стои надалеч от тях, защото това беше първата стъпка от неговия хитър план. Когато ставаше дума за Ники, търпението беше негов съюзник — интуитивно разбираше това, макар плътта му да изгаряше всеки път, когато я видеше. А когато тя танцуваше в центъра на дансинга, сърцето му почти замря.

През следващите седмици той не правеше нищо друго, освен да продължава да бъде сянката на Юкин, и също като своя ментор придобиваше все повече власт, докато известността и влиянието му

нарастваха. От сватбата бяха минали малко повече от два месеца, когато той направи така, че пътищата им с Алексей Дементиев да се пресекат съвсем естествено, за да не събуди подозренията на Гурджиев. Не беше особено трудно — Дементиев работеше като прокурор и ежедневното му местонахождение беше известно на министерствата, в които Батчук имаше добри връзки. Той уреди нещата така, че Дементиев да вземе показанията му по важно дело, което водеше в полза на Юкин. После отидоха да обядват заедно. След като бе запааметил всички подробности, събрани в правителственото досие на Дементиев, Батчук го покани да играят тенис — спорт, който младият мъж обожаваше — на закритите кортове, стопанисвани и притежавани от неговия клуб. Дементиев прие веднага и по този хитро измислен начин двамата мъже станаха приятели. И се случи така, че самият Алексей Дементиев представи Батчук на Ники, когато го доведе на вечеря в дома си. Това беше първата от многото нощи, които тримата — а понякога и четиримата, защото Батчук се грижеше от време на време да се появява с придружителка — прекараха заедно, хранейки се, разговаряйки и пиейки от превъзходната водка, която Батчук неизменно донасяше.

Веднъж в самото начало на взаимоотношенията си с Дементиев, когато бяха излезли да пийнат след тенис мач, Батчук установи, че прокурорът не може да носи толкова на алкохол, колкото той самият. Една нощ осем месеца по-късно, когато тримата бяха сами, пиха толкова много, че в полунощ Дементиев припадна и Батчук бе принуден да помогне на Ники да го пренесат до леглото. След това двамата се върнаха в трапезарията, където ги очакваше бъркотия от мръсни чинии и прибори. Батчук любезно ѝ помогна да почисти. Мястото в кухнята беше ограничено и телата им се докоснаха повече от веднъж.

Ники не беше от типа жени, които биха се чукали с приятел, докато мъжът им лежи пиян в съседната стая, затова Батчук не направи опит да я съблазни, макар че му се наложи да призове цялата си воля, за да не я обладае насила и да облекчи демоничното желание, което го измъчваше като алергия или реакция на отравяне. Ако трябваше да опише въздействието на Ники върху него, „отрова“ не беше прекалено силна дума. В нейно присъствие — и веднага след това, дори когато нея вече я нямаше — той се чувстваше болен, дезориентиран и замаян,

сякаш беше забравил кой е и къде се намира. Само когато беше насаме с нея толкова пиан, че можеше да усети как сърцето му се качва в гърлото, той се чувстваше приятно вцепенен. Но тогава идваше сивото утро и съзнанието му започваше да се измъчва от мисълта за онова, което Алексей Дементиев притежава, а той самият не може да има, и едва се сдържаше да не си оскубе косите от яд.

„Търпение! — успокояваше той беснеещата част от себе си. — Търпение!“

И тогава един ден търпението му беше възнаградено.

Батчук съсредоточи мислите си, когато видя как зилът на Гурджиев се отклони от второстепенния път към една алея с чакъл, водеща към висока стена с електронно управлявани порти, които се отвориха, за да пропуснат колата, и след това веднага се затвориха.

Зад стената, върху един скалист нос, той видя голяма и внушителна къща. Разбра, че ще трябва да проникне в нея. Спря колата, угаси фаровете и започна да съставя план.

28.

Джак беше приведен над тоалетната чиния и все още му се гадеше, очите му се пълнеха със сълзи, а стомахът му продължаваше да се свива от спазми.

— Всичко е наред — чу да казва един глас зад него, — организмът му вече се е изчистил.

Две силни ръце го изправиха и го отведоха до мивката, където той изми устата си и подложи главата си под струята вода. След това го подсушиха с кърпа. Чу някой да пуска вода в тоалетната и осъзна, че този звук се чува от известно време. Имаше ужасен вкус в устата си, извънредно сладък и едновременно с това толкова солен, че го накара да потрепери. Някой спусна капака на тоалетната чиния и след това той седна на него с влажен парцал на лицето и още един, увит около врата му и успокояващ с хладината си.

— Кажи им, че е добре — нареди гласът. — Ще го доведе след малко, просто бъдете търпеливи.

Джак се чувстваше зле, беше изтощен, сякаш току-що е приключил боксов мач в петнайсет рунда, при който Ленъкс Луис го е налагал систематично в корема. Дръпна кърпата от лицето си, вдигна поглед и видя Каркишвили, който му се ухили. Руснакът му подаде чаша вода.

— Пийнете си, приятелю. След като си изповръщахте червата в продължение на двайсет минути, сте сериозно обезводнен.

Джак изпи водата и с всяка глътка се чувстваше все по-добре, но главата го цепеше и гърлото го болеше. Той подаде чашата обратно на Каркишвили, който повторно сипа в нея вода от почти пълната кана.

— Какво се случи? — Гласът на Джак беше слаб и неприятно стържещ, сякаш гърлото и гласните му струни бяха изгорени.

— Отрова — отвърна Каркишвили. — Бяхте отровен. — Той му подаде чашата. — Добре, че бях в кухнята, когато това се случи. Имам известен опит с отровите. — Той мрачно се засмя. — Знаете ли, в моята област — за която ви уверявам, че колкото по-малко знаете, толкова по-добре и за двама ни — човек трябва да може да свърши

една работа по много различни начини. — Той размаха месестата си ръка. — Важното е, че успях да ви накарам да глътнете вода със захар и сол, благодарение на която изхвърлите всичко от тялото си.

— Не си го спомням.

— И не бихте могли. Вие не бяхте на себе си, но за щастие не бяхте изпаднали в безсъзнание. — Каркишвили кимна. — Сега изпийте водата, за да се върнете напълно в света на живите.

Внезапен страх разкъса бавно разсейващата се мъгла в съзнанието му.

— Али яде от същата храна, от която ядох и аз, тя добре ли е?

— Напълно. Тя е отвън. Всички бяха евакуирани, докато разпитвахме кухненския персонал. Моля, продължавайте да пиете. — Каркишвили пак напълни чашата му. — Не храната беше отровена, а вилицата ви.

— Как?

— Арсеник — стар, но надежден метод.

— Кой, помощник-готвачът ли?

Каркишвили поклати глава.

— Един от помощниците, задържахме го.

Джак пресуши чашата си. С всеки изминал миг се чувстваше по-добре.

— Преди колко време е бил нает?

— Разпитах Магнусен, наели са го преди шест дни.

Каркишвили се оказа добър човек. Мозъкът на Джак, който допреди малко беше като желиран, започваше да функционира отново поне дотолкова, че да си спомни разговора с президента, който го беше уверил, че ликвидацията му е била отменена и на терена няма повече правителствени агенти.

— Искам да говоря с него — заяви той, след което стана, направи две крачки и седна отново.

— Не мисля, че това е добра идея във вашето състояние — намръщи се Каркишвили и заприлича на великана човекоядец от „Джак и бобеното зърно“.

— Моля, извикайте Иван Гуров тук и след това доведете отровителя — настоя Джак с глас, в който се беше върнала част от предишната му енергичност. — Нямаме време да се безпокоим за моето състояние.

Каркишвили кимна и излезе.

Когато малко по-късно Гуров надникна през вратата и се поинтересува как се чувства Джак, той го попита:

— Иван, знаеш ли нещо за убиеца, който ни проследи до тук и който ти избути от пътя?

— Проверих в паспортния контрол на летището „Симферопол север“. Името му е Фери Лавджой.

— Легенда, измислена от правителството.

— А, да — кимна Гуров, — фалшивите имена, придружени с фалшиви документи, осигурявани от американското правителство на техните агенти в чужбина. Но не, проверих във ФСБ в Москва. В базата им данни няма никакъв господин Лавджой, нито пък някой, който да отговаря на снимката от наблюдателните камери, която извадих.

Умът на Джак заработи с такава скорост, че за момент главата му се замая.

— Сега повече от всякога е наложително да говоря с човека, опитал се да ме убие.

— Господин Каркишвили накара да го доведат.

— Добре. Но първо, моля те, кажи на Али да влезе.

Докато Гуров отиде да доведе Али, Джак опря ръка на порцелановата мивка и се изправи. За момент остана така, като леко се олюляваше. Сърцето му сякаш се беше качило в гърлото и той се постара да забави дишането си, за да нормализира пулса си. През цялото време умът му работеше на пълни обороти. Вече беше събрал почти всички парчета от пъзела, макар да имаше още някои важни празнини за запълване. Надяваше се да успее да направи това преди крайния срок — осем часът вечерта на следващия ден. Или може би следващият ден вече беше настъпил? Хвърли поглед към часовника си, но при падането си беше разбил стъклото му и той беше спрял.

Извади мобилния си телефон и видя, че има едно съобщение на гласовата поща. Беше отбелязано като спешно.

Али го прегърна.

— Добре ли си? — попита тя.

Беше пристигнала, преди той да успее да прочете съобщението.

— Нищо ми няма.

— Тогава какво правиш още в банята?

Джак се усмихна.

— От нея става чудесна стая за разпити. — Той я придърпа поблизо до себе си. — Чуй ме сега, след малко Каркишвили ще доведе мъжа, който се опита да ме убие, и аз ще говоря с него. Ти ще го наблюдаваш, ще го слушаш, ако въобще каже нещо, което е съмнително. За теб това не би трябвало да има значение — ти ще оценяваш изражението на лицето му и движенията на тялото, които ще ни разкрият доста неща. Съгласна ли си? Мислиш ли, че ще се справиш?

— Разбира се, че ще се справя. — Очите ѝ бяха големи и влажни. — Аз просто... Не мога да повярвам, че ще ми се довериш за това.

— Не можеш да повярваш не на моето доверие в теб, Али — той отмахна назад бретона от челото ѝ, — а на своето в себе си.

Миг по-късно Каркишвили се появи с един слаб, тъмнокос младеж, в когото Джак разпозна един от кухненските помощници.

— Това е кучият син — обяви Каркишвили и бутна мъжа през вратата. — Името му е Влад или поне така казва. — Той хвърли гневен поглед към младежа. — Украинец е, това поне е сигурно, акцентът няма как да се сбърка.

— Седни!

Когато Влад не помръдна, Каркишвили го натисна грубо надолу, за да седне върху затворения капак на тоалетната чиния.

— Можете да правите с мен каквото си поискате, няма да проговоря — отсече младият мъж.

Джак не му обърна внимание.

— Влад, ще ти разкажа една история. Тя се е случила отдавна, през седемнайсети век в Италия. Една неаполитанка на име Тофана продавала козметично средство, наречено „Акуа Тофана“. Това била боя за лице, която по тогавашния обичай правела лицата на жените да изглеждат много бледи, почти бели. Тази „Акуа Тофана“ се оказала поразително успешна сред омъжените жени в района, които били съветвани от самата Тофана да направят така, че докато са намазани с боята, често да бъдат целувани по двете бузи от техните съпрузи. След като шестстотин от тези нещастни мъже умрели и превърнали жените си в богати вдовици, властите най-накрая открили, че основната

съставка на „Акуа Тофана“ е арсеникът. Именно той ѝ придавал белия цвят. — Джак сви рамене. — Но предполагам, че като на опитен отровител историята на арсеника ти е добре известна. Явно обаче не си достатъчно опитен, защото аз съм още жив.

Влад го погледна, отпуснат на неудобния пластмасов капак, и се опита да изглежда отегчен. Както подобаваше на неговата професия, той имаше с нищо незабележимо лице, като се изключат очите, които — когато Джак се загледа в тях по-внимателно — се оказаха жълтеникави и изплъзващи се като олио. Те гледаха на света с нещо, наподобяващо фалшив стоицизъм, сякаш дебнеха в очакване врагът да се появи всеки момент.

— За кого работиш? — попита Джак.

Почака за отговор, но Влад не каза нищо. Лицето му беше невъзмутимо и празно като повърхността на полиран мрамор, изглеждаше спокоен и странно равнодушен към факта, че е заловен.

— Знам, че не работиш за правителството на Съединените щати, Влад, така че да не би да си човек на ФСБ? — Джак отново направи пауза, за да позволи на Али да направи своята преценка. — Или може би работодателят ти е украинската служба за сигурност?

Последва нова пауза и отново пълно мълчание от страна на Влад.

Джак внезапно се наведе, като внимаваше да не пречи на Али.

— Знам, че ти и Фери Лавджой работите за една и съща организация. — Не знаеше нищо подобно, но искаше двамата с Али да видят реакцията на Влад.

— Фери...? — Влад убедително присви вежди. — Това име не ми е познато.

Джак се усмихна, оголвайки зъби.

— Работиш за „Ализарин Глоубъл“, както и Лавджой, но той е мъртъв. Иван Гуров го избута от пътя, който води към това имение, нали така?

— Точно така — потвърди Каркишвили и се усмихна с вълча усмивка.

— Това трябва ли да ме уплаши, защото...

— Добре, ще пропуснем формалностите — каза Джак и се изправи. — Нямам нито време, нито желание да те разпитвам повече, така че ще те оставя на руснаците, Влад. Нека те да се разправят с теб. Повярвай ми, каквато и информация да имаш, те ще я изкопчат.

Джак даде знак с глава на Каркишвили и той изправи Влад на крака.

— Няма да ме предадеш на руснаците, няма да ти позволят да го направиш. — На лицето на Влад се появи изражение на презрение.

— Да ми позволят? — повтори Джак, хващайки се за думата. — Кой няма да ми позволи? За кого в АУРА работиш?

— Андреев е, нали? — Али пристъпи напред и застана до Джак. — Получаваш заповедите си от Василий Андреев.

— Василий Андреев е стар глупак — заяви Влад и се изплю на пода.

Каркишвили го удари силно по тила.

— Какви обноси — поклати глава Джак, но Влад вече нямаше да разкрие нищо повече. — Отведете го — обърна се той към Каркишвили.

Когато двамата с Али останаха сами, той я попита:

— Кажете ми какви са наблюденията ти?

Али се замисли. В този миг Джак видя, че от глезената, нарцислична млада жена, която беше отвлечена в края на миналата година, не бе останала и следа.

— Бих казала, че той определено работи за частна компания.

— Имаше ли нещо, което го уплаши? — попита Джак.

Али напрегна лице, за да се съсредоточи.

— Само едно нещо — това да бъде предаден на руснаците.

— И моето впечатление е такова — кимна Джак, — което ме навежда на мисълта, че компанията, за която работи, не е американска или поне не и основно американска. — Той й се усмихна окуражаващо. — Добре, какво друго?

— Имам чувството, че той не познава Фери Лавджой, който и да е той.

— Убиецът, когото Иван Гуров бутна от пътя — обясни той, сам беше стигнал до същото заключение.

Освен това кой или какво би попречило на Джак да предаде Влад на руснаците?

— И каква е тази загадъчна компания, която го е изпратила? — зачуди се Али.

— Не съм сигурен, но имам намерение да разбера — отвърна Джак.

Дядя Гурджиев паркира очукания си зил пред входната врата на къщата, когато първите бледи отблясъци на зората пропукваха тъмносиния купол на нощта. Той излезе от колата, потрепери от влажния и мразовит въздух и се подготви за онова, което предстоеше да се случи.

Магнусен, Глазков и Маленко бяха излезли да го посрещнат, но както и очакваше, Каркишвили го нямаше. Макар да бяха видимо обезпокоени от непредвиденото му посещение, те го поздравиха сърдечно.

Докато влизаше през вратата, той почувства как се връща назад в миналото, когато разбра, че Ориел Батчук прекарва прекалено много време в дома на Ники. Всъщност това беше причината да отиде там в онази нощ, без да се обади предварително. Беше се надявал да изненада там Батчук и пред Ники да му каже ясно и категорично да стои далеч от нея и от Алексей. Батчук лесно беше съблазнил Алексей с властта, привилегиите си и със способността си да му осигурява най-добрите дела, които му бяха помогнали да напредне в кариерата си и щяха да продължават да го правят. Благодарение на великодушната помощ на Батчук двойката се беше преместила от тесния апартамент на Алексей с една спалня, в просторно, светло жилище с три спални, намиращо се в луксозна сграда на няколко минути пеша от Червения площад. Гурджиев също така беше забелязал, не без известно безпокойство, че Алексей е започнал да носи шити по поръчка, скъпи костюми, а Ники се обличаше по най-новата западна мода.

Но в онази нощ Батчук го нямаше и вместо това той бе попаднал на разправия със силни викове между Алексей и Ники. В началото никой не отговаряше на звъненето му и едва когато стана по-настоятелен, Ники леко откряна вратата.

Изненада се да я види разчорлена, с пребледняло лице, а очите ѝ с цвят на халцедон трескаво блестяха. Устата ѝ беше изкривена в гримаса и тя явно беше твърде разстроена, защото не се опита да го скрие, когато се обърна към него. Тя не пожела да го пусне вътре и се опита да затвори вратата, но той сложи крака си на прага. След това натисна вратата, отвори я и пристъпи вътре.

Внезапно Алексей излезе от спалнята, където, изглежда, преди малко спорът им се бе изострил до престрелка с жлъчни думи, хули, обиди и взаимни обвинения.

— Той е, нали? — изкрещя Алексей. — Как смееш да го пускаш да влезе? — Когато видя, че Гурджиев беше този, който стои на вратата, той се извърна встрани, но не се успокои особено. — Сега си извикала и баща си, за да застане на твоя страна.

— Никого не съм викала, Алексей.

— Лъжкия! Непрекъснато се обаждаш на Ориел! — извика той, докато вървеше напред-назад.

— Той ми се обажда — възрази тя, — това не е същото.

— Същото е, щом приемаш обажданията му — оголи зъби Алексей.

— Правиш от нищо нещо — настояваше Ники.

— Отричаш ли, че през деня се виждаш с него? — изръмжа той. — Хайде, отречи го — това е толкова типично за теб. Отречи го и тогава ще имам доказателство що за жена си, защото ви видях двамата.

— Ти си ме шпионирал?

— Видях ви да обядвате заедно, надвесени един към друг над масата. Челата ви почти се докосваха. Видях го с очите си и с мен имаше и други прокурори.

— Алексей, помисли малко, ако имах любовна афера с Ориел, щяхме ли да сме толкова глупави да се срещаме на обществено място, да не говорим пък в ресторант, посещаван от колегите ти?

— Познавам го, иска да демонстрира връзката ви пред очите ми. Целта му е да ме унижи, иска всички да знаят, че те е отнел от мен.

— Говориш за мен, сякаш съм кон или чувал с жито.

В този момент Гурджиев се обърна и си тръгна. Нищо добро нямаше да излезе, ако застанеше между тях особено когато страстите бяха толкова разгорещени. Едва след като излезе от сградата и видя осветените куполи на Кремъл, той разбра, че може да отиде само на едно място.

— Всичко наред ли е? — попита Магнусен и внезапно върна Гурджиев обратно в настоящето. — Не те очаквахме.

— Да, знам — съгласи се Гурджиев, — но нямаше къде другаде да отида.

Батчук навлезе в околността на имението, преди да види някого от охраната. Тухлената стена, заобикаляща имота, беше висока, но не беше особено трудна за изкачване и преодоляване. Истинската трудност беше да не позволи силуетът му да бъде забелязан на светлината на зазоряването. На върха на скалите нямаше дървета и листа, които да скрият движението му, но късметът беше на негова страна — откъм водата на призрачни вълни се носеше лека мъгла.

Щом скочи от другата страна на оградата, той дочу далечен лай и веднага се приведе надолу, неподвижен като скала. Ако в имението имаше кучета, особено ловджийски кучета, те щяха да представляват проблем. С този духащ към брега вятър те вече сигурно бяха надушили миризмата му или щяха да го направят всеки момент. Той видя зила близо до предната част на къщата. Докато наблюдаваше, един пазач излезе от сградата и закара зила до мястото, където бяха паркирани другите коли.

Веднага щом пазачът се прибра, Батчук се затича с всичка сила на зигзаг към лявата страна на къщата. Стигна до нея без инциденти, но сега вече чу цял хор от лаещи кучета, които бяха достатъчно наблизо, за да познае, че са руски ловджийски хрътки. Сами по себе си хрътките не бяха опасни — харесваха хората твърде много, но със сигурност щяха да накарат охраната вътре в сградата да застане нащрек. Очакваше пазачите да се появят навън всеки миг и да последват кучетата, които — вече беше сигурен в това — бяха надушили миризмата му.

Чувството му беше познато. Беше усетил какво е да си преследван в нощта, когато Ники му каза, че повече не може да се вижда с него, защото Алексей е разбрал за тях двамата и е вдигнал ужасен скандал. Тя недвусмислено настоя Батчук да не се меси, когато той ѝ каза, че идва, за да се убеди, че е в безопасност.

— Нямам нужда от теб, за да се чувствам в безопасност — каза му тя. — Изобщо нямам нужда от теб.

— Имаш нужда от мен — като идиот отвърна той, сякаш беше седемнайсетгодишен. — Знам, че е така, Ники. Каквото и да говориш, не можеш да скриеш това от мен.

— Толкова си заблуден — изстреля тя в отговор. — Бях глупава, слаба и тъжна и ти ме хвана в този момент, възползва се от мен и се

качи отгоре ми.

— Не ми пробутвай тия — ядоса се той. — Наслаждаваше се на всяка минута и ако не ме лъже паметта, ти беше тази, която се качи върху мен и беше ненаситна.

— Млъкни, млъкни, млъкни! — изпищя ужасено тя.

— Направих онова, което ти искаше от мен, нищо повече.

— Лъжец! Беше както ти искаше!

— Не можеш да се бориш с това, Ники. Дори не разбирам защо се опитваш да го правиш.

— Идиот, защото съм омъжена!

— Ще се разведеш с него, аз ще се погрижа да стане лесно.

— Обрекох сърцето си на него, нима не разбираш? — Внезапно гласът ѝ прозвуча почти отчаяно. — Но не предполагам, че разбираш. И как ли би могъл? Ти нямаш душа, в теб няма нищо човешко, нямаш сърце, безмилостен си и винаги получаваш това, което искаш — за теб само това е важно.

— Тогава защо ми се отдаде? Защо крещеше в екстаз отново и отново? — Той едва успя да изрече последната дума, когато тя затвори телефона.

Един час по-късно Гурджиев се появи на вратата му и той нямаше никакъв друг избор, освен да го пусне да влезе, защото възрастния мъж знаеше, че си е у дома и ако се престореше, че не чува тропането по вратата трябваше да се превърне в затворник в собствения си апартамент. Вярно беше, че Батчук разполагаше с достатъчно власт, но и тази на Гурджиев също не беше малка и вицепремиерът не искаше да започва война, която би довела до края на политическата кариера и на двамата. Залогът беше твърде голям, за да си позволи да поеме такъв риск. И така, той отвори вратата и си понесе наказанието. Изслуша справедливото възмущение, изтърпя оскърбителния му гняв, наподобяваш воя на диво животно, което усеща, че потомството му е застрашено.

Батчук изглеждаше външно смирен, не спореше и приемаше думите на възрастния мъж с мълчаливо съгласие. Направи всичко, което Гурджиев искаше от него, без да се съпротивлява или да възразява. Позволи му да спечели битката и остави изхода на войната нерешен, докато не настъпеше моментът, в които той самият щеше да диктува началото на следващото действие.

Но кучетата не чакаха. Те се втурнаха между внимателно подрязаните храсти — чемшир и котонеастер, подредени грижливо като косата на генерал — към мястото под стрехата в задната част, където беше клекнал Батчук. Той обаче вече не беше там и хрътките започнаха да се въртят в шеметни кръгове, лаеха и джафкаха и ноздрите им се издуваха от миризмата, но нямаше накъде да поемат.

— Пак тоя язовец — каза един от пазачите, след като той и другарят му внимателно огледаха наоколо — или може би този път е пор.

Джак тъкмо привършваше телефонния си разговор с Денис Пол, след като най-сетне бе намерил време да отговори на спешното му съобщение в гласовата си поща, когато забеляза Аника. Тя стоеше до вратата и разговаряше не с друг, а с дядя Гурджиев, който беше пристигнал очевидно току-що, защото все още не беше свалил мокрото си палто. В този час, когато смътната светлина на утрото бавно пълзеше нагоре по къщата, всички би трябвало да спят. Трябваше да са в леглата си от часове, потънали в сън, докато цялата страна е тиха и застинала и сънува вчерашния ден или пък утрешния, когато болката от тъгата най-сетне ще е утихнала, победена от надеждата. Но опитът на Влад да убие Джак беше обърнал живота в имението с краката нагоре. По нареждане на Каркишвили няколко души от охраната бяха изкарали обитателите на къщата навън, докато Иван Гуров и хората му разпитваха кухненските работници. Щом като предателството на Влад беше разкрито, всички бавно се върнаха вътре, разтърсени от случилото се, премръзнали и мрачни, събраха се в библиотеката, изгълтаха набързо по няколко чаши сливовица и започнаха да се гледат подозрително един друг.

Джак обясни на Пол къде се намира и преди да прекъсне връзката, му каза:

— Сега накарайте хората от АНС, на които им бе наредено да ме убият, да използват уменията си за добра кауза.

Дядя Гурджиев забеляза Джак и Аника се обърна и се затича към него, прегърна го и се притисна силно към гърдите му.

— Толкова се уплаших за теб — прошепна тя в ухото на Джак.
— Бях ужасена, че може би са успели.

— Те? — попита я той и се отдръпна от нея, за да погледне лицето ѝ. — Кого имаш предвид?

— Американците, разбира се. — Очите ѝ с цвят на халцедон бяха напълно искрени. — Влиянието на Измайловската не се простира чак до Крим. Поне те не заплашват живота ти, но същото не може да се каже за твоите противни хора.

Тя го беше поставила в опасност в момента, в който го беше подмамила в задната уличка зад онзи нощен клуб в Москва. Но се оказа, че всъщност не е имало истинска опасност за отмъщение от страна на Измайловската, докато тя беше с него и уж мъртвият, смел и далеч по-умен, отколкото изглеждаше, Иван Гуров бдеше и над двама им. След това играта внезапно се беше променила, когато генерал Брент беше изпратил агентите на АНС след тях, а сега, след като тези агенти бяха отзовани, „Ализарин Глоубъл“ беше задействала Влад Отровителя. По каква причина? Защо „Ализарин“ искаха да го убият? Време беше да разбере това.

— Аника, чуй ме, трябва да говоря с Василий Андреев, но искам двамата с дядя Гурджиев да дойдете с мен като свидетели. Знам, че Гурджиев пристигна току-що и сигурно е уморен, но можеш ли да се опиташ да го убедиш да дойде веднага?

— Добре — кимна тя и се върна при входната врата, където Гурджиев се беше задълбочил в разгорещен разговор или спор с Каркишвили, който се беше запътил навън.

Тя докосна ръката на възрастния мъж и макар и с неохота той прекъсна разговора си и се обърна към нея. Тя каза няколко думи в ухото му и Гурджиев хвърли бърз поглед към Джак, който стоеше в очакване. След това той кимна и каза нещо рязко на Каркишвили. Джак предположи, че е нещо от сорта на: „Не забравяй какво ти казах, ще продължим разговора си по-късно!“ Каркишвили излезе навън, а Аника и дядя Гурджиев се приближиха към него.

Докато се бяха разхождали с Али на този етаж от сградата, мозъкът му автоматично беше запааметил разпределението във вид на триизмерно пространство. Затова знаеше, че най-уединеното място е старомодният салон. Стаята имаше прозорци с няколко крила и оловни стъкла, които гледаха към западната страна на сградата, и само един

вход с двойна врата, отваряща се към къс коридор, който водеше до кухнята и задната врата.

Когато Джак откри Андреев, той беше с разрошена коса и използваше всяка възможност да хвърли скрит поглед към Али с черните си като копчета очи. В едната си ръка държеше чаша сливовица, а в другата пура и се беше подпрял на полицата над камината. Останалите олигарси ги нямаше. Андреев обясни, че Магнусен им е предложил да се разходят, за да си прочистят главите преди закуска, но на него не му се ходело. Ето защо бе излязъл Каркишвили. Разбира се, те бяха придружавани от двама души от охраната и три от руските ловджийски хрътки. Джак пресметна, че това означаваше, че в къщата са останали само двама от пазачите. Гуров беше заминал с Влад Отровителя за летище „Симферопол север“, за да го предаде на ФСБ. Опризването на къщата идеално отговаряше на целите на Джак.

Той, Али и Андреев излязоха заедно от библиотеката, минаха по задния коридор и отидоха в по-уединения салон, където ги посрещнаха Аника и дядя Гурджиев. Джак видя, че лицето на Аника е изпълнено с развълнувано очакване, сякаш някаква загадка предстоеше да бъде решена. Що се касаеше до Гурджиев, въпреки че моментът беше напрегнат, той беше с обичайното си спокойно и невъзмутимо като на сфинкс изражение.

— Трябваше да ми кажете, че сте част от АУРА — рече Джак, докато стискаше ръката на възрастния мъж, чиято десница все още бе силна и уверена.

— Нямаше нужда да ви обременявам с нещо, което по онова време не беше необходимо да знаете — усмихна се добродушно той на Джак. — Аника ми каза, че ще решите дилемата с урановото находище, предстоящото заграбване на земята от страна на Юкин и заплахата от разрастваща се криза.

— Аника се доверява твърде много на моите възможности. — Очите на Джак се преместиха върху Аника и след това се върнаха обратно на Гурджиев.

— Така е — съгласи се Гурджиев. — Направи го още от самото начало. Тя има безпогрешен усет за хората и което е не по-малко важно, за потенциала, който те притежават. — Той замълча очаквателно.

— Мога ли да попитам — намеси се Андреев по типичния за него потаен начин — защо ми доведохте тук, господин Макклюр?

— Разбира се. — Джак го прикова с поглед. — Крайно недоволен съм от нежеланото внимание и неподходящите намеци, които сте отправили към дъщеря ми.

— Сигурно греши...

Началото на прозрачния опит на Андреев да отрече обвиненията беше прекъснато от няколко последователни изстрела на полуавтоматично оръжие. Джак се хвърли към вратата и се готвеше да я блъсне, когато тя се отвори навътре. На прага стоеше Ориел Батчук с автоматичен пистолет ОЦ-33 „Пернач“ в ръка. Джак реагира мигновено и изби пистолета към пода, но Батчук го блъсна встрани и вдигна лявата си ръка към Андреев, сякаш го обвиняваше, че е жив. Смъртоносната стреличка се заби в шията на олигарха. Той посегна към нея, после падна на колене и от гърлото му се разнесе ужасен звук, сякаш идващ от цъкането на хиляди насекоми, след което се строполи мъртъв на земята.

— Назад — нареди Батчук, като завъртя ръката си. — Назад или Аника ще е следващата, която ще умре.

Джак направи каквото му наредиха. Батчук се наведе и вдигна пистолета от пода.

— Добре — каза той, изправи се и насочи автоматичния пистолет към тях, — време е да ми дадете оръжията си.

— Време е да ми дадеш оръжието — каза Батчук.

— Време е да те убия. — Силуетът на Алексей Дементиев с пистолет „Макаров“ в ръка се очертаваше на фона на вратата на апартамента му до застаналия там Батчук.

По време на една от първите му вечери тук, преди началото на връзката му с Ники, Батчук беше направил восъчна отливка на нейния ключ и си бе извадил свой собствен, за да може да влиза вътре когато пожелае. Макар да не беше склонен да си прави самоанализ, той бе наясно, че пълната власт над личния ѝ живот е от съществено значение, за да почувства, че тя му принадлежи. Когато беше на работа, в съда, в Кремъл или другаде в Москва, му доставяше удоволствие да знае, че винаги по един или друг начин е свързан с нея.

— Не се шегувам, нито пък блъфирам — заяви Алексей.

Лицето му беше измъчено и носеше дълбоките белези на напрежението и страданието. Батчук си помисли, че Дементиев изглежда десет години по-стар от мига, когато се бяха срещнали за пръв път само преди осемнайсет месеца.

— Убеден съм, че е така, и те уверявам, че приемам заплахата ти доста сериозно.

Но по начина, по който Алексей държеше пистолета, на Батчук му стана ясно, че той няма опит с огнестрелните оръжия. Всъщност той се запита дали Алексей изобщо някога е стрелял с „Макаров“ или с какъвто и да е пистолет.

— Заслужаваш да умреш. — Алексей ставаше все по-напрегнат и неспокоен. — Имам право да те очистя като някой боклук за онова, което стори на жена ми.

— Кажи ми, Алексей, ти някога убивал ли си човешко същество? — попита Батчук и вирна глава. — Не? Като човек, който е убил много хора, позволи ми да те уверя, че не е лесно, никак даже. Никога не забравяш лицето на първия човек, когото си убил, и погледа в очите му, докато светлината ги напуска.

— Ще се радвам да видя този поглед в твоите очи.

— Това изражение те преследва, Алексей, явява се в сънищата ти и остава запечатано в дълбините на съзнанието ти като рана или тумор, който не може да бъде излекуван или отстранен, каквото и да правиш.

Нещо проблесна в очите на Алексей — някакво смущение или съмнение, предизвикано от думите на Батчук. В този миг на колебание Батчук се хвърли към него и го зашлеви толкова силно през лицето, че напълно неподготвеният Алексей политна назад към касата на вратата.

Батчук изтръгна пистолета от ръката му.

— Ти си палячо и наивник, Алексей. Използвах те, за да се добера до Ники. Наистина ли мислиш, че мога да бъда приятел с някой като теб, някой, който позволява да му отнемат жената?

Алексей, бесен на своя съперник и на самия себе си, се хвърли към Батчук, ревейки като мечка. Лениво и почти безгрижно Ориел го удари с пистолета по лицето.

— Точно така, тя се готвеше да те напусне, да напусне нещастния ти и жалък живот, за да бъде с мен.

Алексей продължаваше да се бори с Батчук, докато не му остави друг избор, освен да го хване за главата с едната ръка, а с другата за врата и да го счупи с едно-единствено рязко завъртане.

Дядя Гурджиев хвърли поглед надолу към оръжията, които той, Аника и Джак бяха оставили върху килима на салона, и чу Батчук да казва:

— Сега седнете и аз ще ви обясня какво е положението. — Те го послушаха и вицепремиерът продължи: — Двамата пазачи са мъртви, останалите са навън с кучетата и оставаме само ние. Не че разполагам с много време, но убиването не изисква много време.

— Каквото и да правиш, не забърквай момичето в това — отсече Джак и посочи Али. — Тя няма нищо общо с него.

— Тя е тук, нали? Видя лицето ми — поклати глава Батчук. — Никой не прави изключение.

— Ориел, тази битка е между мен и теб, пусни другите да си вървят — рязко се намеси Гурджиев.

— Казах ти, че идвам за Аника. Казах ти, че тя престъпи границата на твоята защита. Да не би да смяташе, че не говоря сериозно?

— Той ще ме преследва, знам го — каза Ники, докато лежеше в болничната стая.

— Що се отнася до това, не трябва да се страхуваш — успокой я Гурджиев, — аз ще те защита, каквото и да стане.

— И детето.

— Разбира се, че и детето — тя е плодът на вашата любов с Алексей. — Гурджиев хвана ръката ѝ.

Ники затвори очи.

— Той ще дойде скоро, татко, тогава, когато съм слаба и безпомощна. — Очите ѝ се отвориха. — Ориел инстинктивно усеща кога хората са най-уязвими. Обещай ми, че ще се погрижиш тя да е в безопасност.

— Кълна ти се, Ники, само се успокой.

— Името ѝ е Аника, искам да я нарека Аника.

Тя беше съвършеното бебе. Гурджиев си спомни как я държеше в ръце — толкова мъничка, толкова розова, толкова Аника и светът отново изглеждаше хубав. Но пет години по-късно всичко беше свършило — Ники се беше самоубила, Аника я нямаше и Гурджиев знаеше, че се беше провалил едновременно пред дъщеря си и внучката си.

— Инстинктивно познавам кога хората са най-уязвими — каза Батчук — и сега, когато хванах и двама ви, е време да приключим играта на гатанки, която сме започнали преди десетилетия.

— Предпочитам да я нарека игра на котка и мишка — отбеляза Гурджиев.

— Наричай я както искаш — Батчук насочи автоматичния пистолет, — тя приключи.

В този момент Али се раздвижи.

— Не мърдай, момиче! — изкрещя Батчук толкова силно, че Али подскочи и той за малко не я разстреля.

Джак направи една крачка напред, Батчук завъртя пистолета и Аника го нападна. Тя заби юмрука си в корема на Батчук, а през това време Джак изтръгна оръжието от него.

— Лявата му ръка! — изкрещя Гурджиев и скочи на крака. — Има стреломет в нея!

И наистина Батчук, от чиито очи се стичаха сълзи, с мъка успя да насочи лявата си ръка към Гурджиев. Джак я изби настрани, миг преди стреличката да бъде изстреляна и тя се заби безобидно в корнiza, който съединяваше стената с тавана.

— Пусни ме — извика Батчук.

Макар че Джак беше този, който го държеше, той се обърна към Аника, сякаш двамата бяха сами в стаята.

— Защо да го правя? — попита тя. — Ти си чудовище.

— Дядо ти е този, който е чудовище. Заклех се никога да не говоря за това, никога да не ти казвам, но какво значение има тази клетва сега. Накрая нарушаваме всички обещания, които даваме, и още от началото е ясно, че те няма да бъдат спазени.

— Колко зло има в теб! — възкликна Аника. — Ти си разяждан от злоба, никой не знае това по-добре от мен.

В очите на Батчук премина особен отблясък.

— Мислиш, че познаваш злото, но не е така, Аника, защото дядо ти е този, който е истински зъл.

— Не вярвай на нито една дума от онова, което казва, Аника — намеси се Гурджиев, като пристъпи към тях.

— Да, не вярвай на думите ми, но ето каква е истината — двамата с Ники бяхме влюбени. Тя беше единствената жена, за която някога ме е било грижа, и до ден-дневен това си остава истината.

— Ти не би разпознал истината дори да дойде и да те ухапе — възрази Гурджиев.

— Дядо ти беше този, който плетеше интриги, за да ни раздели. — Батчук не откъсваше поглед от Аника. — Той дори не ми позволяваше да се срещна с майка ти, докато вече не беше твърде късно и тя бе сгодена с Алексей.

— Не — извика Аника, — майка ми и баща ми се обичаха.

— Алексей я обичаше, в това не може да има никакво съмнение — поклати глава Батчук, — но що се отнася до Ники — не, тя мислеше, че обича Алексей, докато не се срещнахме. Тогава разбра истината. Макар да беше омъжена, ние се влюбихме безумно и нищо, никой не съществуваше вече.

— Онова, което ти казва, са глупости — обади се Гурджиев. — Той просто се опитва да оправдае постъпките си.

— Аника — продължи Батчук, — нашата любов беше тази, която накара Алексей да се почувства толкова застрашен. Ако това беше просто едно залитане, ако връзката ни е била чисто физическа, мислиш ли, че той щеше да се държи толкова безумно с нея? Не, също като нея и той знаеше, че любовта ѝ към мен означава, че с техния брак е свършено.

— Ти го уби — извика Гурджиев. — Ти счупи врата на Алексей.

— Той не ми остави друг избор. Беше неконтролируем и нищо друго нямаше да го спре да не ме разкъса на парчета.

— Значи сега твърдиш, че си го убил при самозащита? — попита Аника.

— Да — кимна Батчук, — в това няма никакво съмнение.

Гурджиев направи още една крачка към него и вече изобщо не криеше враждебността си.

— И в същата тази нощ при самозащита ли изнасили дъщеря ми в мига, в който тя се прибра у дома, докато тялото на бедния ѝ съпруг беше наблъскано в гардероба?

— Не съм извършил нищо такова! — Лицето на Батчук се напълни с кръв.

— Истина ли е? — Очите на Аника бяха пълни с ужас и ярост. — Изнасили ли майка ми в нощта, в която уби баща ми?

— Никога не съм я изнасилвал — отвърна Батчук, — никога не съм я докосвал, без тя да го иска, без тя да ме моли за освобождението, което мога да ѝ донеса.

Аника го зашлеви през лицето с всичка сила. Енергията се надигна от долната част на корема ѝ и през ръката достигна до върховете на пръстите ѝ, оставяйки на лицето му отпечатъци, които в началото бяха бели върху червенината на кожата му, а миг след това станаха яркочервени.

Гурджиев продължаваше да се приближава, сякаш се готвеше да довърши Батчук.

— А как наричаш това, че открадна Аника от майка ѝ — отново самозащита?

— Искаш да кажеш от теб. Аника никога не е била дете на Ники, тя беше твое дете и ти използва цялата си власт, за да стане така — озъби се Батчук. — Но въпреки това със сигурност беше самозащита. Взех я от теб, изтръгнах я от ноктите ти, защото тя е моя. — Той се обърна към Аника. — Ти беше зачената в нощта, в която убих Алексей Дементиев при самозащита. Беше зачената, след като той умря, в безумието на страстта, която майка ти и аз споделихме.

29.

— Истина ли е това? — обърна се Аника към Гурджиев, нарушавайки смаяното мълчание. — Ти си знаел?

— Не разбрах веднага, естествено, че не.

Джак видя, че сега възрастният мъж беше преминал в самоотбрана, точно както целеше Батчук. Той рискува да хвърли един поглед на Али, която беше станала от стола си и сега стоеше съвсем близо до Гурджиев, сякаш за да го спре, ако се втурне да души Батчук. Беше очевидно, че тя беше изцяло погълната от психологическата драма, която се развиваше пред очите ѝ.

— Но постепенно, с влошаването на психическото състояние на майка ти, започнах да имам известни подозрения. В началото помислих, че депресията ѝ е вследствие на смъртта на Алексей, но после, след като месеците се превърнаха в години, все повече се убеждавах, че нещо друго я яде отвътре. Накрая, на петгодишнината от убийството на Алексей, успях да изкопча истината от нея — как в онази нощ се е прибрала у дома и открила, че там я очаква не мъжът ѝ, а той, Ориел Батчук. Обезумях от ярост и мъка. Единственото, за което можех да мисля, беше как да му отмъстя. Бях заслепен до такава степен, че не осъзнах в колко дълбока депресия е изпаднала тя. В онази нощ останах с нея и с теб и тогава тя тихомълком си преряза вените в банята, докато ти спеше, а аз планирах своето отмъщение.

— Ето това е — заяви Батчук с нотка на триумф в гласа — същността на истинското зло.

Аника опря автоматичния пистолет в слепоочието на Батчук и каза:

— Отдръпни се, Джак.

— Аника — обади се Али, като се отдалечи от Гурджиев и застана до нея, — не го прави, той е твоят баща.

— Не знаеш какво правеше той с мен през всичките тези години, в които бях с него.

— Правех онова, което ти искаше, нищо повече.

— Лъжец! Правеше онова, което ти искаше.

— Грещиш, грижех се да си в безопасност — не отстъпваше Батчук, — в безопасност от него. — Той хвърли поглед към Гурджиев.

— Нямах нужда да се грижиш за безопасността ми.

— Аника, независимо от онова, което е сторил в миналото, и какъв е сега, той все пак е причината да се появиш на този свят — увещавахе я Али. — Без него ти нямаше да съществуващ.

— В този момент — отвърна Аника — бих предпочела да не съществувах.

— Не го мислиш сериозно — настоя Али.

— Ще пръсна проклетия му череп. — В очите на Аника имаше сълзи.

— Недей, Аника, не го прави! След това никога няма да можеш да си го простиш.

— Няма значение, искам да умра, но преди това ще се погрижа кръвта му да опръска тази стая.

— И аз мразя баща си — умоляваше я Али. — Но не бих понесла той да умре.

— Каквото и да е сторил той, не би могло изобщо да се сравнява с онова, което този мъж...

— Твоят баща.

— ... ми стори.

— Престъпленията са си престъпления — продължи Али. — Какво значение има дали са от жестокост или по невнимание — те ни променят и не могат да бъдат върнати назад, опростени или забравени. Но цикълът трябва бъде прекъснат някъде, така че защо ти да не го направиш тук и сега?

— Права си. — Аника бавно й се усмихна с тъжна и мрачна усмивка. — Трябва да бъде прекъснат.

След това натисна спусъка. Кръв, мозък и парченца кост се разлетяха във всички посоки като червено-розова градушка. Експлозията беше толкова силна, че парчета човешка плът опръскаха всички в стаята — сякаш самата му глава се беше взривила отвътре.

Заедно с дъщеря си и внука си Денис Пол стоеше изправен до гроба на Луиз от другата страна на залива Чесапийк във Вирджиния.

Небето над тях беше прозрачно и с неопределен цвят. Двамата с Клер бяха изсипали по една лопата с пръст върху спуснатия ковчег.

— Мамо, защо с дядо сложихте пръст в дупката, където е баба?

— За да може част от нас да остане с нея и да я обича завинаги — отвърна Клер и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

За изненада на Пол и негово голямо задоволство Арън пристъпи напред, наведе се, взе шепа пръст и я пусна върху техните купчини.

Макар да бяха дошли тук, за да погребат неговата съпруга, мислите му бяха насочени не толкова към нейната загуба, колкото към завръщането на семейството му. Той се зачуди как ли бе заслужил това чудо? Дали се бе оказал добър и честен човек, верен на убежденията си и покаяващ се за греховете си? И какъв смисъл имаха отговорите на тези въпроси — вселената не я беше грижа за това. Всяко събитие беше случайно, навсякъде властваше хаосът и въпросите, малки или големи, нямаха отговори. Вместо тях съществуваха компромиси и може би жертви, ако някой беше толкова голям късметлия като него.

Ръката му беше обгърнала раменете на Клер, а очите му не можеха да се откъснат от Арън, който вероятно вече си представяше празненството, обещано за по-късно този следобед. За Денис Пол обаче това празненство вече беше започнало.

Сега ги беше обгърнала оглушителна тишина, от която краката им се бяха вцепенили, сърцата им туптяха глухо и мислите им бяха сковани. Онова, което беше останало от Ориел Йовович Батчук, лежеше наполовина във, наполовина извън салона. Кръвта му беше навсякъде. Василий Андреев обаче беше умрял, без дори и капка от кръвта му да бъде пролята.

— Значи най-сетне се свърши. — Гурджиев наруши неловкото мълчание. — Аника, ужасно съжалявам, че трябваше да чуеш това.

Той отиде при нея и се опита да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Недей — каза тя и се отдалечи от него.

Джак внимателно разтвори пръстите на Аника, вкопчени в автоматичния пистолет. Тя не се възпротиви, когато той го взе от нея, вместо това хвана ръката на Али и я стисна здраво.

— Знаех, че си права, исках да те послушам... но не можах.

— Всичко е наред — успокои я Али. — Всичко е наред.

Аника стоеше и гледаше ужасено и невярващо към вече мъртвия, някога непобедим противник на дядо си — нейния баща. Тя стискаше ръката на Али с такава сила, че пръстите ѝ побеляха. Джак си даде сметка, че за нито едната не е здравословно да остава дълго в тази касапница.

— Трябва да се почистим — каза той.

Аника кимна, но не помръдна. По бузите и носа ѝ имаше парченца кост, а по останалата част на лицето, по устните и по гърдите ѝ — пръски кръв. Гурджиев пъргаво прескочи тялото и остана мълчаливо да ги изчака в коридора, потънал в собствените си загадъчни мисли. Той не обръщаше никакво внимание на окървавените си ръце.

— Как си? — попита Джак Аника.

Очите ѝ с цвят на халцедон бяха потъмнели и мрачни, сякаш минералният им блясък ги беше напуснал.

— Нямам и най-малка представа, съзнанието ми е вцепенено, чувствам се изгубена и самотна.

— Не си сама — увери я Джак. — Хайде, с Али трябва да се почистите.

Той кимна на Али и тя изведе Аника от салона. Минаха покрай Гурджиев и влязоха в банята. Джак отведе Гурджиев в кухнята, където двамата се почистиха, доколкото можаха, като използваха кухненската мивка.

— Истина е, нали? Всичко, което Батчук каза. — Джак наблюдаваше как топлата вода отмива мръсотията от ръцете му.

Гурджиев се загледа навън през прозореца над мивката.

— Поне по-голямата част.

— Значи вие от години сте знаели, че той е неин баща?

— Да.

— Но тя не е знаела.

— Не и допреди няколко минути, когато и вие самият разбрахте за това.

— Тогава не е чудно, че го уби.

— Да бъдеш застрелян от собственото си дете. — Гурджиев се обърна и бавно изми ръцете си, сякаш не беше склонен да се раздели с веществените доказателства за смъртта на Батчук. — Искане ми се да можех да кажа, че съм почувствал удовлетворение, но се боя, че

отмъщението не се оказа това, което очаквах — всъщност сега го намирам за доста безсмислено. Смъртта му няма да върне обратно моята Ники, няма да облекчи болката ѝ, а сега си мисля, че е много вероятно да загубя и Аника. Ако това се случи, няма да ми остане нищо.

Аника и Али влязоха в кухнята. Бяха успели да изчистят лицата и ръцете си, но не и дрехите. Джак ги видя и внезапно изстреля:

— Не се безпокойте, все още имате „Ализарин Глоубъл“.

— Моля, не ви чух добре?

— Отлично ме чухте — възрази Джак. — Знам, че притежавате „Ализарин Глоубъл“. Имате още шестима партньори, но вие сте този, който взема решенията.

— За съжаление се боя, че грешите, млади човече.

Джак вдигна автоматичния пистолет на Батчук.

— Единственото нещо, от което трябва да се боите, съм аз.

— Не ви разбирам.

Докато си разменяха тези реплики, поведението на Гурджиев постепенно се променяше и от съсипан старец той се превърна в неумолим и стегнат бизнесмен с пронизващите и хитри очи на опитен играч на покер. Джак си помисли, че не е никак чудно, че възрастният мъж е успял да надхитри Батчук. И му стана ясно, че трябва много да внимава същата съдба да не сполети и него.

— Мъжът, който ме отрови, работи за „Ализарин Глоубъл“, вашата компания.

— Дядя, истина ли е това? — Аника втренчи поглед във възрастния мъж.

— Що за глупости! Разбира се, че не.

— Той лъже — намеси се Али. — Бях с Джак, докато разпитваше Влад. Той работи за „Ализарин Глоубъл“. — Двете с Аника стояха една до друга, сякаш бяха сестри, които се опълчват срещу родителите си. — Така или иначе, когато Иван Гуров го предаде на ФСБ, истината ще излезе наяве.

— Това няма да се случи — въздъхна Гурджиев. — По пътя към летището колата на Иван Гуров беше пресрещната и Влад беше освободен. За съжаление Гуров реши да се съпротивлява и беше убит.

— Какво говориш? — Аника изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се пречупи. — Твоите хора са убили Иван?

— Той не им е оставил друг избор, Аника. Не е пуснал Влад да си тръгне.

Тя го погледна смаяно.

— Тогава значи ти си наредил да убият Джак?

— Не да го убият — поправи я Гурджиев, — а да го отровят с арсеник, да го отслабят, може би дори да влезе в болница, но не и да го убият, никога не съм искал да го убият.

— Но защо?

Дядя Гурджиев се обърна към Джак и го попита също толкова небрежно, сякаш разговаряха за времето:

— Искате ли вие да й кажете? Сигурен съм, че вече сте се досетили.

Джак се поколеба не защото не знаеше отговора, а защото не беше сигурен, че иска да играе играта на Гурджиев. После мислено сви рамене и започна:

— Причината е в Али, тя е била прътът в колелото на вашия план. Това е голям майтап, смешно е, като си помисли човек, но такъв е животът, Гурджиев — едно спонтанно решение, нещо неочаквано, което не е било възможно да предвидите. Като се има предвид истинската й самоличност, не сте могли да си позволите внимателната проверка от страна на американските власти, която неизбежно би последвала от това, че я доведох тук, така че сте измислили начин да отвлечете вниманието от нея и да го насочите към мен. Моето правителството щеше да е твърде заето да открие кой се е опитал да ме отрови и щеше да забрави напълно за Али и онова, което й се е случило тук, затова сте рискували да се разкриете, като сте спасили Влад, и затова хората ви са убили Гуров. Той ги е разпознал, нали, или поне някои от тях? Не сте могли да позволите на Влад или на Гуров да се разприказват и сега нито единият няма да го стори.

— И, разбира се, вие разкрихте моя план — кимна дядя Гурджиев, сякаш беше учител, който е изключително доволен от любимия си ученик.

— Изглежда сте накарали двете страни да се борят помежду си, за да се възползвате вие от това. Никога не сте имали намерение да спделите астрономическите печалби от урановото находище нито с Юкин, нито с АУРА. Искали сте ги само за себе си.

— Не и в началото. — Гурджиев държеше под око дулото на автоматичния пистолет. — Създадох АУРА, за да получа контрол над урановото находище, но доста бързо разбрах, че тя ще се провали най-вече защото Каркишвили се обърна срещу мен. Той раздели членовете на АУРА и тя стана неефективна. — Възрастният мъж сви рамене. — Затова реших да намеся „Ализарин“.

— Но е имало проблем — предположи Джак, — който на пръв поглед е бил непреодолим. И тук се появявам аз.

В този момент Гурджиев се засмя.

— Много съжалявам, че наредих на Влад да ви извади от строя — вие имате забележителен ум. Уникален — възхитено кимна той. — Познавам президента на Украйна Инган Улишенко, откакто беше младеж. Отидох при него с нашето предложение, но той видя в него само опит да му бъде отнета негова суверенна територия заедно с потенциалните печалби от нея. Отказа да повярва в опасността, надвиснала от страна на „Тринадесет“, Юкин и Батчук, и не ни позволи да купим земята.

Джак, който не беше насочил оръжието и не беше направил никакви заплашителни движения към Гурджиев, каза:

— Имали сте нужда от външен източник, който да потвърди онова, което сте му казали — източник, който да е извън всякакво подозрение и на когото Улишенко да не може да не обърне внимание.

— Американец във властта, близък до президента, но същевременно напълно аполитичен — добави Гурджиев.

— Някой, на когото Улишенко да се довери със сигурност.

— Никой друг не е по-подходящ от вас, господин Макклюр.

— Ето защо твоят дядо никога не би ме убил — обясни Джак на Аника. — Той има нужда от мен и така се случи, че и аз имам нужда от него. Ще се погрижа „Ализарин Глоубъл“ да получат урановото находище.

Беше се досетил за това решение, докато отмиваше зловещите останки на Батчук от лицето си. Опита се да се сети за някаква друга възможност, но това се оказа безполезно — мозъкът му подсказваше, че е открил единственото възможно решение. Макар то да не беше идеалното, а по собствената му преценка дори не беше и добро, за съжаление не съществуваше друг път, по който да тръгне. Джак се зачуди дали Гурджиев не се е досетил за това преди него.

— Споразумението с Юкин трябва да бъде подписано, президентът Карсън е категоричен по този въпрос, но ако той го подпише, Юкин ще навлезе в Украйна и ще използва съглашението, за да остане там. Това също не е приемливо. Ще говоря с Улишенко и ще му кажа за плановите на Юкин. Той няма да има друг избор, освен да продаде урановото находище на „Ализарин Глоубъл“. „Ализарин“ е международна корпорация, която Юкин не може нито да нападне, нито дори да докосне и така енергийните му планове в Украйна ще бъдат осуетени. Освен това сега той ще трябва да се придържа към споразумението, което ще подпише тази вечер със Съединените щати.

Джак се обърна отново към Гурджиев:

— В допълнение към покупната цена „Ализарин“ ще даде петдесет процента от всички печалби от находището на украинското правителство.

— Десет процента — отвърна Гурджиев.

— Не ме карайте да се смея. Четирийсет и пет процента или ще кажа на моето правителство какво сте направили. Те ще затворят „Ализарин Глоубъл“ като бунище за токсични отпадъци.

— Двайсет и пет процента или си тръгвам и ще оставя нещата да се развият така, както иска Юкин.

— Без аз да потвърдя на Улишенко за заплахата от страна на Юкин, надвиснала над неговата страна, вие и „Ализарин“ няма да постигнете нищо — отбеляза Джак. — Трийсет и пет и това е последното ми предложение.

— Съгласен! — Дядя Гурджиев му подаде ръката си.

— Джак, нали няма наистина да сключиш сделка с него? — изненада се Али.

— Нямам избор.

— Винаги има избор — настоя тя, — ти се ме учил на това.

— Не и този път. — Джак стисна ръката на Гурджиев и в този момент всички чуха свистенето на перките на спускащ се хеликоптер.

— Какво става? — попита Гурджиев.

— Кавалерията пристигна — отвърна Джак.

Точно както беше обещал Денис Пол.

От задната част на огромната, пищно украсена зала Джак наблюдаваше Али, която стоеше от едната страна на първата дама Лин Карсън. От другата ѝ страна бе застанала госпожа Юкина, а президентът Карсън и президентът Юкин използваха специално изработените писалки за подписването на историческото руско-американско споразумение за сигурност. Али беше облечена в дълга сапфиреносиня рокля, в която изглеждаше много пораснала. Докато видеокамерите и фотоапаратите старателно запечатваха този важен момент, погледът на Джак се спря върху лицето на Юкин, светнало от задоволство и таен триумф, причината за който знаеха само той, Карсън и Али. След един час, когато по украинската национална телевизия излъчеха как дядя Гурджиев и президентът Улишенко съвместно обявяват, че едно парче земя в закъсалата икономически североизточна част на страната е продадено на „Ализарин Глоубъл“, държанието на Юкин щеше да се промени видимо. „Ализарин“ щеше да предостави трийсет и пет процента от печалбите си на Украйна и веднага щеше да започне да наема хиляди безработни граждани на работа в най-голямото ураново находище в Европа.

След подписването започнаха безкрайните фотосесии и интервюта, от които Джак не искаше да бъде част въпреки молбите на Карсън.

— Мога да ти служа най-добре — бе казал Джак на президента, — като остана в сянка.

Нетипично за нея, Али се беше съгласила да остане с родителите си по време на тази уморителна и скучна церемония или пък, помисли си Джак, това беше нова черта от характера ѝ, която беше свързана със скорошните ѝ приключения, прозрения и нов начин на мислене. Докато я наблюдаваше в залата заедно с двете президентски двойки, той усети, че много се гордее с това каква бе станала тя и в какво още можеше да се превърне.

Джак беше с Аника, която бе долетяла заедно с него и Али от Киев, където ги беше оставил хеликоптерът на хората на Пол.

— Не мисля, че някога ще му проговоря отново — заяви Аника.

Джак знаеше, че тя има предвид Гурджиев, чието име вече дори не използваше, камо ли да го нарича „дядя“.

— Той се опитваше да те защити.

— Наистина ли мислиш така? — Тя го погледна скептично. — Или просто се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре? — Тя вдигна ръка, за да му попречи да каже нещо, което не би искала да чуе. — Истината е, че той се опитваше да защити себе си. Докато съм била в неведение за истината за моето зачеване, не му се е налагало да отговаря на неудобни и смущаващи въпроси.

— Изглежда странно, че Батчук не ти е казал, че той е баща ти, докато си била с него.

Те стояха до един прозорец, който сигурно беше висок четири метра. Аника извърна поглед от Джак и се загледа навън към Червения площад, където отново беше започнал да вали сняг — според метеоролозите това щеше да е последният за сезона.

— Истината е толкова проста, колкото и грозна — той не е искал да знам, че съм негова дъщеря, поне не и тогава. Беше твърде зает да оплаква смъртта на майка ми и когато се взираше в очите ми и изучаваше лицето ми, това я връщаше при него, както нищо друго не би могло да го направи. И, разбира се, имаше и нещо друго. — Под миглите ѝ проблеснаха сълзи. — Ако ми беше казал, че е мой баща, това щеше да разруши сексуалната връзка, която той се опитваше да изгради между нас.

— Когато си била едва петгодишна? — Джак усети в тялото му да се разлива внезапен студ, който го накара да онемее.

Тя продължи да гледа към снега навън, без да му отговори, нито да поклати глава — не беше необходимо.

Аника избърса очи с показалеца си и внезапно се обърна към него със слаба усмивка.

— Съжалявам, Джак. Съжалявам, че те излъгах, че те заблуждавах, че те оставих да вярваш в мнимата смърт на Гуров, но това беше необходимо.

Той се зачуди дали наистина е така. Предположи, че това зависи от гледната точка. Можеше да ѝ се сърди за добре замислената измама, но каква полза? Беше видял с очите си как яростта на Шарън към него беше разрушила не само брака им, но и самата нея. Докато таеше този

гняв в себе си, тя никога нямаше да може да се довери на когото и да било. Щеше да е сама и да страда до края на живота си. Той самият наскоро се беше отказал да върви по този път.

— Едно нещо не мога да проумея — обърна се към Аника той. — Как разбра, че ще те последвам в уличката онази нощ?

Тя сложи ръка на гърдите му.

— Ти си добър човек, нямаше да ме оставиш да вляза в клопка, която според теб със сигурност щеше да доведе до смъртта ми.

— Не мога да приема този отговор — поклати глава той. — Няма как да си била сигурна, че ще дойда, дори след като се погрижи да ми кажеш в хотелския бар, че московската полиция е напълно безполезна.

На устните ѝ се появи лукава усмивка и това оказа поразителен ефект върху него, превръщайки я в изпълнено със сексапил създание, на което той не искаше да се съпротивлява.

— Изучавах те, Джак. Знаех какво се е случило с Ема, знаех, че бившата ти жена обвинява теб за това, а ти обвиняваш себе си. Знаех, че за да компенсираш станалото и да се опиташ да го поправиш, ти няма да оставиш никого в опасност, особено в смъртна опасност. — Когато той не направи никакъв коментар, тя продължи: — Кажи ми, че не си мислел за Ема, когато взе решението да напуснеш хотела и да ме последваш.

— Права си — призна той след известно мълчание. — Ема беше единственото, за което мислех в онази нощ.

— Още веднъж, съжалявам.

— Недей. — Той се наведе напред и я целуна. — Не искам да те чувам отново да казваш, че съжаляваш.

— Не се безпокой — тя сложи ръка на тила му и го погали, — няма да го чуеш повече.

Джак видя, че семейство Карсън се приближават, и си спомни, че Едуард го беше поканил на вечеря след церемонията.

— Налага се да тръгвам — каза той и неохотно се отдръпна от нея.

— Нека се срещнем утре — предложи тя — във фойето на Болшой театър в осем без петнайсет.

След това си тръгна, изгубвайки се в гъстата тълпа от хора.

— Надявам се, че не съм уплашил приятелката ти — рече Едуард Карсън, — възнамерявах да я поканя на вечерята.

— Всичко е наред, сър. Не мисля, че тя харесва особено това място.

Карсън се огледа наоколо.

— И кой, по дяволите, би могъл да го харесва? — Той обви ръка около раменете на Джак. — Отново имам дълг към теб, за който никога няма да успея да ти се отплатя.

— Не е необходимо, сър.

— Задължен съм ти за толкова много неща — продължи президентът, — заслугите ти са не само към мен и Лин, но и към цялата страна. Проклет да съм, Джак — никой друг не би могъл да измисли начин да превърне това дяволско споразумение за сигурност в успех.

— Оценявам вярата ви в мен, сър. — На Джак не му се искаше да разговаря за успех, който включваше и обстоятелство, че дядя Гурджиев ще получи всичко, което иска.

Вместо това той се огледа наоколо и отбеляза:

— Не виждам генерал Брент.

— Няма и да го видиш. В момента го държим инкогнито и в пълна изолация на борда на „Еър Форс 1“. Министерството на правосъдието беше уведомено и ще се заеме с него, както би направило и с всеки друг сложен проблем, веднага щом се приберем у дома утре. — Усмивката на Карсън беше широка и по изключение в нея нямаше напрежение. — Тази вечер ще ядем, ще пием и ще се веселим и най-вече ще слушаме историите, които ще ни разкажете с Али за приключенията си в Украйна. Поне за тази вечер всички ние си заслужихме правото да забравим за трудностите на вчерашния ден и за онези, които може да ни донесе утрешният. — Той хвана ръката на Лин и кимна по посока на Али. — Какво ще кажеш да придружиш Али обратно до хотела — в апартамента ми всичко е приготвено и ни очаква.

Новият ден започна точно по същия начин, както беше завършил старият — със сняг. Президентската колона от автомобили се отправи към „Шереметиево“, където „Еър Форс 1“ беше зареден и ги очакваше. Джак, който седеше до Али в лимузината непосредствено след колата на президента и първата дама, очакваше с нетърпение да разпита

генерала. Карсън му беше обещал един час насаме с Брент, преди някой друг да се опита да го разпитва. Президентът беше готов да даде на Джак едва ли не всичко, което поискаше.

— Съжаляваш ли, че се прибираш у дома? — попита Джак полушеговито.

— Всъщност съжалявам — отвърна Али.

Бяха стигнали до околоръстния път и приближаваха отклонението за летището. Снегът беше намалял и според последната метеорологична прогноза след около час от него нямаше да е останал и помен, но нощта се беше оказала студена и тъй като очакванията бяха, че през следващите два дни облачното време ще се задържи, тротоарите и пътищата щяха да си останат хлъзгави. Джак се замисли за Аника и за срещата им тази вечер в Болшой, на която нямаше да може да отиде. Беше ѝ звъннал и ѝ беше оставил съобщение на гласовата поща за промяната в плановете му. Предвиждаше се Карсън да остане още един ден, но графикът му внезапно беше променен заради затруднения, които срещаше Бен Хърт, новоназначеният организатор на парламентарната група в Сената, при контролирането на консервативното крило на тяхната партия.

— Америка ми липсва — каза тя. — А на теб?

— Ще ми се да бяхме останали по-дълго тук. — Джак погледна през прозореца към обвитата в мъгла Москва. — Искях да видя Болшой.

— Но не и с мен — усмихна се Али.

— Не, не с теб — усмихна се в отговор той.

Али остана мълчалива известно време, загледана в моторизираните полицаи, които съпровождаха тяхната лимузина.

— Може би тя ще дойде във Вашингтон, а може би ти ще се върнеш тук.

— Може би. — Той облегна глава назад, тъй като внезапно се бе почувствал много уморен. В момента, в който затвори очи, видя Ема. Той ѝ се усмихна, но нещо не беше наред.

Али сигурно забеляза изражението му, защото каза:

— Не бъди тъжен, Джак.

— Не съм точно тъжен, аз...

Останалата част от думите му беше прекъсната от нейния вик. Той бързо отвори очи, за да види, че всичко наоколо се движи бясно.

Президентската лимузина се беше подхлъзнала, най-вероятно върху тънък лед, и сега излизаше извън пътя. Автомобилът продължаваше да се върти, като мина през ивицата, разделяща двете платна, където се удари в нещо, заровено в снега. Лимузината се преобърна и се блъсна в един стълб. Електрическите жици се скъсаха, спуснаха се надолу като черни гарвани от леденото небе и удариха колата, изстрелвайки през нея мощен заряд.

Али продължаваше да крещи, а Джак вече беше изскочил от тяхната лимузина и тичаше към президентския автомобил заедно с агентите от Сикрет Сървис. Виеха сирени, хора крещяха, цялата колона от коли беше спряла, журналистите търчаха с извадени мобилни телефони и трескаво звъняха или пишеха текстови съобщения. Говореха припряно и бързаха първи да разпространят новината до всички краища на света, дори преди още хората, които бяха на местопроизшествието, да са успели да определят какво е състоянието на президента и първата дама.

Али настигна Джак, който чакаше двамата агенти, които първи бяха пристигнали, да махнат кабела от лимузината. В момента, в който жицата беше на безопасно разстояние, той затегли една от задните врати. Лимузината стоеше върху покрива си и наоколо ѝ се суетяха служителите по сигурността и от американска, и от руска страна. Тъй като не позволиха на руснаците да се доближат повече, техният командващ реши, че хората му трябва да образуват защитен пръстен и да държат на разстояние крещящите журналисти.

По това време Джак вече беше успял да отвори вратата. Той хвърли поглед вътре и бутна Али в ръцете на един от агентите, отговарящи за нея.

— Какво става? — изкрещя тя. — Джак, кажи ми какво видя!

Джак отново мушна главата си вътре и видя Лин Карсън, която държеше в ръцете си окървавената глава на съпруга си. Служителите отпред бяха смазани и очевидно мъртви. Дефибрилатора провери състоянието на президента, поклати глава и заплака.

— Госпожо Карсън — каза Джак, — Лин, трябва веднага да ви измъкнем от тук.

Тя не помръдна, не отговори и Джак прекрачи тялото на своя добър приятел и влезе вътре. Когато започна да я дърпа, Лин закрещя. Очите ѝ бяха широко отворени и невиждащи, очевидно беше в

състояние на шок. След това се появиха и други хора, които започнаха да му помагат, и полека успяха да отделят госпожа Карсън от президента. Тогава той забеляза, че предницата на палтото на Лин е мокра. В началото помисли, че кръвта е на Едуард, и част от нея наистина беше негова, но когато първата дама припадна, докато се опитваха да я измъкнат навън, той разбра, че състоянието ѝ не е никак добро.

Откараха президента и първата дама директно в „Еър Форс 1“, където хирургът на президента очакваше в операционната на самолета Лин Карсън, която беше получила коремни наранявания. Американският медицински екип я оперира в продължение на шест часа и дори след това ръководителят му не успя да даде окончателна дългосрочна прогноза. Все пак тя беше в достатъчно стабилно състояние, за да може „Еър Форс 1“ да излети. Дотогава снегът вече беше спрял и сребърното слънце за кратко показва лицето си през една пролука в гъстата облачна покривка.

По време на тези шест часа Джак държеше Али в прегръдките си. Тя не беше казала и дума, след като го беше попитала какво е видял в колата. Беше се вторачила в баща си с бледо като восък лице без никаква видима емоция. Това беше продължило толкова дълго, че Джак започна да се тревожи. Той неуверено се опита да я заговори на няколко пъти. Имаше чувството, че езикът му е като подут. Самият той се нуждаеше от време, за да скърби за загубата на Едуард Карсън, но тя сякаш все още не можеше да се превърне в реалност — беше твърде огромна и немислима, за да я приеме толкова бързо. Как би могъл Едуард Карсън, президентът на Съединените щати, да загине в автомобилна катастрофа, как би могъл да умре? Това беше невъзможно — никой не можеше да го повярва, с изключение на агентите от Сикрет Сървис, защото те бяха обучавани за този момент, и макар и да се надяваха той никога да не настъпи, бяха психически и физически подготвени за него. Очите на Дик Бриджис, ръководителя на специалния отряд, бяха сухи и той стоически издържаше на напрежението. И за миг не изпусна контрола над ситуацията, дори и когато всички се чудеха дали ще могат да разчитат на него. След като беше наблюдавал натоварването на мъртвите агенти от водещата

лимузина в самолета, той се върна и застана до тялото на президента, както някой член на преторианската гвардия би стоял до своя Цезар, дори и след като е мъртъв.

Джак нямаше новини от Аника и вече и не очакваше да получи. Може би така беше по-добре. И бездруго не знаеше какво да й каже и как да реагира, мислите му бяха заети изцяло със загиналия му приятел и водач и с Али.

Преди вратите да се затворят, Джак остави Али и пристъпи на подвижната стълба. Беше заобиколен от агенти на Сикрет Сървис с мрачни лица, чиято скръб беше тиха и сдържана. Тяхната мъка беше толкова осезаема, че сякаш го блъсна в стомаха. Нямаше нищо особено за гледане — „Шереметиево“ беше като всяко друго летище по света и все пак за него то беше единствено по рода си.

Помисли си, че всичко свършва — любовта, омразата, дори и предателството. Свършват трупането на богатство, заговорите за власт, варварството, жестокостта и безкрайните лъжи за нещата, които си мислим, че искаме. Накрая всички се сгромолясват, дори и кралете на империи като Юкин или принцовете на мрака като дядя Гурджиев. В тишината на гроба всички ние получаваме онова, което заслужаваме.

Докато в главата му се въртяха тези мисли и той поемаше последните глътки от мразовития въздух на Москва, телефонът му започна да вибрира. Той нямаше желание да го извади от джоба си и да погледне кой се опитва да се свърже с него в този неподходящ момент. Хем му се искаше да е Аника, хем не му се искаше да е тя. Насили се да погледне към дисплея и видя, че тя е отговорила на обаждането му с текстово съобщение. Отвори го и започна да чете:

„Скъпи Джак,

Дядо ми ме предупреди да не ти казвам, но нарушавам протокола, защото има нещо, което трябва да знаеш. То е причината, поради която не дойдох и поради която няма да дойда, колкото и дълго да ме чакаш, и когато ти казвам, че не трябва повече да се виждаме, не се опитвам просто да бъда мелодраматична.

Аз убих Лойд Бърнс. Проследих го в Киев и след това в Капри, когато официалният ескорт не беше с него.

Беше лесно да направя с него каквото пожелах и го прегазих. Той беше сключил сделка с Карл Рочев. Двамата си приличаха — бяха еднакво упорити и корумпирани и заплашваха планове на АУРА. Дядо ми знаеше, че президентът ще започне разследване на смъртта на Бърнс, и подозираше, че ще го възложи на теб, защото Карсън се доверява само на теб, а и ти вече беше с него в Москва.

Знам, че сигурно ме мразиш, и се подготвям за това от мига, в който събрах информацията за теб. Няма смисъл да повтарям колко отчаяно дядо ми и аз се нуждаехме от твоите уникални възможности. Никой друг нямаше да може да разплете този гордиев възел, който ни беше оплел и поставил в безизходно положение. Така че можеш да ме мразиш, което е разбираемо и неизбежно, но след като ме познаваш, поне си наясно, че онова, което не мога да понасям, е безразличието — а сега, каквото и да се случи, аз никога няма да съм ти безразлична. Така че в това отношение съм доволна, макар че със сигурност не съм щастлива. Но пък, от друга страна, ми се струва, че не ми е съдено да бъда щастлива, а може би дори и да разбере какво представлява щастието. За мен то е също толкова непознато или по-точно чуждо, колкото и молитвата.

Вярваш или не, всички ние се сблъскваме със сили, които не можем да видим, камо ли пък да разберем. С това не искам да оправдая, нито дори да смекча онова, което съм сторила. Не търся прошка — не знам какво означава тя, а и не искам да знам. Не съжалявам за това, което съм направила, нито се гордея с него. В мирно време, както и във война, трябва да бъдат правени жертви. Войници трябва да умират, за да бъдат спечелени битки — дори (или може би още повече) тогава, когато тези битки се водят тайно, в сенките и се виждат само от хора като нас.

Двамата с дядя Гурджиев спечелихме нашата битка с Батчук, а Америка получи онова, което искаше от Юкин и Кремъл. Това е всичко, което има значение, защото ти, аз и всички останали фигури на шахматната дъска не бихме имали смисъл без него.

— Господин Макклюр — потупа го Дик Бриджис по рамото, — всички ви очакват. Трябва да ви помоля да влезете и да седнете, капитанът получи разрешение за незабавно излитане.

Джак хвърли още един поглед към съобщението, сякаш при едно второ прочитане смисълът на думите можеше да се промени, сякаш този път нямаше да установи колко дълбоко и тотално го бе предала Аника, как тя и дядо ѝ бяха изплели плетеници от лъжи и заблуди, в които всеки слой се наслагваше върху предишния и така го предпазваше от разкриване, подобно на руските матрьошки, които влизат една в друга.

Той погледна навън към последния априлски сняг. Али беше казала: „Може би тя ще дойде във Вашингтон, а може би ти ще се върнеш тук.“

Имаше вероятност някоя от тези две възможности в бъдеще да стане реалност, но днес, докато се качваше обратно в тъжния, самотен и тих самолет, той много се съмняваше в това.

Издание:

Ерик Лустбадер. Кървав сняг

Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2012

Редактор: Петя Петкова

Коректор: Станка Митрополийска

ISBN: 978-954-733-729-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.